KIRIK BİR KALP

DEX

STEPHANIE GARBER

New York Times'ın çok satan yazarı
Stephanie Garber'dan
Caraval serisinin sihirli evreninde geçen
lanetli bir aşk masalı

Evangeline Fox babasının antika dükkânında,
sonsuz mutluluk vaat eden peri masallarıyla ve
kalbi atmayan, öldürücü öpücüğüyle meşhur Kupa Prensi
gibi efsanelerle büyümüştü.
Günlerden bir gün, hayatının aşkının başka biriyle
evlenmek üzere olduğunu öğrendiğinde,
çareyi Kupa Prensi'nden yardım dilemekte buldu.

Prens ondan üç öpücük istedi...
Ve olaylar gelişti...

**Sonsuza dek mutlu olmak için
neleri feda edersin?**

Sertifika no: 44919
ISBN 978-625-8021-90-5
9 786258 021905
DE X

Muhteşem Kuzey'e
Hikâyeleri
Fortuna Şatosu
Wolf Hall
Rıhtım

Hepiniz Hoş Geldiniz
Hepsi Burada
Denizkızı ve
İnciler
Mezarlığı
Kuleler
Kaos'un
Yeraltı Krallığı
Meridyen İmparatorluğu

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Caraval
Legend
Finale

KIRIK BİR KALP

Orijinal adı: Once Upon a Broken Heart
© 2022, Stephanie Garber
Yazan: Stephanie Garber
Çeviren: Türkan Çolak
Yayıma hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2022 / ISBN 978-625-8021-90-5
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı Atmaca
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

KIRIK BİR KALP

STEPHANIE GARBER

Çeviren: Türkan Çolak

DEX

Kalp kırıklığı yüzünden kötü bir karar vermiş olan herkese

Uyarılar ve İşaretler

Antikacı dükkânının dışında asılı olan çan, gelen kişinin bela olduğunu kapıdan içeriye girme biçiminden anlamıştı. Çanlar mükemmel bir duyuş yeteneğine sahiptir. Ancak bu minik çanın genç adamın belindeki gösterişli cep saati zincirinin kaba şıngırtısını ya da kasıla kasıla yürümek isterken Maximilian'ın Antika, Hediyelik ve Tuhafiye dükkânının zemininde çizmelerinin çıkardığı kulak tırmalayan sesi yakalamak için özel bir beceriye zaten ihtiyacı yoktu.

Bu genç adam, dükkânda çalışan kızın hayatını mahvedecekti.

Aslında çan kızı uyarmaya çalışmış, delikanlı kapıyı açmadan tam iki saniye önce tokmağını sallamıştı. Çoğu insanın aksine, bu tezgâhtar kız antikaların arasında büyümüştü ve çan, uzun süredir onun da bir antika olduğundan şüpheleniyordu. Yine de tam olarak ne olduğunu çözemiyordu.

Kız, birçok nesnenin göründüğünden ibaret olmadığını düşünüyordu. Ona göre çanlarda, insanlarda olmayan bir altıncı his vardı. Ama umuda, peri masallarına ve ilk görüşte aşka inanan biri olarak bu kız, ne yazık ki çoğu zaman çanın sesini yanlış anlıyordu. Oysa bugün çan, kızın, gönderdiği uyarı çınlamasını duyduğundan kesinlikle emindi. Bununla birlikte, genç adamla konuşurken sesinin heyecandan titremesine bakılırsa, bu ilk çınlamayı bir uyarı olarak değil de tesadüfi bir işaret olarak algılamış gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1. BÖLÜM

Evangeline Fox'un
Hikâyesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1

Fısıltı Gazetesi

KALBİ KIRIKLAR ŞİMDİ NEREDE DUA EDECEK?

Kutlass Knightlinger

Kupa Prensi Kilisesi'nin kapısı ortadan kayboldu. Tapınak Bölgesi'nin en çok ziyaret edilen kiliselerinin birinden gece vakti birdenbire kaybolan, kırık kalplerin koyu kan kırmızısına boyanmış bu sembolik kapının yerinde aşılması imkânsız mermer bir duvar kaldı. Artık hiç kimsenin kiliseye girmesi mümkün değil...

Evangeline, iki hafta öncesine ait gazete küpürünü çiçekli eteğinin cebine tıktı. Bu köhne sokağın sonundaki kapı kendi boyundan biraz daha uzundu. Rengi kan kırmızısı değildi ve paslanmış bir metal ızgaranın arkasına gizlenmişti. Ama yine de kayıp kapının bu olduğuna babasının antika dükkânı üzerine bahse girerdi.

Tapınak Bölgesi'nde bu kapı kadar çirkin başka bir şey daha yoktu. Buradaki tüm kapıların panelleri oymalı, kirişleri süslemeli, göl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelikleri camdan, anahtar delikleri yaldızlıydı. Evangeline'in babası inançlı bir adamdı ama buradaki kiliseleri vampirlere denk tutardı. Dediğine göre, tapınmak için yapılmamış, insanın aklını çelmek ve tuzağa düşürmek için tasarlanmışlardı. Ancak bu kapı farklıydı. Kapı kolu eksik, beyaz boyası dökülmüş, kaba bir tahta parçasıydı.

Bu kapı bulunmak istemiyordu.

Buna rağmen, gerçekte ne olduğunu Evangeline'den gizleyemezdi.

Çentikli şekli belirgindi. Bir tarafı eğimli bir eğri, diğer tarafı ise kırık bir kalbin yarısını oluşturan tırtıklı bir çizgi; Kaderin Kupa Prensi sembolü.

Nihayet.

Umut bir çift kanatsa eğer, Evangeline'in kanatları çoktan arkaya doğru açılmış, yeniden uçmak için can atıyordu. İki hafta boyunca Valenda şehrinin altını üstüne getirdikten sonra, sonunda onu bulmuştu işte.

Cebindeki dedikodu sütunu, Kupa Prensi Kilisesi'nin kapısının kaybolduğu haberini ilk duyurduğunda, çok az kişi bunun sihir olduğunu düşünmüştü. Bu, dedikodu gazetesinin ilk baskısıydı ve insanlar bunun abonelik satmak için bir kandırmaca olduğunu söyledi. Kapılar öylece ortadan kaybolmazdı.

Oysa Evangeline kapılar için bunun mümkün olduğuna inanıyordu. Haber ona bir aldatmaca gibi gelmemiş; kalbini ve kalbindeki erkeği kurtarmak için nereye bakması gerektiğini gösteren bir işaret olarak almıştı. Babasının antikacı dükkânındaki eski eşyalar dışında sihre dair pek bir kanıt görmemiş olabilirdi ama sihrin var olduğuna kesinlikle inanıyordu. Babası Maximilian sihirden gerçekmiş gibi söz etmişti hep. Annesi ise peri masallarıyla tarih arasında hiçbir farkın olmadığı Muhteşem Kuzey'dendi. *Bütün hikâyeler hem gerçeklerden hem de yalanlardan oluşur*, derdi annesi. *Önemli olan onlara nasıl inandığımızdır.*

Evangeline başkalarının efsane gibi gördüğü şeylere inanırdı. Mesela ölümsüz Kader tanrılarına.

Metal ızgarayı açtı. Kapının kolu yoktu, o yüzden de parmaklarını kapının tırtıklı kenarıyla kirli taş duvarın arasındaki küçücük boşluğa soktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapı, parmaklarını sıkıştırıp bir damla kanını çekti. O anda ahşabın sesini duyduğuna yemin edebilirdi Evangeline. *Nasıl bir yere girmek üzere olduğunu biliyor musun? Burası sana kalp kırıklığından başka bir şey getirmez.*

Ama Evangeline'in kalbi zaten kırılmıştı. Neleri göze aldığının da farkındaydı. Kader tanrılarının kiliselerini ziyaret etmenin kurallarını biliyordu.

Daima verebileceğinden daha azını vaat et, çünkü Kader tanrıları her zaman daha fazlasını alır.

Birden fazla Kader tanrısıyla pazarlık yapma.

Hepsinden önemlisi de, asla bir Kader tanrısına âşık olma.

On altı tane ölümsüz Kader tanrısı vardı ve hepsi de kıskanç, sahiplenici varlıklardı. Yüzyıllar önce sırra kadem basmalarından evvel dünyanın bir kısmına çok güzel ama bir o kadar da kötücül bir sihirle hükmettikleri söyleniyordu. Bir pazarlık yapmışlarsa ona sadık kalırlardı. Verdikleri sözü tutarlardı tutmasına ama çoğu zaman, yardım ettikleri insanlara zarar da verirlerdi. Bununla birlikte insanların çoğu, Kader tanrılarının efsaneden ibaret olduğuna inansalar bile, hayatlarının bir noktasında onlara yalvaracak kadar çaresiz kalabiliyordu.

Evangeline onların kiliselerini hep merak etmişti. Ama Kader tanrılarının dönek tabiatlarını ve kadere dayanan pazarlıklarını, tapınaklarını aramaktan uzak duracak kadar iyi biliyordu. Tabii iki hafta önce, anlatılanların hep sakındırdığı o çaresiz insanlardan biri olana kadar.

Onu buraya kadar getiren parçalanmış umut yüklü sesiyle "Lütfen," diye fısıldadı kalp şeklindeki kapıya. "Senin zeki küçük bir şey olduğunu biliyorum. Ama seni bulmama izin verdin. Beni içeri al."

Ahşap kapıya son bir kez daha asıldı.

Bu defa kapı açıldı.

Evangeline ilk adımını atarken kalbi yerinden çıkacaktı sanki. Kayıp kapıyı ararken, Kupa Prensi Kilisesi'nin her ziyaretçiye farklı bir koku sunduğunu okumuştu. Ziyaret eden kişinin en büyük kalp kırıklığı gibi kokması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Evangeline serin katedrale girerken, havadaki koku ona Luc'u anımsatmadı. Süet veya güve otu kokmuyordu. Kilisenin loş girişinde hafif tatlı ve metalik bir koku vardı. Elma ve kan kokusu. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bu koku ona, sevdiği çocuğu hatırlatmıyordu! Okuduğu açıklama yanlış olmalıydı. Yine de geri dönmedi. Kupa Prensi'nin diğerlerinden daha şefkatli olduğunu ummakla beraber, Kader tanrılarının aziz ya da kurtarıcı olmadığını biliyordu.

Katedralin içine doğru ilerledi. Her şey şaşırtıcı derecede beyazdı. Beyaz halılar, beyaz mumlar, beyaz meşe, beyaz titrek kavak ve kat kat beyaz huş ağacından beyaz dua sıraları.

Evangeline, birbiriyle uyumsuz beyaz sıraları geçti. Belki bir zamanlar güzeldiler. Ama şimdi birçoğunun ayakları kırılmış, diğerlerinin de ya minderleri parçalanmış ya da bir tarafları kırılmıştı.

Kırık.

Kırık.

Kırık.

Kapının içeri girmesine izin vermemesine şaşmamalı. Belki de bu kilise uğursuz değil, üzgündü...

Sert bir yırtılma sesi kilisenin sessizliğini bozdu.

Evangeline arkasına döndüğü anda nefesini tuttu. Birkaç sıra arkasında, karanlık bir köşede genç bir adam belirdi. Yas tutuyormuş ya da işlediği bir günahın pişmanlığını yaşıyormuş gibi bir hâli vardı. Başını öne eğmiş, parmaklarıyla bordo paltosunun kollarını yırtarken altın sarısı dağınık bukleleri yüzünü örtüyordu.

Evangeline ona bakarken yüreği sızladı. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormaya can atıyordu. Ama muhtemelen genç adam fark edilmemek için o köşeyi seçmişti.

Hem zaten Evangeline'in de fazla zamanı kalmamıştı. Kilisenin içinde saat yoktu ama Evangeline, Luc'un düğününe kadar yaşadığı kıymetli dakikaları silmeye çalışan bir saniye ibresinin tik taklarını duyduğuna emindi.

Hızlı adımlarla kilisenin ortasından kavisli ucuna doğru yürüdü. Burada kırık sıralar sona eriyor ve önünde parıldayan bir mermer kürsü yükseliyordu. Hiç bozulmamış olan kürsü balmumu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mumlarıyla aydınlatılıyordu. Çevresindeki dört yivli sütün, Kupa Prensi Tanrısı'nın kendinden daha büyük heykelini koruyordu.

Evangeline ensesinde bir ürperti hissetti.

Kupa Prensi'nin nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu. Fal bakmak için kullanılan ve üzerinde tanrıların resimlerinin olduğu Tarot Kartları, son zamanlarda babasının antikacı dükkânında çok rağbet görmüştü. Kupa Prensi kartı karşılıksız aşkı temsil ediyordu. Bu tanrı kartta, masmavi gözlerinden akan gözyaşları somurtkan ağzının kenarındaki kana bulaşmış, feci yakışıklı bir adam olarak tasvir ediliyordu. Bu parlak heykelde ise kanlı gözyaşı yoktu. Ama yüzünde zalim bir güzellik vardı. Evangeline'in, öpücüğüyle öldürme gücüne sahip bir yarı tanrıda görebileceğini düşündüğü türden bir güzellik. Prensin mermer dudakları, soğuk, tatsız, acı görünmesi gereken bir sırıtışla kusursuz bir şekilde bükülmüştü. Ama biraz daha dolgun olan altdudağında bir tatlılık vardı. Dudak büküşü müthiş bir davet gibiydi.

Efsanelere göre, Kupa Prensi sevemezdi. Çünkü kalbi çok uzun zaman önce atmayı bırakmıştı. Sadece bir kişi kalbinin yeniden atmasını sağlayabilirdi: Onun tek gerçek aşkı.

Öpücüğünün, tek zaafı olan gerçek aşkı dışındaki herkes için ölümcül olduğu ve gerçek aşkını ararken cesetlerden yol yaptığı söyleniyordu.

Evangeline bundan daha trajik bir yaşam hayal edemezdi. İçinde bulunduğu durumu anlayacak bir kader tanrısı varsa, o tanrı ancak Kupa Prensi olabilirdi.

Kupa Prensi'nin zarif mermer parmakları arasında, kolu büyüklüğünde bir hançer tuttuğunu gördü. Hançerin keskin tarafı, dans eden beyaz alevlerden oluşan bir dairenin üzerine oturtulmuş bir kâse görevi gören taşa doğru dönüktü. Taşın yan tarafında *Yalvaranın Kanı İçin* sözleri kazınmıştı.

Evangeline derin bir nefes aldı.

Buraya bunun için gelmemişti.

Parmağını hançerin ucuna bastırdı. Keskin mermer, derisini deldi ve birbiri ardına düşerek cızırdayan, tıslayan kan damlaları havadaki metal kokusunu artırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir yanı, vergi verir gibi akıttığı kanıyla bir tür sihir meydana gelebileceğini umuyordu. Heykel canlanacak ya da kiliseyi Kupa Prensi'nin sesi dolduracaktı. Ama mumların titreyen alevlerinden başka hiçbir şey kıpırdamadı. Kilisenin arkasında acı çeken genç adamı bile duyamıyordu. Sadece kendisi ve heykel vardı.

"Sevgili... Prens," diye başladı tereddütle. Daha önce bir kader tanrısına yalvarmamıştı ve yanlış bir şey söylemek istemiyordu. "Buraya geldim, çünkü ailem öldü."

Evangeline ezilip büzüldü. Böyle başlamaması gerekiyordu.

"Yani annem ve babam vefat ettiler demek istedim. Annemi birkaç yıl önce kaybettim. Sonra geçen yaz babam öldü. Şimdi de sevdiğim çocuğu kaybetmek üzereyim.

"Luc Navarro..." Adını söylerken ve çarpık gülümsemesini gözünde canlandırırken boğazı sıkıştı. Belki daha dürüst, daha yoksul ya da daha zalim olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. "Onunla gizlice görüşüyorduk. Babam için yas tutmam gerekiyordu. Sonra, iki haftadan biraz daha uzun bir süre önce, Luc'la ailelerimize birbirimize âşık olduğumuzu söyleyeceğimiz gün üvey kardeşim Marisol, Luc'la evleneceklerini haber verdi."

Evangeline konuşmasına ara verip gözlerini kapattı. Bu kısım hâlâ başını döndürüyordu. Hemen nişanlanmak yaygın bir şeydi. Marisol güzeldi ve çekingen olmasına rağmen kibar da bir kızdı. Evangeline'in üvey annesi Agnes'den çok daha nazikti. Ama Evangeline, Luc'u Marisol'le aynı odada bile görmemişti.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama Luc beni seviyor. Lanetlendiğine inanıyorum. Nişan haberi verildiğinden beri benimle konuşmuyor... Benimle hiç görüşmeyecek. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama hepsinin üvey annemin işi olduğuna eminim." Evangeline'in, Agnes'ın cadı olduğuna ve Luc'u lanetlediğine dair hiçbir kanıtı yoktu aslında. Ama üvey annesinin Luc'la olan ilişkisini öğrenip onu ve günün birinde ona miras kalacak unvanı kendi kızı için istediğinden emindi.

"Agnes, babam öldüğünden beri bana kızıyor. Marisol'le Luc hakkında konuşmayı denedim. Üvey annemin aksine, Marisol'un beni bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile inciteceğini düşünmüyorum. Ama ne zaman ağzımı açacak olsam kelimeler bir türlü çıkmıyor. Sanki onlar da ya da ben de lanetlenmişim gibi. İşte bu yüzden buradayım, bana yardım etmeniz için size yalvarıyorum. Düğün bugün ve ben düğünü engellemenizi istiyorum."

Evangeline gözlerini açtı.

Cansız heykel değişmemişti. Heykellerin genelde hareket etmediğini biliyordu. Ama yine de onun *bir şey* yapmış olması gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Kıpırdamış olabilirdi, konuşmuş olabilirdi ya da mermer gözlerini oynatmış olabilirdi. "Lütfen, kalp kırıklığını anladığınızı biliyorum. Luc'un Marisol'le evlenmesine engel olun. Kalbimi yeniden kırılmaktan koruyun."

"Evet, dokunaklı bir konuşma oldu." Sadece birkaç metre öteden gelen uyuşuk sesi, iki ağır alkış izledi.

Evangeline sesin geldiği yöne dönünce yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Onu, kilisenin arkasında kıyafetlerini yırtan genç adamı görmeyi beklemiyordu. Gerçi bunun aynı kişi olduğuna inanmak da zordu. Evangeline o çocuğun acı çektiğini sanmıştı. Görünüşe bakılırsa ceketinin kollarıyla birlikte acısını da söküp atmıştı. Pantolonunun içine gelişigüzel sıkıştırdığı siyah-beyaz çizgili gömleğinin üstündeki ceketi paçavraya dönmüştü.

Genç adam kürsünün basamaklarına oturup sütunlardan birine tembelce yaslandı. Uzun, ince bacaklarını da önüne doğru uzattı. Saçları sapsarı ve dağınıktı, ışıl ışıl mavi gözleri kan çanağına dönmüştü. Sanki çok fazla keyfi yokmuş da az önce Evangeline'e biraz acı bulaştırmaktan zevk almış gibi ağzının kenarı seğiriyordu. Bezgin, zengin ve zalim görünüyordu.

"Her yerimi görebilmen için ayağa kalkıp arkamı dönmemi ister misin?" diye dalga geçti.

Evangeline'in yanakları anında kızardı. "Kilisedeyiz."

"Ne olmuş kilisedeysek?" Genç adam zarif bir hareketle elini yırtık bordo paltosunun iç cebine attı. Cebinden bembeyaz bir elma çıkardı ve elmadan bir ısırık aldı. Elmanın koyu kırmızı suyu uzun, solgun parmaklarına, oradan da el değmemiş mermer basamaklara damladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu yapma!" Evangeline bağırmak istememişti. Yabancılardan çekinmezdi ama genel olarak onlarla tartışmaktan kaçınırdı. Anlaşılan bu ahmak genç adamın yaptığına sessiz kalamamıştı. "Saygısızlık ediyorsun!"

"Sen de öptüğü her kızı öldüren bir ölümsüze yalvarıyorsun. Saygıyı hak ettiğini mi düşünüyorsun gerçekten?" Korkunç genç adam sözlerini elmasından büyük bir ısırık daha alarak bitirdi.

Evangeline onu yok saymayı denedi. Gerçekten denedi. Ama sanki korkunç bir büyü onu ele geçirmiş gibiydi. Yanından uzaklaşmak yerine, yabancının elmasına değil de onun dudaklarına yapıştığını ve meyve tadı taşıyan ağzıyla onu, kollarında ölene kadar öptüğünü hayal etti.

Hayır. Olamazdı...

"Yine bakıyorsun," diye mırıldandı genç.

Evangeline hemen gözlerini kaçırdı ve mermer oymaya doğru döndü. Daha birkaç dakika önce sadece dudakları bile kalbini yerinden oynatmaya yetmişti ama şimdi bu gaddar genç adamın yanında sıradan, cansız bir heykel gibi görünüyordu.

"Şahsen, çok daha yakışıklı olduğumu düşünüyorum." Birdenbire genç adam dibinde bitivermişti.

Evangeline'in midesinde kelebekler uçuşuyordu. Korkmuş kelebekler. Çılgınca kanat çırpışları onu oradan çıkması, kaçıp gitmesi için uyarıyordu. Ama genç adamdan gözlerini alamıyordu ki!

Yakından kesinlikle çok çekici ve düşündüğünden daha uzun boyluydu. Genç adam, Evangeline'e gerçek bir gülümsemeyle gülümseyince iki gamzesi ortaya çıktı. Gamzeleriyle bir an şeytandan çok, bir melek gibi göründü. Ama Evangeline meleklerin bile ondan sakınması gerektiğini düşündü. Onu, sırf tüyleriyle oynayabilmek için, o aldatıcı gamzeleriyle bir meleği kandırıp kanatlarından ederken hayal edebiliyordu.

"Sensin," diye fısıldadı Evangeline. "Sen Kupa Prensi'sin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

Kupa Prensi elmasından son bir ısırık aldıktan sonra elmayı yere attı. Elmanın kırmızı suyu her yere sıçradı. "Beni sevmeyenler Jacks der bana." Evangeline ondan nefret etmediğini, eskiden beri en sevdiği kader tanrısı olduğunu söylemek istedi. Ama bu adam onun hayal ettiği kara sevdalı Kupa Prensi değildi. Jacks, canlanmış gönül yarasına benzemiyordu.

Bütün bunlar kötü bir şaka mıydı? Söylendiğinde göre kader tanrıları yüzyıllar önce dünyadan kaybolmuştu. Oysa Jacks'in giydiği her şey, çözülmüş kravatından uzun deri çizmelerine kadar her şeyi son modaydı.

Evangeline'in gözleri, sanki Luc'un arkadaşları her an bir yerden çıkıp kahkahaları basacakmış gibi, beyaz kilisede gezindi. Luc bir beyefendinin tek oğluydu ve hiçbir zaman bu Evangeline için önemliymiş gibi davranmasa da, arkadaşlık ettiği gençler Evangeline'i kendilerinden aşağı görüyordu. Evangeline'in babasının Valenda'da birkaç dükkânı vardı, bu yüzden hiçbir zaman yoksulluk yüzü görmemişti. Ama Luc gibi sosyetenin üst tabakasından değildi.

"Aklın başına geldiyse ve bir çıkış yolu arıyorsan, sana engel olmam." Jacks ellerini sarı kafasının arkasında kavuşturarak kendi heykeline yaslandı ve sırıttı.

Evangeline'in hızla inip kalkan göğsü onu uyarıyor, ona adamın gamzeli gülümsemesine ya da yırtık giysilerine aldanmamasını söylüyordu. Bu, karşılaştığı en tehlikeli varlıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın onu öldüreceğini sanmıyordu. Asla Kupa Prensi'nin kendisini öpmesine izin verecek kadar aptal olamazdı. Ama şunu da biliyordu ki, eğer kalır ve Jacks'le bir anlaşma yaparsa, Jacks onun başka bir parçasını sonsuza dek yok ederdi. Ancak, eğer giderse, Luc'u kurtarması mümkün olmayacaktı.

"Yardımın bana neye mal olur?"

"Sana yardım edeceğim dedim mi ben?" Gözleri, Evangeline'in ayakkabılarından yukarıya doğru çıkan ve bileklerini sardıktan sonra delikli elbisesinin etekleri altında kaybolan krem rengi şeritlere kaydı. Elbisesi annesinin eski elbiselerinden biriydi. Üstüne açık mor devedikenleri , minik sarı çiçekler ve küçük tilkiler kanaviçeyle işlenmişti.

Jacks elbiseyi beğenmemiş gibi dudak büktü ve bakışları, Evangeline'in o sabah sıcak maşayla özenle kıvırdığı buklelerine kayarken ifadesini hiç bozmadı.

Evangeline aşağılanmış hissetmemeye çalıştı. Bu kader tanrısıyla yaşadığı küçük deneyimden onun kolay beğenen biri olmadığını anlamıştı.

"Hangi renk bu?" Elini, Evangeline'in buklelerine doğru salladı.

"Altın bakır," diye cevap verdi Evangeline neşeyle. Orijinal saçlarından dolayı hiç kimsenin ona kendini kötü hissettirmesine asla izin vermezdi. Üvey annesi onun sürekli saçlarını kahverengiye boyattırması için uğraşıyordu. Ama Evangeline'in kendinde en sevdiği şey, yol yol açık sarıların olduğu hafif pembe dalgalı saçlarıydı.

Jacks başını yana eğdi, hâlâ somurtarak bakıyordu Evangeline'e. "Meridyen İmparatorluğu'nda mı yoksa Kuzey'de mi doğdun?"

"Neden soruyorsun?"

"Merak diyelim."

Evangeline de ona kaş çatmamak için kendini tuttu. Normalde bu soruyu yanıtlamayı severdi. Evangeline'e tüm hayatı bir peri masalıymış gibi hissettirmeyi seven babası ona, kendisini dükkânına getirilen diğer antikalarla birlikte bir sandığa koyulmuş hâlde bulduğunu söyleyip takılırdı hep. Saçlarının o yüzden peri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pembesi olduğunu söylerdi. Annesi de her defasında göz kırparak başıyla onaylamıştı.

Evangeline annesinin göz kırpışını, babasının ona takılmasını özlüyordu. Onlarla ilgili her şeyi özlüyordu ama hiçbirini Jacks'le paylaşmak istemiyordu.

Sözlü bir cevap vermek yerine omuz silkti.

Jacks'in kaşları daha da çatıldı. "Nerede doğduğunu bilmiyor musun?"

"Bana yardım etmen için bir şart mı bu?"

Adam, Evangeline'i tekrar süzdü. Bu defa gözleri, dudaklarında gezindi. Ama onu öpmek istiyormuş gibi bakmıyordu. İlgisizce inceliyordu sadece. Ağzına, birinin babasının dükkânlarından birinde ürünleri incelediği gibi baktı. Sanki dudakları satın alınabilecek, onun olabilecek bir şeymiş gibi.

"Kaç kişiyi öptün?" diye sordu.

Evangeline'in boynuna hafif bir sıcaklık çarptı. On iki yaşından beri babasının antikacı dükkânında çalışıyordu. Tam anlamıyla bir genç hanım gibi yetiştirilmemişti. Bir beyefendiden her zaman bir metre uzakta durması ve asla havadan sudan öte konular hakkında konuşmaması öğretilen üvey kız kardeşi gibi değildi. Ailesi Evangeline'i meraklı, maceraperest ve cana yakın olmaya özendirmişti ama her hâliyle arsız değildi. Bazı şeyler onu sinirlendiriyordu ve Kupa Prensi'nin ağzına bakmayı sürdürmesi de o şeylerden biriydi. "Bir tek Luc'u öptüm."

"Çok yazık."

"Öpmek istediğim tek kişi Luc."

Jacks kuşkuyla bakarak sivri çenesini kaşıdı. "Neredeyse sana inanacağım."

"Neden yalan söyleyeyim?"

"Herkes yalan söyler... İnsanlar, gerçek aşk gibi yüce bir şeyin peşindeyseler yardım etme ihtimalimin daha yüksek olduğunu düşünüyorlar." Sesine alaycı bir ima sızdı ve Evangeline'in hayal ettiği Kupa Prensi'ni biraz daha öldürdü. "Ama sen bu çocuğu gerçekten seviyorsan bile onsuz daha iyisin. O da seni sevseydi başka biriyle evlenmezdi. Olay bitmiştir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yanılıyorsun." Sesi, kalbiyle aynı inancı taşıyordu. Evangeline, Luc'un ansızın Marisol'le nişanlanmasından sonra onunla ilişkisini sorgulamıştı. Sorgusunu hep aylarca biriken anlamlı anılar yanıtlamıştı. Evangeline'in babasının öldüğü gece, kalbinin ne atmaktan ne acı çekmekten vazgeçtiği o gece Luc onu antikacı dükkânının koridorlarında dolaşarak, kırık kalpler için bir çare ararken bulmuştu. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı. Ağlamasının Luc'u korkutup kaçırmasından endişe ediyordu ama Luc onu kollarının arasına almış ve şöyle demişti: *"Kırılan kalbini onarabilir miyim bilmiyorum ama benimkini alabilirsin çünkü o zaten senin."*

Evangeline bir süredir Luc'u sevdiğini biliyordu ama Luc'un onu sevdiğini o zaman anlamıştı. Sözleri sevilen bir hikâyeden alınmış olabilirdi ama Luc onları içten davranışlarla da desteklemiş; o gece ve ondan sonraki birçok gece ona dayanma gücü vermişti. Şimdi Evangeline de ona yardım etmeye kararlıydı. Evlilik teklifleri ve nişanlar her zaman ortada bir aşk olduğu anlamına gelmiyordu ama Evangeline, Luc'la paylaştığı anların aşkın ta kendisi olduğundan emindi.

Luc lanetlenmiş olmalıydı. Bu başkalarına çok uzak bir ihtimal ya da saçmalık gibi gelebilirdi ama Evangeline'in inanabileceği başka bir açıklama yoktu. En azından Luc'un onunla hiç konuşmaması ya da Evangeline, Marisol'e gerçeği anlatmaya çalıştığı her defasında kelimelerin ağzından çıkmaması hiç mantıklı değildi.

"Lütfen." Yalvarmaktan gocunmuyordu. "Bana yardım et."

"İstediğin şeyin sana yardımı dokunacağını sanmıyorum. Ama ümitsiz vakalara kıymet veririm. Üç öpücük karşılığında düğüne engel olurum." Jacks yeniden Evangeline'in ağzına bakarken gözlerinde bir parıltı belirdi.

Evangeline'in yanaklarını ateş bastı. Kendisini öpmek istemediği konusunda yanılmıştı. Ama eğer hikâyeler doğruysa, Jacks'in ilk öpücüğünden sonra ölecekti.

Jacks kulak tırmalayan, cırtlak bir kahkaha attı. "Rahat ol güzelim, seni öpmek istemiyorum. Öpücüğüm seni öldürür ve sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana bir faydan olmaz. Üç *farklı* kişiyi öpmeni istiyorum. Kimleri seçersem. Ne zaman seçersem."

"Ne tür öpücükler? Küçük buseler mi... Yoksa daha fazlası mı?"

"Bunun önemli olduğunu düşünüyorsan, belki de hiç öpülmemişsindir." Jacks heykelden uzaklaşıp Evangeline'in yakınına geldi ve yine tepesinde dikildi. "Dil yoksa, o gerçek bir öpücük değildir."

Evangeline'in yanaklarına basan ateş şimdi boynunu, yanaklarını ve dudaklarını alev alev yakıyor gibiydi.

"Bu tereddüt neden, güzelim? Altı üstü öpücük." Jacks yine bir kahkaha atmamak için kendini tutuyor gibiydi. "Ya bu Luc ağzını kullanmakta çok kötü ya da sen bu fikri içten içe sevdin ve hemen evet demekten korkuyorsun."

"Fikri sevmedim..."

"Yani senin Luc çok kötü mü öpüşüyor?"

"Luc çok iyi öpüşür!"

"Kıyaslama yapacak bir şeyin yoksa nereden biliyorsun? Sonunda Luc'la kalırsan, keşke benden üçten fazla kişiyi öpmemi isteseydi bile diyebilirsin."

"Tanımadığım yabancıları öpmek istemiyorum... Öpmek istediğim tek kişi Luc."

"Öyleyse bunun küçük bir bedeli olmalı," dedi Jacks.

Haklıydı ama Evangeline kabul edemiyordu işte. Babası ona, kader tanrılarının kişilerin kaderini belirlemediğini, onlara yeni geleceklerin kapılarını açtığını öğretmişti. Ancak kader tanrılarının açtığı kapılar her zaman insanların beklediği yere çıkmıyordu. İçinde bulundukları çaresizlikten kurtulmaları için çoğu zaman insanları yeni umutsuzlukların kucağına atıyorlardı. Pek çok hikâyede öyle olmuştu ve Evangeline kendi hikâyesinde de öyle olsun istemiyordu.

"Kimsenin ölmesini istemiyorum," dedi Jacks'e. "Düğüne engel olmak için oradaki kimseyi öpemezsin."

Jacks hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Üvey kardeşini bile mi?"

"Evet, onu bile!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacks parmaklarını ağzına götürüp, öfkelendiğini ya da eğlendiğini belli edebilecek ifadesini yarı gizleyerek altdudağıyla oynadı. "Kesinlikle pazarlık edebilecek durumda değilsin."

"Kader tanrılarının pazarlıktan hoşlandığını sanıyordum," diye meydan okudu Evangeline.

"Sadece kuralları biz koyduğumuzda. Ama bugün havamdayım, o yüzden bu ricanı kabul edeceğim. Yalnız, öğrenmek istediğim bir şey daha var. İçeri girmek için kapıyı nasıl açtın?"

"Kibarca rica ettim kapıdan."

Jacks çenesinin kenarını ovuşturdu. "Bu kadar mı? Bir anahtar bulmadın mı?"

"Anahtar deliği bile görmedim," diye dürüstçe cevap verdi Evangeline.

Jacks'in gözlerinde zafer sevinci gibi bir şey parladı. Evangeline'in bileğini kavrayıp soğuk ağzına götürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Evangeline soluk soluğa.

"Merak etme, daha öpmeyeceğim seni." Dudaklarını, bileğinin altındaki hassas noktada gezdirdi. Bir kez. İki kez. Üç kez. Tam bir dokunuş bile sayılmazdı ama yine de inanılmaz derecede özel bir his veriyordu. Öpücüklerinin ölümcül olabileceğini ama yine de uğrunda ölmeye değer olduklarını söyleyen diğer hikâyeleri düşündürdü Evangeline'e. Jacks soğuk ağzını kadife gibi yumuşak ve nazik hareketlerle, hızlı hızlı atan nabzının üzerinde kasıtlı olarak ileri geri gezdirdi ve... Keskin dişlerini tenine batırdı.

"Beni ısırdın!" diye bağırdı Evangeline.

"Sakin ol, güzelim, kanatmadım." Evangeline'in kolunu bırakırken gözleri daha da çok parlıyordu.

Evangeline, az önce adamın dişlerini batırdığı hassas teninde parmağını gezdirdi. Bileğinin alt tarafında üç küçük kırık kalp şeklinde ince, beyaz, yara izi çıkmıştı. *Her öpücük için bir tane.*

"Ne zaman..." Evangeline başını kaldırıp baktı.

Ama Kupa Prensi çoktan gitmişti. Yanından ayrıldığını bile görmedi; kilisenin kapısının kapandığını duydu sadece.

İstediğini elde etmişti işte.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öyleyse neden kendini daha iyi hissetmiyordu?

O, doğru olanı yapmıştı. Luc onu seviyordu. Marisol'le kendi isteğiyle evlendiğine inanmıyordu. Marisol'den hoşlanmıyor da değildi. Doğrusu, üvey kız kardeşini pek tanımıyordu da. Annesinin ölümünden bir yıl kadar sonra, Evangeline'in babası yeniden evlenmesi gerektiğini kafasına koymuştu. Bir eşe ihtiyacı vardı ki, ona bir şey olursa Evangeline'e bakacak biri olsun. Evangeline, sanki babası fazla vakti kalmadığını biliyormuş gibi, gözlerindeki ışığın yerini alan endişeyi hatırlayabiliyordu.

Babası, Agnes'le evlendikten sadece altı ay sonra ölmüştü. Bu süre boyunca Marisol, Evangeline'in vaktinin çoğunu geçirdiği antikacı dükkânının kapısından içeri adım atmadı. Marisol toza alerjisi olduğunu söylüyordu ama biraz tuhaf bulduğu şeyler konusunda öyle ürkekti ki Evangeline, üvey kız kardeşinin aslında lanetlerden ve esrarengiz şeylerden korktuğundan şüphelenirdi hep. Oysa Evangeline ve Luc, eğer lanetlenirlerse bunun sihrin var olduğunu kanıtlayacağı esprisini yaparlardı.

Evangeline'in şimdi bu kanıtı bulması ama Luc'u kaybetmesi gülünç derecede üzücüydü.

Jacks geri dönüp Evangeline'in fikrini değiştirmesine izin verse bile, değiştirmezdi. Jacks düğüne engel olacağını söylemiş ve kimseyi öldürmeyeceğine söz vermişti.

Yine de... Evangeline hata ettiği duygusundan kurtulamıyordu. Bu kadar çabuk kabul edeceğini sanmıyordu ama Jacks bileğini tutarken onun gözlerinde dans eden ışıltıyı görünce, her şey değişmişti.

Evangeline koşmaya başladı. Ne yapacağını da bilmiyordu, birdenbire neden böyle kötü hissettiğini de. Tek bildiği, Jacks düğünü engellemeden önce onunla bir kez daha konuşması gerektiğiydi.

Sıradan bir kilisede olsaydı, ona hemen yetişebilirdi. Ama bu, kendi iradesi varmış gibi görünen sihirli bir kapıyla korunan bir kader tanrısı kilisesiydi. Kapıyı açtığında gördüğü yer Tapınak Bölgesi değildi. Kapı onu, havada uçuşan tozlar, boş şişeler ve tik tak eden saatlerle dolu, küf kokulu eski bir eczaneye çıkardı.

Tik. Tak. Tik. Tak. Tik. Tak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saniyeler hiç bu kadar hızlı geçmemişti. Bir tik ve bir tok arasında, az önce çıktığı sihirli kapı gözden kayboluverdi. Kapının yerini, çarpık çurpuk dişleri andıran bir dizi sokağa bakan parmaklıklı bir pencere aldı. Evangeline, Luc ve Marisol'ün evlenecekleri şehrin karşısında, Spice Quarter'daydı.

Evangeline pencereden kaçarken sövdü.

Şehri geçip evine ulaştığında çok geç kalmış olduğu korkusuna kapıldı.

Marisol ve Luc annesinin bahçesinde, babasının yaptırdığı çardakta yemin edeceklerdi. Orada geceleri cırcır böcekleri öter, gündüzleri kuşlar cıvıldaşırdı. Evangeline şimdi bahçeye girerken kuş cıvıltılarını duyabiliyordu ama başka da ses yoktu. Çardakta neşeyle kanat çırpan sonra da yakın yakına duran granit heykellere konan küçük kuşlardan başka bir şey yoktu.

Evangeline'in dizlerinin bağı çözüldü.

Bu bahçede daha önce hiç heykel olmamıştı ki! Ama şimdi dokuz tane heykel vardı, hepsi de ellerinde sanki daha az önce tokuşturmuşlar gibi kadeh tutuyordu. Her birinin yüzü rahatsız edici derecede gerçekçi ve korkunç derecede tanıdıktı.

Evangeline, bir sineğin vızıldayarak tıpatıp Agnes'e benzeyen bir heykelin yüzüne konmasını tiksintiyle izledi. Sonra sinek oradan uçtu ve Marisol'ün granit gözlerinden birine kondu.

Jacks düğüne, herkesi taşa dönüştürerek engel olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3

Evangeline'in damarlarında kan yerine korku dolaşıyordu.

Sinek vızıldayarak uçup gitti. Heykellerle aynı donuk gri renkte bir kuş gelip Marisol'ün saçındaki çiçek tacı gagalamaya başladı.

Evangeline ile Marisol yakın olmayabilirlerdi. Belki Evangeline üvey kız kardeşini itiraf etmek istemediği kadar çok kıskanıyordu. Ama yine de sadece düğününe engel olmak istemişti. Onu taşa çevirmek istememişti.

Evangeline Luc'un heykeliyle burun buruna gelince kalbi duracak sandı. Luc normalde çok kaygısız görünürdü ama taş olarak yüzünde korkudan donakalmış gibi bir ifade vardı. Pürüzsüz çenesi gergin, gözleri kısıktı ve... Granit kaşlarını çatıldı.

Hareket ediyordu.

Sonra taş dudakları, konuşmaya çalışıyormuş, Evangeline'e bir şey söylemek istiyormuş gibi aralandı...

"Bir iki saniye sonra seğirmeyi bırakacak."

Evangeline bakışları çardağın arka tarafına doğru döndü.

Jacks, mavi çiçeklerle dolu bahçe kafesine rahatça yaslandı ve yeni bir parlak beyaz elma ısırdı. Bir yanıyla bezgin bir genç soyluya, bir yanıyla kötü bir tanrıya benziyordu.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Evangeline.

"Sen ne istediysen onu yaptım." Elmasından bir ısırık daha aldı. "Düğüne engel oldum."

"Bu yaptığını düzeltmen gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yapamam." Sanki bu konuşmadan sıkılmış gibi kısa ve öz bir cevaptı bu. "Bana iyilik borcu olan bir arkadaşım yaptı bunu. Düzeltmesinin tek yolu, birinin onların yerine geçmesi." Jacks, çardağın yanındaki çimlere doğru baktı. Çimlik alandaki yaşlı bir ağaç kütüğünün üstünde bir pirinç kadeh duruyordu.

Evangeline içkiye bir adım yaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" Jacks bahçe kafesinden atladı. Evangeline'in kadehe bakmasına daha fazla kayıtsız kalamadı.

Evangeline o kadehten içerse, her şey eski haline döner miydi?

"Aklından bile geçirme." Jacks'in sesi şimdi daha da sertti. "Eğer onu içer ve onların yerine geçersen, kimse seni kurtaramaz. Sonsuza kadar taş olursun."

"Ama onları böyle bırakamam." Evangeline böyle dedi ama bir yanı Jacks'e hak veriyordu. Bir bahçe heykeline dönüşmek istemiyordu. Kenarına kazınmış kelimeleri okuyunca kadehi eline almaya bile cesaret edemedi.

Zehir
Beni İçme

Kadehten kükürt kokusu yayılıyordu. Evangeline o pis sıvıyı içebileceğini hiç sanmıyordu. Ama hepsinin lanetli kalmasına izin verirse bunu nasıl kabullenecekti?

Evangeline önce hâlâ Marisol'ün düğün tacını gagalamakta olan kuşa sonra da Luc'a ve yüzünde donmuş yalvaran ifadesine baktı. Luc'un anne ve babası onun iki yanında duruyordu. Görevini yerine getirmek için yanlış nikâhı seçen talihsiz nikâh memuru da oradaydı. Evangeline, Luc'un üç arkadaşına ya da Agnes'e üzülmek istemiyordu. Ama babası Agnes'le aşk evliliği yapmamış olsa bile tüm bu olanlardan nefret ederdi. Evangeline'in sihre olan inancının onu böyle bir yola sokmuş olması annesini de babasına da hayal kırıklığına uğratırdı.

"İstediğim bu değildi," diye fısıldadı Evangeline.

"Olaya yanlış yönden bakıyorsun, güzelim." Jacks yarısını yediği elmayı yere fırlattı. Çardağın zemininde yuvarlanan elma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Luc'un taş çizmesine çarptı. "Bu olay yayılınca Meridyen İmparatorluğu'ndaki herkes sana yardım etmek isteyecektir. Ailesini kötü kader tanrılarına kaptıran kız olacaksın. Luc'u elde edemeyebilirsin ama çok geçmeden onu unutursun. Üvey annen ve üvey kız kardeşin taş olunca, biraz paraya da konarsın herhalde. Yarın sabahtan itibaren meşhur ve zengin olacaksın."

Jacks, sanki Evangeline'e gerçekten iyilik yapmış gibi gamzelerini göstere göstere gülümsedi.

Evangeline kendini yine kötü hissetti.

Hikâyelerde, kader tanrıları yalnızca kargaşa ve kaos isteyen tanrılardı. Oysa *bu*, insanların korkması gereken bir tanrıydı. Evangeline bu insan heykellerine baktığında bunu dehşet verici bir şey olarak görüyordu. Jacks ise işe yarar bir şey olarak. Kader tanrılarının tehlikeli olması kötü olmalarından değildi; kötü ile iyi arasındaki farkı ayırt edemedikleri için tehlikeliydiler.

Ama Evangeline bu farkı biliyordu. Ayrıca bazen iyi ve kötü arasında karanlık bir boşluk olduğunu da biliyordu. O sabah Jacks'in kilisesine bir iyilik için yalvarmaya gittiğinde o boşluğa girdiğini düşünmüştü. Ne var ki hata etmişti ve şimdi hatasını telafi etme vaktiydi.

Evangeline kadehi eline aldı.

"Bırak onu," diye uyardı Jacks. "Bunu yapmak istemiyorsun. Senin istediğin şey kahraman olmak değil, mutlu son istiyorsun... O yüzden bana geldin. Bunu yaparsan, istediğin asla gerçekleşmeyecek. Kahramanların mutlu sonları olmaz. Onlar mutlu sonları başkalarına verirler. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Sevdiğim çocuğu kurtarmak istiyorum. Onun da beni kurtarmayı seçeceğini umut etmeye mecburum." Evangeline, Jacks onu durdurmaya fırsat bulamadan kadehtekini içti.

Zehrin tadı kokusundan daha kötüydü. Yanmış kemikler ve kaybolmuş umut gibiydi. Nefes almak ve sonra da hareket etmek için çabalarken boğazı tıkandı.

Jacks'i başını iki yana sallarken gördüğünü sandı ama bundan emin olması zordu. Görüşü bozuluyordu. Bahçeyi kaplayan siyah

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sarmaşıklar, sızan mürekkep gibi yayılıyordu. Karanlık, her yer karanlık oldu. Geceydi ama ne ay vardı ne de yıldızlar.

Evangeline kendini doğru olanı yaptığına inandırmaya çalıştı. Dokuz kişiyi kurtarmıştı. İçlerinden biri de onu kurtaracaktı.

"Seni uyarmıştım," diye mırıldandı Jacks. Hüsranla içini çektiğini ve *yazık,* diye mırıldandığını duydu. Ve sonra...

Hiçbir şey duymaz oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4

Evangeline hiç değilse düşünme yeteneğini kaybetmemişti. Gerçi düşünmek bazen canını acıtıyordu. Genelde, sonsuz bir hiçlikle geçen günlerden sonra oluyordu bu. Evangeline nihayet bir şeyler hissettiğini düşündüğünde. Ama hissettiği, hiçbir zaman gerçekte hissetmek istediği şey değildi. Asla teninde bir sıcaklık, ayak parmaklarında karıncalanma ya da ona dünyada tamamen yalnız olmadığını bildiren başka birinin dokunuşu değildi. Genelde bir kalp kırıklığı ya da bir tutam pişmanlıktı.

Pişmanlık en kötüsüydü.

Pişmanlık buruk ve acıydı, gerçeğe de o kadar yakındı ki, Evangeline pişmanlığında boğulmamak için mücadele etmek zorundaydı. Jacks'in haklı olduğuna, kadehi boş verip, diğerlerinin taş kalmasına razı olması ve mağdur rolü oynaması gerektiği inancına karşı mücadele etmek zorundaydı.

Jacks yanılmıştı.

Evangeline doğru olanı yapmıştı.

Biri onu kurtaracaktı.

Bazen, daha umutlu olduğunda, Evangeline, Jacks'in bile kendisini kurtarmaya gelebileceğini düşünüyordu. Ama Evangeline ne kadar umutlu olursa olsun, Kupa Prensi'nin bir kurtarıcı olmadığını biliyordu. O, insanların kurtulması gereken biriydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

Sonra... Evangeline, kalp kırıklığı ya da pişmanlık olmayan bir şey hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6

Teninde hafif gıdıklanma gibi bir şey.

Teninde.

Evangeline tenini hissedebiliyordu.

Hiçbir şey hissetmeyeli... Aslında aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Çok uzun zamandır hiçbir şey hissetmemişti ama şimdi her şeyi hissedebiliyordu. Göz kapakları. Ayak bilekleri. Dirsekler. Dudaklar. Bacaklar. Kemikler. Ten. Ciğerler. Kalp. Saç. Damarlar. Dizkapakları. Kulak memeleri. Boyun. Göğüs.

Çenesinden ayak parmaklarına kadar titriyordu. Teni çok terliydi ve inanılmaz bir... Serinlik, ıslaklık ve canlılık hissi veriyordu.

İşte yeniden capcanlıydı!

"Tekrar hoş geldin." Evangeline'in bacakları kas ve kemik olmaya alışırken, güçlü bir kol beline dolandı.

Ardından Evangeline'in görüşü netleşti.

Belki de bir süredir bir yüz görmediği içindi ama belini saran genç adam Evangeline'e olağanüstü yakışıklı göründü. Koyu esmer teni, gözlerini çevreleyen upuzun kirpikleri ve çekiciliğini hissettiren gülümsemesi... Omuzlarında, yüzü kadar göz kamaştırıcı bakır rengi yapraklarla kaplı, yemyeşil bir pelerin vardı. "Konuşabilecek misin?" diye sordu.

"Şey..." Evangeline öksürüp boğazındaki çakılları temizledi. "Neden bir orman büyücüsüne benziyorsun?" Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz korkudan sindi. Belli ki bazı duyuları, ağzındaki süz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geç gibi, henüz görevlerini yapamıyordu. Bu yabancı onu kurtarmıştı. Onu gücendirmemiş olmayı umdu.

Neyse ki, adamın göz kamaştırıcı gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Harika. Bazen ses hemen geri gelmez. Şimdi bana tam adını söyle, canım. Seni bırakmadan önce hafızanın yerinde olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Nereye bırakmadan?" Evangeline, bulunduğu ortamı incelemeye çalıştı. Bir laboratuvardaydı sanki. Tüm çalışma masaları ve eczane rafları fokurdayan kaplarla ya da havaya reçine kokusu gibi bir koku yayan köpüren kazanlarla doluydu. Burası annesinin bahçesi değildi. Odadaki tanıdık tek şey, taş duvarlardan birine resmedilmiş Meridyen İmparatorluğu'nun kraliyet armasıydı. "Neredeyiz? Ben ne kadar zamandır heykeldim?"

"Sadece altı hafta kadar. Ben sarayın iksir ustasıyım. Şu anda benim en iyi laboratuvarımdasın. Ama bana adını söyledikten sonra hemen gidebilirsin."

Evangeline hemen cevap vermedi, kafasını toplamaya çalıştı. Aradan altı hafta geçtiyse bu, şimdi Sıcak Sezon'un ortasında oldukları anlamına geliyordu. Çok büyük bir kayıp sayılmazdı. Altı yıl ya da altmış yıl da geçmiş olabilirdi.

Ama sadece altı hafta geçtiyse, neden orada kendisini karşılayan kimse yoktu? Üvey annesinin onu umursamadığını biliyordu, üvey kız kardeşiyle de çok yakın değillerdi ama sonuçta onların hayatını kurtarmıştı. Peki Luc... Luc'un neden orada olmadığını düşünmek istemedi. Dirildiğinden hiçbirinin haberi olmayabilir miydi? "Adım Evangeline Fox."

"Bana Toksik diyebilirsin." İksir ustası kolunu Evangeline'in belinden çekerek asil bir jest yaptı.

Evangeline bu genç adamın kim olduğunu hemen anladı. Onu görür görmez anlamış olmalıydı. Tarot Kartları'ndaki fal kartıyla benzerliği dikkat çekiciydi. Uzun, dökümlü bir pelerin giyiyor, tüm parmaklarına taşlı yüzükler takıyordu ve iksirlerle çalıştığı da açıktı. Toksik, Zehirleyici'ydi. Tıpkı Jacks gibi bir kader tanrısı.

"Tüm kader tanrılarının ortadan kaybolduğunu sanıyordum," diye mırıldandı Evangeline.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kısa süre önce büyük bir dönüş yaptık. Ancak bu hikâyenin konusu bu değil." Ürkütücü bir şekilde gerilen Toksik'in yüzü, Evangeline'e bu konuda konuşmak istemediğine dair bir uyarı işareti verdi.

Evangeline sersemliğini henüz üzerinden atamamış olabilirdi ama bu açıklamanın akla getirdiği tüm sorulara rağmen, üstelememesi gerektiğinin farkındaydı. Toksik'in ünü Jacks'inki kadar kötü değildi. Efsanelere göre, genelde kimseye doğrudan zarar vermezdi. Diğer kader tanrılarının korkunç emelleri için kullandıkları zehirli tonikler, tuhaf iksirler ve garip serumlar hazırlardı.

Evangeline hâlâ elinde duran kadehe baktı.

Zehir
Beni İçme

"Onu almamın sakıncası var mı?" Toksik, taşlı yüzükler taktığı eliyle kadehi aldı.

Evangeline temkinli bir şekilde geri adım attı. "Neden buradayım? Bana yardım etmeni Jacks mi söyledi?"

Toksik, yine cana yakın bir ifade takınarak kahkaha attı. "Kusura bakma canım ama Jacks seni çoktan unutmuştur herhalde. Senin taş olduğun haftalarda bir belaya bulaştı. Valenda'ya geri dönmeyeceğinden emin olabilirsin."

Evangeline merak etmemesi gerektiğini biliyordu. Jacks'le son karşılaşmasından sonra onu bir daha görmek ve kendisine ona olan borcunu ödetme fırsatı vermek istemiyordu. Ama Jacks kaçıp gidecek birine benzemiyordu. Öldürülmüş olamazdı... Hikâyenin bir kısmı uydurmaysa ve kader tanrıları tümüyle ölümsüz değilse tabii.

"Jacks nasıl bir belaya bulaştı?" diye sordu.

Toksik, Evangeline'in omzunu öyle bir sıktı ki genç kıza, Jacks'in başına gelenler için *bela* kelimesinin hafif kaldığını düşündürdü. "Kendini korumak istiyorsan, onu unutacaksın."

"Merak etme," dedi Evangeline. "Jacks'i bir daha görmek istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Toksik tek kaşını kaldırıp şüpheyle baktı. "Bunu söyleyebilirsin ama bizim mülkümüze açılan kapıdan içeri bir kez girdin mi normale dönmen neredeyse imkânsızdır. Çoğumuz bu şehirden kaçtığımız için başka bir kader tanrısıyla tesadüfen karşılaşma ihtimalin yok. Ama artık bizim dünyamızın tadını aldığına göre, kendi hayatın sana yavan gelmeye başlayacak. Bize doğru çekileceksin. Jacks'i bir daha görmek istemesen bile, onunla yaptığın anlaşmayı yerine getirene kadar ona doğru çekileceksin. Ama eğer mutlu olmak için bir şansın olsun istiyorsan, bu çekime karşı koy... Jacks ancak senin mahvına sebep olur."

Evangeline'in suratı asıldı. O da aynı fikirdeydi ama bir kader tanrısının ona bu uyarıyı neden yaptığını anlayamıyordu.

"İnsanları asla anlayamayacağım."Toksik içini çekti. Hepiniz yalanlarımıza bayılıyorsunuz ama gerçekleri söylediğimizde bu hiç hoşunuza gitmiyor."

"Bir kader tanrısının tüm samimiyetiyle bir insana yardım etmek isteyebileceğine inanmak zordur belki?"

"Ya sana kendi kendime hizmet ettiğimi söylesem?" Toksik, kadehinden bir yudum aldı. "Valenda benim yurdum. Diğerleri gibi kötülük ettiğim için Kuzey'e kaçmak zorunda kalmak istemezdim. Oradaki sihrin yeteneklerimi köreltmesinden hoşlanmıyorum, ayrıca da orası çok soğuk. Bu yüzden de krallığa yardımcı olmaya çalışıyorum. Hadi şimdi git, büyük odada seni görmek için bekleyenler var."

Toksik onu bir dizi döner basamağa doğru çevirdi. Evangeline o basamaklardan en lezzetli kokulardan birinin kokusunu aldı: Pembe kremalı pasta.

Midesi guruldadı. Ne kadar acıktığının farkına varmamıştı.

Toksik'e teşekkür ettikten sonra basamakları tırmandı.

Saniyeler içinde havadaki koku daha da tatlılaştı. Dünya öyle bir aydınlandı ki Evangeline'e önceki hayatı sıkıcıymış gibi hissettirdi. Büyük oda ışık ve parıltıdan yapılmış gibi görünüyordu; taç şeklindeki altın şamdanlar yaldızlı masalar, arplar ve altın tuşlu kuyruklu piyanolar üzerinde hüküm sürüyordu. Yine de Evangeline'e nefes almayı unutturan tüm bunlar değil, orada gördüğü insanlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O kadar çok insan vardı ki! Hepsi de alkış tutuyor ve *ona* gülümsüyordu. Evangeline, babasının antikacı dükkânında çalışırken çok kişiyle tanışıp arkadaş olmuştu ve sanki hepsi onu karşılamak için oradaydı. Çok etkileyici, sımsıcak bir karşılama olmasına rağmen bu kadar çok insanın orada olması biraz tuhaftı.

"Merhaba, şekerim!" diye seslendi, hayali yerlerin haritalarını biriktiren Bayan Mallory. "Sana torunum hakkında anlatacak çok şeyim var."

"Dinlemek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verdi Evangeline. Hemen arkasından da sürekli bilinmeyen yabancı yemek kitapları sipariş eden bir beyefendiyle el sıkıştı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi gizli mürekkep müşterisi Bayan Vane.

Haftalarca süren sonsuz hiçliğin ardından Evangeline kucaklaşmaların ve öpücüklerin arasında kaldı. Yine de kalabalığın içinde Luc'u bulamayınca kalbi sıkıştı.

Üvey kız kardeşi bir kenarda duruyordu ve Luc onun yanında da yoktu. Ama Evangeline onları birlikte görmeyince rahatlayacağını sandığı gibi rahatlamadı. Luc'un bu kalabalıktan haberi yok muydu? Yoksa karşılamaya katılmamayı tercih etmesinin başka bir nedeni mi vardı?

Marisol'ün yüzündeki ifadeyi okumak zordu. Ayakta kaykılıyor ve bir sineğin, iki eliyle tuttuğu pembe kremalı pastaya konmasını engellemeye çalışıyordu. Ancak Evangeline'i görür görmez yüzüne güzel pasta kadar tatlı bir gülümseme yayıldı.

Agnes kızının fırıncılık sevdasını küçümsüyordu. Marisol için büyük şeyler istiyor ve aşçılığın sıradan bir hobi olduğunu söylüyordu. Bugün bu tatlıyı hazırlaması için Marisol'e o mu izin vermişti acaba? Pembe pasta tam dört katlıydı. Katların arasına sırayla şeker hamuru ve kremşanti sürülmüştü. Üstündeki kocaman kurabiyede de şöyle yazıyordu: *Tekrar hoş geldin kardeşim!*

Evangeline'in huzursuzluğuna yoğun ve ağır bir suçluluk duygusu da eklendi. Üvey kız kardeşinden böyle bir jesti asla beklemezdi ve bunu kesinlikle hak etmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, işte benim kıymetli, güzel kızım!" Agnes yaklaşıp iki kolunu Evangeline'in boynuna doladı. "Hepimiz öyle çok endişelendik ki! Seni eski haline getirebilecek birinin olduğunu duyunca çok rahatladık." Agnes, Evangeline'e daha da sıkı sarılarak fısıldadı. "Bir sürü talibin seni soruyor. Artık döndüğüne göre, aralarından en zenginleri için kabul günü ayarlayacağım."

Evangeline nasıl tepki vereceğini bilemedi. Hem Agnes'in az önce söylediklerine hem de üvey annesinin kucaklaşmaya inanan bu versiyonuna. Agnes, Evangeline'in babasıyla ilk evlendiğinde bile Evangeline'i hiç kucaklamamıştı. Agnes, Maximilian'la, adamın onunla evlendiği aynı sebepten evlenmişti; kızının geçimini ve ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak için. Maximilian Fox zengin bir adam değildi. İşleri tıkırında gittiği gibi durgun olduğu zamanlar da oluyordu. Ama kızı olan dul bir kadın için oldukça iyi bir eşti.

Agnes kollarını Evangeline'in boynundan çekti ve onu bir beyefendiye doğru döndürdü. Evangeline bu beyefendinin taliplerinden biri olmamasını umdu.

Adam beyaz, ipek bir gömlek giymişti. Gömleğinin üstündeki kırmalı dantel göğüslük siyah deri pantolonuna kadar iniyordu. Pantolonu o kadar dardı ki, Evangeline içinde hareket edebiliyor olmasına şaşırdı.

"Evangeline," dedi Agnes. "Bu, *Fısıltı Gazetesi*'nden Bay Kutlass Knightlinger."

"O dedikodu sayfaları için mi yazıyorsunuz?"

"Dedikodu sayfası değil onlar, süreli yayın," diye düzeltti Agnes, dudak bükerek. Bu tavrı Evangeline'e, onu Kupa Prensi'nin kapısını aramaya yönelten haberden bu yana gazetenin okuyucu sayısının ve itibarının arttığını düşündürdü.

"Gazetede sizinle ilgili bir haber yapmama izin verdiğiniz sürece adına ne dediğiniz gerçekten umurumda değil, Bayan Fox." Kutlass Knightlinger, siyah bir tüy kalemi dudaklarına sürttü. "Kader tanrılarının geri dönüşüyle ilgili her şeyi yazıyorum ve size birkaç sorum olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline birden yere yığılacakmış gibi hissetti. Jacks'le arasında geçenler konuşmak isteyeceği en son şeydi. Bir kader tanrısıyla anlaşma yaptığını kimse bilmemeliydi.

Eğer Evangeline tümüyle kendine gelmiş olsaydı, akıllıca bir bahaneyle oradan sıvışırdı. Ama o sırada sanki tüm ipler kırmalı dantel göğüslük takan, siyah deri pantolonlu Bay Kutlass Knightlinger'ın elinde gibiydi.

Adam, Evangeline'i bir çift kalın altın perdenin arasından geçirip hızlıca gruptan uzaklaştırdı. Bir oyuğa gizlenmiş banka oturttu. Burası gizem, misk ve sahte sihir kokuyordu. Yoksa bu Kutlass Knightlinger'ın kolonyasının kokusu muydu?

"Bay Knightlinger..." Evangeline banktan kalktı ve her yer dönmeye başladı. Gerçekten bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı. "Sanırım bugün röportaj için hiç uygun bir gün değil."

"Merak etmeyin, ne söyleyeceğiniz gerçekten önemli değil. Röportaj yaptığım kişilerin iyi görünmesini sağlarım. Ayrıca sizin seveniniz de çok. Yaptığınız fedakârlıktan sonra Valenda'nın sevilen kahramanlarından biri oldunuz."

"Ama aslında bir kahraman değilim."

"Fazla mütevazısınız."" Kutlass, Evangeline'in iyice dibine girdi. Havadaki ağır koku kesinlikle adamın kolonyasıydı. "Dehşet Haftası'nda..."

"Dehşet Haftası nedir?"

"Çok heyecan vericiydi! Siz taşa dönüştükten hemen sonra başladı. Kader tanrıları geri döndü... Bir kart destesinde tutsak kaldıklarına inanır mıydınız? Kaçıp imparatorluğu ele geçirmeye kalktıklarında ne kötü şeyler oldu, ne kargaşalar yaşandı! Ama o düğünde yaşanan olay ve kendinizi taşa dönüştürme hikâyeniz, o zor günlerde insanlara ilham verdi. Siz bir kahramansınız."

Evangeline'in birden boğazı kurudu. Orada bu kadar çok insan olmasına şaşmamalıydı. "Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Mükemmel." Kutlass deri yeleğinin cebinden küçücük bir defter çıkarıp yazmaya başladı. "Okuyucularım buna bayılacak. Şimdi..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline'in midesinden gelen gurultu adamın sözünü yarıda kesti.

Kutlass kalemini oynatırken yapmacık bir kahkaha attı. "Biraz açsınız galiba?"

"En son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum. Sanırım..."

"Yalnızca birkaç soru daha. Siz henüz taşken, sizi evlat edinen annenizin sizin için evlilik teklifleri almaya başladığına dair söylentiler var..."

"Ah, Agnes benim üvey annem," diye araya girdi Evangeline. "Beni asla evlat edinmedi."

"Ama şimdi bunu yapacağını söyleyebiliriz bence." Kutlass göz kırptı. "Yıldızınız yükselmeye devam edecek, Bayan Fox. Röportajımızı sonlandırmadan önce, tüm hayranlarınız için bir tavsiye alabilir miyim?"

Hayranlar kelimesi Evangeline'in tadını kaçırdı. Herhangi bir hayran hak ettiği falan yoktu. İnsanlar onun gerçekte ne yaptığını bilselerdi, herkes şüphesiz farklı hissederdi.

"Bir şey söyleyemeyecek durumdaysanız, ben güzel bir şeyler uydururum." Tüy kalemi defterinin üstünde gezindi.

"Durun..." Evangeline ne söyleyeceğini hâlâ bilmiyordu ama adamın yazabileceklerini düşünmek içini ürpertti. "Hikâyelerin çoğu zaman kendi hayatlarını yaşadıklarını biliyorum. Yaşadığım dehşetin daha şimdiden bir peri masalına dönüştüğünün farkındayım ama ben özel biri değilim ve bu bir peri masalı değil."

Kutlass araya girdi. "Yine de sizin açınızdan iyi oldu."

"Altı haftadır taştı," dedi arkalarından yumuşak bir ses. "İyi olduğunu söyleyemem."

Evangeline, Kutlass'ın omzunun üzerinden bakınca üvey kız kardeşini gördü.

Marisol altın perdelerin arasında durmuş, kremalı pastasını bir kalkan gibi tutuyordu.

Kutlass hışımla dönerken dantel ve deri hışırtısı duyuldu. "Lanetli Gelin!"

Marisol'ün yanakları acıyla kızardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mükemmel!" Kutlass'ın tüy kalemi yine kıpırdamaya başladı. "Sizinle biraz konuşmayı çok isterim."

Şimdi kurtarılması gerekenin Marisol olduğunu sezen Evangeline araya girdi. "Aslında üvey kız kardeşimle birlikte hiç vakit geçiremedik. Bu yüzden sanırım onu kaçıracağım ve birlikte pastanın tadını çıkaracağız."

Böylece Evangeline sonunda adamı atlattı. Üvey kız kardeşiyle kol kola girip perdelerin arasından çıkıp gitti.

"Teşekkür ederim." Marisol, Evangeline'e daha sıkı yapıştı. Daha önce hiç kol kola girmemiş olsalar da Evangeline'e üvey kız kardeşi zayıflamış gibi geldi. Marisol annesi gibi zayıftı hep ama bugün hepten incecikti. O kadar solgundu ki teni neredeyse balmumundan farksızdı. Tabii bu Kutlass yüzünden de olabilirdi. Fakat açık kahverengi gözlerinin altı da halka halkaydı. Üstelik sanki günlerdir ya da belki haftalardır oradalarmış gibi koyuydu renkleri.

Kalabalığın arasına girmek üzereydiler ki Evangeline birden durdu. Daha önce Luc'un neden orada olmadığını merak etmişti ama şimdi alacağı cevaptan korkuyordu. "Marisol, neyin var? Ve... Luc nerede?"

Marisol başını iki yana salladı. "Şimdi konuşmayalım bunları. Bu senin mutlu günün. Gününü berbat etmek istemem."

"Bana pasta yapmışsın ve beni dedikodu sayfalarının kralından kurtardın... Bence asıl kahraman sensin."

Marisol'ün gözleri yaşlarla doldu. Evangeline bir bıçak içini kanırtıyormuş gibi hissetti.

"Ne oluyor?" diye üsteledi Evangeline. "Sorun ne?"

Marisol dudağını dişlerinin arasında sıktı. "Ne olduysa dört hafta önce, Luc ve ben yeniden evlenmeye karar verdiğimizde oldu."

Kendisi hâlâ taşken o ikisi yeniden evlenmeye mi kalkmıştı? Bu defa Evangeline'in içindeki bıçak sanki kanını akıtıyordu. Bu gelişme onu bu denli yaralamamalıydı. Luc'u Toksik'in laboratuvarında ya da hoş geldin partisinde kendisini beklerken görmeyince aralarında hiçbir şeyin değişmediğini sanmıştı. Ama Luc'un, yasını bile tutmadığını, taşa dönüşmesinden sadece iki hafta sonra yeni bir düğün planladığını duymak canını çok acıttı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dehşet Haftası sona ermişti ve biz tehlikenin geçtiğini düşündük. Ama düğüne giderken Luc vahşi bir kurdun saldırısına uğradı."

"Dur... Dur, dur... Ne?" diye kekeledi Evangeline. Valenda hareketli bir liman şehriydi. Burada köpeklerden ve rıhtımda fare avına çıkan vahşi kedilerden daha büyük bir hayvan göremezdiniz. Valenda'da kurtlar yoktu.

"Kurdun nereden geldiğini kimse bilmiyor," dedi Marisol kederle. "Doktor, Luc'un hayatta kalmasının bir mucize olduğunu söyledi. Ama ben gerçekten hayatta olduğundan pek emin değilim. Fena halde hırpalanmış."

Evangeline'in ayakta duracak takati kalmamıştı. Ağzını açıp Luc'un en azından hayatta olduğunu söylemeyi denedi. Mademki hayattaydı, her şey düzelirdi. Ama Marisol sanki o ölmüş gibi konuşuyordu.

"Haftalar oldu, hâlâ evinden çıkmadı. Bir de..." Marisol'ün sesi titremeye başladı. Elindeki güzel pastadan bir parça krema yerdeki halıya düştü. "Beni görmek istemiyor. Sanırım benim suçum olduğunu düşünüyor."

"Neden senin suçun olsun ki?"

"Bay Knightlinger'ı duydun. Valenda'daki herkes bana Lanetli Gelin diyor. Birkaç hafta içinde iki düğün ve iki korkunç olay. Annem sürekli bunun kötü bir şey olmadığını söylüyor. Kader tanrıları geri döndüğünde dikkatlerini ilk çeken ben olduğum için özelmişim. Ama ben öyle olmadığımı biliyorum. Lanetliyim ben." Marisol'ün solgun yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Evangeline, o ana kadar, seçimlerinden pişman olmamak için çok mücadele etmişti. Luc'un düğüne giderken saldırıya uğraması bir tesadüf olabilirdi ama Luc'a saldıranın vahşi bir kurt olması imkânsız gibiydi. Jacks ona düğüne engel olacağını söylemişti ve belli ki sözünü tutmuştu.

Evangeline onunla asla pazarlık yapmamalıydı.

Bütün suçu Jacks'e yüklemek istedi ama kendisi de en az onun kadar suçluydu. Bahçedeki heykelleri görür görmez hata yaptığını anlamıştı. Fedakârlık yaparak hatasını telafi edebile-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceğini sanmıştı ama daha en başında Kupa Prensi'nden yardım istememeliydi.

"Marisol, sana bir şey söylemem lazım..." Kelimeler Evangeline'in boğazında düğümlendi. İtirafta bulunmak için ağzını açtı ama konuşamamasının nedeninin hissettiği ani gerginlik olmadığını biliyordu. Korkmuştu.

Evangeline titriyordu, tıpkı Luc'un Marisol'le nişanlandığını ilk duyduğunda titrediği gibi zangır zangır titriyordu. O gün Marisol'le Luc hakkında konuşmaya çalıştığında da kelimeler boğazında düğümlenmişti. Bunun bir lanet olduğuna o kadar emindi ki! Hâlâ da öyle olduğuna inanmak istiyordu. Ne var ki, yanılmış olma olasılığını da yok sayamazdı artık.

Evangeline'in Marisol'le, Luc hakkında hiç konuşamamasının gerçek nedeni bir büyü falan değildi belki de. Dilini felç eden korku olabilirdi. Belki Evangeline derinlerde bir yerde Luc'la ikisinin lanetlenmediklerinden, Luc'un gerçekte sadakatsiz bir erkek olmasından korkuyordu.

"Sorun değil Evangeline. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Geri dönmene çok sevindim!" Marisol, pastasını en yakınındaki yaldızlı masaya bırakıp Evangeline'i kucakladı. Evangeline'in hep öz kız kardeşlerin sarıldığını hayal ettiği gibi sımsıkı sarıldı ona.

Evangeline ona gerçeği söyleyemeyeceğini anladı, bugün söyleyemezdi.

Son altı haftayı bir taş olarak yapayalnız geçirmişti. Tekrar yalnız kalmaya hazır değildi. Ama biri onun ne yaptığını öğrenirse yalnız kalırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7

Eğer fırtınalar dedikodu sayfalarından, kolalı kravatlar takan beyefendilerden ve kaynağı şüpheli haberlerden oluşuyorsa, ertesi sabah Evangeline'in dünyasında tam bir fırtına patlamak üzereydi. Kendisi henüz bunu bilmiyordu.

Tek bildiği, onu şafak vakti evden dışarı çıkmaya iten tuhaf bir nottu.

Buluşalım.
Antikacı dükkânında.
Gün doğumundan hemen sonra.
Luc.

Evangeline, bir gece önce yatak odasında bu notu bulduğunda kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Yeni bir not mu yoksa şimdi bulduğu eski bir not muydu, bilmiyordu. Yine de Luc'un sabah onu, Marison'dan dinlediği hikâyeden farklı bir şeyler anlatmak üzere bekleyeceğini umut ederek notu tekrar tekrar okuyarak uyumuştu.

Önceki gün Marisol'le aralarında geçen konuşma Evangeline'i sarsmıştı. Onu, Luc hakkında kendi kendini kandırdığına neredeyse inandırmıştı. Ama umut söndürülmesi zor bir şeydir, tek bir kıvılcımı koca bir yangın çıkarabilir. İşte bu not da Evangeline için yeni bir umut kıvılcımı olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babasının Valenda'da dört buçuk dükkânı vardı. Giysilere silah diken bir terzinin de pasif ortağıydı. Gizli bir kitapçı inşa etmişti, oraya yalnızca gizli bir geçitten girilebiliyordu. Spice Quarter'da, altlarında tuhaf suç haberlerinin özetlendiği dekoratif Aranıyor posterleriyle kaplı bir dükkânı vardı. Üçüncü dükkânı bir sırdı, Evangeline bile bilmiyordu. Dördüncü dükkânıysa Evangeline'in en sevdiği yerdi: Maximilian'ın Antika, Hediyelik ve Tuhafiye dükkânı.

Burası, Evangeline'in babası izin verir vermez çalışmaya başladığı dükkândı. Babası müşterilere içerideki her şeyin *âdeta* sihirli olduğunu söylerdi. Ancak Evangeline eskiden beri hep, babasının dükkânından geçen bazı eşyaların gerçekten sihirli olduğuna inanmıştı. Satranç tahtasında dolaşan piyonların izini az sürmemişti. Bazen de tablolardaki yüz ifadeleri bir önceki günden farklı oluyordu.

Maximilian'ın Antikaları'nın ev dediği tuğlalı sokağın köşesini dönerken Evangeline'in göğsü ev özlemi gibi bir duyguyla sıkıştı. Varlığını taş olarak sürdürdüğü haftalarda dükkânı özlemişti ama o âna kadar özleminin büyüklüğünü anlamamıştı. Annesinin boyadığı duvarların yokluğunu hissetti, babasının bulduklarıyla dolu rafların, minik çanın...

Evangeline birdenbire durdu.

Maximilian Tuhafiyesi kepenk indirmişti. Bakır kaplı pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Tentesi sökülmüş ve birisi kapıdaki ismin üstünü boyamıştı.

Mal Sahibinin Değişmesi Nedeniyle
Kapalıdır

"Hayır!" Bu dükkân olmazdı! Evangeline kapıyı yumrukladı. Burası babasından geriye kalan son yerdi. Agnes bunu nasıl yapabilmişti?

"Affedersiniz küçükhanım." Bir devriye polisinin iri gölgesi üzerine düştü. "Kapıya vurmaya bir son vermeniz gerekecek."

"Anlamıyorsunuz. Bu dükkân babamındı... Bana miras kaldı." Evangeline kapı sihirle açılabilirmiş gibi, ardında Luc bekliyormuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi, ailesinden kalan son yeri kaybetmemiş gibi kapıyı çalmaya devam etti. "Ne zamandır kapalı?"

"Üzgünüm, hanımefendi. Sanırım yaklaşık altı hafta önce kapandı ve..." Genç devriye polisinin yüzü aydınlandı. "Kayan yıldızlar... Sizsiniz... Siz Valenda'nın Sevgili Kurtarıcısı'sınız." Durup saçlarını düzeltti. "Gazetelerde yazılanlardan daha güzel olduğunuzu söylemeden edemeyeceğim hanımefendi. Bu uygulamalardan birini nereden alabileceğimi biliyor musunuz?"

"Ne uygulaması?" Devriye polisi elini arka cebine atıp siyah-beyaz bir gazete sayfası çıkarırken, Evangeline tedirgin oldu ve birden kapıyı çalmayı bıraktı.

Fısıltı Gazetesi

SOKAKLARDAN HEYKELE DÖNÜŞMEYE VE ŞÖHRET OLMAYA UZANAN BİR HİKÂYE:

VALENDA'NIN SEVGİLİ KURTARICISIYLA RÖPORTAJ

Kutlass Knightlinger

On yedi yaşındaki Evangeline Fox, parlak pembe saçları ve masum gülümsemesiyle bir peri masalı prensesine benziyor. Ama haftalar önce öksüz ve yetimdi. Geçenlerde kendisiyle konuştuğumda, en son ne zaman yemek yediğini hatırlamadığını söyledi.

Kendisi, Luc Navarro ile çoğunuzun Lanetli Gelin olarak tanıdığı Marisol Tourmaline'in düğününe davet edilmemişti. Yine de, kader tanrılarından birinin taşa dönüştürdüğü konukların arasına tesadüfen giren Evangeline, hiç tereddüt etmeden bir heykele dönüşerek düğündeki herkesi kurtardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı. Ben gerçekten kahraman değilim" dedi bana.

Evangeline çok mütevazıydı. Onu kendi kahramanlıkları hakkında konuşturmak zordu. Ancak ona, Lanetli Gelin'in annesi Agnes Tourmaline'in kendisini evlat edinmek için müthiş planları olduğundan bahsettiğimde Valenda'nın Sevgili Kurtarıcısı'nın dili çözüldü.

"Yaşadığım dehşetin daha şimdiden bir peri masalına dönüştüğünün farkındayım" dedi.

Ayrıca Agnes de Evangeline'in bir an önce hayatına devam etmek istediğini söyledi. Evangeline, taliplerinin evlilik tekliflerini uygulamalar yoluyla kabul ediyor...

(haberin devamı 3. sayfada)

"Ah, Tanrım..." Evangeline, devriye polisine kararsız bir ifadeyle gülümsedi. "Üzgünüm, bu gazetenin haberi asılsız. Ben talip aramıyorum." Talip kelimesini söylerken bile ezilip büzüldü. Bu Evangeline'i şaşırtmadı. Agnes'in dünkü sarılmalarının ve gülümsemelerinin sahte olduğunu biliyordu. Ama üvey annesinin onu bu kadar çabuk satmasını beklemiyordu.

Şimdi sokaktan geçen başkaları da durmuş onlara bakıyordu. Birkaç hevesli beyefendi, yaklaşmak için cesaret topluyormuş gibi görünüyordu.

Jacks orada olsaydı, olasılıkla bunu Evangeline'i bu kadar popüler yapmakla ona iyilik ettiğinin kanıtı olarak kabul ederdi. Oysa Evangeline'in istediği bu değildi.

Evangeline dedikodu sayfasını en yakın çöp kutusuna attı ve Luc'un notuna bir kez daha baktı. Mesaj eskiydi. Artık bundan emindi... Dükkânın kapandığını bile bile dükkânda buluşmak istemezdi.

Evangeline ağlamaktan çok, geçmişe dönebileceği bir yol bulmak istiyordu. Agnes'ten öncesine, Luc'tan öncesine, anne ve baba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sını kaybetmeden öncesine. Sadece babasının ona bir kez daha sarılmasını istiyordu. Annesinin saçlarını okşadığı bir an daha. Luc'a duyduğu özlemin verdiği acı, annesinin ve babasının yokluğunun yanında bir sıyrık bile değildi. Luc'u hâlâ istiyordu ama asıl istediği hayatı ve kaybettiği tüm sevgiydi.

Evangeline, babası öldüğünden beri yuva olmayan eve geri dönerken yüreğinin burkulmaması zordu. Normalde bu şehre hayrandı. Kargaşasına, kalabalığına ve köşedeki fırının sokağını her zaman taze pasta kokularıyla doldurmasına bayılırdı. Ama o öğleden sonra sokakta çok fazla yabancı kolonya kokusu vardı.

Koku midesini bulandırdı ama olduğu yerde durmasına sebep olan gördüğü tüm o erkeklerdi. En şık paltoları, ceketleri ve şapkalarıyla iki dirhem bir çekirdek giyinmiş erkekler sokakta Evangeline'in evine kadar sıra olmuşlardı. Agnes de kapının eşiğinde durmuş, çiçekleri, iltifatları ve kâğıtları büyük bir keyifle kabul ediyordu.

Taliplerini, evlilik başvurusu yoluyla kabul ediyor...

Evangeline ellerini yumruk yaptı. Erkeklerin bir kısmı yakışıklı sayılırdı ama birçoğu babası yaşında ya da daha da yaşlıydı. Gidecek başka bir yeri olsaydı arkasını dönüp gidebilirdi ama Agnes yüzünden antikacı dükkânı kapanmıştı. Ayrıca Evangeline, kaçmaktan çok mücadele etme havasında olduğunu fark etti.

Alaycı bir gülümsemeyle eve doğru yürüdü.

"Ah, işte geldi" diye cıvıldadı Agnes.

Ama Evangeline ona başka bir şey söyleme şansı vermedi. Hemen beylere dönüp yüksek sesle, "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim ama herkesi reddetmek istiyorum" dedi. Duraksadı ve bir zamanlar babasıyla acıklı bir sokak oyununda gördüğü hareketi taklit ederek, sol elinin tersini alnına bastırıp gözlerini kapadı. "Artık bir heykel değilim ama hâlâ lanetliyim ve öptüğüm herkes taşa dönüşecek."

Her tarafta mırıltılar yükseldi. "Taş..."

"Lanetli!"

"Ben buradan gidiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beyler çabucak dağıldı, onların gidişiyle birlikte Agnes'in sevgi dolu üvey anne maskesi de düşüverdi.

Agnes, Evangeline'in omuzlarını tuttu ve ince parmaklarını etine batırdı. "Ne yaptın sen kör olasıca? Bu talipler sadece senin için değildi. Marisol'ün yeniden fark edilme şansıydı bu."

Evangeline acıyla yüzünü buruşturup geri çekildi. Üvey kız kardeşi için bir suçluluk duygusu hissetti ama dün itibarıyla Marisol de Luc'tan üstün değildi.

"Problem yaratan benmişim gibi davranma" dedi Evangeline. "Bunu yapmamalıydın ve babamın dükkânını satmamalıydın. O dükkân bana kalmıştı."

"Sana öldü gözüyle bakılıyordu." Agnes tehditkâr bir adım attı.

Evangeline'in yüzü kireç gibi oldu. Üvey annesi ona hiç vurmamıştı ama bugüne kadar yakasına da hiç yapışmamıştı. Evangeline, Agnes'in başka neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Üvey annesi onu sokağa atarsa, gidecek yeri yoktu. Evangeline belki de bunu taliplerini geri çevirmeden önce düşünmeliydi ama artık geri adım atmak için çok geçti ve bunu yapmak istediğinden de emin değildi.

"Umarım bu bir tehdit değildir Agnes." Evangeline toplayabildiği tüm cesaretiyle meydan okur gibi konuşuyordu. "Yerin kulağı var derler, gerçek yüzün Kutlass Knightlinger gibi birinin diline düşerse çok yazık olur."

Agnes burnundan soluyordu. "Kutlass seni sonsuza kadar koruyamaz. Genç bir adamın dikkatinin ne kadar çabuk yön değiştireceğini biliyorsun sanıyordum. Kutlass Knightlinger ya sana sırtını döner ya da biricik Luc'unun yaptığı gibi seni çabucak unutur."

Bu iğneli söz Evangeline'i tam kalbinden vurdu.

Agnes, bu sözleri söylemek için can atıyormuş gibi gülümsedi. "Bekleyecektim ve bunu seninle Marisol'ü gördükten sonra paylaşacaktım ama fikrimi değiştirdim." Agnes, evlilik başvurularını koyduğu masaya uzanıp katlanmış bir kâğıt aldı ve Evangeline'e uzattı.

Evangeline, notu dikkatlice açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marisol, benim en değerli hazinem
Keşke sana böyle veda etmek zorunda kalmasaydım.
Ama umarım bu gerçek bir veda olmaz. Bir çare bulma umuduyla
Valenda'dan ayrılıyorum. Güzel yüzünü bir daha gördüğümde,
ben de senin ilk âşık olduğun Luc olacağım. O zaman tekrar
birlikte olabiliriz. Kalbimin her atışıyla...

Evangeline daha fazlasını okuyamadı. El yazısının Luc'a ait olduğunu anlamak için sonuna kadar okumasına gerek yoktu.

Luc ona mektuplar yazmıştı ama genelde kısaydılar, tıpkı dün gece bulduğu not gibi. Ona hiçbir zaman en değerli hazinem dememişti. Kalp atışlarından da bahsetmemişti.

"Bu gerçek olamaz" dedi Evangeline. "Ona ne yaptın?"

Agnes güldü. "Sen gerçekten aptal bir çocuksun. Baban, gözünle göremediğin şeylere bir armağanmış gibi inandığını söylerdi. Ama gördüklerine de inanmaya başlamalısın."

Luc Navarro'nun ailesi şehrin sosyetik semtinde yaşıyordu. Burada evler daha büyük ve birbirinden daha ayrıydı. Evangeline'e oraya yaklaştığında derin bir nefes alma ihtiyacı hissettiren türden bir mahalleydi.

Marisol'ün Luc'la nişanlandığını duyurduğu gün, Evangeline ta buraya kadar koşmuştu. Luc'un kapısını çalmıştı. Kapı açılınca Luc'un ona ortada büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyeceğinden emindi.

Luc onun ilk aşkıydı, ilk öpücüğüydü, kendi kalbi atmaz olduğundaki kalbiydi. Luc'un onu sevmemesi düşünülemezdi, zamanda yolculuk yapmak kadar imkânsızdı bu. Evangeline'in bir yanı bu nişanın gerçek olma ihtimalinin olduğunu biliyordu ama ruhu ona öyle olmadığını söylemişti. Luc'un, ruhunu onaylamasını beklemişti. Ama Luc ona hiçbir şey söylemedi. Hizmetçiler Evangeline'i kovup kapıyı çarptılar. Ertesi gün de, sonraki günlerde de aynısını yaptılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama nihayet bugün farklıydı.

Bugün kapıyı çaldığında açan olmadı.

Evangeline evden ne ayak sesleri duydu ne de başka bir ses. Kapalı perdelerin arasında bulduğu boşluktan bakınca gördüğü tek şey, üstleri çarşaflarla örtülmüş mobilyalar ve eşyalardı.

Luc ve ailesi, Luc'un mektubunda yazdığı gibi, gitmişlerdi.

Evangeline orada ne kadar kaldığını bilmiyordu. Ama sonunda Jacks'in sözlerini hatırladı. *"O da seni sevseydi, başkasıyla evlenmezdi... Olay bitmiştir"* derken haklı mıydı acaba?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

Zaman geçip gitti.
Havalar serinledi.
Yapraklar sarardı.

Sokak köşelerinde turtalar, tartlar ve hasadın mahsullerini satan elma tezgâhları göründü. Evangeline ne zaman bir tezgâhın önünden geçse ve burnuna elmaların tatlı kokusu gelse Jacks'i ve ona olan borcunu düşünüyordu. Kalbi, göğüs kafesinden kaçmayı ümit ederek dörtnala koşan bir at misali hızla çarpmaya başlıyordu. Ama belli ki Jacks, Toksik'in söylediği gibi, onu çoktan unutmuştu.

Luc bir daha geri dönmedi ve antikacı dükkânı da yeniden açılmadı.

Evangeline Agnes'i, babasının gizli kitapçısında çalışmasına izin vermeye ikna etti. Burası antikacı dükkânı gibi sihirli bir yer değildi ama ona dört gözle bekleyeceği bir şey sunuyordu. Bununla birlikte Evangeline bazen kendini dükkânın arka tarafındaki raflarda duran kullanılmış tozlu kitaplardan biri gibi hissediyordu. Bir zamanlar çok popüler olan ama artık hiç kimsenin almadığı kitaplardan biri gibi.

Üvey annesinin onu sokağa atmaya cesaret edemeyeceği kadar göz önünde ve gündemdeydi hâlâ ama yine de Evangeline bir gün sokakta kalacağından korkuyordu. Dedikodu sayfaları öpücüğünün erkekleri taşa çevirdiği söylentisini yazmıştı. O zamandan beri de adı gazetelerde pek görünmüyordu. Agnes'in dediği gibi, Kutlass da onu unutmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ancak Evangeline umudunu kesmedi.

Annesi Liana Muhteşem Kuzey'de büyümüş ve Evangeline'i de oranın peri masallarıyla büyütmüştü. Kuzey'de peri masalları ve tarih aynı kabul ediliyordu, çünkü onların masalları da tarihleri de lanetliydi. Bazı masallar alev almadan yazılamazdı, bazıları Kuzey'i terk edemezdi ve birçoğu da her paylaşıldığında değişir, her anlatılışında gerçekliğini kaybederdi. Her Kuzey masalının kaynağının tarihte yaşanmış gerçek bir olay olduğu söylenirdi. Ama Kuzey'in hikâye laneti tüm hikâyeleri çarpıtmış ve geriye gerçeğin sadece küçük kırıntıları kalmıştı. Liana'nın Evangeline'e anlattığı hikâyelerden biri *Okçu ile Tilki'nin Hikâyesi*'ydi. Tilkiye dönüşebilen kurnaz bir köylü kızı ve onu seven genç okçunun romantik hikâyesiydi bu. Ama okçu, sevdiği kızı avlayıp öldürmekle lanetlenmişti.

Evangeline bu hikâyeyi seviyordu, çünkü hayvana dönüşebilen türden olmasa bile, o da bir kızdı. Hatta okçuya sevdalanmış bile olabilirdi. Evangeline annesine hikâyeyi tekrar tekrar anlattırırdı. Ama hikâye lanetli olduğundan, annesi hikâyenin sonuna gelince her defasında söylediklerini bir anda unuturdu. Okçu, tilki kızı öpmüş müydü, sonsuza kadar birlikte mutlu mu yaşamışlardı yoksa okçu, tilki kızı öldürmüştü de hikâye ölümle mi son bulmuştu, Evangeline'e asla söyleyememişti.

Evangeline her defasında annesine, hikâyenin nasıl bittiğine dair fikrini sorardı. Ama annesi kendi düşüncelerini dile getirmeye hiç yanaşmazdı.

"Sonsuza dek mutlu olmaktan ya da acıklı bir sondan çok daha fazla olasılık olduğuna inanıyorum. Her hikâyenin sonsuz son potansiyeli vardır."

Evangeline'in annesi bu fikri o kadar sık tekrarlıyordu ki Evangeline'in içinde büyüdü, inançlarının merkezine kök saldı. Onu taşa dönüştüren zehri içmesinin nedenlerinden biri de buydu. Korkusuz ya da çok cesur olduğu için değildi; sadece Evangeline'in çoğu kimseden daha fazla umudu vardı. Jacks ona mutlu olmak için tek seçeneğinin çekip gitmek olduğunu söylemişti. Eğer zehri içerse sonsuza kadar taş kalacaktı. Ama Evangeline buna inanma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Hikâyesinin sonsuz son potansiyeli olduğunu biliyordu... Bu inancı değişmemişti.

Onu bekleyen mutlu bir son vardı.

Kitapçının kapısındaki çan çaldı. Kapı henüz açılmamıştı ama zil, özel birinin girmek üzere olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü azıcık erken çaldı.

Evangeline gelenin Luc olmasını umut ederek nefesini tuttu. Keşke bu alışkanlığından vazgeçebilseydi. Ama Evangeline'i onu bekleyen mutlu bir son olduğuna inandıran umut, ona bir gün Luc'un geri döneceğini de düşündürüyordu. Aradan kaç hafta ya da kaç ay geçtiğinin bir önemi yok gibiydi. Kitapçının çanı her çaldığında elinde olmadan umutlanıyordu.

Bu durumun bazı insanlara, kendini aptal konumuna düşürdüğünü düşündürebileceğinin farkındaydı. Ama yerine sevecek başka kimseniz yokken birinden büsbütün soğumak son derece zordu.

Evangeline üzerinde durduğu merdivenden hızlıca aşağı indi ve birkaç müşterinin yanından telaşla geçip koridorlara göz gezdirdi. Kapıdan giren son kişi Luc değildi ama gelen de beklenmedik biriydi.

Marisol, Evangeline'i kitapçıda hiç ziyaret etmemişti. Aslında Marisol evden hiç çıkmazdı, odasından bile çok az çıkıyordu. Bugün hem odasından hem evden çıktığı için gözle görülür derecede huzursuzdu. Her adımında eldivenli ellerini ovuşturuyordu.

Kitapçı biraz gizli olduğundan, dışarıdan pek bir şeye benzemiyordu. Kolu her an düşmek üzereymiş gibi görünen bir kapıydı sadece. Yine de içeri adım attığınızda belli bir büyüsü vardı. Loş ortamdaki mum ışığı, havadaki kâğıt tozu ve çarpık raflarda sıra sıra dizilmiş değişik kitaplar, kitapçının kendine has büyüsüydü. Evangeline için bütün bunlar çok değerliydi ama Marisol rafların arasından hepsi üzerine düşebilirmiş gibi ilerliyordu.

Lanetli Gelin, son birkaç ayda yerel bilginin bir parçası olmuştu. Düğünler artık bahçelerde yapılmıyordu ve bir düğün iptal edildiyse yeniden yapılması uğursuzluk sayılıyordu. Marisol nadiren dışarı çıktığı için Lanetli Gelin'in o olduğu pek bilinmezdi. Bunun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

la birlikte Evangeline, üvey kız kardeşinin ürkekliğinin diğer müşterilere korkacak bir şey varmış gibi hissettirdiğini görebiliyordu. Konuşmalar dinmişti ve müşteriler, Marisol'den uzak durmaya özen gösteriyordu.

Evangeline gülümseyerek ona doğru yürümeye devam etti. Marisol'ün, bu pek de samimi olmayan bakışları fark etmemesini umuyordu. "Hangi rüzgâr attı seni buraya? Bir kitaba mı ihtiyacın oldu? Az önce bir sürü yemek kitabı geldi."

Marisol başını, neredeyse şiddetle iki yana salladı. "Belki de hiçbir şeye dokunmamam en iyisi. İnsanlar, kitapları lanetlediğimi düşünebilir." Bir çiftin çıkmak için acele ettiği kapıya doğru kaçamak bir bakış attı.

"Senin yüzünden gitmiyorlar" dedi Evangeline.

Marisol kaşlarını çattı, ikna olmamıştı. "Uzun kalmayacağım. Sadece sana bunu vermek için geldim." Pahalı kırmızı kâğıttan özenle hazırlanmış, kenarları altın varaklı, kırmızı mum sembolüyle mühürlenmiş bir parça kâğıt uzattı.

"Postacının bunu getirdiğini görünce önemli bir şeye benzediğini düşündüm. Annem senden saklamadan getirmek istedim." Marisol sonunda biraz muzip bir gülümsemeyle gülümsemeyi başardı. "Taş olduğun haftaları asla telafi edemeyeceğimi biliyorum ama bu da bir şey."

"Sana daha önce de söyledim, bana hiçbir şey borçlu değilsin." Evangeline tanıdık bir suçluluk duygusu hissetti. Her gün Marisol'e gerçeği anlatmaya niyetleniyor ama her gün yeterince cesur olamıyordu. Evangeline dükkânda çalışınca, Marisol de odasında saklanınca kızlar fazla yakınlaşamamışlardı. Yine de Evangeline'in aile diyebileceği en yakın kişi hâlâ Marisol'dü.

Bir gün Evangeline üvey kız kardeşine gerçeği söyleyecekti ama henüz söyleyemiyordu.

Zaten Marisol de ona fırsat vermedi. Kırmızı kâğıdı Evangeline'e uzatır uzatmaz, gizemli notu açması için onu yalnız bırakarak, geldiği gibi gözden kayboldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili Bayan Fox,

Kız kardeşim ve ben, yarın saat ikide sizi Sinek-kuşu Kraliyet Sarayı'nda çay saatinde ağırlamaktan zevk duyarız.

Size uzaktan uzağa hayranlık duyuyoruz ve sizinle görüşmek istediğimiz heyecan verici bir fırsatımız var.

En derin saygılarımla,
Meridyen İmparatorluğu İmparatoriçesi
Scarlett Marie Dragna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9

Gökyüzü arabası el değmemiş saray arazisine inerken Evangeline, İmparatoriçe'nin davetini bir kez daha okudu. Son gününü imparatoriçenin ne tür bir fırsat görüşmek isteyebileceğini hayal etmeye çalışarak geçirmişti. Ama hâlâ konunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Marisol'ün de hiçbir fikri yoktu. Evangeline eve dönüp de Marisol'e kırmızı notta ne yazdığını söylediğinde üvey kız kardeşi defalarca Evangeline adına sevindiğini söylemişti ama aynı zamanda gerilmiş gibiydi.

Evangeline'in aldığı davet gizemliyse, yeni imparatoriçe daha da gizemliydi.

Evangeline taşa dönüştürülmeden önce, tahtın farklı bir varisi vardı: Bolluk lakaplı genç bir adam. Ne yazık ki, Evangeline Dehşet Haftası'nda kader tanrılarının geri döndüklerini halka, bu talihsiz asilzadeyi öldürerek duyurduklarını öğrenmişti. Yeni imparatoriçe ve küçük kız kardeşi –insanlar onlara Kader Tanrısı Avcısı diyordu– imparatorluğu geri almak için kader tanrılarıyla savaşmış ve birini öldürerek Evangeline'in teorisinin doğru olduğunu kanıtlamışlardı. Kader tanrıları, gerçek ölümsüzler değildi. Yaşlanmıyorlardı ama ölebiliyorlardı.

Şehrin çoğu, kader tanrılarına karşı kazandıkları zaferden dolayı kız kardeşleri çok seviyordu. Ama yeni imparatoriçenin aslında bir kader tanrıçası olduğuna inananlar da vardı. Dedikodu sayfaları imparatoriçenin zihin okuyabildiğini ve nişanlısının her yerinde yara izleri olan bir korsan olduğunu iddia ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline duyduğu her söylentiye inanmaması gerektiğini biliyordu. Yine de zihin okuma konusunda hâlâ endişeliydi. İmparatoriçe'nin aklından geçenleri anlamasını ve Evangeline'in herkesin inandığı kurtarıcı olmadığını öğrenmesini istemiyordu.

Evangeline krem rengi pelerininin düğmeleriyle oynuyordu. Arabasından inip bir saray uşağının peşinden çiçeklerle kaplı bir yoldan geçerek, sinekkuşu şeklinde altın kulplu kapıya doğru ilerlerken aniden her yerini sıcak bastı.

Uşak kapıyı açtıktan sonra reverans yaptı. "Majesteleri, Bayan Evangeline Fox geldiler." Kenara çekildi ve misafiri dallarından kırmızı, pembe ve şeftali rengi çiçekler damlayan peri yeşili ağaçlarla dolu bir bahçeye aldı. Çiçekler Evangeline'e yanaklara konduruları yumuşak öpücükleri çağrıştırdı.

"Hoş geldiniz!"

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel Evangeline!"

"Saçlarınız gerçekten harika!"

İmparatoriçe ve kız kardeşi Prenses Donatella aynı anda konuşurken başlarının üstünde sinekkuşları vızıldıyordu.

"Neyi sevdiğinizi bilmediğimiz için her şeyden biraz yapılmasını emrettik" dedi prenses. Sarı bukleli saçlarında bulut mavisi kurdeleleri ve güzel yüzündeki neşeli ifadeyle, Evangeline'in dedikodu sayfalarından okuyup hayal ettiği Kader Tanrısı Avcısı yüzsüz, haylaz çocuğa hiç benzemiyordu.

"Böğürtlen kremalarımız, mevsim türlülerimiz, balkabağı pudingimiz, cevizli tartlarımız ve her çeşit çayımız var." Prenses, pembe buhar çıkaran renkli çaydanlıklardan oluşan katmanlı bir küleye doğru elini salladı. Eğer ki saraylı kız kardeşler Evangeline'in gözünü kamaştırmaya çalışıyorsa, mükemmel bir iş çıkarıyorlardı.

Evangeline nihayet pelerinini çıkarıp zengin masaya oturduğunda kendisini bir prenses gibi hissetti. "Harika bir sofra. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bize katılabilmenize çok sevindik" dedi imparatoriçe. Gençti –muhtemelen Evangeline'le aynı yaşlardaydı– ama siyah saçlarının arasında kalın gri bir meç olduğu için emin olmak zordu. Üstünde,

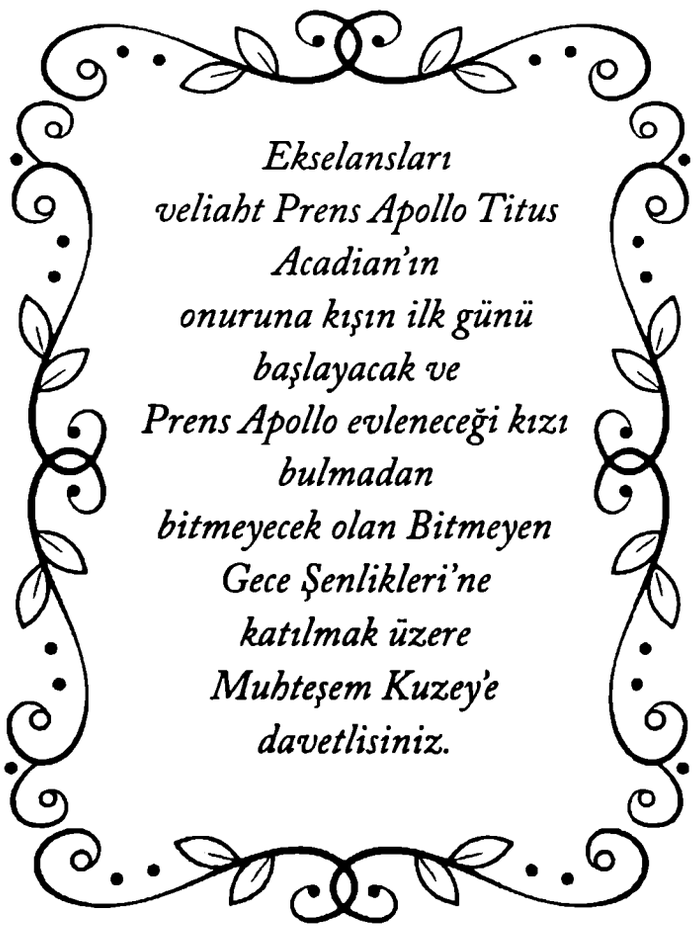
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

omuzları açık, yakut rengi bir elbise vardı; dantelli, şık bir eldiven takmıştı. Gülümsemesi o kadar tatlıydı ki Evangeline onunla tanışmak konusunda endişelendiğine inanamıyordu. "Dehşet Haftası'ndaki kahramanlığınızı duyduğumuzdan beri sizinle tanışmak istiyorduk."

"Ama aynı zamanda sizden bir iyilik de istiyoruz" diye lafa karıştı prenses.

İmparatoriçe, kız kardeşine ters ters baktı. Anlaşılan, prenses konuyu saptırıyordu.

"Ne var? Eminim meraktan ölüyordur. Ben sadece onun hayatını kurtarmaya çalışıyorum." Prenses, ablasının tabağına uzandı ve metalik yazıyla yazılmış, kare şeklinde, krem rengi kâğıdı aldı.

Metalik mürekkep hâlâ ıslakmış gibi parlıyordu... *Ya da Kuzey sihrinden faydalanılmıştı.* Evangeline ihtimalleri dikkate almadan herhangi bir kanıda bulunmamaya çalıştı ama başaramadı. Kendisini bekleyen başka bir mutlu son olmasını umuyordu ve bu da-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vetiveye bakarken, onu bulmanın yolunun bu olabileceğini hayal etmemek neredeyse imkânsızdı.

"Kuzey'in bizimkilerden farklı gelenekleri var" dedi imparatoriçe yumuşak bir sesle. "Veliaht prens evlenene kadar tam olarak tahta çıkamaz. Gelini seçmek için bir balo düzenlemek de onların en eski geleneklerinden biridir."

Bu, Evangeline'in de aşina olduğu bir gelenekti ki ona başka bir işaret gibi geldi. Annesi ona Bitmeyen Gece hakkında her şeyi anlatmıştı. Küçükken, bunun duyduğu en romantik şey olduğunu düşünürdü. Bir zamanlar kayan yıldızların düştüğü ve her şeyi kendi büyülerinden küçük parçalarla süslediği ormanlarda bu şenlik için gizli balo salonları inşa ediliyordu. Liana Fox sadece Kuzey'de var olan özel bir büyü olduğunu ve bu büyünün hatıralarının bile güneye geçemediğini söylerdi. Sonra Evangeline'e, Bitmeyen Gece Şenlikleri'nde veliaht prensin her gece gizli bir yerden kızları nasıl izlediğini ve kendine dans edecek beş kız seçtiğini anlatırdı. Prens her gece aynı rutini takip eder, kızları önce izler sonra dansa kaldırır ve kendine en uygun eşi seçene kadar bu böyle devam ederdi.

"Bitmeyen Gece'nin hep gerçek olmasını ummuştum" dedi Evangeline. "Ama hiçbir zaman tam olarak emin olamadım."

"Evet, gerçek. Ve biz sizden oraya gitmenizi istiyoruz." Bir sinekkuşu fincanına şeftali çiçeği yaprakları bırakırken, imparatoriçe çayından bir yudum aldı. "Biz de katılmak isterdik ama tahta çıktıktan hemen sonra imparatorluktan ayrılmanın akıllıca olacağını sanmıyorum. Bir de..."

"Kuzey'de çekindiğim biri var" diye ekledi prenses.

"Tella!" İmparatoriçe, kız kardeşine çıkıştı.

"Ne? Gerçek bu." Prenses, Evangeline'e döndü. "Heyecanlı bitme olasılığı yüksek olan baloları ve partileri severim. Ama bu kutlamaya katılırsam uluslararası bir olaya, muhtemelen bir savaşa, neden olabilirim."

İmparatoriçenin alnında, utancından yerin dibine geçmiş gibi derin çizgiler belirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daveti yok sayamayız" diye devam etti imparatoriçe daha diplomatik bir tavırla. "Ayrıca saltanatımın başında, Kuzey'in en kıymetli kutlamalarından birine ilgisiz kalmak istemem. Bu yüzden danışmanım ve ben, Meridyen İmparatorluğu'nu kimin temsil etmesi gerektiği konusunda çok düşündük." Ela gözleri Evangeline'in gözleriyle buluştu. "Dehşet Haftası'nda büyük bir cesaret ve fedakârlık örneği sergilediğinizi düşününce, tam da sizin gibi bir elçi istediğimize karar verdik." Kız kardeşi başıyla onaylayınca imparatoriçenin asil gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

Evangeline kendi gülümsemesindeki âni gerginliği gizlemek için sonunda ağzını böğürtlenli kremayla doldurdu.

Evet demek istiyordu. Kuzey'e gitmeyi, annesinin büyüdüğü dünyayı keşfetmeyi ve annesinin masallarından hangisinin gerçek olduğunu bulmayı hep çok istemişti. Bayramlarda şekerleme dağıtan pastacı cinlerin ve güneye uçmaya kalktıklarında dumana dönüşen evcil hayvan boyutundaki ejderhaların gerçekten var olup olmadığını öğrenmek için can atıyordu. Bu baloya da gitmek istiyordu. Prensle tanışıp bütün gece dans etmek ve sonunda Luc'u bırakmak istiyordu.

Yeryüzünde ona Luc'u unutturabilecek bir şey varsa, o da Bitmeyen Gece'ydi.

Peki Evangeline evet diyebilir miydi? İmparatoriçe ile kız kardeşi elçileri olarak bir kahramanı, dedikodu sayfalarından okudukları öksüz kurtarıcıyı istiyorlardı ve Evangeline o kız değildi. O, tam tersiydi. Bu kız kardeşler Kader tanrılarına karşı savaşmışlardı, Evangeline ise onlardan biriyle anlaşma yapmıştı.

Birden boğazı kurudu. Evangeline her ne kadar Jacks'i düşünmemeye çalışsa da zihninin bir köşesinde hep o vardı. Evangeline'in bir gün ağzından kaçırmaktan korktuğu bir sır olarak orada duruyordu.

Evangeline, Jacks'in nereye kaybolduğunu hâlâ bilmiyordu. Toksik, Kader tanrılarının birçoğunun, kendilerine sığınacak yer sağlayan Kuzey'e doğru yola çıktığını söylemişti. O zamandan beri duyduğu tüm söylentiler de bunu doğruluyordu. Söylentilerin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiçbirinde Kupa Prensi'nin adı geçmiyordu. Ama Toksik, kendisi istese de istemese de bir şekilde Jacks'e doğru çekileceği konusunda onu uyarmamış mıydı? Ya bu davet aslında bununla ilgiliyse? Ya bu Evangeline'in mutlu sona ulaşma şansı değilse ve kader onu başka bir yola yönlendiriyorsa?

Evangeline'in Kupa Prensi'yle son karşılaşmasından sonra –aslında kendisine yardım etmeye çalışırken– taşa dönüşmüştü. Jacks'i tekrar görürse ve Jacks, Evangeline'in ona söz verdiği üç öpücüğü istemeye karar verirse neler olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Kendini Kupa Prensi'nden korumanın en iyi yolu Kuzey'e gitme teklifini geri çevirmekti.

Peki sonra ne olacaktı? En iyi ihtimalle Evangeline kitapçıda çalışmaya devam eder ve çanın her çınlamasıyla yüreği ağzına gelirdi. Birdenbire ümitsizliği umudunun önüne geçti.

"Eğer şu çirkin dedikodudan endişe ediyorsanız, biz onu halletik zaten" dedi imparatoriçe.

"Ah, evet, çok eğlenceliydi!" Prenses Donatella elini uzattı ve bir çift neşeli sinekkuşu, siyah-beyaz gazeteyi Evangeline'e getirdi.

Fısıltı Gazetesi

ÖZEL HABER

Kutlass Knightlinger

Güvenilir bir kaynaktan yeni alınan bilgiye göre, Valenda'nın Sevgili Kurtarıcısı iyileştirildi. Dokunuşu artık erkekleri taşa çevirmiyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline bu söylentiden dolayı endişelenmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Ama kız kardeşlerin bunu çoktan halletmiş olmasından etkilenmişti.

"Haber yeni çıktı. Bu geceden itibaren artık hiç kimse lanetli olduğunuzu düşünmeyecek" diye onayladı prenses. "Gerçi bana göre çoğu insan okudukları her şeye inanmamaları gerektiğini çoktan öğrenmiş olmalı. Dehşet Haftası'ndan sonra benim hakkımda yazılan bazı haberleri görmeniz lazımdı."

"Birkaçını okumuş olabilirim" diye itiraf etti Evangeline. "Çalıştığım kitapçıda eski gazetelerin hepsi duruyor."

"Peki ne düşündünüz?" diye diretti prenses. Küçük bir turta alıp kalp şeklindeki ağzına tıkarken utanmış görünmekten çok, heyecanlı gibiydi.

Evangeline kahkahasını içinde tutamadı. Bu kız kardeşleri sevmişti.

"Sanırım Bay Knightlinger her şeyi yanlış anlamış. Siz, dedikodu sayfalarının sizi gösterdiğinden çok daha acımasız bir insansınız."

"Harika bir kız çıkacak demiştim sana." Prenses el çırptı. "Bize evet diyeceğinizi söyleyin! Oraya gitmekten başka bir şey yapmanıza gerek yok."

Üstlerine çiçek yaprakları yağarken ve etrafta daha çok sinekkuşu vızıldarken kız kardeşler Evangeline'e bakıp gülümsediler.

Taşa dönüştüğü günle ilgili gerçeği bilselerdi, ondan bunu yapmasını asla istemezlerdi. Ama belki Evangeline bu balo sayesinde onların düşündüğü gibi biri olmaya yaklaşabilirdi. Davet yoluyla kader onu başka bir yola yönlendirip Jacks'e geri götürebilirdi ama bu, kendi hikâyesine daha mutlu bir son bulma şansının olmadığı anlamına da gelmiyordu. Kuzey'e giderse Prens Apollo'yla tanışacağını, prensin ona âşık olacağını ve eş olarak seçeceğini hayal etmenin safça umut beslemek olduğunun farkındaydı. Ama o, hayallere, peri masallarına ve imkânsız görünen şeylere inandırılarak yetiştirilmişti.

Ya bu sadece kendisi için bir mutlu son değil de aynı zamanda Marisol için de bir fırsatsa? Evangeline, üvey kız kardeşinin haya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tını güzelleştirmenin bir yolunu bulmak istemişti. Belki de yolu buydu.

Marisol, Evangeline'le birlikte Kuzey'e gitse, kimse onun Lanetli Gelin olduğunu bilmezdi. Balodaki kızlardan biri olurdu sadece ve Evangeline, hayatının en iyi balosu olmasını sağlardı. Valenda'ya döndüklerinde Luc ikisi için de unutulmuş bir anı olurdu.

Evangeline, saraylı kız kardeşlerin gülümsemesine karşılık verdi. "Evet dersem, üvey kız kardeşimi de yanımda götürmem mümkün mü?"

"Harika bir fikir!" dedi imparatoriçe.

"Bunu düşünmüş olmam lazımdı" diye mırıldandı kız kardeşi. "Ama merak etmeyin, başka her şeyi düşündük. Kuzey'de mevsimlerin bizim mevsimlerimizden farklı olduğunu biliyorsunuzdur. Orada kışın ilk günü üç hafta sonra, o yüzden şimdiden hazırlıklara başlayabiliriz."

Devamında uzun uzun konaklama ve giyim kuşam hakkında konuştular. Kuzey'de moda oldukça farklıydı. Erkekler yelek giyer ve çoğunlukla deri tercih ederlerdi. Kızlar çift kat etekli elbise giyer ve süslü kemerler takarlardı. Prenses mücevherleri ve incileri ballandıra ballandıra anlatırken Evangeline de coştukça coştu.

Merak ettiği son şeyi de nihayet sordu. "İkinizden biri prens hakkında bir şeyler biliyor mu?"

İki kız kardeş aynı anda heyecanla cevap verdi. "Evet!"

"Prens..." Prenses Donatella'nın gözleri buğulandı. "Aslında, onunla ilgili duyduklarımı hatırlayamıyorum."

"Duyduğuma göre..." Duyduklarını hatırlamaya çalışırken, imparatoriçe de aynı şekilde sözlerini tamamlayamadı.

Evangeline, prens hakkındaki bilgilerin de pek çok Kuzey masalı gibi lanetlenip lanetlenmediğini merak etti. Kız kardeşlerin ikisi de Prens Apollo Acadian ve ailesi hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Evangeline Kuzey'e gerçekten aşina olmasaydı, bu durum sinirini bozabilirdi. Ama o sırada bileğindeki üç kırık kalp yarası onu daha çok tedirgin ediyordu. Çünkü birdenbire yanmaya başlamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10

Evangeline Fox taştan bir heykel olarak yaşadığından beri hayatı durgunlaşmıştı. Yağmurun, çakıl taşlarının ya da zamanın dokunmadığı, unutulmuş bir göl gibi hareketsizdi. Gelişmiyordu. Değişmiyordu. Ama hissediyordu. Çok fazla hissediyordu. Yalnızlığı pişmanlık izleri taşıyordu. Pişmanlığın izlerini taşıyan yalnızlık ya da sabırsızlıkla renklenen umut. Asla sadece tek ve saf bir duygu olmuyordu. Hep bir şey artı bir şeydi. Tıpkı bugün olduğu gibi.

Evangeline'in bileğindeki yara izlerindeki yanma geçmişti. Jacks bileğini yeni ısırmış gibi değillerdi artık. Ama Marisol'ün odasının güzel kapısına vardığında içi hâlâ bir kelebekler cümbüşüydü. Beyaz havalandırma penceresi olan kapı bir zamanlar Evangeline'in odasının kapısıydı.

Evangeline, Marisol'ün odayı kapmadığını biliyordu; kendisi taşken, üvey annesinin ısrarıyla taşınmıştı oraya. Evangeline döner dönmez, Marisol ona odasını geri vermek istemişti. Ama Evangeline o zaman kendini suçlu hissetmiş ve odayı üvey kız kardeşine vermişti. Evangeline hâlâ suçlu hissediyordu. Ama şimdiki farklı bir suçluluk duygusuydu. Bir zamanlar kendisine ait olan odanın kapısını çalıp Marisol'ü Kuzey'e davet edememekten ileri gelen bir suçluluktu.

Evangeline, Luc'un da bir zamanlar onun olduğunu düşünüyordu hâlâ. Her ne kadar Luc'u unutmaya her zamankinden daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kararlı olsa da, belki de Marisol ve Luc fikrinden tamamen kurtulamamıştı. Düşünmemeye çalıştığı şeylerden biri buydu. Marisol'ün, onun Luc'u sevdiğini bildiğini sanmıyordu... Marisol hep çok nazik ve çekingendi. Bırakın bir erkeği, bir kitap bile çalamazdı o. Yine de şüphe etmemek zordu.

Ya Marisol, Evangeline'in Luc'u sevdiğini biliyorduysa? Ya onu bile bile elinden almışsa? Ya Evangeline Kuzey'de aşkı yeniden bulur ve Marisol bir kez daha aşkını çalarsa?

Evangeline'in eli kapıyı çalmakla çalmamak arasında gidip geliyordu. Tam o sırada...

"Anne, lütfen..." Marisol yüksek sesle konuşmuyordu ama dar koridor o kadar sessizdi ki Evangeline onları kapıdan duyabiliyordu. "Böyle söyleme."

"Bu doğru, küçük kızım." Agnes'in sesi pekmez gibiydi. Gerçek lezzetini alamayacak kadar tatlı. "Son birkaç aydır iyice saldın kendini. Şu hâline bir bak. Cildine. Saçlarına. Duruşun ıslak kurdele gibi, gözlerinin altındaki o halkalar da çok korkunç. Yüzüne bakılacak gibi olsan, bir erkek adının lanetliye çıkmış olmasını önemsemeyebilir. Ama şu görüntüye ben bile zor tahammül ediyorum..."

Evangeline kapıyı açtı, bir kötü söz daha duymaya gücü yoktu.

Zavallı Marisol açık pembe yatağında oturuyordu. Gerçekten de solmuş bir kurdele gibi görünüyordu ama nedeni muhtemelen Agnes'in onu sözleriyle yerden yere vurmuş olmasıydı. Marisol her ne olursa olsun ya da olmasın, o da Agnes'in kurbanıydı. Ama Evangeline'den farklı olarak, Marisol tüm hayatı boyunca bu korkunç kadınla yaşamıştı.

"Görgü kurallarından hiç mi haberin yok senin?" diye bağırdı Agnes.

Evangeline ona, asıl kendisinin görgü ve nezaketten, hatta daha başka şeylerden de yoksun olduğunu söylemeyi çok isterdi. Ama şu anda onu daha fazla öfkelendirmek iyi bir fikir olmayabilirdi.

O yüzden mecburen, "Özür dilerim" demek zorunda kaldı. "İkinizin de hemen duymak isteyeceğini düşündüğüm bir haberim var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Agnes hemen gözlerini kıstı.

Marisol kendi gözlerini gizlice sildi.

Evangeline, Bitmeyen Gece için Kuzey'e gitmeye hem kendisinin hem de Marisol'ün ihtiyacı olduğuna iyice ikna olmuştu. Hatta Marisol'ün buna daha fazla ihtiyacı olabilirdi. Evangeline ona teklifte bulunmamayı düşündüğüne inanamıyordu. Şimdi Marisol'e bakarken, üvey kız kardeşinin Luc'u ondan çalmayı aklından geçirmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. Hem bunu yaptıysa bile, Evangeline'in asıl suçlaması gereken kişi Luc değil miydi?

"Ee?" dedi Agnes. "Neymiş bu haber kızım?"

"Bugün imparatoriçeyle görüştüm" dedi Evangeline. "Muhteşem Kuzey'in veliaht prensi bir balo veriyormuş. İmparatoriçe de Meridyen İmparatorluğu'nun elçisi olmamı teklif etti. Ulaşım, konaklama ve giyim kuşam, hepsi halledildi. Bir hafta sonra gideceğim ve Marisol'ü de yanımda götürmek istiyorum."

Marisol, Evangeline ona dilek yıldızlarından bir buket vermiş gibi ışıldadı.

Ama Agnes tek kelime etmedi. Hayalet görmüş ya da kendi kötü kalbine bir göz atmış gibi, dehşete kapılmış görünüyordu. Sımsıkı ağzını açtığında Evangeline hayır diyeceğinden neredeyse emindi. Ama Agnes yine o aşırı tatlı sesiyle, el çırparak "Ne güzel haber!" dedi. "Tabii ki gidebilir ve Marisol'ü de götürebilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2. BÖLÜM

Muhteşem Kuzey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11

On dört gün boyunca sadece karanlık dalgalar, gri deniz köpüğü ve yakıcı deniz suyu vardı. Sonra Evangeline, annesinin uyku zamanı masallarının birinden fırlamış gibi duran Muhteşem Kuzey'deki Büyük Geçit Kemeri'nin karla kaplı kıvrımlarını gördü.

Mermer mavisi damarlı granitten yapılmış ve bir kalenin kulesi kadar yüksek olan kemerin yıpranmış sütunlarındaki oymalarda, tıpkı bir denizcinin balık yakalarken yapacağı gibi, ellerindeki mızrakları insan şekli verilmiş kabartma heykellere saplayan denizkızları tasvir edilmişti. İnsanların sırtları eğikti ve elleri, devasa kemerin tepesini oluşturan tabelayı tutmak üzere uzanmıştı.

MUHTEŞEM KUZEY HİKÂYELERİNİN YAŞANDIĞI YERE HOŞ GELDİNİZ

"Hayal ettiğimden çok daha büyükmüş" dedi Marisol. Açık kahverengi saçları parlıyor, güzel yüzü sağlıkla ışıldıyordu. Denizde geçirdiği haftalar ona iyi gelmişti. Gemiye bindikten sonraki ilk birkaç gün, kamarasından çıkamayacak kadar gergindi. Ama her geçen gün dışarı çıkma konusunda biraz daha cesaret topladı. İşte bugün de küpeştede Evangeline'in yanına sokulmuştu.

"Sessiz olmamız gereken yer burası mı?" diye fısıldadı.

Evangeline gülümseyerek başıyla onayladı. Üvey kız kardeşinin Kuzey hikâyelerine onun inandığı gibi inanmaya başlamasın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan memnundu. Yolculukları sırasında, Agnes'in çocukluğunda Marisol'e hiç hikâye anlatmadığını öğrenmek Evangeline'i şaşırtmamıştı. Bunun için Evangeline, annesinin masallarından bazılarını Marisol'e aktarmıştı. Bu masallardan bir tanesi de Kuzey'e girişteki uyarılarla ilgili olandı:

Geçit Kemeri'nden geçerken asla konuşma. Kuzey'in eski sihri sınırı geçemez ama denemekten de hiç vazgeçmez. Geçit Kemeri'nin çevresinde toplanır, oradan geçerken konuşacak olursan sihir sesini çalar ve başka masum yolcuları senin sözlerinle kandırıp onların yardımıyla dünyanın başka yerlerine kaçmak için kullanır.

Bu bilinen bir efsane olmalıydı ya da herkes Evangeline'in hissettiği ciddiyet havasını hissetmiş olmalıydı, çünkü gemi kemerin altından geçerken kimseden çıt çıkmadı.

Diğer tarafta hava buz gibi soğuk ve gökyüzü bulutlarla doluydu. Bulutlar o kadar alçaktı ki Evangeline onları tadabiliyordu.

"Keşke burayı daha hızlı geçebilsek" diye homurdandı bir denizci. "Buradan her geçişimde korkudan karnıma ağrı giriyor."

Kuzey'in ilk kraliyet ailesinin mezarlığı olan ve Valor Row olarak bilinen sulardan sessizce geçerlerken dalgaların şapırtısı kesildi ve yakındaki bulutlar güneşin önüne doğru sürüklenerek gemiyi gölgede bıraktı.

Valor'ların antik anıtları tam da Evangeline'in annesinin anlattığı gibiydi. Mavi-gri denizin içinde diz boyu derinlikte duran heykeller, neredeyse kemerin kendisi kadar yüksekti. Heykellerin her bir karesi üzerlerinde zırh ya da şık bir kıyafet varmış gibi görünecek şekilde oyulmuştu. Başları hariç, çünkü hepsinin başı kayıptı. Buna rağmen Evangeline gemi oradan geçerken onların seslerini duyabiliyordu. Ya da belki bu sesler daha önce kemerden geçenlerin çalınan sesleriydi.

Bizi serbest bırakın, diye gıcırdıyorlardı.

Bizi yeniden canlandırın.

Yardım edin bize.

Biz de...

Evangeline yakarışların devamını duyamadı, çünkü gemi Valorfell rıhtımına yanaşmış ve herkes gemiden inmeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bayan Fox? Bayan Tourmaline?" dedi ak saçlı bir kadın. Alt eteği gümüş rengi, deniz tuzu mavisi bir elbise giymişti. Elbisesinin kemerine bağlanmış birkaç parşömen tomarı vardı. "Adım Frangelica. Size kalacağınız yere kadar eşlik edeceğim ve Bayan Fox'un bu akşam yemeğe gitmesini sağlayacağım."

Frangelica kızların gemiden inmesini işaret ederek neşeyle el sallıyor ve içtenlikle gülümsüyordu. Ancak Evangeline balık satıcıları, alışveriş tezgâhları ve istiridye yığılı fıçılarla dolu çisentili rıhtıma adım atarken hiç acele etmedi.

Güneyde yaşamayı hep sevmişti. Güneşin sıcaklığına ve herkesin giydiği aşırı parlak renklere bayılıyordu. Ama şimdi Valenda'nın pırıl pırıl sokakları ona fazla renkli gelmişti. Burada ise her şey sisin izlerini taşıyordu. Her şey bulanık gri, yağmur mavisi ve taze eriklerin koyu mor tonlarını yansıtıyordu.

Rıhtımdaki iriyarı adamların hepsi bir ormana girip bir balta vuruşuyla koca ağaç devirebilecekmiş gibi görünüyordu. Ağır tokalı deri çizmeler giyiyorlardı. Kadınların ise Frangelica'nınki gibi kemerli yün elbiseleri vardı. Kemerlerinde, tonik şişelerinden avuç içi büyüklüğünde yaylı tüfeklere kadar her şeyi taşıyorlardı.

Evangeline sadece serin ve taze havayı soluyunca bile biraz daha dik durmaya ve biraz daha derin nefes almaya başladı. Ve...

"Marisol, bak, minik ejderhalar!"

"Ay..." Sağlam bir patlama sesiyle birlikte sincap büyüklüğünde, karabiber gibi siyah minik bir ejderha yakındaki tezgâhta bir balık kroketi kızartacak kızıl alev dalgaları gönderince Marisol'ün beti benzi attı.

Rıhtımda, bu sevimli küçük yaratıklar sincaplar kadar yaygınmış gibi görünüyordu. Hemen hemen her satıcıda bir tane vardı. Marisol'ün küçük kanatlı yaratıklardan hoşlanmadığı açıktı. Ama Evangeline omuzlarda oturan minik mavi ejderhaları ve el arabalarına tünemiş derimsi gibi kahverengi ejderhaları görmekten memnundu. Minyatür yaratıklar elma ve et közlüyor, cam biblolara üflüyor ve sıcak çikolataların topraktan yapılmış kupalarını ısıtıyorlardı.

Her şey annesinin anlattığı kadar büyüleyiciydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline, ayaklarının hâlâ yerde olduğundan ve uçuşa geçmediğinden emin olmak için nemli parke taşlarına bakmak zorunda kaldı, çünkü ayakları yerden kesilmiş gibi hissediyordu. Kuzey'e adım atmak sadece bir şeyin değil, her şeyin başlangıcı gibiydi.

Rıhtımın sonundaki şirin ahşap dükkânlar dışa doğru değil yukarıya doğru kıvrılıyordu. Her görkemli düzlükte bir hikâye kitabı gibi ilginç vitrinler vardı. Hepsi harika desenlerden oluşan bir labirentte, Evangeline'in başının üzerinde kesişen sisli üstgeçitlerle birbirine bağlanıyordu. Kuzey'de olmak ona elbette annesini düşündürdü. Ama babasıyla birlikte keşfetmekten çok hoşlanacağı bir yer olduğunu fark edince biraz içi sızladı. İçini görebildiği birkaç dükkân tam da babasının kendi dükkânı için her türlü yeni antika eşyayı bulabileceği türden gibiydi.

"*Günlük Havadis*'inizi alın!" diye bağırdı, elinde bir çanta dolusu gazete olan bir kız. "Prensin kime evlenme teklif edeceği üzerine bahis oynuyorsanız... Ya da rakibinizin kim olduğunu öğrenmek istiyorsanız, kaçırmayın!"

"Bir tane almamız lazım" dedi Marisol, gazetelere merakla bakarak. Marisol'ün dedikodu gazetelerini sevmediği düşünülürse, Evangeline ondan böyle bir ilgi beklemiyordu. Ama bu, Evangeline'in Kuzey'in, üvey kız kardeşinde ortaya çıkarmasını dilediği türden bir macera hevesiydi.

Evangeline bozuk para cüzdanını çıkardı. Para birimleri farklıydı ama imparatoriçe ona cömert bir Kuzey harçlığı vermişti. "Ne kadar?"

"Sadece yarım marka" dedi gazete satan kız. "Dur..." Kız, Evangeline'e daha dikkatli bakınca kaşlarını kaldırdı. "Bu sensin! Ve saçların da gerçekten pembe." Kız, Evangeline'in eline sisten nemlenmiş bir gazete tutuşturdu ve göz kırptı. "Benden olsun. Prens Apollo'nun seni diğer kızlara tercih edeceğine bahse girdim."

Evangeline, kıza gazete ücretinin iki katını ödemek için ısrar etmekten başka nasıl cevap vereceğini bilemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günlük Havadis

BAHİS BAŞLASIN

Haber: Kristof Knightlinger

Yarın, Bitmeyen Gece'nin ilk gecesi. Dans partnerlerinden tekliflere kadar her şey üzerine bahisler kabul ediliyor ve söz verdiğim gibi, benim de tahminlerim var!

Hepimizin bildiği üzere Prens Apollo, belki de kendime bir eş seçemeyebilirim dedi. Yani Bitmeyen Gece başladıktan sonra hiç sona ermeyebilir. Yine de ben öyle olacağına bahse girmem. Yetkili ağızlardan Apollo'nun birkaç hanımefendiyi gözüne kestirdiğine dair kesin bilgi aldım. Bu genç kızların kimler olabileceğine dair de birkaç iyi tahminim var.

İlk favorim Thessaly Fortuna, onu hepiniz tanıyorsunuz zaten. Büyük konakların birinden geldiği göz önüne alındığında, Thessaly'nin yarın gece Prens Apollo'nun dans partneri olarak ilk tercihi olması beni şaşırtmaz.

Bununla birlikte, eğer veliahdımız seçkinlerden olmayan bizden birilerinin beğenisini kazanmayı umuyorsa ilk dansını, son zamanlarda popüler olan Ariel "LaLa" Lagrimas'la etmek isteyebilir. LaLa'nın ailesi hakkında pek bir şey bilinmiyor ki bu genelde sıradan bir aile olduğu algısı oluşturuyor. Ama LaLa'nın âdeta efsanevi bir güzelliği var. Prens Apollo'nun güzelliğe ne kadar kıymet verdiğini de hepimiz biliyoruz.

Ne yazık ki, LaLa'ya evlilik bahsi koyacağımdan emin değilim. Prens Apollo'nun daha şimdiden gönlünü meşhur yabancı prenses, Buz Cenneti Adaları'ndan Serendipity Skystead'e kaptırmış olabileceğini çok duydum. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlar.

Gizli bir kaynak, "Serendipity her hafta saraya mektup gönderirdi," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer Prensin kime evlenme teklif edebileceği üzerine bahis oynayacaksanız, Prenses Serendipity en güvenilir bahis olabilir.

Ama benim gibi risk almayı seviyorsanız, paranızı başka bir yabancıya yatırmak isteyebilirsiniz: Meridyen İmparatorluğu'ndan Evangeline Fox'a. Yetim kalmış, kader tanrıları tarafından lanetlenmiş ve şimdi yeni Meridyen İmparatoriçesi'nin gözdesi olan Evangeline hakkında anlatılan hikâyeler, bana biraz kendi lanetli hikâyelerimizden biri gibi geliyor. Baştan sona gerçek olabileceklerine inanmak zor.

Güneyli kuzenim, Evangeline'in pembe-sarı parlak saçları ve saçlarına uygun çok maceracı bir tarafı olduğunu söylüyor. Bir defasında sokak dolusu talibini geri çevirmiş ki Prens Apollo'dan gelecek bir evlilik teklifine açık olabilsin. Bu teklifin geleceğine bahse girebilirim.

Evangeline gazeteye sırıtırken Luc'u biraz daha unuttuğunu fark etti. Fazla ümitlenmemeye çalışıyordu. Marisol'le Bitmeyen Gece hakkında konuştuklarında bile prensten hiç söz etmiyorlardı. Danstan, modadan ve nasıl insanlarla tanışabileceklerinden bahsediyorlardı. Ama Evangeline itiraf etmeliydi ki Prens Apollo'nun sevgisini kazanma şansı olduğuna inanmayı gerçekten istiyordu. Henüz tanışmadığı biriyle evlenmeyi hayal etmenin çok mümkün olmadığını biliyordu, ancak bunun imkânsız olduğuna da inanmıyordu.

Anne ve babasının peri masalı gibi bir aşk hikâyeleri olmuştu ve bu Evangeline'e *ilk bakışta aşk* gibi şeylere inanmayı öğretmişti.

Hikâyelerini her anlattıklarında, annesinin Kuzey masallarından biriymiş gibi, biraz değişiyordu. Hikâye her defasında babasının Kuzey'de merak uyandıran ilginç şeyler ararken içinden çok sakinleştirici bir şarkının duyulduğu kuyuya rastlamasıyla başlıyordu. Babası, kuyunun büyülendiğini düşünmüş ve tabii ki onunla konuşmayı denemişti. Kuyu da ona cevap vermişti. Daha doğrusu annesi cevap vermişti. Ailesinin kuyusundan onun sesini duymuş ve bu güneyli yabancıyı sihirli bir su perisi olduğuna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

inandırma fikri hoşuna gitmişti. Hikâyenin bazı versiyonlarında annesi, babasıyla haftalarca oynamıştı. Diğer versiyonlarındaysa Evangeline'in babası onun kendisini kandıran genç bir kadın olduğunu daha en başında anlamıştı. Ama hikâyenin tüm versiyonlarında âşık oluyorlardı.

"İlk seste aşk" derdi babası. Bunun üzerine annesi onu hep yanağından öper ve "Benim için ilk bakışta aşktı" derdi.

Tabii sonra ikisi birden Evangeline'e tüm aşkların ilk bakışta başlamadığını söylerdi. Bazı aşklar tohum gibiydi, büyümesi zaman alırdı. Bazılarıysa çiçek soğanı gibiydi, doğru mevsim gelmeden açmazdı. Ama Evangeline hep ilk bakışta aşk istemişti. O, anne ve babasınınki gibi bir aşk, masal gibi bir aşk istiyordu. Bu gazeteye bakmak da onu aradığı aşkı burada, Bitmeyen Gece'de bulabileceğine biraz daha inandırdı.

"Bütün bunlar çok heyecan verici" diye cırladı Marisol. Sesi neşeli ve çok mutluydu. Ama hemen arkasından Evangeline, üvey kız kardeşinin narin yüzüne bir huzursuzluk dalgası yayıldığını fark etti. "Gazete riskli bir seçim olduğunu yazsa da, bu gece diğer kızlara karşı dikkatli olman gerekecek. Artık tırnaklarını ve dişlerini göstereceklerdir."

Evangeline bu tepkinin hiç şüphesiz Agnes'in kızı üzerindeki kötü etkisinin bir sonucu olduğunu biliyordu. Ama o sırada bir acı hissetti. Marisol'ün ağzından diş kelimesi çıktığı anda, Evangeline'in bileğindeki kalp şeklindeki yara izleri yanmaya başlamıştı. Kuzey'e gitmeye karar verdiğinden beri onları daha çok hisseder olmuştu. Çoğu zaman sızlatan acıyı ve acıyla birlikte gelen Jacks düşüncelerini yok sayıyordu. Ama o sırada Evangeline, bu gece endişelenmesi gereken şeyin diğer kızlar değil, bileğine bu izleri bırakan mavi gözlü kader tanrısı olduğu yönündeki sinir bozucu düşünceden kurtulamadı.

Bitmeyen Gece resmi olarak yarın başlıyordu. Ama bu akşam da, tüm yabancı elçileri karşılamak için özel bir yemek daveti vardı. Prens, sadece beş kızla dans ettiği resmi balodan farklı olarak, bu akşam, Evangeline de dâhil herkesle özel olarak tanışacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hanımlar!" Frangelica el çırptı. "Bayan Fox bu akşam yemeğe gidemezse, bunların hiçbir önemi kalmayacak." Onlara, beklemekte olan arabaya binmeleri için el etti.

Araba, çeşitli Kuzey masallarının ve tarihi şahsiyetlerin adlarını taşıyan hanların ve tavernaların olduğu tümsekli sokakta tangur tungur yol alırken Evangeline'in bileğindeki yanma hissi azaldı ama tamamen geçmedi. Vesper'ın Fısıltıları adlı bir falcı dükkânının ve Wolfric'in Silahları adında çın çınlayan bir demirhanenin yanından geçtiler. Ölümsüz Prens adı popüler bir birahaneye verilmişti. Ama insanların yılan gibi kıvrılan bir yoldan geçerek gittikleri Talih Tanrıçası Fortuna'nın Olağanüstü Lezzetli Sulan adlı yer Evangeline'de daha çok merak uyandırdı. Bu adı annesinin hikâyelerinden hatırlamıyordu ama işletmenin, yerel dedikodu gazetesinde olası gözde olarak adı geçen Fortuna kızıyla bağlantılı olup olmadığını düşündü.

Sonunda bu eğlenceli yolun sonuna yakın bir yerde, Denizkızı ve İnciler: Maceracı Gezginler Hanı'nda durdular. Batık bir geminin enkazından inşa edildiği söylenen hanın ahşap zemini gıcırdıyor ve içeride gürül gürül bir ateş yanıyordu. İçerisinin sıcaklığı, Evangeline'in üşüyen yanaklarını hemen ısıttı.

Duvarlar, şaşkın denizciler ve kötü ruhlu denizkızları çizimleriyle dolu sepya duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Evangeline ve Marisol'ün kalacakları odada da tema değişmedi. Yataklarının iskeletleri, Evangeline'in gördüğü en büyük beyaz inci posterleriyle, açık duran ahşap hazine sandıklarını andırıyordu. Annesine göre, *Denizkızı ve İnciler*, denizcileri kandırıp kendisini devasa incilere dönüştürmelerini sağlayan bir denizkızının hikâyesiydi. Bu hep tarihten çok peri masalına benzeyen efsanelerden biriydi. Ama her ihtimale karşı, Evangeline gece için hazırlanırken incili karyola direklerinden uzak durdu. Marisol için de bir davetiye almayı denemişti ama bu akşamki yemek son derece özeldi. Yemeğe katılan herkesin, kendilerini ya da geldikleri krallığı temsil edecek tarzda giyinmesi gerekiyordu. İmparatoriçenin hazırlattığı elbise de kesinlikle Evangeline'i temsil ediyordu. Elbisenin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kolları yoktu. Onun yerine kollarını ve dekoltesini saran ve kar beyazı elbiseden aşağıya doğru mermer taşın damarları gibi inen incecik gümüş çizgiler vardı.

Evangeline, canlanmış bir heykel gibi görünüyordu.

Marisol'de bet beniz kalmadı.

"Bu yemeğe davet edilmemem iyi oldu bence. Eğer bana hayatımı simgeleyen bir elbise verilseydi, muhtemelen göğsünde kurukafa işlemesi olurdu." Marisol bunu şaka yapıyormuş gibi söyledi ama sesi biraz fazla yüksek ve biraz fazla kabaydı.

Ve işte böyle, tanıdık suçluluk sancısı geri döndü.

"Burada farklı olacak." Evangeline, üvey kız kardeşinin elini tutup sıktı. Bir kez daha gerçeği itiraf etmek ve Marisol'ün sözde lanetinin aslında tamamen kendi suçu olduğunu söylemek istedi.

"Bayan Fox!" Frangelica kapıdan seslendi. "Gitme vakti, tatlım."

Evangeline ağzını kapatıp sırlarını yuttu. İtiraf etmek suçluluk duygusunu hafifletebilirdi ama başka birçok şeyi de mahvedebilirdi. Üstelik sadece onun için değil. Marisol'e gerçeği söylerse, artık kendini lanetli hissetmeyebilirdi ama bu defa da ihanete uğramış hissedebilirdi.

Şimdilik, Evangeline'in burada her şeyin farklı olmasını ve Kuzey'in her ikisi için de daha mutlu sonlar hazırlamaya yetecek sihri olduğunu umut etmekten başka çaresi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12

Evangeline, ay ışığından mı yoksa Kuzey'in olağanüstü sihrinden midir bilmiyordu ama arabası içini dışına getiren çukurlu, otlu, inişli yokuşlu yollarda sarsıla sarsıla ilerken sis, sokakları ışıl ışıl aydınlatan ve iğneli ağaçların uçlarını altın mavisi ve peri yeşili tonlarda titrek ışıklarla parıldatan yanardöner bir pusa dönüşmüştü. Ya da belki sadece Evangeline biraz gergindi.

Kendi kendine endişelenecek bir neden olmadığını söyledi. Daha önce, bileğindeki yara izleri yandığında bu gece Jacks'i görmekten korkmuştu. Ama yemeğin herkese açık olmayan çok özel bir davet olduğu düşünülürse, kader tanrısının orada olma şansı yok gibiydi. Jacks Kuzey'in bu bölgesindeyse bile, Evangeline onun yemeğe katılmak isteyip istemeyeceğinden emin değildi. Genç kızların çoğu, Prens Apollo'yla tanışma fırsatı için orada olacaktı ve eğer kader tanrıları hikâyelerde anlatıldığı kadar kıskançsa, Jacks'in bunu isteyeceğini düşünemiyordu.

Yok yok, diye rahatlattı kendini. Jacks orada olmayacaktı. Bu gece göreceği tek prens, Prens Apollo'ydu.

Araba nihayet durduğunda, Evangeline'in midesi bir kez daha alt üst oldu. Frangelica arabadan inmeye davranmadı. "İyi şanslar!" dedi Evangeline'e neşeyle. "Yaprakları sakın koparma."

"Aklımdan bile geçirmem" dedi Evangeline, çünkü kırağı düşmüş geceye adımını atarken verecek daha uygun bir cevap bulamadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karla kaplı bir şatoya ya da bir masal kitabı şatosuna gelmeyi beklemişti. Ama burada sadece dallarından buzlar sarkan, uzun ince ağaçlardan bir orman ve Kuzey'e girişteki Geçit Kemeri'ni oluşturan mermer mavisi granitin aynısından yapılmış bir kemer vardı.

Bu kemer diğeri kadar büyük değildi ama her iki yanındaki meşalelerin aydınlattığı oymalar aynı derecede girift ve çok daha davetkârdı. Evangeline, Kuzey masallarından ve halk şarkılarından pek çok sembol gördü: Yıldız şeklinde anahtarlar ve parçalanmış kitaplar, zırhlı şövalyeler, taçlı bir kurt başı, kanatlı atlar, kale parçaları, oklar, tilkiler ve sarmaş dolaş olmuş rengârenk zambaklar.

Gördükleri ona biraz annesinin nakışlarını hatırlattı. Annesi elbiselere hep tilki ve anahtar deliği gibi ilginç şekiller işliyordu. Evangeline, annesinin şu anda orada olmasını ve bundan sonra olacakların onu gururlandırmasını isterdi.

"Soğuktan donana kadar burada mı duracaksın yoksa içeriye geçecek misin?" dedi dumanlı bir ses.

Evangeline önce sesin kemerden geldiğini sandı. Sonra onu gördü.

Genç adam, ormandaki bir ağaç gibi hep oradaymışçasına kemerin yanında duruyordu. Ne paltosu vardı ne pelerini; sadece girintili çıkıntılı deri zırhı ve tuhaf bir bronz miğferi. Üst kısmı âdeta bir tacı andırıyordu. Kalındı ve genç adamın alnını saran görülmedik sembollerle süslenmişti. Miğfer, delikanlının dalgalı kahverengi saçlarının büyük kısmını açıkta bırakıyor ama başını iki taraftan da içine alan sert, çivili metalden geniş bir kavisle çenesinden burnunun üstüne kadar yüzünün büyük bir bölümünü gizliyordu. Sadece gözleri ve uzun kesikler taşıyan elmacıkkemikleri görünüyordu.

Evangeline istemsizce geri adım attı.

Asker beklenmedik şekilde sevecen bir kahkaha attı. "Benden sana zarar gelmez, prenses."

"Ben prenses değilim" diye düzeltti Evangeline.

"Ama belki olursun." Genç adam göz kırptı ve sonra gözden kayboldu. Kemerden geçen Evangeline kulak tırmalayan bir ses duydu. *Bizi bulmana çok sevindik.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline bir adım daha attı ve etrafındaki dünya birden değişiverdi.

Teninde akşam güneşi gibi bir sıcaklık hissetti. Evangeline hâlâ dışarıdaydı ama sis, pus ve soğuk gitmişti. Buradaki her şey parlak bronz, kızıl ve turuncuydu... Değişmek üzere olan yaprakların rengi.

Başka bir ormanın içinde açıklık bir alandaydı ama bu orman, lavta ve arp çalan neşeli müzisyenler ve ağaçlardan sarkan festival kurdeleleriyle bir parti için hazırlanmıştı. Tüm bunların ortasında asil bir ateş ağacı hüküm sürüyordu ve Frangelica'nın gizemli uyarısı birden anlam kazandı. Evangeline ilk kez böyle bir ağaç görüyordu ama annesinin anlattıklarından biliyordu onları. Bir ateş ağacının olgunlaşması, dallarının uzaması, gövdesinin kalınlaşması ve yapraklarının *gerçek* altına dönüşmesi bin yıldan fazla sürüyordu. Ağacın yaprakları mum ışığında ejderha hazinesi gibi parlıyor ve insanlarda onları koparma isteği uyandırıyordu. Bununla birlikte, efsaneye göre, yaprakların hepsi altına dönüşmeden önce bir yaprağı koparılırsa tüm ağaç alevler içinde kalırdı.

Ağacın etrafında önemli görünen her türlü insan vardı. Rıhtımdaki adamlar, nasıl bir balta darbesiyle ağaç devirebilecekmiş gibi görünüyorlardıysa, bu insanlar da birkaç kelimeyle ya da bir kalem darbesiyle hayatlarına son verebilirmiş gibi bir görünümdeydiler. Erkeklerin çoğu sıcak dekora uygun ince kadife yelekler giymişti. Kadınların üstlerindeyse çeşit çeşit elbiseler vardı. Çoğu Kuzey'in modasını yansıtıyordu. Elbiselerin üst etekleri sırmalı ipek kumaştandı, kemerleri mücevherlerle kaplıydı ve kolları, parmak uçlarına inecek kadar uzundu.

Neyse ki Evangeline, ağacın etrafındaki bu insanların arasında Kupa Prensi'ni görmedi. Elma yiyen, nemrut suratlı, giysileri yırtık delikanlılar yoktu.

Evangeline biraz rahat bir nefes aldı ve tüm dikkatini, kristal kadehlerinden içkilerini –prenslerin kendilerine eş seçecekleri davetlere katılmak aile kahvaltısı yapmak kadar sıradan bir şeymiş gibi– sakin sakin yudumlayan konuklar arasında Prens Apollo'yu aramaya verdi. Ne yazık ki başında taç olan genç bir erkek göreme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di ve prensin henüz gelmediğini düşündü. Partideki birine sorabilirdi ama herkes çok rahat tavırlar sergilemesine rağmen, hiçbiri sohbetlerine bir yabancıyı dâhil etmiyordu. Evangeline yanlarına her yaklaştığında çemberi daraltıyor ve susuyorlardı. Bu tavırları yüzünden Evangeline tuhaf bir çekingenlik hissetti ve Marisol'ün davet edilmemiş olmasına şükretti. Burada olsaydı, muhtemelen insanların onu *laneti* yüzünden dışladıklarını düşünürdü.

Birkaç kişi Evangeline'e doğru baktı. Belki de dedikodu gazetelerinde bahsedilen sarı-pembe saçlı kızın o olup olmadığını merak ediyorlardı. Ama belli ki bu bile ortamlara girmesi için yeterli değildi.

Kasıtlı olarak görmezden gelinen diğer tek kız, Evangeline yaşlarında, yakut rengi dikkat çeken pullu bir elbise giymiş olan genç kızdı. Kimse onunla konuşmuyordu ama varlığını fark etmemiş olmaları mümkün değildi. Belki de oradaki en güzel kız oydu ve elbisesi de bir hayli cesurdu. Kuzey tarzı uzun kollardan yoksun olan kolsuz elbise, kızın pürüzsüz esmer cildini ve kollarını hareketli siyah çizgilerle saran ejderha alevleri resmedilmiş omuzlarını gözler önüne seriyordu.

Evangeline iki kristal kadeh aldı ve şimdi kendi kendine dans ediyormuş gibi hafifçe sallanan kıza doğru yöneldi.

"İster misin?" Evangeline içkilerinden birini ona uzattı.

Kız gözlerini kısarak önce kadehe sonra da Evangeline'e baktı.

"Merak etme, zehirli değil." Evangeline kadehlerin ikisinden de birer yudum aldıktan sonra birini tekrar kıza uzattı. "Gördün mü?"

"Birinde zehir, diğerinde panzehir yoksa tabii. Ben olsam öyle yapardım." Kızın yüzünde şaşırtıcı derecede şeytani bir gülümseme belirdi ve Evangeline birden, kızın dışlanmasının bir nedeni olabileceği fikrine kapıldı. Belki de çok zararsız bir kız değildi. Ya da Evangeline, Marisol'ün bütün kızların tırnaklarını ve dişlerini göstereceğiyle ilgili uyarısına takılmış olabilirdi.

"Bu arada, adım Evangeline."

"Biliyorum" diye mırıldandı kız.

Evangeline onun da kendini tanıtmasını bekliyordu, ancak kız "Pembemsi saçlarından tanıdım seni. İçeri girdiğinde prense bakın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dığını da fark ettim. Ama bakışların yeterince keskin değildi." Kız sonunda kadehin birini aldı ve onunla asil ateş ağacını işaret etti.

Evangeline onu daha önce nasıl görmediğini bilmiyordu. Şimdi nereye bakacağını bildiği için, Apollo'yu ve onun beklenmedik duruşunu görmemek imkânsızdı. Prens ağacın tepesinde, ağaçlık bir balkonda parmaklıklara yanlamasına cüretkâr bir şekilde uzanıyordu.

Şarap ve ahşap tonlarında giyinmiş, başında birbirine geçmiş boynuzlar şeklinde altın tacıyla gösterişli bir prens manzarası. Evangeline o kadar uzaktan yüz hatlarını açıkça seçemiyordu ama Apollo tırabzanda örtünmüş halde yatarken aşağıdaki partiye hayatının aşkını arıyormuş gibi büyük bir dikkatle bakıyordu. Neredeyse bir portre için poz veriyormuş gibi görünüyordu. Yo, gibisi fazlaydı...

Gerçekten portre için poz veriyordu.

Evangeline, açıklığın diğer tarafında ağaçların arasına gizlenmiş başka bir balkon daha gördü. Orada bir ressam, prensin çarpıcı duruşunu hummalı fırça darbeleriyle yakalıyor gibiydi.

"Sen Apollo'yu hava daha sıcakken gör asıl" diye mırıldandı Evangeline'in yanındaki kız. "O zaman bu pozları gömleğini çıkarıp öyle verir."

"Sık sık yapıyor mu bunu?"

Kız başını coşkuyla sallayarak onayladı. "Küçük kardeşi Tiberius'un oklar atarak ya da üzerine kedi sürüleri salarak ona sataştığı zamanlar oldukça heyecan vericiydi."

"Sanırım bunu görmek hoşuma giderdi."

"Harikaydı. Ne yazık ki, Tiberius buralarda değil." Kız içini çekti. "Prensler birkaç ay önce geçici bir küslük yaşadılar. Tiberius haftalarca ortadan kayboldu, nereye gittiğini kimse bilmiyor. Ama döndüğünden beri de merasimlerin çoğundan uzak duruyor."

"Ne..." Evangeline'in ensesine bir soğuk vurdu ve ona ne söyleyeceğini unutturdu. Aklında tek bir isim kaldı. *Jacks*.

Ani soğuğa neden böyle bir anlam yüklediğini bilmiyordu ama o sırada Kupa Prensi'nin partiye geldiğine hayatı üzerine bahse girerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13

Sakın dönüp bakma.
Sakın dönüp bakma.
Sakın...

Evangeline bir an bakmak istedi. Sadece onun gerçekten orada olduğundan emin olmak ve tenini kaplayan hayali soğuğun görünmeyen bir hayaletten ya da esintiden gelmediğine ikna olmak için.

Gözleri önce kemere kaydı. Jacks kemerin hemen arkasındaydı, açıklığa doğru adım atarken botlarının tokalarında hâlâ diğer tarafın sisi vardı.

Evangeline'in ensesindeki buz, boğazını ve boynunu dolaştı. *Onun burada ne işi vardı?*

Onu son gördüğünden bu yana Jacks saçının tonunu değiştirmiş, göz alıcı koyu mavi yapmıştı. Sert yüzü bu kadar belirgin olmasaydı, Evangeline onu bu kadar çabuk tanımayabilirdi. Ama yüzü bile eskisinden daha soğuk görünüyordu. Dudakları iki tehlikeli çizgi, gözleri buz ve kusursuz teni Evangeline'in hatırladığından daha mermerdi; solgun, pürüzsüz ve nüfuz edilemez.

Kilisesinde, onun insafsız taraflarını yumuşatan bir neşe belirtisi göstermişti. Ama şimdi o neşeden eser yoktu. Evangeline onu son gördüğünden bu yana bir şeyler kaybetmişti. Daha önce duyarlı bir insanmış da artık değilmiş gibi. O artık her hâliyle bir kader tanrısıydı ve Evangeline'in kendisini görmediğinden emin olması gerekiyordu.

"Ah, demek Lord Jacks'i gördün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline hemen yeni arkadaşına döndü.

"Apollo'nun yakın sırdaşıdır" dedi kız. "Ama prensin gönlünü kazanmana yardım etmez."

"Ben... Ben, birine benzettim de" diye geveledi Evangeline. Bir daha ona bakmamaya gayret etti, gerçekten çaba gösterdi.

Jacks'i son gördüğünde, kendisi taşa dönüşürken Jacks çekip gitmişti. Eğer şimdi onu görürse, kendisini başka nelere mahkûm edebileceğini bilmek istemiyordu. Gene de, ayın muazzam gücünün çektiği bir gelgit gibiydi. Dalgaların sürekli kırılmasına şaşmamak gerekti; onlar da çekilmekten Evangeline kadar nefret ediyor olmalıydılar.

Evangeline tekrar döndüğünde Jacks hâlâ partiye doğru yürüyordu. Tavırlarında tepeden tırnağa duygusuz bir zarafet ve ilgisizlik vardı. Geleneksel yelek yerine, gri ketenden bol gömlek, kuzguni siyah pantolon ve dimdik omuzlarından birinin üzerine gelişigüzel attığı kürk astarlı yarım pelerinle aynı koyu renk kaba derin çizmeler giymişti. Bir parti için giyinmiş gibi görünmüyordu, gömleğinin düğmelerini bile tam iliklememişti ama buna rağmen dikkatini çektiği tek kişi Evangeline değildi. İnsanlar başlarını, balkonunun tırabzanına yaslanan Apollo'dan çevirip, kendisiyle ilgilenmeye çalışan herkesi kaba bir şekilde görmezden gelen Jacks'e baktılar.

Hiç kimse ondan korkması gerektiği gibi korkmuş görünmüyordu. Ne geri çekilen, ne yüzü bembeyaz kesilen ne de kaçan oldu. Evangeline, Jacks'in Dehşet Haftası'nda nasıl bir belaya bulaştığını hiç öğrenememişti ama her ne olduysa, o zamandan beri gerçek kimliğini gizlemeye karar vermiş olmalıydı. Jacks burada zalim yüzlü, küstah bir genç aristokrat ve prensin sırdaşıydı sadece.

Jacks doğruca ateş ağacına doğru yürüdü ve muhafızlar, ağacın etrafından dolanan merdivenlerden yukarı çıkmasına izin verdiler. Merdivenleri tırmanırken hep önüne bakıyordu, bakışları bir kez olsun Evangeline'in durduğu tarafa kaymadı. Bu iyiydi. Evangeline, Jacks'in onu fark etmesini istemiyordu.

"Lord Jacks pek kimseyle konuşmaz" dedi Evangeline'in yeni arkadaşı. "Büyük bir kalp kırıklığını atlatmaya çalıştığına dair söylentiler var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline yersiz bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Jacks ona kalbi kırık görünmüyordu. Hatta onu son gördüğünden daha duygusuz görünüyordu.

Evangeline için en güvenli bahis kaçmak olurdu. Jacks gözden kaybolmuşken kemerden çıkıp sıvışmak. Ama eğer şimdi giderse hem imparatoriçeyi hayal kırıklığına uğratmış hem de Prens Apollo'yla tanışma şansını kaçırmış olacaktı.

Evangeline başını kaldırıp, prensin hâlâ korkuluğuna dayanmakta olduğu balkona baktı. Duruşu tuhaf ama aynı zamanda ilginçti ve Luc prens olsa onun verebileceği pozu andırıyordu biraz. Luc kibirli biri olduğundan değil. Luc sadece ilgi çekmekten zevk alıyordu. O her zaman şakacı ve eğlenceliydi. Evangeline, Apollo'nun da öyle olup olmadığını merak etti. Ya Apollo onun gerçekten de sonsuza kadar mutlu yaşama şansıysa ve o Jacks adında biri yüzünden ondan kaçıyorsa?

Jacks'i düşünmek bile bileğindeki yara izlerini titretti. Ama Jacks onu fark etmemişti bile.

"Lord Jacks hakkında başka ne duydun?" diye sordu Evangeline. "Neden burada olduğunu biliyor musun? Elçi falan mı?"

"Ah, hayır." Diğer kız güldü. "Jacks berbat bir elçi olurdu, bundan çok eminim. Aslında onun güneyli bir prenses yüzünden bir takım kötü işlere bulaştıktan sonra buraya sürgün edildiğini duydum."

Çoğu insanın olağan dedikoduları aktarma şeklinin köpüklü şarap gibi hafif ve yavan olduğu söylenirdi. Ama bu sözler Evangeline'e şampanyadan çok uzak bir his verdi. İmparatoriçenin kız kardeşi Donatella'nın Kuzey'de biriyle karşılaşırsa bunun savaş sebebi olabileceği hakkında bir şeyler söylediğini hatırladı. Biriyle karşılaşmak derken Jacks'ten bahsediyor olabilir miydi? Jacks güneyden bu yüzden mi, Prenses Donatella'ya kötü bir şey yaptığı için mi ayrılmıştı? "Tam olarak ne olduğunu biliyor musun?"

"Buralarda hikâyeler çarpıtıldığı için gerçeği öğrenmek zor ama bence onun kalbini kıran güneyli prensesti."

Evangeline şüpheciliğini saklamaya çalıştı. Prenses Donatella güzel ve hayat doluydu, Evangeline onu çok sevmişti. Ama insan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olan herhangi bir kızın Jacks'in herhangi bir yerini kırdığını hayal etmek zordu.

"LaLa! Evangeline!" Arkalarından bir ses araya girdi. "İkinizle konuşmak istiyordum."

Evangeline omzunun üzerinden şöyle bir baktı.

Kutlass Knightlinger'a neredeyse tıpatıp benzeyen ve onun gibi siyah deri ve dantel kaplı gömlek giymiş bir adam onlara doğru geliyordu.

"Kristof Knightlinger" diyerek karşıladı onu diğer kız. Demek ki o da *Günlük Havadis*'te bahsedilen LaLa'nın ta kendisiydi. Görünüşe bakılırsa, ikisi de gazeteye yeniden konu olmak üzereydi.

Evangeline'in midesi bulandı. Kristof bugünkü yazısında hakkında kötü bir şey yazmamış olsa da Evangeline, tüm sözlerinin onu prensi elde etmek için entrika çeviren meteliksiz bir yetim ya da daha kötü biri gibi gösterecek şekilde çarpıtıldığı bir röportaj daha vermek istemiyordu. "Kaçmak için çok mu geç?" diye fısıldadı.

"Olabilir. Ama burada olmazsan, seni bu gece Apollo'yla konuşursan o güzel pembe saçlarını kesmekle tehdit edip korkutup kaçırttığımı söyleyebilirim."

Evangeline başta kızın şaka yaptığını sandı ama kızın yüzünde yine o şeytani gülümseme belirmişti.

"Çok korkmuş gibi bakma öyle. N'apayım, gazetelerde olmayı seviyorum." LaLa kadehini kendi sağlığına içiyormuş gibi kaldırdı. "*Günlük Havadis*'te yazılanlara rağmen prensle evlenmek için hiç şansım olmadığını biliyorum ama bu eğlencenin bir parçası olmaktan keyif alıyorum. Hadi şimdi sana engel olmadan kaç git."

"Sana minnettar olurum" dedi Evangeline ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Elbisesinin eteği dar olduğu için çok hızlı hareket edemiyor ve nereye gittiğine bile bakmıyordu. Kendini Kristof tehdidine öyle bir kaptırmıştı ki diğer tehdidini unutmuştu. Ta ki az daha Jacks'in sağlam göğsüne çarpana kadar.

Evangeline kalbi panikle çarparken cesaretini toplamaya çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacks'i uzaktan görmüştü ama bu kadar yakından görmek çok farklıydı. O, aynı anda meydana gelen binlerce kesikti. Koyu okyanus dalgaları kadar mavi saçlar ve Evangeline'i memnuniyetle kesebilecek kırık cam kadar keskin dudaklardan oluşan bir yıkımdı.

Burada başka kimse onun bir kader tanrısı olduğunu nasıl anlamazdı?

Jacks'in gözleri Evangeline'in kalçalarını, belini ve göğsünü sıkıca saran gümüş kumaşta gezinirken Evangeline zalim bakışlarının tenine kaydığını ve nabız atışını hızlandırdığını hissedebiliyordu.

Jacks, Evangeline bakmaya devam etmek için çaba harcamaya değmezmiş gibi onunla göz göze gelmeden bakışlarını çekti.

"Burada ne işin var?" Tek eliyle havaya parlatılmış bir altın elma fırlattı. "O *sevdiğin* çocukla çoktan evlenmişsindir sanıyordum." Sesi, Evangeline'in kendisi taşa dönüşürken onu bahçede bıraktığında son duyduğundan daha gaddardı.

Evangeline sert ve ani bir çıkış yapmamak için kendini tutmaya çalıştı. Jacks'ten uzaklaşması gerekiyordu, onunla kavga etmesi değil. Ama genç adamın ilgisizliği Evangeline'in ilgisini daha da arttırdı.

"Luc'u bir kurda parçalatmakla onunla olabilme şansımı tümüyle mahvettin!"

Jacks elmasını fırlatmayı bıraktı. "Ben hiç kimseyi kurda parçalattırmadım. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum." Jacks bir an Evangeline'e dikkatle baktı, sonunda onunla göz göze geldi. Evangeline daha önce gözlerinin parlak, masmavi olduğuna yemin etmişti ama bu gece Jacks'in gözleri soluk buz mavisi ve çok fersizdi. Tek bir bakış bile Evangeline'i üşüttü. LaLa'nın, Prenses Donatella'nın Jacks'in kalbini kırdığıyla ilgili iddiasını düşündü. Ama Jacks'in sıradaki sözleri, Evangeline'in ona karşı beslediği tüm sempatiyi yok etti.

"Demek ki onu gerçekten sevmiyormuşsun. Her tarafında yaralar mı var? Yoksa sadece parçalanan yüzünü gördün de başka bir yerine bakmadan kaçıp gittin mi?"

Evangeline kaşlarını çattı. Jacks onun için en kötüsünü düşünürdü, çünkü kendisi olsa muhtemelen öyle yapardı. Yine de onu düzeltmedi. Kader tanrısının haklı çıktığını ve kendisinin Luc'la

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birlikte olmamasının asıl nedeninin Luc'un, Marisol'ü seçmiş olması ve sonra da ortadan kaybolduğunu bilmesindense hakkında kötü düşünmesini tercih ederdi. Ancak bu konunun üzerinde durmayacaktı. O, buraya Luc'u unutmak, yeni bir mutlu son aramak için gelmişti. Aradığını da, şu an karşısında durandan çok farklı olduğunu umduğu bir prenste bulmayı planlıyordu. "Bu konuyu seninle tartışmamayı tercih ederim. Hem galiba herkesi yemeğe çağırıyorlar..."

"Ah, hayır, Küçük Tilki. Seninle yarım kalan bir işimiz var." Jacks elmasını yere atıp Evangeline'in boynuna yapıştı ve soğuk avucuyla nabzını tuttu.

"Jacks..." Evangeline'in nefesi kesilir gibi oldu. "Ne yapıyorsun?" Jacks az önce ona ne demişti?

Jacks diğer elini Evangeline'in saçlarına götürüp buklelerini karıştırdı. Dokunuşu, ona az önce taktığı fazla teklifsiz isim kadar uygunsuz ve samimiydi. Partideki neşeli sohbetlerin fısıltılara dönüştüğünü duydukça, sonsuza dek mutlu yaşama şansının elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Birdenbire yüzlerce ağız, Jacks'in onu prensin balkonun altında utanılacak şekilde tutmasını konuşur oldu. "Jacks, ben sana üç kişiyi öpeceğimi söylemiştim, seni değil."

"Öyleyse neden kendini çekmiyorsun?" diye laf soktu Jacks.

"Sana karşı koyamam... Sen bir kader tanrısısın."

"Yalancı. Senin canını acıtmıyorum, öpmüyorum da." Jacks elini Evangeline'in boynunda hareket ettirip hızlı atan nabzının üstüne koydu. Parmaklarını hızla *pıt-pıt-pıt* diye atan yerde hafifçe aşağı yukarı gezdirmesi kızın kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu. "Sanırım bu seni heyecanlandırıyor."

"Fena halde yanılıyorsun!" Evangeline sonunda kendini çekti. Kalbi hızla çarpıyordu ama bunun heyecandan olmadığına emindi. Belki biraz heyecanlanmış olabilirdi ama neden heyecanlandığını anlayamıyordu.

Jacks kıs kıs güldü. "Sakin ol Küçük Tilki. Seni kötü duruma düşürmeye çalışmıyorum." Sonra elini dans eder gibi tutup onu kendine doğru çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline geri geri gittikçe Jacks ona doğru gelmeye devam etti. Sonunda Evangeline'i arkasındaki sert masaya dayadı. "Ne yapıyorsun Jacks?"

"Daha çok ilgi çekmeni sağlamaya çalışıyorum." Evangeline'in üstüne doğru iyice eğildi. Bileğinden başka bir yerine dokunmadı ama uzaktan izleyen biri, Jacks'in bedenini ve başını kasıtlı olarak eğmesinden ikisinin öpüşmek üzere olduğunu düşünebilirdi. Gözlerinin fersiz olduğunu yalnızca Evangeline görebiliyordu. "Daha önce sadece küçük bir tehdittin. İnsanlar sana bakmazlarsa gözden kaybolacağını düşünürlerdi. Ama artık ben seni fark ettiğime göre unutulup gitmek yok."

"Kendini fazla önemsiyorsun" diye tısladı Evangeline.

Ama insanlar gerçekten izliyordu. Partideki davetlilerin en az yarısının gözü onların üzerindeydi. Evangeline sınırlı görüş alanından, Kristof Knightlinger'ın bir kalem çıkarıp defterine bir şeyler karalamaya başladığını görebiliyordu.

"Şansın varsa" diye mırıldandı Jacks "Apollo da izliyordur ve şimdiden kıskançlık damarı kabarmıştır."

"Onu kıskandırma niyetinde değilim."

"Kıskandırmalısın. Bu senin işini kolaylaştırır, çünkü öpmeni istediğim ilk kişi Apollo."

Jacks şaşırtıcı derecede çevik bir hareketle Evangeline'in bileğini bırakıp çizmesinden mücevherli bir hançer çıkardı ve onu yüzük parmağının ucuna batırdı. Koyu kırmızı kanı inanılmaz altın tanecikleriyle parıldıyordu.

Evangeline yaslandığı yerden doğrulmaya çalıştı ama Jacks ondan hızlı davrandı. Elini onun ağzına götürdü ve iki dudağının arasına kanıyla bir çizgi çizdi. Kanın madeni ve tatlı bir tadı vardı. İnanılmaz tatlıydı. Evangeline kanın tadından tiksinmek istedi ama bu bir tattan çok bir duygu gibiydi. Bir rüyanın bitmeden önceki son mükemmel an, yağmur gibi düşen güneş damlaları, bulunmuş kayıp arzulardı. Evangeline yalamak istedi...

"Olmaz." Jacks hemen elini kaldırıp, dudaklarını parmaklarıyla kapattı. "Sakın yalama. Kanın dudaklarına işlemesine izin vermelisin yoksa sihir işe yaramaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline'in coşkusu soğuk, ikircikli bir korkuya dönüştü. Jacks'le anlaşma yaparken, yabancılarla öpüşmek konusunda endişeliydi... Öpücüğünün onlara aslında zarar verebileceği, Jacks'in onun dudaklarını boyayıp sihrini ona bulaştırabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Ne yaptın sen?" dedi. "Prens Apollo'yu öpersem ne olacak?"

"Eğer öpmezsen" diye düzeltti Jacks açıkça. "Bu geceki parti bitmeden Prens Apollo'yu öpmezsen, öleceksin. Daha gidilecek güzel yolların varken ölmen çok yazık olur." Jacks'in duygusuz gözleri az önce kanıyla boyadığı dudaklara takıldı.

Sonra ağır adımlarla geri döndü ve partideki diğer insanların arasına karıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14

Evangeline zamanın sihir gibi olup olmadığını ve Kuzey'de farklı işleyip işlemediğini bilmiyordu. Ama Jacks yanından uzaklaştığı andan itibaren ömrünün daha hızlı akmaya başladığına bahse girebilirdi.

Yemek, ateş ağacını çevreleyen gösterişli bir masada gerçekleşecekti. Masa, parlatılmış kadehler ve şato şeklinde petek mumlarla süslenmişti. Her tabağın yanında konukların isimlerinin yazılı olduğu küçük ahşap ejderha heykelcikleri vardı. Jacks'in adı onunkinin yanına konmuştu. Jacks gelmedi ama meraklı soylular sandalyesini hiç boş bırakmadı. Kupa Prensi ilgisinin Evangeline'in popülerliği için mucizeler yarattığını söylerken haklıydı galiba. Herkes, seninle sırf başka biri seni önemli gösterdi diye konuşuyorum tarzı bir yakınlık gösteriyordu. Evangeline birçok kişinin ağzından, *ne hoş bir saç rengi, tıpkı o prensesinki gibi,* sözlerini çok duydu. Elbette kimse *o prensesin* adını ya da hangi prensle evli olduğunu hatırlamıyordu ama yine de hemen hemen herkes buna dikkat çekiyordu. Evangeline elinden geldiğince kibar ve nazik olmaya çalışıyordu ama Prens Apollo'yu öpmekten başka bir şey düşünemiyordu. Bir yanı bu fikre kanıp biraz heveslenmişti –kim bir prensi öpmek istemez ki?– ama Evangeline böyle olmasını istemiyordu. Kendini prense zorla öptürmek istemiyordu ve Jacks'in neden bunu yapmasını istediğini de bilmiyordu. Jacks'e ne faydası olacaktı?

Jacks'in bu gece Apollo'yu öpmezse öleceğini söylerken şaka yaptığını düşünmek istiyordu. Ama Jacks şaka yapıyormuş gibi ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşurken bile son derece ciddi olabiliyordu. Taşa dönüştüğünde onu öylece bırakıp gittiği göz önüne alınırsa, Evangeline cesede dönüşmesinin de Jacks'in pek umurunda olacağını sanmıyordu. Ya da...

"Affedersiniz Bayan Fox." Bir saray uşağı Evangeline'in omzuna hafifçe dokundu. "Ölme vaktiniz geldi."

Evangeline irkildi ama çabucak toparlanıp uşağın bunu söylemediğini anladı. Aslında, *Prensle tanışma vaktiniz geldi*, demişti. Ama o anda ikisi de aynı şey gibiydi zaten. Jacks'in neden Prens Apollo'yu öpmesini isteyebileceğine dair tek bir tahmini vardı: Jacks, Prens Apollo'yu öldürmek istiyordu. Jacks, Evangeline'in dudaklarını kanıyla boyayarak, ona sihrinden sihir vermişti. Jacks'in sihri, ölümcül öpücüğündeydi... Olasılıkla bu, artık Evangeline'in öpücüğünün de ölümcül olduğu anlamına geliyordu.

Evangeline, ateş ağacının etrafından dolaşan merdivenlere yaklaşırken nefes alışı hızlandı. Jacks merdivenlerin dibinde tırabzana yaslanmış, başını geriye atmış ve mavi saçları tek gözünün üstüne düşmüştü. Bu duruşuyla gecenin yarısını Evangeline'i beklemekle geçirdiği izlenimi veriyordu. "Hazır mısın güzelim?"

Kibar bir beyefendi gibi kolunu uzattı.

Evangeline koluna girmesini istediğini anlamamış gibi yaptı. Ama döner basamaklardan yukarıya çıkmaya başladıklarında ona doğru eğilip fısıldadı. "Prens Apollo'yu öpmemi neden istiyorsun? Bu onu öldürecek mi?"

Jacks ona yan yan baktı. "Zengin hayal gücünü takdir ediyorum ama bunu prensi öperken kullan, sonuçlarının neler olabileceğini düşünürken değil."

"Bunu neden istediğini söylemezsen onu öpmeyeceğim."

"Prensi öldürmeni isteseydim, bu merdivenleri seninle birlikte çıkmazdım." Jacks, az önce Evangeline'in girmek istemediği kolunu onun koluna doladı. Gri gömleğinin kollarını kıvırdığı için Evangeline tenini hissedebiliyordu. Soğuk ve kaya gibi sertti. Jacks onu kendine doğru çekerken bu yakın temas yüzünden Evangeline'in tüyleri diken diken oldu. "Odada onlarla birlikteysen, cinayeti başka birine işletmenin anlamı yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline tartışmaya devam etmek istiyordu ama Jacks'in ikna edici sözleri onu az da olsa rahatlattı. Evangeline ölmeyi gerçekten istemiyordu ama ona zarar vereceğini düşündüğü halde prensi öpemeyeceğini de biliyordu. "Planın bu değilse, onu öptüğümde ne olacak?"

"Bu ne kadar iyi öpüştüğüne bağlı." Jacks'in ürpertici bakışları dudaklarında dolaştı. "Öpüşmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette öpüşmeyi biliyorum!" Evangeline kolunu hızla çekti.

Jacks kaşlarını çattı. "Neden bu kadar kızgınsın? Prens çirkin mi sence?"

"Nasıl göründüğüyle bir ilgisi yok. Ona zarar vermek istemiyorum."

"Sana, bana güven demeyeceğim, çünkü bu çok kötü bir fikir. Ama şuna inan ki seni kullanarak Apollo'ya zarar vermek isteyecek olsaydım o sırada orada bulunmazdım."

Basamakların tepesine ulaştıklarında havaya balsam ve ağaç kokusunu anımsatan keskin bir koku yayıldı. Üstlerindeki sarımsı kahverengi yapraklar hışırdadı ve Evangeline, Prens Apollo'nun balkon süitinin çatısını oluşturan dallarda yapraklarla aynı renk sarımsı kahverengi gömleklerle kamufle olmuş en az yarım düzine muhafızın oturduğunu gördü.

Panikle Jacks'e baktı.

"Merak etme" diye fısıldadı Jacks. "Prensi öptüğün için kimse seni okla vurmaz."

Belki okla vurulmayacaktı ama prensi öptüğünde *bir şey* olacaktı. Evangeline bundan kurtulmak için daha çok çaba göstermeliydi. Şimdi denemeyi düşündü.

Prens Apollo balkonunun tırabzanına dayanmış, ayakta duruyordu. Aşağıdaki manzarayı izlemeye dalmıştı ve Evangeline'e sırtı dönüktü. Ama sonra ona doğru dönmek zorunda kaldı.

Uzun boyluydu ama Jacks gibi olağanüstü çekici değildi.

Apollo'nun yüzü bildiğimiz yakışıklılarınkinden daha ilginçti. Burnu, başkasının yüzünde olsa çok büyük görünebilecek hafif eğri, gaga burundu ama kalın kara kaşlarından çukur gözlerine ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dar tüm yüz hatları biraz etkileyiciydi. Esmer tenliydi. Saçları gür ve koyuydu, saç tıraşının kısa olmasından dolayı keskin yüz hatları daha da belirgin görünüyordu. Boynuzlu tacını çıkarmıştı ama yine de prens olduğu her hâlinden belliydi.

Dirseğini balkon korkuluğuna yaslayıp, *Odadaki en yakışıklı erkek ben olmayabilirim ama sende merak uyandırdığımın farkındasın,* der gibi gülümserken tavrı son derece buyurgandı.

Evangeline öyle olduğunu inkâr edemezdi. Ama ona ilgi duymasının sadece prens olmasından mı yoksa içinde gizli bir ateş yakmayı başarmasından mı kaynaklandığından emin değildi. Luc onun içinde bir ateş yakmayı denemişti ama hiçbir zaman Apollo kadar başarılı olamamıştı. Apollo'nun gözleri koyu kahverengi ve kehribar rengiydi; içlerinde de küçük, bronz rengi parlak benekler vardı.

"Ağzının suyu akıyor" dedi Jacks ve bunu biraz sessiz söyleme nezaketi bile göstermedi.

Apollo güldü. Gülüşü gizemli ve kesinlikle ürkütücüydü.

Evangeline saklanmayı düşündü ama balkonun kanepesi altına giremeyeceği kadar alçaktı ve zaten prens de ona doğru yaklaşıyordu.

"Kendinizi kötü hissetmeyin Bayan Fox." Apollo aralarındaki kısa mesafeyi kapattı. Evangeline, yüzündeki ciddiyete rağmen prensin kendisinden sadece birkaç yaş büyük göründüğünü görünce şaşırdı. Olsa olsa on dokuz ya da yirmi bir yaşındaydı. "Ortak arkadaşımız kıskandı galiba. Bana haftalardır ne kadar güzel olduğunuzu anlatıp duruyordu ama şu âna kadar hep abarttığını düşünüyordum."

"Jacks size benden mi bahsetti?" Evangeline şaşkınlığını gizlemeye bile çalışmadan Jacks'e baktı.

Jacks, Evangeline'in yanından ayrılmış, küçük odada dolaşıyordu ve Evangeline'in bakışını, partiye ilk adım attığında diğer herkese gösterdiği aynı suskun ilgisizlikle karşıladı. Bakışlar konuşabilseydi bu bakış Evangeline'e şöyle derdi: Öyle demiş olabilirim ama bu öyle olduğuna inandığım anlamına gelmez.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama öyle söylemişti işte. İçinden gelerek söyleyip söylemediği Evangeline'in umurunda değildi. Jacks o gece onu gördüğünde şaşırmış, bütün bunlar planlanmamış gibi davranmıştı, oysa Evangeline'in geleceğini haftalar öncesinden biliyormuş. Bu öpücüğü ayarlamıştı. Neden? Jacks ne istiyordu? Evangeline prensi öpünce ne olacaktı?

Evangeline tek bir yeni tahminde bulunamadı. Düşünmeye çalıştı ama odaklanması giderek zorlaşıyordu. Kalbine bir şeyler oluyordu. Jacks'le ilk karşılaştığında kalp atışları hızlanmıştı ama şimdi âdeta iki kalbi varmış gibi atıyordu. Nabzı, az sonra atmayı bırakacakmış gibi çılgınca atıyordu.

Tekrar Apollo'ya döndüğünde kalbi, *Onu öp. Onu öp. Onu öp...* diye atmaya başladı.

Sanki bir arzudan çok ihtiyaçtı.

Apollo, bir adım atıp başını eğerek dudaklarını onun dudaklarına bastırabilecek kadar yakınındaydı. Yine de Evangeline bunu yapamazdı, Jacks'in bunu neden planladığını öğrenene kadar yapamazdı.

Prensi öpmek yerine ona "Jacks'i ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu.

Prensin küstah gülümsemesi soldu. "Genç kızların buraya gelip bana başka erkekleri sormalarına alışık değilim."

"Lütfen sorumu Jacks'e ilgi duyuyormuşum gibi algılamayın. Jacks'le ilgilenmiyorum..."

"Ve adını da dilinden düşürmüyorsun." Apollo şaka yapıyormuş gibi konuşuyordu ama bakışları gayet ciddiydi. Ona, Evangeline'in, portreler insanlara arkalarından baktığını hayal ettiği gibi baktı. Çekici gülümsemeler yoktu artık. İçin için yanan kahverengi gözler yoktu. Bu, bir bıçağı çekip ışığı yansıtacak şekilde eğmekle eşdeğer bir bakıştı.

Prens Apollo'nun özgüveninin bir sınırı varmış gibiydi ya da belki kendine hiç güvenmiyordu. Belki de Jacks'le arkadaştan çok rakiptiler? Belki de bir şekilde bununla ilgiliydi? Evangeline, Jacks'in gerçekte neyin peşinde olduğunu ya da bu öpücüğün neye neden olacağını hâlâ anlamamıştı ama anlayacak vakti de yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık kalbi sadece güm güm atmıyor; acıyor, göğüs kafesini zorluyordu. Jacks, eğer parti bitene kadar prensi öpmezse öleceğini söylemişti ve Evangeline, parti henüz bitmemiş olsa da bu görüşmenin sonlandığını biliyordu. Apollo pişkin pişkin duruyordu; Evangeline'i kovmak üzereydi. Az sonra arkasını dönüp tek kelime etmeden çekip gidecekti. Evangeline onu öpecekse, bu son şansıydı.

Evangeline başını kaldırıp prensin dudaklarına bakmak istedi. Ama nasıl olduysa bakışları Apollo'nun geniş omzunun üzerinden Jacks'e kaydı. Jacks balkon tırabzanına yaslanmış, uzun parmaklarının arasında tuttuğu bir gümüş parayla oynuyordu.

Dudaklarının kenarı çok hafifçe seğirdi ve gümüş parayı atıp tutmaya devam ederken sessizce ağzını kımıldatıyordu: *Öpecek mi? Ölecek mi? Öpecek mi? Ölecek mi?*

Evangeline eninde sonunda ölecekti ama bu gece değil.

Bakışlarını Apollo'ya odakladı. Görüş alanının iki yanında titreşen ışıklar prensi bulanık bir korkuya dönüştürüyordu. "Üzgünüm."

Elini uzatıp prensin yanağına dokundu, parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı.

Apollo hiç kımıldamadı.

Evangeline'in kalbi duracak gibi oldu. Bu, işe yaramıyordu. Apollo yanından uzaklaşacak ve muhafızları çağıracaktı. Muhafızlar da Evangeline'i ya vurur ya da saçından sürükleye sürükleye partiden atarlardı.

Ne var ki Apollo, Evangeline'i itmek yerine, konuğu olan kızlarla sohbetleri çoğu zaman böyle bitiyormuş ve Evangeline'in bir veda öpücüğü istemesi hiç de şaşırtıcı değilmiş gibi dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Sıcak eli Evangeline'in kalçasına gitti ve onu kendine doğru çekerken dilini ağzının içinde gezdirerek bir veda hediyesi verirmiş gibi onun dilini okşadı.

Jacks'in bu yakınlaşmayı izlediği düşüncesiyle Evangeline'in yanakları kızardı ama yine de geri çekilmedi. Apollo, her zaman biraz fazla hevesli olan Luc'tan daha iyi öpüşüyordu. Ancak, Apollo'nun ona dokunuşu tutkulu olmaktan çok ezber gibiydi. Evangeline bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

an, öpüşme ânını ressamlara çizdirip çizdirmediğini, o yüzden mi her şeyin ona bir gösteriden ibaretmiş gibi geldiğini merak etti.

Apollo'nun parmakları Evangeline'in kalçasını nazikçe sıktı ve eli orada, onu şaşırtacak kadar uzun kaldı. "Hoşça kal, Bayan Fox" diye mırıldandı ağzına. "Bu beklediğimden daha çok hoşuma gitti." Kendini geri çekecek gibi oldu ama sonra kalçasını daha sıkı kavradı.

Ve şimdi onu tekrar öpüyordu. Dudakları büyük bir arzuyla Evangeline'in dudaklarını bulur ve Apollo ağzını yağmalarken, saçlarına götürdüğü diğer eliyle, Jacks'in çoktan bozduğu buklelerini dağıtıyordu. Şehvet, gece ve olduğu yerde kalması gereken kayıp bir şey gibi bir tadı vardı.

Evangeline'in kalbi güm güm atıyordu, Apollo ona doğru sokuldukça kalp atışları daha da hızlanıyordu. Aralarında kat kat giysiler vardı ama yine de prensten yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Luc'ta hiç hissetmediği kadar güçlü bir sıcaklıktı. Neredeyse çok ateşli, çok arzuluydu. Apollo ısıtmak yerine yakıp kül eden bir ateş gibi yanıyordu. Hâl böyleyken Evangeline'in de bir yanı kavrulmak ya da en azından hafifçe yanmak istiyor olmalıydı.

İki elini prensin boynuna doladı.

Apollo, dudaklarını öpmeyi bırakıp boynuna doğru indi. Gerdanına küçük buseler bırakarak daha aşağıya...

Tam o sırada Evangeline'in omzunu kavrayan soğuk bir el onu prensin kollarından çekip aldı. "Sanırım gitme vaktimiz geldi."

Jacks olağanüstü bir hızla kızı balkon merdivenlerine doğru çekti. Evangeline daha az önce tüm benliğiyle sadece Apollo'yu hissederken, şimdi onu merdivenlere doğru sürükleyen Jacks'in güçlü kolunun altına sıkıştığı yerde genç adamın soğukluğunu hissediyordu.

"Yürümeye devam et" diye emretti Jacks. Gözleri fersiz buz mavisinden en keskin maviye dönüşmüştü. "Arkana bakma."

Ama elbette Evangeline'in arkasına bakması gerekiyordu. Ne yaptığını görmek zorundaydı.

Apollo kök salmış gibi olduğu yerde duruyordu... Neyse ki hâlâ yaşıyordu... Ama pek iyi görünmüyordu. Odanın ortasında dur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muş, parmağını dikkatle dudaklarında gezdiriyordu. Bu hareket ona az önce neler olduğunu, reddetmeyi düşündüğü bir kızın karşısında neden kontrolünü kaybettiğini açıklayabilirmiş gibi habire parmağını gezdiriyordu.

Aynı şeyi Evangeline de merak ediyordu.

Apollo, Evangeline'le göz göze geldi. Bakışlarında hâlâ sönmemiş ateş korları vardı ama Evangeline bu ateşli bakışın tutkuya mı yoksa öfkeye mi benzediğini anlayamadı.

"Jacks, ne yaptın?" diye fısıldadı Evangeline.

"Ben hiçbir şey yapmadım Küçük Tilki. Sen yaptın. Ve yarın gece daha fazlasını yapacaksın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15

Günlük Havadis

(1.sayfadaki haberin devamı)

Ne zaman ne yapacağı asla tahmin edilemeyen yanıyla tanınan Evangeline Fox, ününün hakkını verdi!

Dün geceki yemeğe katılan genç kızların çoğu Prens Apollo için süslenip püslenirken, Evangeline Fox prensin yakın arkadaşlarından biriyle sarmaş dolaş görüldü.

Evangeline, Apollo'nun kendine bir eş seçemeyeceği dair söylentileri duydu da o yüzden mi gözünü başkasına dikti yoksa amacı Apollo'yu kıskandırmak mıydı, bilmiyorum. Ama öyle görünüyor ki onun riskli bir bahis olduğunu söylerken haklıymışım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16

Evangeline etraftaki fısıltılara ve olağan mide bulantısına aldırmamaya çalışıyordu. Annesinin masallarının geçtiği Muhteşem Kuzey'deydi. Çevresi muhteşem manzaralarla doluydu ve bir ejderhanın ağzından çıkan ateşle közlenmiş elmanın tadına bakmak üzereydi. Ama fısıltılar bir hikâyenin sonundaki kötü adamlar gibiydi. Bir türlü yok olmuyorlardı.

"Bu, o kız. Bir ejderhaya bahse girerim ki bu o."

"Gazetede okudum. Dün gece Prens Apollo'nun arkadaşlarından birini öpmüş..."

"Aldırma sen onlara" diyen Marisol, arkalarından mırıldanan insanlara omzunun üzerinden çok sert bir bakış attı. "Dedikodu sayfalarında okudukları her şeye inanmamayı öğrenmeleri gerek" diye ekledi yüksek sesle.

İşte o zaman Evangeline'in ona duyduğu sevgi biraz daha arttı. Gerçi Kristof'un o sabahki gazetede kendisiyle ilgili yazdıklarının çoğu doğruydu. Jacks'le çok uygunsuz bir pozisyonda görülmüştü. Jacks onu öpmek istiyormuş gibi tutup bir masaya yaslamış ve sonra da dudaklarına kanını sürmüştü. Bunu hatırlamak midesini altüst etmeye yetti.

Marisol gazeteyi gördüğü anda yazılanların yalan olduğuna inanmış, Evangeline de doğru olduğunu söylememişti. O sabah Marisol'le birlikte Kuzey'deki vakitlerini en iyi şekilde değerlendirmek için çeşitli kule dükkânlarını keşfe çıkarken olanları kafasından silip atmaya çalışmıştı. Üvey kız kardeşi Kuzey mutfağına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ait tarifler ve nadir bulunan malzemeler ararken Evangeline de annesinin hikâyelerinde bahsedilen imkânsız şeyleri bulmak istemişti. Şu anda tadına bakmak için bekledikleri ejderhanın ağzından çıkan ateşle közlenmiş, yapış yapış elmalar gibi şeyler.

Annesi, ejderha ateşinin her şeye lezzet kattığını söylerdi. Ejderha ateşiyle közlenmiş elmalarda gerçek aşkın tadı olması gerekiyordu. Elma almak için bekleyenler öyle uzun bir kuyruk oluşturmuştu ki Evangeline ve Marisol yaklaşık yarım saattir sırada bekliyordu. Tabii bu arada yerli halk da Evangeline'i ve Apollo'nun arkadaşıyla öpüşmesini konuşmaya devam ediyordu.

Günün dedikodusunun bu olması Evangeline'in içine az da olsa su serpmişti. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Dün gece partiden, Apollo'yla gerçek öpüşmesinin prensi büyülemiş olmasından korkarak ayrılmıştı. Bu sabah dedikodu gazetesini, prensin başına korkunç bir şey geldiğini öğrenmekten korka korka açmıştı. Ama değişen tek şey kendi itibarıydı ve insanların söyledikleri şeyler öyle korkunç falan değildi. Ama yine de sinirini bozuyorlardı.

Jacks'in gerçekte neyin peşinde olduğunu düşündü yine. Jacks ve Apollo arasında bir rekabet sezmişti. Ama kendisinin neden bu rekabetin içinde olacağını anlamıyordu. Jacks onun öpücüğünden bir şey elde etmek istemiş olmalıydı. Ama ne?

Evangeline bileğini ovuşturdu. Kırık kalp şeklindeki yara izlerinden sadece ikisi kalmıştı. Üçüncüsü, dün geceki öpüşmeden sonra kaybolmuştu. Jacks bu gece bir öpücük daha alacağını ima etmişti. Ama bunun için önce Evangeline'i yakalaması gerekiyordu ve Evangeline'in bu gece ona yakalanmaya hiç niyeti yoktu.

Bitmeyen Gece'nin ilk gecesine katılmamak bir seçenek değildi. Bu sabahki dedikodular Apollo'yla şansını azaltmış olabilirdi ama Evangeline hiç şansı kalmadığına inanmak istemiyordu. Prensle öpüştüklerinde aralarında bir şey olmuştu. Tek soru şuydu: Evangeline'in Apollo'yla öpüşmesindeki tutku Jacsk'in planının bir parçası mıydı yoksa onun da beklemediği bir şey miydi? Evangeline cevabı bilmiyordu ama bu gece Apollo'yu tekrar bulmayı ve Jacks onu görmeden bu işi çözmeyi umuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tuz! Tuzunu ve baharatlarını al!" diye bağırdı satıcı, ağır bir arabayı kaldırım taşlı yolun karşısına iterek. "Buzul Kuzeyi'nin madenlerinden bunlar. Tatlım var, tuzlum var..."

"Evangeline, seni yalnız bıraksam darılır mısın?" Marisol, tuz arabasına özlem dolu bir bakış attı. "Biraz Buzul baharatı almak istiyorum."

"Hiç sorun değil, işine bak sen" dedi Evangeline. "Bir elma da sana alacağım."

"Hiç gerek yok. Aslında canım istemiyor." Marisol geri dönmeye razıydı.

Evangeline, üvey kız kardeşinin Kuzey'de eğlenmesine rağmen, küçük ejderhalar yüzünden hissettiği tedirginliği üzerinden pek atamadığını düşündü.

"Biraz önce aldığımız cüce turtaları eritemedim daha" dedi Marisol. "Ama sen yiyebilirsin! Handa buluşuruz seninle." Evangeline'in itiraz etmesine fırsat kalmadan sıra ona gelmişti. Marisol de ithal tuzlarla ilgili hayallerini gerçekleştirmek için yola koyuldu.

"Buyurun hanımefendi." Satıcı, Evangelin'e hâlâ ejderha ateşiyle parıldayan, çubuğa batırılmış közlenmiş bir elma uzattı.

Elmanın dışı karamelleşmiş altın rengiydi. Yeterince soğuduktan sonra Evangeline elmadan bir ısırık aldı. Aşırı tatlı, insanın boğazını yakan, Jacks gibiydi tadı...

Evangeline gözlerini kapatıp lanet okudu.

Birdenbire iştahı kaçmıştı, artık elma yemek istemiyordu.

Elmayı, ellerinin etrafında uçan iki benekli mavi ejderhaya verdikten sonra kule dükkânları dolaşmaya devam etti.

Güneş batmak üzereydi. Menekşe rengi ışıklar ve gri bulutlarla puslanan gökyüzü ona Denizkızı ve İnciler'deki odasına dönüp Bitmeyen Gece için hazırlanma vaktinin geldiğini haber veriyordu. Ama Evangeline tam olarak hazır değildi.

O gün Marisol'le birlikte en az elli dükkân gezmiş olmalıydılar ve Evangeline o dükkânlardan birine tekrar gitmek istiyordu. Kayıp Hikâyeler ve Görülebilecek Başka Şeyler. Dükkânın vitrini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dekore edilmiş ve soluk renkli boyayla kaplanmıştı. Ama Evangeline tozlu pencereden bakınca, Kuzey'in dışındaki kitap raflarından asla çıkamamış bir kitap görmüştü. *Okçu ile Tilki'nin Hikâyesi.*

Bu, annesinin ona anlattığı, gerçek sonunu asla öğrenmediği hikâyeydi. Kitabı uzaktan görmek Evangeline'i çok heyecanlandırmıştı, ta ki tabelada yazan şu notu görene kadar:

Yemeğe Gittim
Er Geç Döneceğim.

Ne yazık ki, *er geç* henüz olmamış gibiydi. Evangeline tabelanın hâlâ aşınmış kapıya dayanmış hâlde durduğunu gördü. Belki dükkân sahibi geri dönmüştür de tabelayı kaldırmayı unutmuştur diye kapıyı çaldı. Kapıyı açtı ve rastgele bir lamba yaktı. "Merhaba?"

"Kapı cevap vermez."

Evangeline kulelerin nasıl kararıverdiğini, gecenin, alacakaranlığı olması gerekenden daha hızlı ele geçirdiğini fark edince irkilerek arkasına döndü. Karşısında beliren asker, insandan çok bir gölgeye benziyordu. Evangeline, askerin sadece gözlerini, dalgalı saçlarını ve çıkık elmacık kemiklerini açıkta bırakan ağır bronz miğferini tanımasaydı kaçıp gidebilirdi. Dün gece kemerde nöbet tutan askerdi bu. Hatta Evangelin'e prenses diyerek takılmış ve onun azıcık hayranlığını kazanmıştı. Ama bu gece öyle çekici görünmüyordu.

"Sen beni takip mi ediyorsun?" diye sordu Evangeline.

"Neden seni takip edeyim ki? Masalları çalmayı mı planlıyorsun?" Bunu şaka yapıyormuş gibi söylemişti. Ama gözlerinin içinde vahşi bir kıvılcım parlıyordu. Sanki Evangeline'in oraya bir şeyler çalmak için gelmiş olmasını ve peşine düşüp sonra da onu yakalamayı istiyordu.

Evangeline, yakınlarda başka biri var mı diye çaktırmadan askerin arkasına baktı.

Asker hafif bir *cık cık* sesi çıkardı. "Sana yardım edecek birini arıyorsan, burada bulamazsın. Ve sen de burada olmamalısın." Sesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beklenmedik şekilde endişeliydi. Ancak, başını artık maceracı sis kümeleriyle son bulan basamaklara ve vitrinler yerine karanlıkta kaybolan dar köprülere doğru kaldırdığında, varlığı Evangeline'i huzursuz etmeye devam etti. "Kuleler geceleri güvenli değildir. Burada kaybolan insanların çoğu hiçbir zaman bulunamaz." Başıyla, Evangeline'in arkasındaki kapıyı gösterdi.

Evangeline içgüdüsel olarak döndü. Ortalık tabelayı okumaya imkân veremeyecek kadar kararmıştı artık ama yine tabelanın eski ve aşınmış olduğunu görebiliyordu. O andan itibaren Evangeline, tabelanın kapıda bir günden daha uzun süre durup durmadığını düşünecekti.

Tekrar önüne döndüğünde gizemli asker gitmişti. Evangeline, onun geri dönüp dönmeyeceğini görmeyi beklemedi. Acele ederken eteğine takıla takıla, aşağıya inen en yakın merdivenlere koştu. Kulede bir saat bile kalmadığına yemin edebilirdi ama daha uzun bir süre geçmiş olmalıydı. Gaz lambaları yanmıştı ve sokaklar, insanları Bitmeyen Gece'ye taşıyan arabalarla doluydu.

Evangeline nihayet handaki odalarına vardığında Marisol çoktan giyinip hazırlanmıştı.

Marisol pasta börek işlerine hevesli olduğu için imparatoriçe ona üstü köpükçüklerle kaplı, fistolu, omuzları açıkta bırakan ve bir kat bal bir kat pembe şekerden yapılmış gibi görünen çift etekli bir elbise göndermişti.

"Balolara katılmak için doğmuş gibi görünüyorsun" dedi Evangeline.

Marisol'ün yüzü ışıldadı, Güney'de hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. "Senin elbiseni de yatağın üzerine koydum."

"Teşekkür ederim." Evangeline, üvey kız kardeşine sarılırdı ama elbisesini kırıştırmak istemedi. "Hemen hazır olurum."

Evangeline elini çabuk tutmaya çalıştı. Saçlarını sıcak maşayla kıvırmaya vakti yoktu. Hemen bir şelale örgüsü yapıverdi ve örgüsünü de o gün satın aldığı ipek çiçeklerle süsledi.

Bu gece elbisesi annesinin bahçesindeki, Marisol'ün düğününü engellediği bahçedeki çiçek çardaklarından esinlenlenerek tasar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanmıştı. Ama ona bakan hiç kimse bahçeyi düşünmezdi. Elbisenin üst kısmı ten rengi ipektendi ve onu, kalçalarına doğru çapraz inen krem kadife şeritlerden başka bir şey giymemiş gibi gösteriyordu. Kalçalarından itibaren pastel rengi çiçekler görünmeye başlıyordu ve yavaş yavaş çoğalmaya başlayan çiçekler alt eteklerinin her santimini ipek menekşeler, taşlı şakayıklar, tül zambaklar, kıvrılan sarmaşıklar ve altın rengi Pateh deseniyle dolduruyordu.

"Hazırım..." Evangeline, Marisol'ün elinde siyah-beyaz bir gazeteyle öylece durduğu oturma odasına girince donup kaldı.

"Birisi bunu kapının altından attı" dedi Marisol tiz bir sesle. Boğumları bembeyaz kesilmiş parmaklarıyla gazetenin kenarını buruşturuna kadar sıktı ama yine de Evangeline'in elinden kurtaramadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17

Günlük Havadis

LANETLİ GELİNE DİKKAT EDİN!

Kristof Knightlinger

Güney'den misafir olarak gelen tek tanınmış genç kızın Valenda'nın meşhur Sevgili Kurtarıcısı Evangeline Fox olmadığına dair bir söylenti duydum. Öyle görünüyor ki Valenda'nın kötü şöhretli Lanetli Gelini Marisol Turmalin de Bitmeyen Gece'yi mahvetmeye gelmiş.

Dün geceki gösteriden sonra Evangeline'in prensi kazanma şansı azalmış olabilir. Ama görünüşe bakılırsa Lanetli Gelin onu çok kıskanıyor ve Bayan Fox'un prensle evlenip yeni kraliçemiz olma şansını yok etmeye kararlı. Bana haber uçuran kaynaklarım Bayan Turmalin'in Evangeline'i yeniden taşa dönüştürmenin yollarını aramak için bugün birçok iddialı sihir ve büyü dükkânına girip çıkarken görmüş.

Lanetli Gelin elbette bu geceki şenliklerde boy gösterecek. Onu görürseniz, dikkat edin...

(devamı sayfa 3 te)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline gazeteyi buruşturdu.

Biri bunu onlara neden vermiş olabilirdi ki?! Bir insanın bunu kapının altından atacak kadar zalim olduğuna inanamıyordu. Marisol hakkındaki yalanların peşinden buraya kadar gelmesi onu hayal kırıklığına uğrattı.

Marisol o gün yalnız başında dolaşmak için yanından ayrılmıştı. Ama Kristof'un iddia ettiği gibi bir büyü dükkânına girmiş olsa bile bu tamamen tesadüf olmalıydı; olasılıkla egzotik tarifler bulabileceği bir dükkân olduğunu düşünmüştü. Marisol büyüden öyle çok korkuyordu ki kendi ülkelerindeyken antika dükkânına adım atmıyordu.

"Artık gidemem." Marisol istiridye şeklindeki koltuğa oturdu ve uzun ipek eldivenlerinin düğmelerini çekiştirmeye başladı.

"Dur." Evangeline, eldivenleri tamamen mhavetmesine fırsat vermeden üvey kız kardeşinin bir elini tuttu. "Dedikodu sayfalarının doğruyu söylemediğini herkes biliyor. Daha bugün sen söyledin. İnsanlar onları eğlence için okuyor, gerçeklik için değil."

"Ama insanlar yine de onlara inanıyor" diye inledi Marisol. "Bu sayfalarda yalanları gerçekmiş gibi gösterecek bir parça doğru hep vardır. Eğer gazetenin dediği gibi bu gece eğlenceye katılırsam, insanlar bunu hakkımda yazılan diğer her şeyin doğru olduğuna dair bir kanıt olarak kabul edecek."

"Öyleyse sen de onlara yanıldıklarını kanıtla. Bu gece gelir ve beni taşa dönüştürmezsen, insanlar bana sihir yapmadığını anlayacaklar."

"Ya başka korkunç bir şey olursa ve herkes benden bilirse?"

Evangeline, üvey kız kardeşine Bitmeyen Gece'de yaşanabilecek felâketler için endişelenmesine gerek olmadığını anlatmak istedi. Ama bu konuda ona söz veremezdi, hele ki Jacks'in de bu gece orada olacağını bilirken.

"Bu akşam bir felâket olursa ve sen orada görünmezsen, bunun için seni suçlamaları daha olası. Bir gölgeyi kötülemek kolaydır, oysa seni tanıyan herkes ne kadar düşünceli, kibar ve nazik olduğunu görecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım bana çok fazla inanıyorsun." Marisol burnunu çekti. "İzin ver ben burada kalayım. O elbisenin içinde bir prenses olman gerekiyormuş gibi görünüyorsun. Beni de yanında götürürsen, gerçekten bir prenses olma şansını mahvederim. Kimse lanetli bir baldız istemez."

"Sen lanetli değilsin. Prense ne olduğu da umurumda değil." Evangeline, o sabah dedikodu sayfalarında kendisi hakkında yazılanlardan sonra, Apollo'yla pek bir şansı olmadığını söyleyecek oldu. Ama gerçekten öyle olduğuna inanmıyordu. Apollo'yla hâlâ bir şansı olduğuna ya da sonsuza dek mutlu olabilmek için harika bir şans yakalayabileceğine inanıyordu. Aynı şey Marisol için de geçerliydi. Marisol, hakkında yazılan dedikodular ve yalanların işaret ettiği gibi biri değildi. Eğer bu gece eğlenceye Marisol'le birlikte gülümseyerek, neşeli ve korkusuzca gitselerdi, insanlar gerçeği görebilir ve tüm o yalanlara inanmaktan vazgeçebilirlerdi.

"Bu seyahati kabul etmemin nedenlerinden biri de seni getirmek istememdi. Benimle buraya gelirsen kendine yeniden güvenebileceğini ve belki de yeni bir başlangıç yapabileceğini düşündüm. Bitmeyen Gece sadece bir balo değil; bir peri masalına adım atmak, hayatının gidişatını değiştirmek ve bazı insanların tüm yaşamları boyunca aradıkları fırsatları bulmak için bir şans bu. Bu gece kim olduğunu yeniden keşfetmek, gördüğün herkesin gözünü kamaştırmak ve beni, taşa dönüştürmek için bir büyü planı yapacak kadar çok kıskandığın dedikodularına inanan bütün aptallara öyle olmadığını kanıtlayacağın bir gece."

"Sen böyle söyleyince ben de kendimi bayağa güçlü görüyorum." Marisol yine burnunu çekti ama bu defa gülmeye biraz daha yakındı.

Fikrini değiştirmeye başlamıştı. Sesi daha neşeliydi ve yanaklarına bir pembelik geliyordu. "Seninle baloya geleceğim ama sırf sen bu kadar güzel göründüğün halde şansını mahvedebileceğimi düşünmekle tam bir aptallık ettiğim için. Bahse girerim prens bu gece dans edeceği ilk kızı seçene kadar sen beş evlilik teklifi alırsın." Marisol eldivenli parmağını uzatıp Evangeline'in eteklerindeki yüzlerce ipek çiçekten birine dokundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, hayır!" Marisol'ün parmaklarındaki menekşe rengi kumaş elbiseden ayrıldı. "Çok özür dilerim..."

"Sorun değil" dedi Evangeline. "Bilerek yapmadın." Elbisenin üzerinde bir sürü çiçek vardı, menekşelerden birinin eksik olduğu çok yakından bakmadıkça belli olmazdı. Yine de Evangeline'in gözleri çiçeğin koptuğu yere kaydı. Orada beş tane mor iplik vardı. Kolay kolay kopmayacak kalın ipler.

Marisol çiçeği kasten koparmış olabilir miydi?

Evangeline aklına gelir gelmez bu kötü düşünceyi yok saymaya çalıştı. Bu şüphe, Kristof'un makalesinden rahatsız olmasından ve Evangeline'in güneydeyken unutmaya çalıştığı bazı şüpheleri yeniden gün yüzüne çıkarmasından kaynaklanıyordu. Marisol onun düşmanı değildi; Evangeline'i asla kasten incitmez veya elbisesine zarar vermezdi.

Ne var ki Evangeline'in şüphesi tuzu andırıyordu. Azıcık bir şeydi ama yine de düşüncelerinin tadını değiştiriyor gibiydi. Dün, Evangeline'i gözdelerden biri ilan eden dedikodu gazetesini okuduktan sonra Marisol'ün yüzünün nasıl gölgelendiğini hatırladı. Ayrıca Marisol o gün ondan ayrılıp yalnız gezmişti. Evangeline yine de bir sihir dükkânına girdiyse bile bunun bir tesadüf olduğuna inanmak istiyordu. Ama ya Marisol biraz kıskançsa? Ya bu kıskançlık, sihir korkusuna rağmen onu bir sihir dükkânına girmeye yönelttiyse?

"Hanımlar, umarım ikiniz de hazırsınızdır. Gitme zamanı!" Kapılarının iki kez neşeyle çalınmasına Frangelica'nın dostane sesi eşlik etti.

Az sonra hep birlikte handan çıkmış, Evangeline'in hâlâ zihninden atamadığı şüphe kırıntıları kadar karanlık dört siyah atın çektiği arabaya doğru yürüyorlardı. Evangeline, üvey kız kardeşi hakkında en kötüsünü düşünmeyi gerçekten istemiyordu ama gerçek şuydu ki, Kristof'un dün gece Evangeline'le ilgili gözlemleri büyük ölçüde doğru olduğu için Marisol hakkında da gerçeği yazmış olabilirdi.

"Çok özür dilerim." Evangeline arabaya binmeden önce durdu. Kristof, Marisol konusunda haklıysa, Evangeline'in baloya git-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meden önce bunu öğrenmesi gerekiyordu. "Eldivenlerimi odada unutmuşum. Hemen dönerim."

Evangeline, koşmaya uygun olmayan çiçekli eteği içinde bulanık bir görüntü hâlinde hana geri dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Elini çabuk tutmalı ve üvey kız kardeşinin peşinden gelmediğinden emin olmalıydı. Marisol hakkında yanılmışsa... Ki Evangeline yanıldığından neredeyse emindi... Marisol'ün onu odasında büyü kitapları ararken yakalamasını istemiyordu. Eğer üvey kız kardeşi, Evangeline'in bile Kristof Knightlinger'in yazdıklarına inanmaya meylettiğini bilseydi, yıkılırdı.

Evangeline süite geri dönünce, eldivenlerini bilerek bıraktığı oturma odasındaki masanın yanından dolaşıp doğruca Marisol'ün odasına geçti. Şöminede hâlâ yanan ateş, üvey kız kardeşinin her zamanki vanilya ve krema kokuları dışında Evangeline'ninkiyle tıpatıp aynı olan yatak odasını sıcacık bir ışıkla aydınlatıyordu.

Odada kitaplar vardı ama sihir kitaplarına benzemiyorlardı. Evangeline'in bulabildiği kitaplar, komodinin üzerinde üst üste duran bir yığın pembe yemek kitabıydı.

Antik Kuzey Tarifleri: Beş Yüz Yılın İlk Tercümesi
Bir Pasta Cini Gibi Pastalar Yapmak
Tatlı Tuz: Her Şeyin Sır Malzemesi

"Evangeline..."

Marisol'ün sesiyle zaman durdu.

Evangeline arkasına dönünce üvey kız kardeşinin kemerli kapıda durduğunu gördü.

Bugün herkes ona sinsi sinsi yaklaşıyordu sanki. Hayır... Evangeline kendini hemen düzeltti. Marisol gizli gizli yaklaşmamıştı. Evangeline onun büyücü olduğundan şüphelenmekle o kadar meşguldü ki kızın içeriye girdiğini duymamıştı.

"Odamda ne yapıyorsun?" Marisol'ün ince kaşları arasında virgül gibi kıvrılan bir çizgi belirdi.

"Özür dilerim... Ben..." Evangeline söyleyecek bir şey ararken odanın içinde hızlıca göz gezdirdi. "Eldivenlerimi gördün mü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aradığın eldivenler bunlar mı?" Marisol bir çift krem rengi eldiven gösterdi. "Oturma odasındaki masanın üzerindeydiler."

"Aptal kafam." Evangeline güldü ama gülüşü Marisol'ün önceki gülüşü kadar inandırıcılıktan uzak olmalıydı.

Marisol'ün kaşları arasındaki virgül, soru işareti gibi bir şeye dönüştü. Şimdi şüphe yaşayan oydu. Bu bakışı uzun sürmedi ama Evangeline'e, bu odaya girme nedenlerinden daha fazlasını sakladığını hatırlatmaya yetti. Üvey kız kardeşinin aksine, Evangeline'in saklayacak sırları vardı. Eğer Marisol o sırları öğrenecek olursa, bu sırlar ona Evangeline'in anlık şüphelerinden çok daha fazla zarar verirdi. Evangeline'i de kesinlikle mahvederlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

18

Dün gece Evangeline, kendisini getiren arabadan indiğinde, sadece sis bulutları ve kemer vardı. Ama şimdi Marisol'le birlikte Bitmeyen Gece'nin ilk gecesine geldiklerinde Evangeline, kaslı balta hokkabazları ve zırhlı atların sırtında takla atan akrobatlar arasında bu geceki yeni kemeri zar zor gördü.

Kabarık kollu halk ozanlarının müziği, gümüş rengi uzun cübbeler giyip büyücü kılığına girmiş beyaz saçlı adamların ve köpüklü kızılcık şarabından meyve kokteyline kadar çeşit çeşit içeceklerle dolu büyük kazanların etrafında yankılanıyordu. Bununla birlikte, onların yanında mücevher gibi parlayan şişelerde Talih Tanrıçası'nın Olağanüstü Lezzetli Suyu'nu satan kadına doğru daha fazla insan gidiyor gibiydi.

Evangeline henüz resmi baloya adım atmamıştı ama daha şimdiden her şeyin olması gerekenden biraz daha fazla olduğu bir Kuzey masalını yaşamaya başlıyormuş gibi hissettiriyordu. Mutluluk dokunulabilir, havadaki sihir tadılabilirdi ve gökyüzü, yeryüzüne biraz daha yakın görünüyordu. Evangeline, bir hançeri olsa o geceyi pasta gibi dilimleyip, o harika karanlıktan bir ısırık almak için bir dilimini çalabileceğini düşündü.

Biraz büyülü bazı şeylerden çekinmesine rağmen, Marisol de eğleniyor gibiydi. Baloya gelmeden önceki sıkıntı ve şüpheden eser kalmamıştı. Evangeline bu gece onları geri getirecek hiçbir şey yaşanmamasını umut etti.

Evangeline, çaktırmadan etrafına göz gezdirip Jacks'i aradı. Bu geceki kemerden geçip içeri girmeyi bekleyen kalabalığın arasında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmadığını görünce rahat bir nefes aldı. Kader tanrısının herhangi bir şey için sıraya girip bekleyeceğini düşünmüyordu elbette. Eğer Jacks oradaysa, olasılıkla baloya girmiş, tembelce bir ağaca yaslanmış ve dans pistine elma çekirdekleri tükürüyor olmalıydı.

Evangeline'in içinde uyanan kelebekler kıpırdamaya başladı. Bu gece Apollo'yu, Jacks kendisini fark etmeden görmek istiyordu.

Şimdi Marisol'le önlerinde sadece iki kişi kalmıştı. İkisi de kızdı. Üst kısımları deri kitap sırtlarından, etekleri de aşk hikâyesi sayfalarından yapılmış elbiseler giymişlerdi.

Evangeline, kitap düşkünü ilk kızın girişe yaklaşırken kıkırdadığını duydu. Girdikleri, dün gecekinden farklı bir kemerdi. En üstte süslü harflerle *Hayatının Aşkını Bulasın* yazıyordu. Çeşitli semboller yerine de kemerin her iki tarafına iki şekil oyulmuştu: Bir gelin ve bir damat. Damadın sert yüzü Prens Apollo'nun yüzüydü ama gelin oyması değişiyor ve o sırada içeriye hangi kız giriyorsa onun yüzünün şeklini alıyordu.

Evangeline hemen önlerinden giren kızların yüzlerindeki saf sevinci görebiliyordu. Prens Apollo'nun onlardan birini seçebileceğini düşündükleri için üzerlerinden akan umut, camdan süzülen ışık kadar berraktı.

Belki de Bitmeyen Gece'nin asıl büyüsü buydu... Halk ozanları ya da sihirbazlar değil de herkesin bulduğu inanılmaz umut. Bir insanın kaderinin tek bir harika gecede değişebileceği fikrinde olağabüstü büyüleyici bir şey vardı. Evangeline de kemerin altından geçerken bu gücü hissetti.

Ilık, dalga dalga bir rüzgâr tenini okşadı ve Evangeline hırıltılı bir fısıltı duydu: *Seni bekliyorduk...*

Evangeline'in bir adım daha atmasıyla birlikte hava, sıcak elma şarabı kokusu ve olasılıklarla çekici hâle geldi. Evangeline burnuna gelen elma kokusuyla gerildi. Ama bileğindeki iki yara izi yanmıyordu ve dalgalı koyu mavi saçları olan, insana acı verecek kadar yakışıklı bir genç adam da görmedi.

Bu akşam eski bir taş şatonun balo salonundaydı ve daha önce hiç bu kadar çok yüzde bu kadar çok şaşkınlık görmemişti. Kızların çoğu...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve birkaç beyefendi... Veliaht Prens Apollo'yu ararcasına duvar halılarına ve aralıklı balkonlara bakıyor gibi görünüyorlardı ama birçok kişi de kelimenin tam anlamıyla partide kendini kaybetmiş gibiydi.

Büyük salonun her tarafında yüksek kapılar vardı. Bu kapıların ortalarında *şans*, *gizem* ya da *macera* gibi sözcükler yanıyordu. Evangeline, el ele tutuşmuş bir çift genç adamın *aşk* yazan kapıdan girişini izledi. Onlardan hemen ötede, saman sarısı saçlarına kâğıt bir taç takmış olan bir kız titrek bir nefes alıp, kocaman siyah-beyaz damalı bir tahtaya adım attı. Tahtada başka oyuncular da vardı. Hepsi de renkli yeleklerinin üstüne ya piskopos cübbesi giymiş ya piyon eldiveni takmış ya da insanların birbirlerini tahtadan atmak yerine öptükleri bir tür satranç oynarken onları tanımlayacak başka işaretler kullanmışlardı.

Evangeline, bir piyonun siyah deri giymiş bir şövalyeyle dudak dudağa gelişini izlerken yüzünün tuhaf bir şekilde kızardığını hissetti.

Altın sarısı ve turuncu elbisesi alev gibi parlayan LaLa, Evangeline'in yanına gelerek, "Bu oyun gerçekten çok eğlenceli" dedi. Straplez elbisesi esmer kollarındaki ejderha ateşi dövmeleriyle uyumluydu, eteğinin yırtmacı da sanki alev almış gibi görünen bacağını açıkta bırakıyordu.

"Harika görünüyorsun!" dedi Evangeline. "Bu gece dünyanın tüm mumları seni kıskanıyor olmalı."

"Teşekkür ederim! Hep ateşi kıskandırmak istemişimdir." LaLa selam vermek anlamında hafifçe başını eğdi. "Şimdi oyuna dönelim" diyerek, satranç tahtasına doğru başını salladı. Tahtadaki kâğıt taçlı genç kadın parmakuçlarında yükselmiş, siyah piskopos cübbesi giymiş uzun boylu bir genç adamı öpmeye hazırlanıyordu. Kızın elleri titriyordu ama yanakları heyecandan kızarmıştı ve oğlan da neredeyse onun kadar gergin görünüyordu. Hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Evangeline delikanlının öpüşmekten mi yoksa kızın fikrini değiştirebileceğinden mi korktuğunu anlayamadı.

Evangeline bu oyunun üvey kız kardeşine iyi gelip gelmeyeceğini, özgüvenini artırıp artırmayacağını düşündü. Ama görünüşe bakılırsa Marisol henüz kemerden geçmemişti.

"Denemek ister misin?" diye sordu LaLa.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl oynandığını anladığımdan bile emin değilim" dedi Evangeline.

"Satranç öpüşmenin öyle çok kuralı yoktur. Her iki tarafın da insan taşları hareket ettiren bir oyuncusu olur. Oyuncu, insan taşlarını oynatarak karşı tarafın taşlarıyla eşleştirir, ta ki çiftler başka birini öpmektense birbirlerini öpmeyi tercih edene kadar."

"Oyunun bir kazananı var mı, yoksa bu sadece insanları öpüştürmek için bir bahane mi?" diye sordu Evangeline.

"Bir önemi var mı? Öpüşmek..." LaLa iç çekerek sustu.

"Sen neden oynamıyorsun?" diye sordu Evangeline.

"Oynardım ama ben bu şansı Prens Apollo'yla yakalamak istiyorum." Başını boş iç balkona doğru kaldırıp özlem dolu bir bakış attı.

Evangeline o ânı baloya göz gezdirip başka bir prense bakınmak için kullandı. Kendini şenliğe kaptırmak kolay olurdu ama onun tetikte olması gerekiyordu. Bileğindeki yara izleri hâlâ yanmıyordu ama yine de Jacks'in henüz orada olmadığına inanmakta güçlük çekiyordu. Diğer herkes orada gibiydi. İnsanlar şatoya, batan bir gemiye dolan sudan daha hızlı doluşuyordu.

Belki de daha dikkatli bakması gerekiyordu. Gözleri bir erkekten diğerine kayarak hareketli balo salonunu taradı. Ta ki... Jacks'i görene kadar.

Evangeline'in kalbi duracak gibi oldu.

Jacks, dans pistinin kenarına yakın bir yerdeydi. Kanatlı bir şezlonga uzanmış, elindeki siyah elmayı atıp tutuyordu.

Talihsiz birinin vermek üzere olduğu kötü bir karara benziyordu. Gece mavisi saçları dağınıktı, samur kürklü yarım pelerini yana kaymış, tek omzunun üzerinden sarkıyor ve altındaki yarıya kadar düğmelenmiş, duman grisi yelek görünüyordu.

Jacks elmasını düşürdü, şezlongtan hızla kalktı ve şeker pembesi elbise giymiş yakındaki bir kıza yaklaştı. İnsanın sinirini hoplatacak derecede Marisol'e benzeyen bir kızdı bu.

Evangeline önündeki görüntü değişiverecekmiş ve Jacks'i kızla değil de pembe renkli meyve kokteyli büfesiyle sohbet eder-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ken görebilecekmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Ama kız kesinlikle Marisol'dü ve öyle ışıl ışıl parlıyordu ki Evangeline onun parıltısını balo salonunun karşı tarafından görebiliyordu.

Marisol partiye ne zaman girmişti?

Evangeline, kemerin üvey kız kardeşini de kendisini bıraktığı yere getireceğini sandı ama ya öyle olmamıştı ya da Marisol balodan dolanıp Evangeline'i göremeyince bir avcının yoluna çıkan masum bir tavşan gibi doğruca Jacks'in yanına gitmişti.

Marisol utangaçça gülümserken Evangeline onu dehşet içinde izledi. Jacks dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde büküp Marisol'ü sıcak bir selamla kibarca selamladı. Dün gece Jacks'in gözü Evangeline ve Apollo'dan başkasını görmemişti ama şimdi galiba Marisol'ü dansa kaldırıyordu.

Evangeline'in göğüs kafesini rahatsız edici bir şey sıkıştırdı. Üvey kız kardeşinin Bitmeyen Gece'de tanışabileceği onca genç erkek varken, bu kişi neden Jacks olmak zorundaydı? Evangeline bunun tamamen tesadüf olduğuna inanmıyordu. Jacks'in gerçekte ne tür bir oyun oynadığına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu ama zavallı Marisol'ü de bu oyunun içine çekmesine izin veremezdi. Kendisi yeterince şey yaşamıştı zaten.

Evangeline'in Jacks'ten uzak durması gerekiyordu ama onun üvey kız kardeşine zarar vermesine müsaade edemezdi.

Bir bahane uydurup sohbetlerine son vermek için LaLa'ya dönmüştü ki tüm şato gümbürdemeye ve sarsılmaya başladı. Taş balkonlar, bakır rengi hışır hışır ceketler giymiş borazancılarla doldu.

Herkes yukarı baktı. Derken, *Majesteleri* yazan bir kapının hızla açılmasıyla birlikte bütün başlar, kükreyen altın bir atın sırtında balo salonuna giren Veliaht Prens Apollo Acadian'a çevrildi.

"Ekselansları!"

"Prens Apollo!"

"Seni seviyorum!" İnsanlar kendilerini tutamıyormuş gibi bağırıyorlardı.

Apollo dün geceki kadar zarif görünmüyordu. Tacını takmamış, hatta yelek bile giymemişti. Bu gece kaba çizmeleri, koyu kahve-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rengi pantolonu, açık yakalı gömleği ve çapraz çapraz deri şeritlerle süslenmiş kürk yeleğiyle tam bir avcı gibi giyinmişti. Kürk yeleğindeki deri şeritlerde altından bir yay ve dimdik sırtında bir ok kılıfı vardı.

Evangeline'in en sevdiği Kuzey masalı, *Okçu ile Tilki'nin Hikâyesi*'ndeki Okçu olabilirdi. Balo salonuna göz gezdirirken, gözleri, dün gece Evangeline'in balkondan ayrılmasını izlerkenki gibi çakmak çakmaktı.

"Sanırım seni arıyor!" LaLa, Evangeline'in koluna girip onu kendine doğru çekerken, "Tilkisi sen olmalısın" diye haykırdı.

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü?" diye mırıldandı Evangeline. "O hikâyenin nasıl bittiğini hâlâ öğrenemedim de."

"O hikâyenin sonunda ne olduğunu hiç kimse hatırlamıyor ama önemli değil. Prens, hikâyeyi canlandırmaya çalışmıyor. Romantik bir jest yapıyor!"

Evangeline ne diyeceğini bilemedi. Apollo dün geceki öpüşmeden gerçekten etkilenmiş olmalıydı.

Evangeline, bu konuda ne düşündüğünü görmek için Kupa Prensi'ne bir daha bakmaya karar verdi. Ama altın atı adımlarını yavaşlatıp balo salonunun ortasında durduğunda, gözlerini Muhteşem Kuzey'in Prensi'nden alamadı.

Apollo boğuk sesiyle halkın sesini susturarak, "İyi akşamlar" dedi. "Beş hanımefendiyle dans etmem gerektiğini biliyorum ama bu gece bu geleneğe bağlı kalamam." Bir an yıkılmış görünerek duraksadı. "Bu akşam sadece tek bir kızla dans etmek istiyorum." Kara gözleri sonunda Evangeline'inkilere kilitlendi. Gözlerinde büyük bir açlık vardı.

Evangeline'in dizlerinin bağı çözüldü.

Balo salonundaki kızlardan baygınlık geçirenler oldu.

"Biliyordum" diye haykırdı LaLa.

"Yanımda sen varsın. Sana bakıyor olabilir" diye fısıldadı Evangeline.

"Bana bakmadığını ikimiz de biliyoruz."

Bayılanların sayısı arttı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Apollo atından indi ve ancak daha önce hiç reddedilmemiş birinin sergileyebileceği küstah bir özgüvenle Evangeline'e doğru yürüdü.

Evangeline, LaLa'nın kolundan ayrıldı ve reverans yapmak için öne çıktı.

Ama Apollo Evangeline'in yanına gelmeden birkaç adım önce durup kolunu başka bir kıza uzattı. Şampanya rengi elbise giymiş ve parlak düz siyah saçlarına ince, altın taç takmış çok güzel bir kızdı.

Evangeline yine taşa dönüşse yeriydi.

LaLa çabucak yeniden koluna girdi ve Evangeline'i kalabalığın içine doğru çekti. Ne var ki, arkalarından atılan birkaç kahkahayı ve kıs kıs gülüşmeleri duyamayacak kadar hızlı davranamamışlardı.

"Kızı gördün mü?"

"Prensin ona geldiğini sandı."

"Aldırma sen onlara" dedi LaLa. "Ben de dansa seni kaldıracak sandım."

"Dedikodu sayfalarında yazılanları dikkate almakla ilgili dersimi aldım galiba." Evangeline, utanç gözyaşlarına engel olmayı umarak espri yapmaya çalıştı.

LaLa nezaket gösterip espriye güldü ama diğer sesler kahkahasını çabucak bastırdı. Apollo'nun seçtiği güzel kız, gözde Prenses Serendipity Skystead'di. Görünüşe bakılırsa da bu herkesin beklediği bir şeydi.

"Biliyordum."

"Çok kültürlü bir kızmış... Yirmi yedi dil konuşuyormuş."

"Ailesi çok soyluymuş. Ondan daha iyi bir seçenek yoktu doğrusu."

Evangeline duyduğu her yorumla birlikte daha da küçüldüğünü hissediyordu. Sesleri bastırmaya ve büyüyen utancının üstesinden gelmeye çalışırken kalabalığın içinde âdeta ufalıyordu.

Bu çok saçmaydı. Evangeline onu tanımıyordu bile. Kendini böyle reddedilmiş hissetmemeliydi ama Kuzey'deki macerasının daha gerçekten başlamadan böyle biteceğine inanmak zordu. Oysa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yanı öpüşmelerinin gerçekten bir etki bıraktığını düşünmüştü. Ama belki de sadece kendi üzerinde bir iz bırakmıştı.

Evangeline, LaLa'nın kolundan çıktı. "Sanırım gidip bir kokteyl alacağım." Belki de boğulmaya yetecek kadar.

Kendine acımak sana yakışmıyor Küçük Tilki.

Evangeline donup kaldı.

Kafasının içindeki kısık ses Jacks'inkine çok benziyordu. Onun sesini hiç böyle duymamıştı. Gerçekten Jacks olduğundan da emin değildi... Kendi hayal gücü olabilirdi... Ama bu ses ona Marisol'ü ve onu kurtarması gerektiğini hatırlattı.

Evangeline baloda üvey kız kardeşine ve Jacks'e bakındı. Ama onları bulamadı. Kalabalık çok yoğunlaşmıştı.

"Affedersin" diye seslendi hemen arkasından boğuk bir ses. Prens Apollo'nun sesine çok benziyordu. Ancak Evangeline dersini almıştı ve yine utanç verici bir kuruntuya kapılıp prensin kendisini kokteyl makinesinin yanında saklanırken bulacağını hayal etmeye niyeti yoktu.

"Evangeline..." Bu kez ses biraz daha yüksekti. Ardından da yumuşak deri eldivenler çıplak omuzuna hafifçe dokundu. "Bana doğru döner misin? Sırtın çok güzel olsa da, yüzünü görmeyi tercih ederim."

Evangeline omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı.

Prens Apollo hemen arkasında duruyordu. Evangeline boyunun hatırladığından daha uzun olduğuna yemin edebilirdi. Balo salonunda yüzünde ışıldayan gülümsemeden daha mahcup bir tebessümle ona bakıyordu. Dudaklarının ucunda hafif bir gülümsemeydi sadece.

"Tekrar merhaba." Sesi kısıldı ve yumuşadı. "Gerçekleşen bir rüyaya benziyorsun."

Evangeline'in içinde bir şeyler eridi. Ama daha önceki zannından sonra prensin neden orada olduğunu ve ona az önce söylediklerinde ciddiymiş gibi baktığını hayal etmeye korkuyordu.

Etraflarında küçük bir kalabalık oluşmaya başladı; insanlar onları izlediklerini gizleme gereği bile duymuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendilerini seyredenleri görmezden gelmeye çalışan Evangeline yavaşça döndü ve prense güzelce reverans yapmayı başardı. "Sizi tekrar görmek bir zevk Majesteleri."

"Dün geceden sonra bana Apollo demeni bekliyordum." Prens, Evangeline'in elini dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarına özenli, neredeyse saygılı bir öpücük kondurdu.

Bu dokunuşla Evangeline'in teni hafiften ürperdi ama asıl nefesini kesen, prensin bronz rengi, ateşli gözlerindeki bakıştı. Bacaklarının yeniden titrediğini hissedebiliyordu ve umudu, hayal etmemesi gereken şeyleri hayal etmesine yol açıyordu.

Bir şeyler daha söylemesini bekledi ama prens sadece yutkundu. Birkaç kez arka arkaya. Adem elması yukarı aşağı oynadı. Nutku tutulmuş gibiydi. Heyecanlı. Evangeline, dün gece balkonu dolduran prensi heyecanlandırıyordu.

Bundan cesaret alarak, "Bu gece tek bir hanımla dans etmek istediğinizi sanıyordum" dedi Evangeline.

"Onu bile yapmazdım da en az bir kızı dansa kaldırmam gerektiğini söyleyen kötü bir kural var." Yine yutkundu ve ardından sesi biraz daha boğuklaştı. "Dansa seni kaldırırdım ama kollarımda olsaydın, bunu yapmak için dansın bitmesini bekleyemezdim."

Apollo tek dizinin üzerine çöktü.

Evangeline birdenbire nefes almayı unuttu.

Prens, aklından geçen şeyi yapıyor olamazdı. Onun ne yaptığını tahmin ettiğini bile düşünmek istemiyordu... Hele ki daha önce kendini aptal durumuna düşürmüşken.

Ama Evangeline'in görmezden gelmeye çalıştığı tüm o insanlar, onun düşünmek istemediği şeyi düşünüyor olmalıydılar. Fısıldaşmalar yeniden başlıyor, çevrelerindeki kalabalık artıyor, balo elbiseli, ipek yelekli, şaşkınlık dolu yüzler Evangeline ve Apollo'yu bir çembere hapsediyordu. Evangeline, kalabalığın arasında ağzı kulaklarına varan Marisol'ü görebiliyordu. Jacks'i fark edemese de bu konuda ne düşündüğünü merak etti. Jacks'in ne istediğini hâlâ bilmiyordu. Ama Jacks, Apollo'nun rakibiyse, Evangeline Jacks'in bu şoku planladığını hayal edemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Apollo, Evangeline'in iki elini de sıcacık avuçlarına aldı. "Seni istiyorum Evangeline Fox. Wolf Hall'un duvarlarına sana şiirler yazmak ve adını kalbime kılıçlarla kazımak istiyorum. Karım, prensesim ve kraliçem olmanı istiyorum. Evlen benimle Evangeline. İzin ver dünyayı ayaklarının altına sereyim."

Evangeline'in elini tekrar dudaklarına götürdü. Bu defa Evangeline'e bakarken sanki orada ikisinden başka kimse yoktu. Gözleri ona binlerce güzel söz söyledi. Ancak Evangeline'in en çok hissettiği kelime *istemek*'ti. Apollo onu balo salonundaki herkesten daha çok istiyordu.

Daha önce kimse Evangeline'e böyle bakmamıştı... Luc bile. Aslında Evangeline artık Luc'u gözünün önüne bile getiremiyordu. Görebildiği tek şey, Apollo'nun yüzündeki, sanki ona *hayır* diyebilirmiş gibi dönen arzu, umut ve korku ifadesiydi. Ona nasıl hayır diyebilirdi?

Aylar sonra ilk kez kalbi yerinden çıkacak kadar coşkuyla atıyordu.

Bu yüzden Evangeline ağzını açtığında, büyülü bir balo salonunun ortasında bir kraliyet prensinden evlenme teklifi alacak olsa, çoğu genç kızın verebileceği o cevabı verdi. "Evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19

Evangeline "evet" cevabını verir vermez, yukarıdaki trompetçiler neşeli bir parça çaldılar. Tüm balo salonu alkışlarla çınladı ve Apollo cesurca Evangeline'i kollarına aldı.

Apollo'nun gülüşünde saf mutluluk vardı. O anda Evangeline'i öpebilirdi. Gözkapakları aşağı iniyor, dudakları eğiliyordu. Ve...

Evangeline bu öpücüğü karşılamaya yöneldi.

Bir peri masalının ortasındaydı, az önce kendisini oradaki diğer kızlara tercih eden bir prensin kollarında büyülü bir şatonun ortasında süzülüyordu.

Ne var ki Apollo'nun onu öpmek için eğilme şekli Evangeline'in aklına başka bir öpücüğü getirdi. Son öpüşmelerini... Jacks'in, henüz çözemediği nedenlerle planladığı o öpücüğü hatırlatmıştı. Ama ya Apollo onu bu yüzden istediyse? Evangeline bu evlilik teklifinin Jacks'in işi olduğunu düşünmek istemiyordu. O, bir öpücüğün bunu yapacağını bilemezdi... Hem Evangeline Jacks'in bu nişanı istemesine anlam veremiyordu. Olanların Jacks'in isteği olmadığını düşünmek daha kolay ve daha güzeldi.

Kader tanrıları kıskanç olmuyor muydu?

"İyi misin?" Apollo sıcacık elini Evangeline'in sırtına götürdü ve onu bir kâbustan uyandırıyormuş gibi nazikçe sıvazladı. "Fikrini değiştirmedin, değil mi?"

Evangeline ürkek bir nefes aldı.

Kalabalığın arasında hâlâ Jacks'i göremiyordu ama bütün krallık onları izliyormuş gibi hissediyordu. Tüm balo salonu toplanmış,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

insanlar hayranlıktan kıskançlığa kadar değişen farklı bakışlarla onları seyrediyordu.

"Bunalmışsın." Apollo parmaklarını Evangeline'in çenesinin altına koyup yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Özür dilerim canım. Keşke bu anı bizim için özel kılabilseydim. Ama baş başa kalacağımız çok anlarımız olacak." Başını eğdi ve bir kez daha onu öpmeye hazırlandı.

Evangeline'in yapması gereken tek şey, gözlerini kapatıp öpücüğüne karşılık vermekti. Bu, onun mutlu son şansıydı. Hem şüphelerini bir kenara ittiğinde gerçekten de mutluydu. Beklediği de buydu, sırf bunun için gelmişti Kuzey'e. Anne ve babasınınki gibi bir aşk hikâyesi istemişti. İlk görüşte aşk ve prensle bir şans dilemişti. İşte şimdi o şansı yakalamıştı.

Evangeline başını Apollo'nun başına doğru kaldırdı.

Daha gözlerini kapatamadan Apollo'nun dudakları onun dudaklarıyla buluştu. Dün gece prens önce tereddüt etmişti ama bu gece hiç reddedilmemiş bir prensin özgüveninin tadını çıkarıyordu. Dudakları yumuşaktı ama Evangeline'i kaldırıp döndüre döndüre öperken öpücüğü Evangeline'in elbisesinden düşen çiçekler ve kalabalığın şaşkın iç çekişleriydi. Bu, ateşli rüyalara neden olan türden bir öpücük, baş döndürücü bir sıcaklık ve dokunuş bulanıklığıydı. Üstelik bu defa Jacks öpüşmelerini yarıda kesmedi. Evangeline ne omuzunda onun soğuk elini hissetti ne de ona hata yaptığını söyleyen kafasının içindeki sesi duydu. Tek duyduğu, Apollo'nun ona istediği her şeye sahip olacağını vaat eden mırıltılarıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20

Babası öldükten sonra Evangeline, anne babasının hayatta olduğu rüyalar görürdü. Rüyalarında, antikacı dükkânında kapının yanında durmuş, pencereden dışarı bakıyor ve onların gelmesini bekliyor olurdu. Sokaktan el ele geldiklerini görürdü ve tam kapıya vardıkları sırada, tam seslerini duyacak ve onlara sarılacakken, uyanırdı. Her defasında da rüyada biraz daha kalabilmek için çaresizce tekrar uyumaya çalışırdı.

Gününün en iyi tarafı o rüyalardı. Ama şimdi uyanmak kendisini bir rüyadaymış gibi hissettiriyordu. Biraz düşsel ve biraz şaşırtıcı. Evangeline önce gözlerini açmaya cesaret edemedi. Uzun zamandır umudu bir sabun köpüğü kadar narindi ve hâlâ umudun parçalanıp yok olmasından korkuyordu. Valenda'daki dar odasında kendini yapayalnız bulma ihtimali onu geriyordu.

Ama Valenda dünyanın öteki ucundaydı ve Evangeline yakında bir daha asla yalnız kalmayacaktı.

Gözlerini açtığında hâlâ Valorfell'de Denizkızı ve İnciler'deki hazine sandığı yatağındaydı ve bir prensle nişanlıydı!

Evangeline ne yüzüne yansıyan gülümsemeye ne de göğsünden yükselen kıkırdamaya engel olabiliyordu.

"Oh be! Sonunda uyandın." Marisol'ün kapıdan başını uzatmasıyla yan odadaki şömineden bir sıcaklık dalgası yayıldı. Marisol bir süredir ayakta olmalıydı. Şeftali ve krem rengi bir elbise giymiş, açık kahverengi saçlarını özenle örmüştü. Elindeki dumanı tüten iki fincan çay, Evangeline'in soğuk odasını kış çileği ve beyaz nane

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kokusuyla doldurdu. Nihayet balodan ayrıldıklarında ikisi de o kadar bitkin düşmüştü ki arabada resmen yığılmış ve hana dönene kadar yol boyunca uyumuşlardı.

"Sen bir meleksin." Evangeline doğrulup oturdu ve Marisol'ün getirdiği sıcak çay fincanını minnetle kabul etti.

"Dün gece olanlardan sonra uyuyabildiğine inanamıyorum" diye lafa başladı Marisol. Ama sesi anormal derecede yüksekti ve çayını tutan parmakları titriyordu.

Marisol heyecanlı görünüyordu ama Evangeline, bunun üvey kız kardeşi için kolay olmayacağını düşündü. İnsanlar ona hâlâ Lanetli Gelin derken Evangeline'in kendi mutlu sonunu bulmasını izlemek kolay değildi.

Hepsi Evangeline yüzündendi.

Üstelik şimdi Evangeline, Marisol'e Jacks'le olan ilişkisi hakkındaki gerçeği söylerse kaybedecek daha çok şeyi vardı.

Marisol sözlerine, "Prens Apollo'nun evlenme teklifi hayatımda gördüğüm en romantik şeydi" diye devam etti. "Hatta gelmiş geçmiş en romantik şey bile olabilir. Çok güzel bir gelin olacaksın!" Artık çayın tadı Evangeline için gözyaşı ve tuzdan ibaretti.

"Teşekkür ederim" dedi Evangeline yumuşak bir sesle. "Ama sürekli bunu konuşmak zorunda değiliz."

Marisol kaşlarını çattı. "Evangeline, ben kendimi daha iyi hissedeyim diye mutluluğunu gizlemene gerek yok. Prenses olacaksın. Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok. Hem dün gece için söylediklerinde de haklıydın. Tek bir kişi bile beni Lanetli Gelin olarak tanımadı. Hatta benimle dans etmek isteyen bile oldu. Onu gördün mü?" Marisol dudağını ısırıp gülümsedi. "Bence oradaki en yakışıklı genç oydu... Prens Apollo'dan sonra tabii. Koyu mavi saçları, parlak mavi gözleri ve çok gizemli bir gülümsemesi vardı. Adı Jacks ve ben daha şimdiden..."

"Olmaz!"

Marisol tokat yemiş gibi geri çekildi.

Evangeline ezilip büzüldü. Bu kadar sert çıkmak istememişti ama üvey kız kardeşini Jacks'ten korumak zorundaydı. "Kusura bakma, onun hakkında karanlık şeyler duydum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marisol dudaklarını sımsıkı kilitledi. "Dedikodu sayfalarının sana karşı nazik olduğunu biliyorum ama yine de başkalarının arkasından fısıldanan kötü sözlere kulak asmaman gerektiğini bildiğini sanırdım."

"Haklısın, dedikodulara kulak asmamalıyım ama mesele sadece dedikodular değil." Evangeline bu defa daha yumuşak bir ses tonuyla anlatmaya çalıştı. "Ben Jacks'le tanıştım. İlk gece o da partideydi ve... Sana ugun biri olduğunu düşünmüyorum."

Marisol burnundan nefes verdi. "Hepimiz bir prensle evlenemeyiz Evangeline. Bazılarımız için birilerinin dikkatini çekebilmek bile büyük şans."

"Marisol, ben..."

"Hayır, asıl ben özür dilerim." Marisol beti benzi atmış hâlde ayağa fırladı. "Böyle söylememeliydim. Annem yüzünden... Öyle düşünen ben değilim."

"Sorun değil" dedi Evangeline.

"Hayır, öyle değil işte." Marisol az önce eteğine döktüğü çaya baktı, gözleri sulandı. Ama Evangeline onun gerçekte eteğine ağlamadığını biliyordu. Mesele asla eteği değildi.

Marisol yatağın ucuna oturdu, hâlâ elbisesindeki lekeye bakıyordu. Konuştuğunda sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Çocukken o oyunu oynadın mı hiç? Hani sandalyelerden bir çember oluşturulur ve müzik sesi kesilince oturacak bir sandalye kapman gerekir? Ama hiçbir zaman herkese yetecek kadar sandalye olmadığı için bir kişi çemberde kendine sandalye bulamaz ve sonra oyundan atılır. İşte ben kendimi öyle hissediyorum... Sandalye kapma şansımı kaçırmışım da oyundan atılmışım gibi."

Marisol sarsılarak bir nefes aldı ve Evangeline onu kendi göğsünde hissetti.

Marisol'le yakınlık kurmak onun için hep zor olmuştu. Hiçbir zaman çok fazla ortak noktaları olmamıştı. Luc dışında. Paylaşacak ortak noktalarının bir erkek olması da korkunç bir şeydi. Ama en azından paylaştıkları bir şey varmış gibi gelmeye başlamıştı.

Evangeline şimdi Marisol'e bakarken, kitapçıda çalıştığı ve ken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dini arka taraftaki eski raflarda duran unutulmuş romanlardan biri gibi gözden kaçırılmış ve yalnız hissetmeye başladığı ayları hatırladı. Ama Evangeline'in bir şeylerin değişeceğine dair umudu hep vardı. Anne ve babasını kaybetmiş olabilirdi ama tutunabileceği onlarla ilgili anıları, hikâyeleri ve onların yüreklendirici sözleri vardı. Oysa Marisol'ün sahip olduğu tek şey, onu geliştirip güçlendireceği yerde yıkmış olan annesiydi.

Evangeline çayını bir kenara bırakıp yatağına geçti ve Marisol'e sımsıkı sarıldı. Onunla Luc hakkında konuşmaya ya da düğününde gerçekte neler olduğunu itiraf etmeye cesaret edip edemeyeceğinden emin değildi. Ama şimdi Apollo kendisini bunu başarabileceği bir konuma getirmişken, Marisol'le arasını düzeltmenin yollarını aramaya devam edecekti.

Üvey kız kardeşi burnunu çekerek ona doğru eğildi. "Mutluluğunu bozduğum için özür dilerim."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin ve hiçbir oyundan da atılmadın. Kuzey'de o müzikli sandalye kapmaca oyununu oynamıyorlar bile. O oyunun yasaklandığını ve onun yerine satranç öpücüğü oynadıklarını duydum." Evangeline bunu söylerken, üvey kız kardeşi için ülkedeki tüm bekâr erkeklerle bir eşleşme ayarlayabileceğini düşünüyordu. Belki Apollo'dan yardım isterdi?

Bu, her şeyi düzeltemeyebilirdi ama bir başlangıçtı. Evangeline bu fikrini Marisol'e açmak üzereydi ki kapı vurulmaya başladı.

Kızların ikisi de telaşla yataktan fırlayınca bu kez de halının üstüne çay döküldü. Kapılarını çalan tek kişi Frangelica'ydı ama onun tıklatması daha nazikti. Bu gelen ise neredeyse alacaklı gibi çalıyordu.

Evangeline üstüne yün bir sabahlık geçirip hemen kapıya koştu. Yaklaştığı sırada kapı yıkılacak gibi sallanıyordu.

"Evangeline!" Kapının arkasından bağıran Apollo'nun sesi duyuldu. "Evangeline, orada mısın?"

"Açsana!" diye üsteledi Marisol. *Prens bu*, dedi sadece dudaklarını oynatarak, unvanı, yaptıklarının endişe verici olmasını önemsiz kılıyormuş gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evangeline, oradaysan lütfen beni içeri al" diye yalvardı Apollo. Sesinde korku ve çaresizlik vardı.

Evangeline kapıyı açtı. "Apollo, neler..." Kapının açılmasıyla birlikte Apollo, bir düzine kraliyet askeriyle birlikte kızların odasına dalınca Evangeline cümlesi yarım kaldı.

"Sevgilim, güvendesin!" Apollo, Evangeline'i kollarının arasına aldı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Çok endişelendim. Dün gece gitmene asla izin vermemeliydim."

"Ne oldu ki?" diye sordu Evangeline.

En yakınında duran asker, nemli bir dedikodu gazetesini Evangeline'in yüzüne doğru tutunca Apollo da okuyabilsin diye kollarını gevşetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günlük Havadis

NİŞAN!

Kristof Knightlinger

Eskiden Bitmeyen Gece haftalarca, bazen aylarca sürerdi. Ancak dün gece Veliaht Prens Apollo Acadian baloya geldikten sadece dakikalar sonra herkesin favorisi güneyli Evangeline Fox'a evlenme teklif etti.

Apollo nişanını genç kızların yarısını ağlatan bir öpücükle mühürledi. Gerçi kızların çoğu üzgün olmaktan çok öfkeli görünüyordu. Prens, yeni gelinine evlenme teklif etmek için Prenses Serendipity Skystead'i dans pistinin ortasında bıraktıktan sonra, prensesin âdeta gözü döndü. Lanetli Gelin, Evangeline'e zarar vermeyi başaramadı ama Apollo'nun aşkını ilan edişini izlerken çifti taşa çevirmek istiyormuş gibiydi. Kulağı keskin kaynaklarımdan biri de Fortuna Konağı hanım reisinin torunu Thessaly'ye, prens onu seçmemiş olsa bile sonucu değiştirmek için çok geç olmadığını söylediğini duymuş. Prens Apollo ve Bayan Evangeline bir hafta sonra evlenecekler... Yani, düğünden önce geline zarar veren olmazsa.

Evangeline okumayı bıraktı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Marisol.

"Gerçeklerin çarpıtılmasından başka bir şey değil" diyerek geçiştirdi Evangeline. Gazeteyi muhafızın elinden aldı ve Marisol hakkında yazılanları görmesin diye ateşe attı. "Kristof benim tehlikede olduğumu söyleyerek gazete satmaya çalışıyor işte."

Apollo'ya dönerek, "Kimse bana zarar vermeye çalışmadı" diyerek onu yatıştırdı. "Dün gece senden ayrıldıktan sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marisol'le birlikte buraya döndük ve yatıp uyudum. Daha az önce uyandım."

Apollo çenesini gıcırdattı ve varlığını daha yeni fark etmiş gibi Marisol'e döndü.

Marisol gerildi. Gözyaşları dinmişti ama hâlâ güçsüz ve kırılgan görünüyordu. Evangeline daha fazla hata yapılmadan araya girmesi gerektiğini anladı. "Üvey kız kardeşim bana asla zarar vermez. Hatta, Bay Knightlinger ve *Günlük Havadis*'in onun hakkında daha fazla iğrenç yalanlar yazmasını engellemek mümkün mü?

Apollo itiraz etmek istiyormuş gibiydi; belli ki dedikodulara inanıyordu. Ama Evangeline ona bakmaya devam ettikçe yumuşar gibi oldu. Gözlerinin çevresindeki çizgiler kayboldu ve geniş omuzları gevşedi. "Bu seni mutlu eder mi?"

"Eder."

"Öyleyse dediğinin yapılmasını sağlayacağım. Ama senden bir iyilik istiyorum." Apollo, Evangeline'in yanağını avucunun içine aldı.

Evangeline onun dokunuşuna hâlâ alışamamıştı. Eli Luc'un elinden daha büyük ama dokunuşu daha şefkatliydi. Ayrıca derinlere gömülmüş gözlerindeki bakış da hiç tekin değildi. "Benimle birlikte Wolf Hall'e gelmeni istiyorum. Orada her türlü tehlikeye karşı güvende olursun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

21

Günlük Havadis

ALTI GÜN KALDI

Kristof Knightlinger

Wolf Hall'un kaç yıllık olduğunu tam olarak bilen yok. Ama efsaneye göre Wolfric Valor sarayın tüm sarmal kulelerini, tonozlu büyük odalarını, işkence zindanlarını, romantik bahçelerini ve gizli geçitlerini eşi Honora'ya düğün hediyesi olarak yapmış.

Apollo, Bayan Evangeline Fox'a düğün hediyesi olarak ne vermeyi planlıyor, bilmiyorum. Ama daha şimdiden onu üvey kız kardeşi Marisol Tourmaline'le birlikte Wolf Hall'e taşıdığına dair bir söylenti duydum. Kaynaklarım beni Marisol Tourmaline'in lanetli olmadığı ve üvey kız kardeşini lanetleme planları da olmadığına ikna etti. Hatta, Bayan Tourmaline düğünden sonra da burada kalıp Kuzey kraliyet sarayında yaşayacakmış.

(devamı sayfa 7'de)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22

Ertesi gün gelinlik geldi. Evangeline gelinliği Wolf Hall'deki prenses yatağına serilmiş hâlde buldu. Elbise beyaz ve altın rengiydi, yanlardan açılan tüylü kanatları yere kadar uzanıyordu.

Çok Kıymetli Evangeline'im,

Bu elbiseyi gördüm ve akluma sen geldin, çünkü sen bir meleksin.

Sonsuza kadar sadık sevgilin,
Apollo

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

23

Bir sonraki gün Evangeline uyandığında banyo küvetini korsan hazinesi gibi ışıl ışıl parlayan şeylerle dolu buldu.

Çok Kıymetli Evangeline'im,
Sen mücevherlerin içinde yıkanmaya layıksın.
Sonsuza kadar sadık sevgilin,
Apollo

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24

Sıradaki sürpriz bir ahır dolusu attı. Atlar bembeyaz parlıyordu, Evangeline'in saçıyla aynı renk pembe-sarı eyerlerle süslenmişlerdi.

"Gün batımında birlikte at binebilelim diye" dedi Apollo. Elleri Evangeline'in ellerini tutmak için uzanırken bakışları hayranlık doluydu.

Evangeline'in parmakları prensin sıcacık avucunda küçücük kalıyordu ama birbirlerine uyum sağlamaya başlıyorlardı. "Bana bu kadar çok hediye vermene gerek yok" dedi Evangeline.

"Elimden gelse sana dünyaları verirdim. Ayı, yıldızları ve evrendeki tüm güneşleri. Her şey senin için sevgilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

25

Her şey Evangeline'in hayal edebileceğinden, isteyebileceğinden çok daha fazlasıydı. Son birkaç gün tam bir harikalar kasırgası yaşanmıştı. Evangeline'in saraydaki odası rengârenk elbiseler, çiçekler ve hediyelerle dolup taştı. İmparatoriçe Scarlett bile ona bir hediye göndermişti. Gerçi Evangeline'in o küçük paketin nasıl bu kadar hızlı teslim edilebildiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Evangeline'in içi içine sığmamalıydı. Heyecanlı, âşık ve sevilmiş hissetmeliydi. Apollo ona karşı cömert, özenli ve son derece nazikti. Evangeline de onu düşününce kesinlikle bir şeyler hissediyordu ama ne yazık ki içinde kelebekler uçuşmuyordu. Jacks'le anlaşma yaptıktan sonra yaşadığı huzursuzluğa ya da Luc'un Marisol'e evlenme teklif ettiğini öğrendiğinde hissettiği haksızlığa uğramışlık duygusuna çok yakın bir ruh hâli içindeydi.

Bir şeyler olması gerektiği gibi değildi.

Evangeline şöminesinde yanan ateşin önüne oturdu, İmparatoriçe Scarlett'ın gönderdiği küçük kırmızı kutuyu yere bıraktı ve o günkü dedikodu gazetesini eline aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günlük Havadis

ÜÇ GÜN KALDI!

Kristof Knightlinger

Evangeline Fox ve Prens Apollo Acadian nişanlanalı bir hafta bile olmadı. Halk şimdiden onlara türküler düzüyor ve Muhteşem Kuzey'in gördüğü en büyük aşk hikâyesinin onlarınki olduğunu söylüyor. Ortalıkta çok fazla söylenti dolaşıyor. Özellikle de bir zamanlar kendine bir eş seçmeyeceğini söyleyen prensle ilgili. Hakkındaki hangi dedikoduların doğru olduğunu öğrenmek için veliaht prensle bir röportaj yaptığımı bildirmekten heyecan duyuyorum.

Kristof: Herkes sizi ve Evangeline Fox'u konuşuyor. İnsanlar kesinlikle büyülenmiş olduğunuzu söylüyor. Her gece sarayın avlusunda onun penceresinin altında durup serenat yaptığınızı, doğum gününü resmi tatil ilan ettiğinizi ve tam yüz yirmi iki portrenizi onunla birlikte görünecek şekilde yeniden yaptırdığınızı duydum. Bu söylentilerin aslı astarı nedir?

Prens Apollo: Çok daha fazlasını yaptım, Bay Knightlinger. (Prens gururla gülümseyerek gömleğinin düğmelerini yarıya kadar açtı ve iki kılıcın bir kalp şekli oluşturduğu dövmesini gösterdi. Kalbin içinde bir isim yazıyordu: Evangeline.)

Kristof: Majesteleri, bu çok etkileyici.

Prens Apollo: Biliyorum.

Kristof: İkinizi birlikte gören hiç kimse aşkınızdan şüphe edemez. Ama ben Saraylar Meclisi'nin seçtiğiniz gelinin sadece ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bancı olmakla kalmayıp seçkin bir aileden gelmemesinden dolayı da memnun olmadığına dair fısıltılar duydum. Düğünün iptal edilmesini istedikleri ve sizin bu yüzden bu kadar erken bir tarih belirlediğiniz konuşuluyor.

Prens Apollo: Baştan sona yalan. Doğru olsa bile hiçbir şey beni hayatımın aşkından ayıramaz.

Kristof: Kardeşiniz Prens Tiberius ne diyor bu işe? Dedikodular bu hafta yine tartıştığınızı söylüyor. Evlenmenize engel olmak ve kral olmanızın önüne geçmek için Saraylar Meclisi'nin seçiminizle ilgili itirazını desteklediği konuşuluyor.

Prens Apollo: Kesinlikle yalan. Kardeşim benim adıma daha mutlu olamazdı.

Kristof: Peki öyleyse neden insanlar kardeşinizin yine kayıplara karıştığını söylüyor?

Prens Apollo: Bazı insanlar Tiberius'un da bir prens olduğu ve sarayda kendi görevleri olduğunu unutuyor.

Prens Apollo bana Prens Tiberius'un düğüne gelip gelmeyeceğini söylemedi ama röportajımız, veliaht prensin müstakbel eşi tarafından düpedüz büyülendiğine dair söylentileri doğruladı. Prens Apollo kadar âşık birini hiç görmedim.

Apollo'nun kendisine âşık olduğuna Evangeline de inanabilseydi keşke. Ama ne yazık ki, Kristof'un nişanlısı için *büyülenmiş* olduğunu söylemekte haklı olmasından korkuyordu.

Evangeline ilk görüşte aşka, anne babasınınki gibi, masal gibi bir aşka inanıyordu. Kuzey'e böyle bir aşk bulma umuduyla gelmişti. Ama Apollo'nun yaptıkları ve duyguları öyle abartılıydı ki aşk gibi gelmiyordu. Daha çok saplantı gibiydi; arzulu, ölçüsüz ve dürüst olmak gerekirse biraz rahatsız edici. Bir büyünün, bir lanetin ya da... Bir Kader tanrısının işiymiş gibi.

Jacks'in işiymiş gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Apollo ona evlenme teklif ettiğinde Evangeline, Jacks'in bu evliliği istemeyeceğini düşünmekle çok aceleci davranmıştı. Ama şimdi merak etmeden duramıyordu: Bu nişanın nedeni Jacks miydi? Ya Jacks'in dudaklarına sürdüğü kan, Apollo'yu öptüğünde onu kendisine âşık edecek bir sihir bulaştırdıysa?

Evangeline bunu düşünmek istemiyordu. Jacks'le ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Ama eğer Jacks, Apollo'ya bir şey yaptıysa bu, Apollo'nun abartılı davranışlarını açıklardı.

Ama neden?

Evangeline, Jacks'in onun Apollo'yla evlenmesini neden isteyebileceğini bir türlü çözemiyordu. Öyle olunca da tahmininde yanıldığını ve Apollo'nun ona ilk görüşte çılgınca âşık olduğunu düşünüyordu.

Peri masallarındaki gibi bir aşk yaşayacaklarına inanmayı o kadar çok istiyordu ki! Her şeyin gerçek olmasını istiyordu. Agnes'in evine geri dönmek istemiyordu. Bir kitapçının kapısının dışındaki çanın çalması dışında gününü güzelleştirecek hiçbir şeyin olmadığı Valenda'ya da dönmek istemiyordu.

Bir de Marisol vardı tabii. Üvey kız kardeşi burada iyi bir başlangıç yapmamış olabilirdi ama Apollo gazetelerin bundan böyle onunla ilgili kötü şeyler yazmamasını sağlamıştı. Evangeline, Apollo'yla evlenirse Marisol için daha fazlasını da yapabilirdi.

Ancak eğer Apollo, Jacks'in büyüsünün etkisi altındaysa, bunların hiçbir önemi yoktu ve zaten hiçbiri de gerçek değildi.

Evangeline dedikodu sayfasını yavaşça katladı, ne yapması gerektiğini biliyor ama aynı zamanda da korkuyordu.

Jacks'i bir daha görmek istemiyordu. Ama eğer Apollo'ya büyü yaptıysa, büyüyü bozması için onu ikna etmesi gerekiyordu.

Evangeline, Kupa Prensi'nin Apollo'nun üzerinden bir laneti iyi kalpliliğinden kaldıracağından şüpheliydi, çünkü tüm hikâyeler Jacks'in taş kalpli olduğunu söylüyordu. Evangeline, Jacks'in iyiliğine güvenmek zorunda değildi. Jacks onun prensle evlenmesini istediyse bu Evangeline koz veriyordu ve Evangeline bu kozu Jacks'e Prens Apollo'yu sihirden kurtarmak ve sonra da Jacks'in tam olarak ne istediğini öğrenmek için kullanmayı planladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili Jacks,

Senin acil yardımını gerektiren önemli bir konu hakkında konuşma şansımız olabileceğini umuyordum. Başka bir işin yoksa, yarın Wolf Hall'un hemen dışındaki ormanda sabah yürüyüşümü yaparken sana rastlamaktan çok mutlu olurum.

Saygılarımla, Evangeline Fox

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

26

Küçük Tilki,

Tehdit edici ya da ikna edici bir mektup yazmaya çalışıyorsan, becerilerinin üzerinde çalışılması gerek. Seninle ormanda dolaşacak vaktim yok ama yarın öğlen benimle Capricorn Sokağı'nda buluşabilirsin.

-J

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili Jacks,

Ben sadece nazik olmaya çalışıyordum. İşbirlikçiliğe ve aldatmaya nezaketten bile anlamayacak kadar alışmış olman çok üzücü. Hepimiz istediğimizi elde etmek için hileye güvenmiyoruz.

Saygılarımla, Evangeline Fox

Elbette Evangeline bu mesajı gönderemedi, yine de ertesi gün Jack'le buluşmak için gizlice dışarı çıkmadan bunları yazmak ona iyi hissettirdi.

Dışarı çıkmayı nasıl başaracağı konusunda biraz endişeliydi. Dedikodu gazetesinde güvenliğiyle ilgili yazılan kışkırtıcı haberden sonra Apollo, hiç kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmak için emrine iki muhafız vermişti. Bununla birlikte ona istediğini yapması için tam bir özgürlük de tanımıştı. Evangeline de bu özgürlüğü Wolf Hall'ün gizli geçitleri hakkında bilgi edinmek için kullandı. Odasında uygun bir geçit vardı ve Evangeline kaçmak için orayı kullandı.

Evangeline, yokluğunu fark eden olup olmayacağını bilmiyordu. Yine de Capricorn Sokağı denen sisli ve karanlık yola kadar arkasından gelmemelerini umuyordu.

Kürklü pelerinine iyice sarınıp, daha kalın eldiven giymiş olmayı dileyerek ellerini ovuşturdu. Tüm rıhtımlardan ve dükkânlardan uzakta kalan bu sokak, insan ancak kaybolursa bulabileceği türden bir yere benziyordu. Valorfell'e gece boyunca kar yağmıştı ama görünüşe bakılırsa davetkâr olmayan bu yeri es geçmiş, sert ve gri taşlarına hiç dokunmamıştı. Sokaktaki tek kapıda kurukafalardan oluşan bir halka parlıyordu, bu da Evangeline'e burada tekinsiz işler döndüğünü düşündürdü.

Üzerinde herhangi bir işaret olmayan siyah, cilalı bir araba yanaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline'in yüreği hop etti. Kanunsuz ya da yanlış bir şey yapmıyordu. Doğru bir şey, asil bir şey yapmaya çalışıyordu. Ama kalbi bir tehlike hissetmiş olmalı ki, arabanın açılan kapısından binerken hızla atmaya devam etti.

Jacks, efendisinin arabasını çalmış uçarı bir seyis yamağına benziyordu. Deri çizmelerinden birini kaygısızca minderlere yaslamış, arabanın bir yanına boylu boyunca uzanmıştı. Duman grisi yeleği, yanındaki yumuşak deri koltukta buruşturulmuş bir hâlde duruyordu. Üzerinde sadece, kolları kıvrılmış ve düğmelerinin yarısı açık keten gömleği vardı. Jacks, mücevherli hançerini gümüş bir elmaya saplayıp dilimlemeye başladığı sırada Evangeline onun göğsünde çok kötü bir yara izi gördü.

"Sen herkese mi böyle bakıyorsun yoksa sadece bana mı?" Jacks başını kaldırdı. Parlak mavi gözleri Evangeline'in gözleriyle buluştu.

Hayır, bu bakış nabzını böyle hızlandırmamalıydı. Hatta sabit bir bakış bile sayılmazdı ki. Jacks, havayı gevrek bir tatlılıkla dolduran elmasının metalik kabuğunu soymaya devam etmeden önce gözü kaymıştı sadece.

Evangeline hemen konuya girmeye karar verdi. "Prens Apollo'ya her ne yaptıysan bozmanı istiyorum."

"Sorun ne?" *Dilimleme sesi.* "Yoksa seni incitti mi?"

"Hayır, Apollo'nun bana zarar vereceğini sanmıyorum. Neredeyse tapıyor bana... Sorun da bu zaten. Benden başka bir şey düşünmüyor. Bana mücevherlerle dolu küvetler hazırlatıyor ve istediği tek şeyin ben olduğumu söylüyor."

"Bunun nesi sorun anlamıyorum." Jacks'in yüzünde surat asmakla gülmek arasında şaşkın bir ifade belirdi. "Kiliseme ilk geldiğinde, aşkını kaybetmiştin. Şimdi sana yenisini verdim."

"Yani bu senin işin mi?"

Jacks yine buz gibi soğuk bir bakışla Evangeline'in gözlerine baktı. "Git buradan Küçük Tilki. Prensine geri dön ve sonsuza dek mutlu yaşayın. Bir daha da bana bu soruyu sorma."

Başka bir deyişle: *Evet.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline'in içindeki minik umut baloncukları bir bir patladı. *Pat. Pat. Pat.*

Tüm bunların gerçek olamayacak kadar fazla olduğunun farkındaydı. Bir düşün içinde yaşadığını ve yakından bakarsa yıldız tozu olduğunu sandığı her şeyin gerçekte kötü bir büyünün yanan korları olduğunu göreceğini hissediyordu. Apollo onu sevmiyordu; bildiği kadarıyla ondan hoşlanmamıştı bile. Bir defasında rüyasının gerçek olduğunu söylemişti ama aslında bu onun lanetiydi.

"Sen Apollo'yu bu durumdan kurtarana kadar arabadan inmeyeceğim."

"Sana olan aşkından vazgeçmesini mi istiyorsun?"

"Apollo gerçekte beni sevmiyor. Hissettikleri gerçek değil."

"Ama ona gerçekmiş gibi geliyor" dedi Jacks. "Şu anda belki de hayatında hiç olmadığı kadar mutlu."

"Ama hayat mutluluktan ibaret değil Jacks!" Evangeline bağırmak istememişti ama kader tanrısı onu çok sinirlendiriyordu. "Yanlış bir şey yapmamışsın gibi davranma."

"Yanlış ve doğru kişinin bakış açısıyla ilgilidir." Jacks içini çekti. "Sen Apollo'ya yaptığımın yanlış olduğunu söylüyorsun. Bense ona iyilik yaptığımı söylüyorum ve sana da iyilik ediyorum. İyiliğimi kabul etmeni öneririm... Prensle evlen, izin ver seni önce prenses sonra da kraliçe yapsın."

"Hayır" dedi Evangeline. Bu teklif Jacks'in bir düğündeki herkesi taşa dönüştürmesi kadar kötü olmasa da Apollo'nun durumu Evangeline'in kabullenebileceği bir şey değildi. Evangeline birinin aşkı olmak istiyordu, laneti değil. Hem Apollo kendisine ne yapıldığını bilseydi o da Evangeline'le yaşamak istemezdi herhalde.

Ayrıca bunun bir tür iyilik olduğu da bir an bile aklına yatmadı. Jacks bu düğünün olmasını istiyordu. Evangeline nedenini hâlâ bilmiyordu ama Jacks'in bunun için çok uğraştığı ortadaydı.

"Apollo'yu düzelt yoksa düğünü iptal ederim."

Jacks yılışık yılışık sırıttı. "Prensle nişan bozamazsın."

"Görürsün. Toksik'in kadehinden içeceğime de inanmamıştın ama içtim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacks çenesini sıktı.

Evangeline zafer kazanmış gibi gülümsedi.

Derken araba tangur tungur hareket etti.

Evangeline, Jacks'in kucağına düşmemek için minderlere sımsıkı tutundu. "Dur... Nereye gidiyoruz?"

"Bir sonraki görevine." Jacks bileğine bakınca kalan iki kırık kalp yarası yanmaya başladı. *Dızz. Dızz.* Sanki tenine sıcak dişler saplanıyordu.

Evangeline birdenbire bir huzursuzluk hissederek minderlere daha da sıkı yapıştı. Daha son öpücüğünün sonuçlarıyla uğraşıyordu. Yenisine hazır değildi. Üstelik de nişanlıydı, en azından şimdilik.

Jacks'in mavi gözleri, Evangeline'in endişesini eğlenceli buluyormuş gibi ışıldadı.

"Endişelenme Küçük Tilki. Bu, farklı bir öpücük olacak. Senden bu düğünü tehlikeye atabilecek bir şey yapmanı istemeyeceğim."

"Söyledim sana. Apollo'yu düzeltmezsen düğün falan olmayacak."

"Apollo'yu düzeltirsem de düğün olmayacak."

"Öyleyse sanırım nişanı atacağım."

"Bunu yaparsan onu mahveden sen olursun, ben değil."

Jacks bıçağını elmasına sapladı. "Eğer onunla evlenmezsen Apollo'nun ne kadar üzüleceğini hayal bile edemezsin. Kalp kırıklığı zamanla iyileşmez, sadece büyür ve iltihaplanır. Ben istemedikçe, Apollo sana olan karşılıksız aşkını asla atlatamaz. Hayatının geri kalanında bu aşk acısı onu yer bitirir ve en sonunda da yok eder."

Jacks, bir insanı sonsuza kadar kalp kırıklığına terk etme fikri moralini yerine getirmiş gibi, düpedüz neşeyle gülümseyerek bitirdi sözlerini.

O korkunç biriydi. Onu tanımlayacak başka bir kelime yoktu... Belki *kalpsiz, ahlaksız* ya da *kaba* da denebilirdi. Jacks'in acıdan zevk alması kesinlikle şaşırtıcıydı. Elindeki elma muhtemelen ondan daha şefkatliydi. Bu, kilisesinin her yerinde kalp kırıklığı kanayan aynı genç adam değildi. İçinde bir şeyler kırılmıştı.

LaLa, imparatoriçenin kız kardeşinin Jacks'in kalbini kırdığına dair bir söylenti olduğunu söylemişti. Evangeline başta buna inan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamıştı. Jacks, Valorfell'deki ilk gecesinde ona üzgün değil, eskisinden daha acımasız ve daha soğuk görünmüştü. Ama ya kalp kırıklığı kader tanrılarına böyle yapıyorsa? Belki de onları yaralıyor, yalnız bırakıyor ve korkunç derecede mutsuz ediyordu. Belki de kalp kırıklıkları kader tanrılarını daha da zalim yapıyordu. Jacks'e de öyle mi olmuştu?

"Benim için üzülüyor musun?" Jacks kaba ve alaycı bir kahkaha attı. "Üzülme Küçük Tilki. Kendine benim bir canavar olmadığını söylemen hata olur. Ben bir kader tanrısıyım ve sen de benim için bir araçtan başka bir şey değilsin." Hançerinin ucunu ağzına götürdü ve birkaç damla kan çıkarana kadar dudaklarıyla oynadı.

"Beni korkutmaya çalışıyorsan..."

"Tehditlerine dikkat et." Jacks arabanın karşı tarafına fırladı ve hançerinin kanlı ucunu Evangeline'in ağzının ortasına bastırdı.

Evangeline, bıçağın dudaklarının arasına kaymasından korkmasa, yutkunabilirdi. Jacks ona bıçakla sataşırken, bıçağı kapalı ağzına bastırıp ona kanının rahatsız edici tadını tattırırken mavi gözleri yine parlıyordu.

"Bu konuşmayı kabul etmemin tek nedeni, senin de anladığın üzere, Apollo'yla evlenmeni istemem. Bunun için sana bir düğün hediyesi vereceğim. Onunla evlendikten sonra prensi eski hâline getireceğime ve sana karşı tüm sahte hislerini sileceğime söz veriyorum."

Araba sarsılarak aniden durdu. Ama Jacks kıpırdamadı, Evangeline de yerinden hareket etmedi. Nerede durduklarını görmek için pencereden bile bakmadı. Gözünü Jacks'ten ayırmadı.

Jacks onu köşeye sıkıştırmıştı. Apollo'yu kurtarmak için onunla evlenmek zorundaydı. Ve eğer onu kurtarırsa... Evlendikten sonra Jacks, Apollo'nun ona karşı hislerini silerse... Apollo'nun ondan, şu anda onu sevdiğini düşündüğü kadar derinden nefret edeceği kesindi.

Gerçekten kazanan tek kişi Jacks olacaktı.

Evangeline temkinli bir şekilde arkasına yaslanarak Jacks'in bıçağını dudaklarından uzaklaştırdı. Ama keskin bıçağın, soğuk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

metalin ve dudaklarına bulaşan Jacks'in kanının tadını hâlâ alabiliyordu. Bu tadı sonsuza dek alacakmış gibi hissetti. "Hiç değilse bu düğünü neden istediğini söyle bana."

"Hediyemi kabul et. İstediğim şey kimseye acı çektirmeyecek."

Evangeline, Jacks'in az önce dudaklarına bastırdığı mücevherli hançere baktı. "Acı çekme tanımlarımızın birbirinden farklı olduğunu düşünüyorum."

"Bunun için şükret Küçük Tilki." Jacks ona dokunaklı bir gülümsemeyle baktı. Ağzının kenarından bir damla kan damladı ve yüzünü keder kapladı. "Beni ben yapan acıdır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

27

Evangeline'in annesi bir defasında ona Kuzey'de beş farklı türde şato olduğunu söylemişti. Kale şatosu, sihirli şato, perili şato, yıkık şato ve masal şatosu. Evangeline bu şatoların henüz hepsini görmemişti. Ama Jacks'in arabasından inip hemen önündeki şirin binaya bakınca ilk aklına gelen *masal şatosu* oldu.

Pırıl pırıl mor tuğlalardan, mavi üçgen çatılardan ve içinden altın ışıklar süzülen pembe çizgili pencerelerden yapılmış binayı görünce Evangeline, peri masallarının buradan ortaya çıktığını düşündü. Ama sonra Jacks'in içinde ne varsa mahvedeceğini hesaba katarak yanılmış olmayı umdu.

"Beni buraya birinin ebedi mutluluğunu yok etmek için mi getirdin?" diye sordu.

Jacks, Arnavut kaldırımlı patikadan yürürken şatoya hançer gibi keskin gözlerle baktı. "Burada mutlu son bulamazsın. Bu tuhaf duvarların arasında Fortuna Konağı'nın reisi hanım yaşıyor. Güzel bir masal kitabındaki büyükanne gibi davranmayı sever ama aslında zehirden farkı yoktur. Bu ziyaretten sağ çıkmak istiyorsan hanımla tanıştıktan sonra hiç vakit kaybetmeden onun yanağını ya da elini öpeceksin."

"Neden?" diye sordu Evangeline. "Ondan ne istiyorsun?"

Jacks ona, *gerçekten buna cevap vereceğimi mi sandın,* der gibi bir bakış attı.

Evangeline cevap vermesini beklemiyordu elbette ama şansını denemek zorundaydı. "Bu ona zarar verecek mi?" diye üsteledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacks bıkkınlıkla içini çekti. "Hanımla tanışınca ona zarar vermekten çekinmezsin."

"Ama..."

"Küçük Tilki." Jacks soğuk parmağını Evangeline'in ağzına götürerek itirazlarını, arabadaki tavrından daha yumuşak bir tavırla susturdu. Evangeline buna kanarmış gibi. "Tartışacağımız kısmı geçelim. Bunu yapmak istemediğini biliyorum. Kimseyi incitmek istemediğinin ve hassas insan kalbinin seni suçlu hissettirmeye çalıştığının farkındayım. Ama bana olan borcunu ödemek için istediklerimi yapmaya devam edeceksin. Eğer yapmazsan, ölürsün."

"Ölürsem, Prens Apollo'yla evlenemem."

"O zaman bu işi halledecek başka birini bulurum. Herkesin yeri doldurulabilir." Jacks, Evangeline'in altdudağını son bir kez okşadıktan sonra parmağını çekti ve Arnavut kaldırımlı patikadan eve doğru yürüdü.

Evangeline dönüp ters yöne gitmeyi çok isterdi. Jacks'in onu gözden çıkarabileceğine pek inanmıyordu. Ama taşa dönüştüğünde onun nasıl çekip gittiğini de aklından çıkaramıyordu. Yerinin doldurulabileceğine pek inanmıyor olabilirdi ama Jacks'in istediğini elde etmek uğruna ona zarar gelmesine ya da daha kötüsüne göz yumacağına kesinlikle inanıyordu.

"Partilerde neden herkesi görmezden geldiğini şimdi anlıyorum" diye homurdandı Evangeline. Ona yetişmek için neredeyse koşuyordu. "İnsanlar seninle konuşacak olsalar, ne kadar gizemli biri olduğun hakkında fısıldaşmayı bırakıp çekilmez adamın teki olduğunu konuşurlar."

Jacks ona yan yan baktı. "Kötülük sana yakışmıyor Küçük Tilki. Ayrıca da ben herkesi görmezden gelmiyorum. Geçen gece üvey kız kardeşinle çok güzel sohbet ettik."

"Ondan uzak dur" diye uyardı Evangeline.

"Çok komik. Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim." Jacks dudaklarını yarım ay şekline getirip Evangeline'in yeme atlamasını bekledi. Onu üvey kız kardeşi hakkında neden uyardığını sormasını istiyordu. Soru Evangeline'in dilinin ucundaydı. Ama üvey kız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kardeşinden tekrar şüphe etmek istemiyordu. Bir düğün partisini taşa dönüştüren ya da bir prense büyü yaparak onu kendisine âşık eden Marisol değildi. Marisol haksız yere lanetli diye damgalanmıştı. Evangeline'i anne babası değil de Agnes yetiştirmiş olsaydı o da Marisol gibi olabilirdi.

"Sanırım beni duymazdan geliyorsun, çünkü üvey kız kardeşinin seni kıskandığını zaten biliyorsun."

"Kes şunu" dedi Evangeline. "Aramızı bozmana izin vermeyeceğim."

"Aranız zaten bozuk. O kız senin dostun değil. Kendi kendine seninle dost olmak istediğini söyleyebilir ama senin sahip olduğun şeyleri elde etmeyi daha çok istiyor."

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Evangeline. Tartışmaya devam edebilirdi. Jacks'le sonsuza kadar kavga edebilirdi. Neyse ki Fortuna köşküne giden patika kısaydı ve artık kapıya varmışlardı. Buzlu mor erik rengi kapının ortasında melek şeklinde bir tokmak gömülüydü.

Jacks melek şeklindeki tokmağa dokunup kapıyı iki kez çaldı.

Evangeline tokmağın surat astığına yemin edebilirdi, bunun ona neler hissettirdiğini anlıyordu.

O da Jacks'in kendisine dokunmasını istemezdi. Yani tekrar dokunmasını. Dudaklarına dokunduğu yer hâlâ sızlıyordu, dudaklarını yalayacak olsa yine Jacks'in kanının tadını alacağından emindi. Jacks onu işaretlemişti. Şimdi de onu kullanmayı planlıyordu.

Önünde durdukları kapının açılmasıyla birlikte Evangeline'in sinirleri iyice altüst oldu. Bir kez daha Jacks'in gerçekte ne istediğini ve öpücüğünün Fortuna reisi hanıma ne yapacağını düşündü.

Bir uşak onları içeriye alırken Evangeline, Jacks'in neyin peşinde olabileceğini öğrenmeye odaklandı. Fortuna'ların çok zengin olduğu hemen anlaşılıyordu. Masal şatolarının içindeki her şey Evangeline'in büyüdüğü evdeki eşyaların iki katı büyüklüğündeydi. Halılar bile öyle kalındı ki her adımda çizmelerinin topukları içine gömülüyordu. Ama Evangeline, Jacks'in sadece servet peşinde olduğunu hiç sanmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline onu dikkatle izliyor, herhangi bir nesneye takılıp takılmadıklarını görmek için özellikle gözlerine bakıyordu. Uşak onları beyaz-sarı saçlı ve yapmacık gülüşlü insan portrelerinin yanından geçirdikten sonra sıcak bir oturma odasına aldı. Odada gürül gürül yanan iki mermer şömine, cilalı bir kuvars piyano ve büyük cumbalı bir pencere vardı. Pencereden karla kaplı bir bahçenin büyüleyici manzarası görünüyordu. Bahçede tüylü bir kar kedisi, gülerken kıvılcımlar saçan neşeli bir ejderhanın peşinden koşturuyordu.

Jacks ne manzaraya baktı ne de odadaki güzel eşyalara. Şöminelerden birinin yanında durup dirseğini şömine rafına dayadı ve arsız arsız Evangeline'i seyretti.

Merak etme, Küçük Tilki. Bundan zevk bile alabilirsin.

Evangeline, Jacks'in uyuşuk sesinin kafasının içine yine nasıl girdiği konusu üzerinde düşünemeden, çalışma odasının kapısı açıldı.

"Burayı hemen terk etmezseniz Jupiter ile Hadez'i üstünüze salarım." Fortuna reisi hanımı olması gereken yaşlı kadın, beline kadar gelen çelik grisi iki köpekle birlikte odaya daldı. "Yemek saatleri daha gelmedi ama düşmanlarımın etine asla hayır demezler."

"Tabitha!" Jacks duruşu kadar etkileyici bir şekilde iç çekti. "Böyle abartılı tehditlere hiç gerek yok."

"Tehditlerimde çok ciddi olduğumdan şüphen olmasın." Derisi buruşmuş elini solundaki köpeğin sırtında gezdirince köpek ağzını açıp parıldayan dişlerini gösterdi. "Çekip gitmek için kırk iki saniyeniz var. Sana, bu zıpçıktıyla karşılaşırsam onu öldürürüm derken ciddiydim."

Yaşlı kadın, Evangeline'i şöyle bir süzdü. Allık sürülmüş yanakları ve belinde altın zincirden kemeri olan koyu lavanta rengi elbisesiyle çok pahalı bir oyuncak bebeğe benziyordu. Hani şu insanların birden canlanıp uykuda kendilerini öldürdüğü kâbusları gördükleri oyuncak bebekler var ya, onlardan birine.

"Görüyorum ki gazeteler güzelliğini çok abartmış" dedi kadın. "Apollo'nun seni Thessaly'me tercih etmesine inanamıyorum. Ama sen ortadan kaybolunca ben durumu düzeltirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline, kadının şaka yaptığını düşünmek istiyordu. Şaka yapıyor olmalıydı. Işıltılı mor şatolarda yaşayan insanlar misafirlerini köpeklerine yedirmekle tehdit etmezlerdi.

Evangeline, Jacks'e huzursuz bir bakış attı. Jacks, köşede tik tak eden saate bakıyordu.

Demek ki kadının şakası yoktu.

"Sekiz saniyeniz kaldı" dedi kadın.

Sahibeleri kısa tüylü başlarını okşayınca köpeklerin ikisi birden hırladı. Gri dudakları gerildi ve köpekdişleri göründü.

Evangeline'in nefesi sığlaştı. Kendi kendine onların sadece köpek olduğunu söyledi. Hem köpeklerin burunlarını öpmeyecekti ki! Köpekleri okşayan kadını öpmesi gerekiyordu.

"Köpekleriniz ne güzelmiş" diye geveledi Evangeline, her kelimede kalp atışları hızlanarak. Köpekleri okşayacakmış gibi yapıp uzandı ve kadını omzundan tutup kâğıt gibi yanağına bir öpücük kondurdu.

Fortuna reisi kadın kaskatı kesildi. "Ne cüretle..."

Sözleri, ikisi birden atlayan köpeklerin havlamasıyla kesildi. Hayvanların güçlü patileri Evangeline'in gövdesine yapıştı. Evangeline geri çekilmeye çalıştı ama köpekler... Onu yalıyorlar mıydı?

Biri ıslak diliyle Evangeline'in yanağına özensiz bir öpücük kondururken, diğeri sevgiyle boynunu okşuyordu.

Karşısında duran Fortuna reisi kadının yumuşayan yüzünde tatlı bir gülümseme vardı şimdi. Birden mor şatosu kadar sevimli oluvermişti.

"Jupiter! Hadez!" diye seslendi. "Durun canlarım. Kıymetli misafirimizi rahat bırakın."

Köpekler hemen itaat ettiler, dizlerini büküp oturdular.

Sonra kadın Evangeline'e fırından yeni çıkmış kurabiyeler ve örme battaniyeler kadar sıcacık sarıldı. Evangeline ilk kez Jacks'in büyüsüne gerçekten minnettardı, çünkü bu besbelli onun işiydi. Öpücük reis kadını Katil Bebek'ten Tonton Nine'ye dönüştürmüştü.

"Jupiter ile Hadez'in kusuruna bakma. Sadece onları çok heyecanlandıran birini görünce böyle yaramazlıklar yapıyorlar. İçler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

acısı hâlim için de özür dilerim. Keşke haber verseydin bugün geleceğini. Senin için aşçıya şakacı peri tatlısı yaptırırdım."

Jacks güldü, güldüğü belli olmasın diye de hemen öksürdü.

"Thessaly'imin en sevdiği tatlıdır" diye devam etti reis kadın. "Siz tanışmış mıydınız? Prens Apollo'nun ona evlilik teklif edebileceğini düşünüyorduk, evlilik teklifinin kendisine gelmemesine üzülmüş olsa da bence ikiniz çok iyi arkadaş olursunuz. Hemen bir araba gönderip onu buraya getirtebilirim."

"Buna gerek yok Tabitha." Jacks şöminenin yanından ayrılıp ilgisiz bir nezaketle Evangeline'in yanına gitti. "Bence Bayan Fox'un görmekten gerçekten hoşlanacağı şey Fortuna mahzeni."

"Hayır." Yaşlı kadın ak saçlı başını ruhsuzca ama ısrarlı bir şekilde iki yana salladı. Aslında hayır demek istemiyormuş da Jacks'in büyüsünden daha etkili bir şey onu buna mecbur ediyormuş gibi. "Mahzenlere kimsenin girmesine izin vermiyorum. Ben... Ben... Üzgünüm." Omuzları çöktü ve Evangeline'e sırtını dönerken yüzündeki çizgiler daha da derinleşti.

İfadesi tatsız bir şekilde Apollo'yu andırıyordu. Apollo ne zaman Evangeline'in mutsuz olduğunu düşünse, sanki kalbi atmayı unutuyor ve kalbiyle birlikte tüm benliği çöküyordu.

"Bundan hoşlanmadım" diye mırıldandı Evangeline, Jacks'e.

"Öyleyse bitirmeme yardım et" diye fısıldadı Jacks. "İstediğimi ne kadar çabuk elde edersem o da çirkin huyuna o kadar çabuk döner."

"Sana gezdirebileceğim başka yerler de var" diye devam etti reis kadın. "Sana evi gezdirmemi ve en sevdiğim torunlarımın portrelerini göstermemi ister misin?"

"Kulağa ilginç geliyor ama Jacks haklı." Evangeline, Jacks'e isteyerek yardım ettiği için suçluluk hissetti. Ama Jacks amacına ulaşana kadar bu bitmeyecekti. Ayrıca bu, Jacks'in neyin peşinde olduğu ve Apollo'yla evlenmesini neden istediğini öğrenebilmesi için de bir fırsattı. "Ben mahzenleri görmek istiyorum."

Fortuna reisi kadın dudağını dişleyerek boynunda asılı duran kırık iskelet anahtarı sıktı. Bunu yapmak istemiyordu, hem de hiç.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mahzenlerinde çok değerli ya da tehlikeli bir şey olmalıydı. Ancak rica bizzat Evangeline'den gelince, büyünün etkisindeki kadın ricasını kıramayacak gibiydi. Yine oyuncak bebek gibi olmuştu. Yüzündeki neşeli gülümseme, dönüp onlara mahzenlere doğru yol gösterirken titreyen uzuvlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28

Kıvrıla kıvrıla daralan koridorlar.
Birkaç kilitli kapı.
Gösteriş içinde gizlenmiş bir geçit.
Uzayıp giden demir merdivenler.
Binlerce çok hızlı kalp atışı.

Ve işte neredeyse gelmişlerdi. Masal şatosunun yerin altındaki derin iç kısımlarındaydılar.

Burası, Evangeline'de kollarını göğsüne sarma isteği uyandıran türden bir yerdi. Nemli granit duvarlarda is lekesi olmuş şamdanlar vardı ama sadece birkaç tanesi yanıyordu ve onların da alevi köşelerdeki gölgeleri aydınlatamayacak kadar zayıftı. Sadece odanın ortasındaki kemeri göstermeye yetecek kadar ışık vardı.

Evangeline kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kuzey'e geldiğinden beri üç kemer daha görmüştü. Kuzey'e girişteki büyük Geçit Kemeri, Apollo'nun ilk partisindeki sembollerle kaplı kemer ve Bitmeyen Gece'ye girişteki, gelinlere göre sürekli değişen kemer.

Bu kemer çok daha sadeydi, ancak diğerlerine benzer bir etki onda da vardı. Kurumuş yosun ve siyaha yakın koyu renk örümcek ağlarıyla kaplı olduğu için maviden çok gri gibi görünüyordu. Bu hâliyle Evangeline'e uzun zaman önce uykuya dalmış ve kasten yalnız bırakılmış bir şeyi düşündürdü.

"Yanlış davranan sadece ben değilmişim gibi görünüyor." Jacks gözlerini yosunlu kemerden Fortuna reisi kadına çevirirken tek kaşını sertçe kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kimseye anlatamazsın!" diye bağırdı yaşlı kadın. Kollarını iki yana savurdu ve ardından, bir noktada onu takip etmeyi bırakmış olan köpeklerini okşadı. "Evangeline, buranın hâline bakıp da hakkımda kötü düşünme lütfen."

"Neden kötü düşüneyim ki?"

"Çünkü bu kemerin yıkılması gerekiyordu." Jacks kemerin tam önünde durdu ve hiç hareket etmedi. Evangeline kemerin farkında olduğundan bile şüpheliydi. Hayır... Kesinlikle farkında değildi. Farkında olsaydı yüzünü çok daha çabuk kapatırdı. Mavi saç tutamları alnına düştü ama gözlerini gizlemediler. Gözleri açıktı, yıldız gibi parlıyorlardı ve sanki umut doluydular.

Evangeline bu kadar bariz bir şekilde bakmaması gerektiğini düşündü ama gözlerini alamıyordu. Jacks'in bakışları biraz yumuşamış gibiydi ve Evangeline'in onunla tanışmadan önce hayal ettiği aşırı yakışıklı ve yüreği yanık Kupa Prensi'ne benziyordu.

Jacks'in istediği şeye yaklaşıyorlardı. Ah, bir de Evangeline bilseydi onun ne olduğunu.

Uyuyan kemeri tekrar inceledi ve onu diğerlerinden farklı kılan şeyin ne olduğunu düşündü. Kemerdeki kir tabakasından dolayı daha iyi görebilmek için birkaç dakika boyunca gözlerini kısarak baktı ve üst tarafına küçük harflerle kazınmış bir dizi yabancı kelime gördü. Heyecanla ürperdi. Evangeline kelimeleri okuyamadı ama nedense bu dili tanıyordu.

Dünyanın bu bölgesine ilk girdiğinde denizde ona fısıldayan başsız heykelleri hatırlayarak, "Valor'ların kadim dili mi bu?" diye sordu.

Jacks başını kaldırdı, şaşırmıştı. "Valor'lar hakkında ne biliyorsun?"

"Annem bana onlardan bahsederdi." Elbette Evangeline annesinin ona söylediklerini hatırlamaya çalıştı ama pek bir şey hatırlamıyor gibiydi. Hatırladığı tek şey, kafaları eksik eski bir kraliyet ailesinin puslu görüntüleriydi. "Kader tanrılarının Kuzey'deki eşdeğeri gibiler."

"Hayır..."

"Hiç de bile..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tabitha ve Jacks aynı anda cevap verdiler.

"Valor'lar sadece insandı" diye düzeltti Jacks.

"Önemli bir yanları yoktu" dedi reis kadın. Vücudunu dikleştirdi ve yine Evangeline'in onu ilk gördüğündeki korkunç kadın gibi göründü. "Honora ve Wolfric Valor, Kuzey'in ilk kral ve kraliçesiydi ve çok acayip yöneticilerdi."

Reis kadının gözlerine dalgın, donuk bir bakış yerleşti ve Evangeline, diğer pek çok Kuzey masalı gibi bu hikâye de insanların onu unutacağı şekilde lanetli olduğu için daha fazla bir şey söyleyemeyecek olmasından korktu. Ama kadın devam etti. "Wolfric Valor savaşta alt edilemeyecek bir savaşçı, Honora Valor da neredeyse canı çıkmamış herkesi iyileştirebilen becerikli bir şifacıydı. Tüm çocuklarının da farklı yetenekleri vardı. Kızları Vesper'ın altıncı hissi çok kuvvetliydi, ortanca oğulları şekil değiştirebiliyordu ve söylendiğine göre, birkaç Valor güçlerini birleştirdiğinde cansız nesnelere ve yerlere büyü yapabiliyorlardı."

O sırada Jacks nazikçe araya girdi. "Tabii bütün yetenekli hükümdarlar gibi Valor'lar da çok güçlendi ve tebaası onlara saldırdı. Başlarını kestiler ve sonra da sihirlerinden geriye kalanlara karşı savaşmaya devam ettiler."

"Öyle olmadı" diye karşılık verdi reis kadın. Kendinden emin konuşmaya başlamıştı ama devamını anlatmak istediğinde kelimeler çıkmıyormuş gibi ağzı açık kaldı. Sonuç olarak hikâyenin lanetlendiği belliydi.

Reis kadın anlatmak için çabalarken Jacks dudaklarını büzüştürdü. Nihayet yaşlı kadın Evangeline'e baktı ve yeniden konuşmaya başladı. Ama şimdi hikâyenin farklı bir bölümünü anlatıyordu. "Valor'ların yaptığı en inanılmaz şeylerden biri kemerlerdi. Kemerler uzak ve ulaşılmaz yerlere geçiş görevi görüyor ve kapı olarak da girilmesi imkânsızlar. Bir kemer kilitlendikten sonra sadece uygun tip anahtarla açılabilir. Mühürlü bir kemer yok edilirse diğer tarafında ne olduğunu öğrenmek mümkün değildir."

"Bununla birlikte" diye ekledi Jacks, "Valor'ların kemerleri inşa etmelerinin asıl nedeni, onları Kuzey'de istedikleri her yere seyahat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmek için kullanabilmeleriydi. Bunun gibi bazıları da hediye olarak verilmiş olabilir. Ancak bunların içinde bile yalnızca Valor'ların kullanabildiği, bir kemerleri olan her yere erişmelerini sağlayan gizli arka kapılar inşa edilmiştir."

"Yalan." Reis kadın homurdandı. "O hikâyeleri, Büyük Hanelerin gücünü elinden almak için insanlar uydurdu. Kemerlerin kullanılmasını yasaklayıp yok edilmesini istiyorlar. Ama kraliyet kemerlerini hariç tutuyorlar, çünkü Valor'lar gitti ve bir daha da geri dönmeyecekler. Göreceksin Evangeline, hiçbir zararı yok." Reis kadın kemere bir adım daha yaklaştı ve avucunu açıp Jacks'e uzattı. "Senin için sakıncası yoksa genç adam."

"Elbette yok." Jacks, arabada kullandığı mücevherli bıçağı çıkarıp kadının avucuna doğru salladı.

"Üstün soyum adına, arkadaşlarım ve kendim için bir giriş istiyorum." Reis kadın kanayan avucunu taşa bastırdı ve taş bir kalp gibi atmaya başladı. *Küt, küt, küt.* Taşlar Evangeline'in gözlerinin önünde canlandı, kurumuş yosun tazelenip çiyle ıslanınca, yer yer yeşil tonları olan ışıltılı bir maviye dönüştü.

"Gördün mü canım?" Reis kadın kanayan elini çekti ve kemerin boş olan orta kısmını yeni kesilmiş ağaç ve eski sihir kokan ışıltılı bir meşe kapı doldurdu. "Bu sadece doğrudan Fortuna Hanesi reisinin elinden isteyerek akıttığı kanla açılabiliyor."

Jacks yeni ortaya çıkan kapıyı açarken, "İçeri girmeyi imkânsız hale getiriyor" diye alay etti.

Evangeline yaklaştı ve tıpkı diğer tüm kemerlerde olduğu gibi, taşlardan yine hırıltılı bir fısıltı geldi: *Beni sen de açabilirdin.*

Evangeline bu sözleri duyunca sıçradı. Sonra ceset gibi hareketsiz kaldı. Jacks'in görmek için can attığı mahzene değil de kendisine baktığını görünce hem şaşırmış hem sinirlenmişti.

"Ne oldu Küçük Tilki?" Sesi dostçaydı. Evangeline bu sesten hoşlanmadı, ona güvenmedi. Jacks her şey olabilirdi ama dost değildi.

"Yok bir şey." Bunun yalan olduğundan bile emin değildi. Muhtemelen kemerler herkese farklı şeyler fısıldıyordu ve eğer fısıldamıyorlarsa da Jacks'e kendisiyle konuştuklarını söyleyecek değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sessizce ilerlemeye devam ettiler. Evangeline içeride kaçak ya da korkunç bir şey saklandığını sanmıştı ama ilk bakışta mahzen gözüne oldukça tuhaf bir mutfak gibi göründü. Bir sürü kazan, şişeler ve üzerlerinde *Sadece Saat Yönünde Karıştır* ve *Karanlık Çöktükten Sonra Asla Kullanma* gibi şeyler yazan asılı tahta kaşıklar vardı.

Reis kadın, çeşitli kurdeleler, ipler ve birkaç zincirle bağlanmış kalın kitapların olduğu duvarı göstererek, "Fortuna'nın Olağanüstü Lezzetli Suları tarifleri için aile koleksiyonum" dedi.

Evangeline çaktırmadan Jacks'i izliyor, dikkatini çeken bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Hiç değilse zincirle bağlanmış kitapların ilgisini çekmesini bekliyordu. Ama Jacks kitaplara sadece üstünkörü bir bakış attı. Demek ki tarif kitabının peşinde değil, diye düşündü Evangeline.

Jacks'in her hareketini incelemeye devam etti ama Jacks, yanından geçtikleri hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Elleri ceplerindeydi ve herhangi bir şeye bakacak olsa da onu kısacık bir bakışla geçiştiriyordu.

Mücevherli kadehlerle dolu bir dolabın yanına geldiklerinde Evangeline Jacks'in bakışlarını üzerinde hissetti. Ona, başka hiçbir şeye bakmadığı kadar dikkatli baktığını düşündü. Ancak emin olmak için döndüğünde Jacks ilerlemeye başlamıştı bile.

Reis kadın, Evangeline'e eski ejderha yumurtalarının olduğu bir rafı gösterirken Kupa Prensi'nin suratı daha da çok asıldı. Bir de şakacı peri kalplerinin attığı bir dolap vardı ki Evangeline onları görünce aşçının şakacı peri tatlısı yapmamış olmasına şükretti.

O dolaptan sonra rastgele eşyalar vardı ve hepten dağınıktılar. Olasılıkla sihirli birtakım aynalar, süslü elbiseler ve bir dizi ürkütücü ama çerçeveleri güzel resimler vardı. Ancak diğerleri gibi bunların da hiçbiri Jacks'in ilgisini çekmedi.

"Eğlenmiyor musun?" diye laf soktu Evangeline.

"Kötü bir sihir gösterisinin sahne arkasındaymışım gibi hissediyorum" diye homurdandı Jacks.

Evangeline belki de Jacks'in istediğini bulamamasına sevinmeliydi. Ama bu aynı zamanda onun ne aradığını öğrenememesi anlamına da geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bırak da sana yardım edeyim" diye fısıldadı Evangeline, sonunda ondan bir yanıt almayı umarak. "Bana ne aradığını söylersen onu bulmaya çalışabilirim."

Jacks teklifini kabul etmedi bile. Evangeline'i tamamen yok sayarak, zümrütten yapılmış bir kurukafayı eline aldı ve bir elma gibi atıp tutmaya başladı. Hareketleri zarif ve hızlı ama biraz da şiddetliydi. Sanki bir şeyin incinmesini istiyordu.

Jacks ya Evangeline'in yardımını kabul edemeyecek kadar gururluydu ya da onun, neyin peşinde olduğunu öğrenmesini istemiyordu. Ne olursa olsun, mahzenden bıktığı açıktı. Belki Evangeline kafasında öyle kuruyordu ama görünüşe bakılırsa öpücüğünün büyüsü de geçiyordu. Reis kadının gülümsemesi solmuş, omuzları çökmüş ve en sevdiği şeyleri övmeyi bırakmıştı. Kurukafayı sağa sola savurduğu için Jacks'i azarlama zahmetine bile girmemişti.

Evangeline Jacks'in ne aradığını öğrenmek istiyorsa bir şeyler yapmalıydı.

"Korkak" dedi öksürür gibi ses çıkararak.

İki keskin göz ona doğru kaydı. "Neydi o?"

"Hiçbir şey" diye mırıldandı Evangeline. "Ama... Şimdi düşündüm de, uğursuz planının, bir kısmını bana açıklamanın her şeyi engelleyebilecek kadar zayıf olması büyük hayal kırıklığı doğrusu."

"Tamam Küçük Tilki." Jacks kurukafayı bir genç adamın onu düşürebileceği rahatlıktaki acımasız zarafetle atıp tutmayı sürdürdü. "Bana yardım etmek istiyorsan reis kadın arkadaşına taş koleksiyonunu görmek istediğini söyle."

"Aradığın şey *taşlar* mı?" diye sordu Evangeline.

Jacks zaten söylemesi gerekenden fazlasını söylemiş gibi, sadece sessizce başını iki yana salladı.

Evangeline, Jacks onunla oynuyormuş gibi hissetti. Ama Jacks'in onunla oynarken bile ciddi olduğuna inanmaya başlamıştı.

"Leydi Fortuna" diye seslendi Evangeline. Kadın şimdi birkaç adım öndeydi ve Evangeline ikinci kez seslenmek zorunda kaldı. "Bayan Fortuna!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Efendim canım." Sonunda dönüp baktı. "Sana göstermemi istediğin bir şey mi var?"

"Bir taş koleksiyonunuz olduğunu duydum ve onu görmeyi çok isterim."

"Ah, hayır canım, korkarım hiç yok... *Taşlarım.*" Kadın son kelimeyi söylerken yüzü büsbütün değişti. Durmadan seğirmeye başlayan ağzı, sevgi dolu ifadesinden geriye kalan ne varsa hepsini sildi. Sonunda büyükanne görüntüsü silindi ve cani oyuncak bebek yüzü geri geldi. "Sen... Bu sensin..."

"Küçük Tilki." Jacks'in sesi ürkütücü bir şekilde yumuşadı. "Sanırım senin için kaçma vakti geldi."

"Nasıl anladım?" Yaşlı kadın Evangeline'e mahzendeki en tehlikeli şeymiş gibi bakarak nefesini tuttu. "Valory Kemeri'ni açacak olan sensin."

"Jacks" diye tısladı Evangeline. Kadın reis kemerlerin ne kadar görkemli olduğundan bahsetmesine rağmen, birdenbire dehşete düşmüş gibiydi. "Bu kadın neden bahsediyor? Valory Kemeri nedir?"

"Sen neden hâlâ buradasın?" Jacks, Evangeline'i kolundan tuttuğu gibi arkasına itti.

Ama Jacks hâlâ orada duruyordu, Evangeline de.

"Onu gül pembesi-sarı saçlarından tanıyacaksın" diye mırıldandı kadın. *"O kız hem köylü hem prenses olacak."*

"Bu kadın çıldırmış" diye hırladı Jacks. "Buradan hemen çıkman gerekiyor."

Evangeline'in hızla çarpan kalbi de ona aynı şeyi yapmasını söylüyordu. *Çık. Çık. Çık.* Ama Evangeline, kadın reisin mırıltısını dinleyerek olduğu yerde durdu.

"Onu gül pembesi-sarı saçlarından tanıyacaksın. O kız hem köylü hem prenses olacak."

Evangeline, kadının deli olduğuna inanmadı. Sözleri neredeyse kehanet gibiydi.

"Prensle evlenemezsin! Valory Kemeri asla açılamaz!" diye bağırdı reis kadın. Ellerinde metalik bir şey parladı. Sonra bıçağı andıran bir nesneyle öne doğru atıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline en yakınındaki şeye tutundu; çerçeveli bir kedi portresine.

"Ne yapacaksın onunla?" Jacks içinden lanet okudu, sonra da zümrüt kurukafayı kaldırıp kadın reisin kafasında kırdı.

Kadın, buruşuk lavanta yığını hâlinde yere yığıldı.

Evangeline'in ağzı açık kaldı, konuşacak duruma gelmesi birkaç saniye sürdü. "Sen... Sen böyle olacağını biliyor muydun?"

"Seni öldürmesini istediğimi mi sanıyorsun?" Jacks'in sesi Evangeline'in beklediğinden daha kırgındı. Elindeki kurukafayı yere bıraktı. Kurukafa tok bir ses çıkararak kadın reisin yanına düştü. Kadının göğsü yavaş, dengesiz bir ritimle inip kalkıyordu. Hâlâ nefes alıyordu ama güçlükle.

"Artık bize hiçbir şey söylemeyecek." Jacks çömeldi ve dudaklarını sıkarak kadına doğru eğildi.

Evangeline'in midesi kalktı. Jacks kadını öpecek ve... *Onu öldürecekti.*

"Jacks, dur!" Evangeline onu omuzlarından tuttu. Nasıl olduysa onu geri çekmeyi başardı. Olasılıkla bunda titreyen ellerinin gücünden çok, ses tonunun etkisi vardı. Az önce ne olduğunu tam olarak anlamamıştı ama Jacks'in durumu daha da kötüleştirmesine izin vermeyecekti.

"Onu öpersen işimiz biter" dedi Evangeline. "Herhangi bir cinayete karışmayacağım."

"Onu böyle bırakamayız." Jacks'in sesi son derece mantıklı ve büsbütün duygusuzdu. Bu kadını öldürmek onu hiç üzmezdi. "Uyanır uyanmaz senin peşine düşer."

"Neden Jacks? Valory Kemeri nedir? Benim kim olduğumu sanıyor?"

Jacks ağzını kapattı ve topuklarının üzerinde geri çıktı, bu da yeterli bir cevap gibi geldi. Jacks, kadının söylediği o sözlerin Evangeline'le ilgili olduğuna inanıyordu. Oda dönmeye başladı, Evangeline bu dönmeyi anlamlandırmaya çalışırken etrafındaki tüm süs eşyaları ve esrarengiz nesneler bulanıklaştı.

Onu gül pembesi-sarı saçlarından tanıyacaksın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O kız hem köylü hem prenses olacak.

Evangeline'in saçları pembe-sarıydı, şu anda köylüydü ve Prens Apollo'yla evlenirse iki gün içinde prenses olacaktı.

Jacks'in onun Apollo'yla evlenmesini istemesinin nedeni bu olmalıydı. Jacks tüm bunları, Evangeline, Fortuna reisi kadının sayıkladığı kız olabilsin diye ayarlamıştı. Reis kadına göre Valory Kemeri'ni o kız açacaktı.

"Valory Kemeri nedir?" diye tekrar sordu. "Kadın, o kemeri açmamdan neden bu kadar korkuyor? İçinde ne var ki?"

Jacks yavaş yavaş doğrulup ayağa kalktıktan sonra Evangeline'e baktı ve geri çekildi. "Valory Kemeri için endişelenmene gerek yok. Tek yapman gereken Prens Apollo'yla evlenmek."

"Ben..."

Jacks yanağını avucunun içine alıp buz gibi dokunuşuyla onu susturdu. "Apollo'nun üzerindeki büyüyü bozmak istiyorsan tek çaren onunla evlenmek. Yoksa sana kırık bir kalbin seni ne kadar çaresiz bıraktığını hatırlatmamı mı istersin? Seni benim gibi bir şeytanla anlaşma yapmaya mecbur bırakacak kadar çok acı çektiğini? Gerçekten düğününü iptal edip Apollo'yu o hâlde bırakmak istiyor musun... Ona karşı asla aynı hisleri beslemeyecek birine âşık bir hâlde?"

Jacks'in gözlerinde yine o arabadaki rahatsız edici, kasvetli bakış vardı.

"Seni kilisemde, çektiğin acıyı dindirmem için bana neredeyse her şeyi vaat etmeye istekli göreli çok olmadı. Yalan mıydı? Yoksa kırılan kalbinin ruhunu nasıl paramparça ettiğini, seni nasıl bir mazoşiste dönüştürdüğünü, içini, seni yok edene kadar azar azar tüketen şeye karşı özlemle doldurduğunu unuttun mu?"

Soğuk parmaklarını Evangeline'in yanağına bastırdı.

Evangeline omuzlarını kısıp onun yanından uzaklaştı. "Hâlâ benim kalp kırıklığımdan mı bahsediyorsun yoksa kendininkini mi anlatıyorsun?"

Jacks güldü. Gülüşü öyle keskindi ki bir elması kesebilirdi. "Kötülükte giderek ilerleme kaydediyorsun Küçük Tilki. Ama kırılması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için çalışan bir kalbin olmalı. Bende o yok. Apollo'yu sonsuza kadar bu büyünün etkisinde bırakabilirim. O yüzden ya onunla evlenir ve onu sefil bir hayattan kurtarırsın ya da daha ne anlama geldiğini bile bilmediğin eski bir kehaneti önlemeye çalışırsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

29

Araba Wolf Hall'e geri dönerken Evangeline başını pencereye doğru çevirmiş buzlu cama bakıyordu. Jacks yokmuş gibi davranıyordu ama içinden onun son sözlerini tekrarlıyordu. *Ne anlama geldiğini bile bilmediğin eski bir kehanet.*

Evangeline artık başka bir şey düşünemezdi. Kuzey hikâyelerinin çoğunun tamamen güvenilir olmadığını biliyordu ama bir kehanet hikâye sayılır mıydı?

Annesi ona kehanetlerden hiç bahsetmemişti. Kehanetler, Kuzey'in dışına çıkamayan o sihirli şeylerden biri miydi? Bir kehanet, hikâyeden çok başlı başına bir sihre benziyordu. Her şey bir hikâyeye dönüştürülebilirdi ama doğası gereği, bir kehanetin her parçası gerçekleşecek bir şey olmalıydı yoksa o gerçek bir kehanet olmazdı.

Evangeline, Jacks'e bu konuda daha fazla soru sorabilirdi ama artık onunla muhatap olmak istemiyordu. Zaten bir cevap vermesini de beklemiyordu.

Jacks, Evangeline'in fazla seçeneği yokmuş gibi, tek seçeneği Apollo'yla evlenmekmiş gibi davranmıştı. Ama Evangeline tek bir seçenek olduğuna pek inanmazdı. O, annesinin ona öğrettiğine, her hikâyenin sonsuz son potansiyeli olduğuna inanıyordu.

Yine de Evangeline şimdi nişanı bozarak Apollo'yu sonsuza kadar kalbi kırık bırakmayı düşünemiyordu.

Ama ya bu kehanette sözü edilen pembe-sarı saçlı kız gerçekten de Evangeline ise? Ya Apollo'yla evlenmesi Valory Kemeri'ni açacak bir olaylar zinciri başlatır ve dünyaya korkunç bir şey salıverir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

se? Evangeline kemerin içinde tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama Fortuna reisi kadın onda hiç de iyi bir şey olmadığı izlenimi bırakmıştı.

Evangeline kollarını göğsüne bastırıp camdan soğuk Kuzey sokaklarına bakmaya devam etti.

İmparatoriçe onu buraya ilk davet ettiğinde Evangeline bunun bir peri masalına adım atmak, yeni bir aşk bulmak ve sonsuza dek mutlu olmak için bir şans olduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi yolunu değiştirenin gerçekten kader olup olmadığını merak ediyordu. Marisol'le konuşabilmeyi diledi ama bu söz konusu bile olamazdı.

Evangeline annesi ya da babası hâlâ hayatta olsa, ne diyebileceğini hayal etmeye çalıştı. Olasılıkla onu geleceğini kaderinin değil, seçimlerinin belirlediğine ikna etmeye çalışırlardı. Ona kötü bir kehanetin parçası olmadığını söylerlerdi. Ama kehanet gibi şeylere inanacak türden insanlar olduklarından, kendileri de arkasından gelip gizlice araştırırlardı. Evangeline'in de yapmayı planladığı şey tam olarak buydu.

Wolf Hall, arduvaz grisi sağlam taşları, uzun kuleleri ve mazgallı korkuluk duvarlarıyla bir masal şatosundan çok, bir kaleydi.

Evangeline derin bir nefes aldı ve daha önce kullandığı aynı gizli geçitten içeri girerken sinsice dolaşmıyormuş gibi davrandı. Olasıkla birileri onun yokluğunu çoktan fark etmişti ama Evangeline uçsuz bucaksız kalede kaybolduğunu söylemeyi planlamıştı. Ne de olsa kaybolması hiç zor değildi.

Wolf Hall, uzayıp giden koridorlar ve ısıtmak için şöminelerde ateşin sürekli yandığı yüksek tavanlı odalarla dolu çok büyük bir kaleydi. Apollo ona kaleyi ilk gezdirdiğinde Evangeline'e odaların hepsi birbirine benziyormuş gibi gelmişti. Tüm odalarda ona nemli ormanları ve büyüleyici Kuzey bahçelerini düşündüren parlak toprak tonlarında bir sürü ahşap ve kalay nesneler ve püsküllü halılar vardı.

Neyse ki, kalede her şeyin yerini neşeli oklarla gösteren yardımcı tabelalara da yer verilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline, Bilgi Kanadı'nı ve kraliyet kütüphanesini gösteren tabelayı takip etti. Işık kitaplara zarar vermesin diye penceresiz yapılmış bu bölüm diğer yerlerden daha soğuktu.

Evangeline, uzun beyaz cüppeler içindeki kütüphanecilerin ve parşömenlere yazı yazan akademisyenlerin yanından geçerken fark edilmemeyi umarak adımlarını yumuşattı.

Apollo ona Wolf Hall'de istediği her yere girebileceğini söylemişti ama Evangeline, Fortuna reisi kadının gösterdiği gibi bir tepkiyi tetiklerse diye ne aradığını kimsenin bilmesini istemiyordu.

Prensle evlenemezsin! Valory Kemeri asla açılamaz...

Evangeline raflarda kemerler, Valor'lar ya da kehanetlerle ilgili kitaplar ararken titrek bir nefes aldı. Kehanetlerle dolu kitaplar bulmayı gerçekten beklemiyordu ve reis kadının kemerlerin yıkılması hakkında söylediklerinden sonra Evangeline, *Kuzey'in Kemerleri* ya da *Müthiş Sırlı Bir Kemer* konulu kitap olmamasına da şaşırmadı.

Ancak bütün kemerleri inşa eden Valor'lar hakkında tek bir kitap bile bulamamış olması tuhaftı.

Evangeline botanik, kuklacılık, müzayedecilik, demircilik ve hemen hemen her şey hakkında kitaplar buldu. Ama Valor'lardan bahseden tek bir kitap bile yoktu.

Bu hiç mantıklı değildi. Valor'lar tanınmış ilk kraliyet ailesiydi. Limanın hemen dışında muazzam heykelleri vardı. Başkent Valorfell adını onlardan almıştı. Hiç değilse bir tane kitap olmalıydı onlardan bahseden.

Evangeline kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledikçe ışık azaldı ve hava toz kokusuyla ağırlaştı. Burada raflar birbirine daha yakın ve kitaplar yıllara göre daha sıkışıktı.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı Bayan Fox?"

Evangeline kulak tırmalayan bu sesle irkildi. Dönüp bakınca zamanın kendisi kadar yaşlı, ufak tefek bir kütüphaneci gördü.

"Sizi korkuttuğum için beni bağışlayın. Adım Nicodemus. Bir şey aradığınızı fark ettim." Beyaz cübbesinin süslemesiyle uyumlu sarı tutamları olan uzun ak sakallı yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür ederim, sadece biraz kayboldum" dedi Evangeline ve az daha oracıkta vazgeçecekti. Ama şimdi kütüphaneden çıkıp gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

derse, kafasında geldiğinden daha fazla soruyla ayrılacaktı. Valory Kemeri hakkında soru sormanın akıllıca olduğunu düşünmüyordu ama belki hayatına yeni bir saldırıya yol açabilecek tehlike sinyalleri vermeden konunun etrafında dolanabilirdi. "Aslında Valor'larla ilgili kitaplar arıyordum ama bir tane bile bulamadım."

"Korkarım yanlış yere bakıyorsunuz da ondan."

Nicodemus kendisi kadar yaşlı birinden beklenmeyecek bir hızla hemen yandaki koridorda gözden kayboldu. Evangeline de peşinden gitti.

Tereddüt etmek için bir nedeni yoktu ama belli ki reis kadınla yaşadıklarını daha atlatamamıştı. İlk kez biri Evangeline'i öldürmeye çalışmıştı ve bu, ölüm ona çok yakınmış gibi hissettiriyordu.

Nicodemus onu, ara sıra Apollo'nun çarpıcı bir portresiyle bölünen kitap raflarının yanından geçirip kütüphanenin derinliklerine doğru götürürken, birkaç kez vazgeçip dönecek oldu ve kendini zor tuttu. Biraz yürüdükten sonra karo zemin eski yeşil taşlara dönüştü. Duvarlardaki kitaplıkların yerini de silah, yıldız ve ne olduğunu tam olarak seçemediği sembollerle etiketlenmiş bir dizi tuhaf kapı aldı.

Sonunda Nicodemus taç takmış bir kurt başı sembolü taşıyan yuvarlak bir kapının olduğu bir girintide durdu.

"Valor'larla ilgili bütün hikâyelerin bu kapının diğer tarafında olduğuna inanılıyor" dedi. "Ne yazık ki Valor'lar döneminden beri bu kapıyı açabilen olmamış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

30

Apollo'nun Evangeline'e evlenme teklifinden bir gün sonra, çan korosu Wolf Hall'ün büyük avlusuna gelmişti. Yağması beklenen karla tam bir tezat oluşturmak için kalın kırmızı pelerinlere bürünmüş olarak tam öğlen saatlerinde görünmüşlerdi. Yüz kırk dört kişilik koronun her bir üyesi düğüne kalan bir saati temsil ediyordu. Geçen her saatle birlikte de korodan bir üye sessizce ayrılıyordu. Bu gece çan çalan kişilerden sadece on iki kişi kalmıştı... Yani, yarın sabahki düğüne on iki saat vardı. Lanetli prens de onlara katılmıştı.

Evangeline derin bir nefes alarak ikiz kapıları açtı. Çanların tatlı uğultusu ve Apollo'nun boğuk sesli serenatının odasına dolmasına izin vererek balkona çıkınca soğuk hava yüzüne çarptı.

"Sevgilim!" diye haykırdı prens. "Bu gece senin için hangi şarkıyı söylesem?"

"Dışarısı senin için çok soğuk" diye seslendi Evangeline. "Orada durmaya devam edersen donacaksın."

"Senin için seve seve donarım hayatım."

Evangeline gözlerini kapattı. Apollo her gece aynı şeyi söylüyor, Evangeline de her gece balkonunda durup saçlarının uçları donana ve nefesi buz kesene kadar onu dinliyordu. Apollo'yla birlikte donmak, Jacks'in ona yaptığı şeye yardım etmesinin cezası gibiydi. Bu gece de aynı şey olacaktı. Evangeline orada öylece durup Fortuna Mahzenleri'nde yaşananları, Apollo'yla evlenmeyi, büyüyü bozmayı boş verip, her şeye yeniden başlamayı umut edecekti. Prensin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanetlenmiş olması hikâyelerinin de lanetli olacağı anlamına gelmiyordu.

Ama Evangeline ne kadar istese de kehaneti aklından çıkarıp atamıyordu ve Valory Kemeri hakkında daha fazla bilgi edinmeden, açılırsa ne olacağını bilmeden, Apollo'yla evlenemezdi.

Yine derin bir nefes aldı ve fikrini değiştirmeden, "Apollo, düğünümüzden önce üşütmeni istemem. Gelip şarkını içeride söylesen olmaz mı?" diye sordu.

Hava karanlıktı ama Evangeline, Apollo'nun yüzünün gülümsemeyle aydınlandığına yemin edebilirdi. Hemen arkasından da duvara tırmanmaya başladı.

"Apollo! Dur... Ne yapıyorsun?"

Apollo, buzlanmadan dolayı olasılıkla kaygan olan kalın taşları kavramış, yerden epeyce yükselmiş olarak durdu. "Sen gelmemi söyledin ya."

"Merdivenleri kullanırsın sanmıştım. Düşüp öleceksin."

"Prensine güven biraz gelinim." Duvara tırmanmaya devam eden Apollo, ancak özel muhafızı peşinden gelmeye yeltenince durakladı. "Kendim hallederim Havelock."

Apollo birkaç çevik hamleden sonra balkona ulaştı ve ustaca tırabzanın üzerinden atladı.

"Bu geceden sonra senin için neler yapabileceğimi göstermeme gerek kalmayacağı için neredeyse üzülüyorum sevgilim." Evangeline'i içeri alırken gözleri çakmak çakmaktı.

Evangeline henüz geceliğini giymemişti. Apollo'yu çağırmayı planladığı için üzerinde hâlâ uzun kollu yün elbisesi ve kürklü sabahlığı vardı. Ama Apollo'nun ona arzuyla bakmasından, yalnızca bir makara kurdeleye dolanmış gibi görünüyor olabilirdi.

Prens hızlı bir hareketle Evangeline'i kollarına aldı ve onu içeri taşıdı.

Oda bir prenses için hazırlanmıştı. Pembe-krem halılar yastık gibi yumuşacıktı, gürül gürül yanan şömine billuri kayaçtı. Çiçekli yataksa, yerden tavana kadar uzanan direkleri ve tüm duvarı kaplayan başlığı olan zarif beyaz meşeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Apollo onu doğruca o büyük yatağa götürüp saten yorganların ortasına bir kurban gibi yatırırken Evangeline bir an nefes almayı unuttu. "Sanki hep bu ânı bekliyormuşum gibi hissediyorum."

"Apollo... Dur!" Evangeline elini uzatıp Apollo'nun yatakta yanına gelmesine engel oldu.

"Ne oldu sevgilim?" Prensin kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu ama koyu renk gözleri hâlâ alev alevdi. "Beni buraya bunun için çağırmadın mı?"

Evangeline derin bir nefes aldı. Böyle tepki vermesini beklememişti. Tek istediği konuşmaktı.

Önceki gün Valor'lar hakkındaki kitapların olduğu bölmeye açılan kütüphane kapısını açmaya çalışmıştı ama ondan önce deneyen herkes gibi o da başaramamıştı. Kapı, Kuzey'in tarihini olayların pek çoğunu çarpıtıp masallara dönüştüren aynı lanet tarafından kilitlenmişti. O gün erken saatlerde araştırma yapmak için yine kütüphaneye gitmiş, ancak Valory Kemeri'yle uzaktan yakından ilgili hiçbir şey bulamamış, aşırı endişeli olduğu için kimseye de soramamıştı.

Evangeline, Valory Kemeri'ni ya da onunla bağlantılı kehaneti Apollo'ya sormaya da çekiniyordu. Çekinmemeliydi. Eğer soruları, Fortuna reisi kadında olduğu gibi Jacks'in büyüsünü bozarsa, bu Apollo için iyi bir şey olurdu. O, üstündeki lanetten kurtulur, Evangeline'in de onunla evlenerek tehlikeli bir kehaneti gerçekleştirmek konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı.

Ama dürüst olması gerekirse, Evangeline'in bir yanı prensle evlenmek istiyordu. Peri masalı şansını... Aşkta yeni bir şans istiyordu.

Ne var ki, bunun gerçekten aşk olmadığını biliyordu. Apollo'yla evlendiği andan itibaren, Apollo artık *bu* prens olmayacaktı. Valorfell'de ilk gece tanıştığı, kendisini görmek uğruna duvara tırmanmaktan çok yol vermeye meyilli prens olacaktı.

Evangeline yataktan kalkıp oturdu ve bacaklarını devasa yatağın yan tarafından sarkıttı. Bir kurban gibi uzanmak yerine nişanlısının göz hizasına gelip yüzüne baktı. "Karışıklık için özür dilerim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seni buraya ben çağırdım ama sana özel bir şey sormak istediğim için."

"Benimle her şeyi konuşabilirsin." Apollo dizlerinin üzerine çöktü, saçındaki su damlacıklarını silkeledi ve kahverengi-bronz benekli gözleriyle ona tam bir hayranlıkla baktı.

"Yarınla ilgili bir şeyse" dedi. "Düğün gecemiz için endişeliysen, söz veriyorum nazik olacağım."

"Hayır, onunla ilgili değil." Ama şimdi Apollo böyle söyleyince Evangeline birdenbire bunun için de endişelenmeye başladı. Ama şimdi bunun sırası değildi, çünkü Evangeline yarın onunla gerçekten evlenip evlenmeyeceğine hâlâ karar vermemişti.

"Ülken hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyorum, senin eşin olmaya hazır olmak için..."

"Bu harika bir fikir, sevgilim! Sen harika bir kraliçe olacaksın." Apollo neredeyse yine serenat yapmaya başlayacaktı.

Evangeline konuşmayı orada bitirmek istedi. Onu sonsuza kadar böyle tuzağa düşürülmüş bir hâlde bırakmak cinayet olurdu. Ama kehaneti de boş veremiyordu.

Evangeline derin bir nefes alıp kendini hazırladı. Yatağın yumuşak kenarını kavradı ve sordu: "Valory Kemeri'ni hiç duydun mu?"

Apollo küçük bir oğlan çocuğu gibi sırıttı. "Bana korkutucu bir şey soracağını düşünmüştüm."

Evangeline'e göre, sorduğu şey de korkutucuydu zaten.

"Valory Kemeri peri masalı gibi bir şey."

Evangeline kaşlarını çattı. "Benim geldiğim yerde biz, sizin tüm tarihinize peri masalı diyoruz."

"Biliyorum." Apollo'nun kara gözleri muziplikle parıldıyordu ve bir an için o kadar da büyülenmiş görünmedi. Bir kızı kızdırmaya çalışan bir oğlan çocuğuna benziyordu sadece.

"Tarihimiz lanetlendi ama diğerlerinden daha çok inandığımız birkaç hikâye var. Herkes bazı şeylerin gerçek tarih olduğuna inanır, tıpkı Valor'ların varlığı gibi. Ama Valor'larla ilgili hikâyelerin bazıları zamanla o kadar çarpıtılmış ki artık peri masalı kabul ediliyorlar. Aralarında Valory Kemeri efsanesi de var." Sesi boğuklaşıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha etkileyici bir renge bürünürken yatakta Evangeline'in yanına kaydı. Ona yaklaştı ama dokunacak kadar da yakınında değildi.

"Valory Kemeri hakkındaki hikâyeler lanetli hikâyelerimiz arasındadır. Valor'larla ilgili hikâyeler yalnızca ağızdan ağıza aktarılabilir ve Valory Kemeri hikâyesinin iki farklı versiyonu var. Şansına, ben ikisini de biliyorum."

Apollo ona gururlu bir gülümsemeyle bakınca Evangeline, içindeki gerginliği daha fazla hissetti.

"Valory Kemeri'nin Valory'ye açılan kapı olduğuna inanılıyor. Hikâyenin bir versiyonunda Valory, Valor'ların inşaa ettiği büyülü bir hapishaneydi. Büyü yok edilemez, bu yüzden Valor'lar Valory'yi tehlikeli sihirli güç nesnelerini ya da büyü yapma yeteneğine sahip yabancı tutsakları kilitlemek için yaptıklarını söylediler. Valory'yi, Kuzey'i onu yok etmek isteyen güçlerden korumak için inşa ettiklerini söylediler ama..."

Apollo duraksadı, sanki bir sonraki kelimesini arıyormuş gibi baktı ve Evangeline'e bacakları birbirine değene kadar sinsice yaklaştı.

Evangeline'in kalbi bir an duracak gibi oldu.

"Bir sakıncası var mı?" diye sordu Apollo. Boğuk sesi birdenbire yumuşamıştı ve son derece içtendi. Evangeline isterse yanından uzaklaşabilirdi ama bu, utangaç gülümsemesinin arkasına saklamaya çalıştığı kırılgan umudunu yok ederdi.

"Böyle iyi" dedi Evangeline ve bunu söylerken ne kadar samimi olduğuna kendisi de şaşırdı. Apollo'nun Jacks'in büyüsü etkisinde olduğundan ilk şüphelendiğinden beri, Apollo'nun yaptığı her şey ona biraz aşırı ve fazlasıyla gerçek dışı gibi geliyordu. Ama bu –ona bir hikâye anlatırken çekinerek dokunmaya çalışması– gerçek olabilirmiş gibiydi. Sanki Apollo onu gerçekten sevse böyle olacaktı. Sevildiğini ve önemsendiğini hissetmek Evangeline'e iyi geldi.

Evangeline kendine bunun gerçek olmadığını, Apollo'nun Jacks'in büyüsü yüzünden böyle davrandığını hatırlattı ama biri için bu kadar önemli olduğunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ayrıca Apollo bir büyünün etkisinde olduğunu bilmiyordu; tek bildiği Evangeline için ne hissettiğiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline usulca elini onun dizine koydu. Apollo, ona güneşi vermişçesine gülümsedi.

"Ne yazık ki" diye devam etti Apollo. "Valor'lar yalan söylüyordu. Valory'yi, Kuzey'i düşmanlarından korumak için inşa etmediler. Kendi yaptıkları iğrenç bir şeyi saklamak için yaptılar onu. Valor'ların ne yaptığını tam olarak bilen kimse yok ama o kadar korkunç bir şeymiş ki ileri gelen ailelerin hepsi Valor'lara saldırıp kellelerini uçurmuşlar. Ama maalesef bunu Valor'lar yaptıkları kötü şeyi kilitlemeden önce yapmışlar. Dolayısıyla da o korkunç şeyi Valory'ye hapsetmek ve ona giden kemeri mühürlemek soylu ailelere kalmış. Normalde kemerler kanla kilitlenir, ancak hiç kimse bu kemerin açılmasını riske atmak istememiş, bu yüzden özel bir kilit oluşturmuşlar. Bir kehanet."

Evangeline soğukkanlılığını korumak ve paniğe kapılmamak için kendisiyle mücadele etti. Bu, lanetlenmiş bir hikâyenin sadece bir versiyonuydu ve bu nedenle güvenilmezdi. Ama yine de "Bir kehanetle bir şey nasıl kilitlenir ki?" diye sordu.

"Hep duyduğuma göre, bir kehanetin sözleri bir anahtarın dişleri ve çentikleri gibi iş görüyormuş. Bir kehanetin sözleri bir kâhin tarafından sıralanır ve sonra da kapıya... Ya da bu örnekte olduğu gibi kemere oyulurmuş. Bunu yaptıktan sonra kemer, yeniden açılmasını sağlayacak anahtarı meydana getirmek için kehanetin her sözü gerçekleştirilene kadar kilitli kalır. Çok zekice. İyi yapıldığı takdirde, bir kehanet, bir şeyin yüzyıllar boyunca kilitli kalmasını sağlayabilir."

"Bu kehanetin güya ne dediğini biliyor musun?"

Apollo eğleniyor gibiydi, sanki kehanetin gerçek olmadığını söylemek istiyordu. Ama Evangeline'in suyuna gitmeye devam etti. "Hikâyenin bu versiyonu, kehanetin olduğu kemerin parçalara ayrıldığını ve Himaye'ye dağıtıldığını söylüyor. Himaye, kemerin yeniden açılmasına asla izin vermeyeceğine yemin eden gizli bir topluluk. Ama kemerin eksik parçalarını bulan kimse olmadı. Oysa Kuzey'deki neredeyse herkes bir noktada böyle bir araştırma yapmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline'in yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Apollo açıklamayı sürdürdü. "Hikâyenin ikinci versiyonu tamamen farklı. Valory'nin korkunç bir sihri hapsetmediğini, Valor'ların en etkili büyü malzemelerinin olduğu bir hazine sandığını sakladığını iddia eder. Bazıları Valor'ların asıl bu yüzden öldürüldüğüne inanıyor. İleri gelen aileler Valor'ların sihirlerini ve hazinelerini çalmak istedikleri için yani. Hikâyenin bu anlatımında ölümlerinden sonra bile Valor'lara sadık kalan Warden'ler, Valor'ların güçlerinin ve hazinelerinin yanlış ellere geçmesini önlemek için kemeri kehanetle kilitlemişler."

Jacks gibilerin eline.

Evangeline, Jacks'in sihirli hazineyle ilgilendiğini kesinlikle görebiliyordu. Ne yazık ki, hikâyenin ilk versiyonundaki korkunç büyüyle de ilgilendiğini hayal edebiliyordu. Masalın hangi versiyonuna inandığını anlayabilmek için Jacks'in Valor'lar hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Ama kesin olarak bildiği tek şey, kilit altında tutulan her neyse, Jacks'in onu gözü dönmüş gibi istediğiydi. Fortuna'ların kemerine ulaştıkları sırada Jacks'in yüzünde saf bir umut vardı. Peki ama neden? Apollo'nun bir peri masalı olduğunu düşündüğü şeye o neden inanıyordu ki?

Jacks'in istediği şey Valor'ların en büyük hazinesini bulmak mıydı yoksa korkunç büyülerini serbest bırakmak mı?

"Ben küçükken" diye devam etti Apollo. "Kardeşim Tiberius'la birlikte Valory'yi aramaya giderdik. En sevdiğimiz oyunlardan biriydi..." Apollo, nadiren söz ettiği kardeşiyle ilgili anılarına dalıp giderken sesi hüzünle titredi.

Evangeline Wolf Hall'e ilk taşındığında, bir hizmetçi laf arasında ona Tiberius'un odasının kendi odasının hemen yanında olduğunu söylemişti. Ama Evangeline daha fazla soru sormaya çalışınca hizmetçi ağzını sımsıkı kapamıştı. Apollo, Evangeline'le nişanlanmasından sonra kardeşiyle yeni bir anlaşmazlık yaşadığına dair söylentileri inkâr etmeye devam ediyordu. Ama Evangeline geldiğinden beri Tiberius'u henüz kalede hiç görmemişti. Apollo'ya kardeşinin nereye gittiği ya da neden gittiğini sorduğunda Apollo ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonunda tanıştıklarında Tiberius'u seveceğini söylüyordu. Sonra da hemen konuyu değiştiriyordu.

Evangeline, yarın olmadan ve her şey değişmeden önce Apollo'ya kardeşini bir kez daha sormak istedi. Çünkü ertesi gün bu saatlerde aralarındaki hiçbir şey aynı olmayacaktı. Çünkü Evangeline, Apollo'yla evlenecekti. Jacks, Apollo'nun üstündeki laneti kaldıracaktı ve Apollo bir daha ona bu gece baktığı gibi bakmayabilirdi.

Evangeline bunu yapmanın doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, bu geceden sonra yapmak istediğinin bu olduğuydu.

Apollo'yu bu lanetin etkisi altında bırakmak, Marisol ve Luc'u taş heykeller olarak bırakmak gibiydi. Evangeline'e daha az acı verirdi ama yine de bunu yapamazdı. Apollo'yu bir büyünün etkisi altında yaşamaya mahkûm edemezdi.

Kehanet onu hâlâ endişelendiriyordu ama Valory Kemeri hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki Evangeline bildikleriyle en iyisini yapması gerektiğine karar verdi. Apollo'yu lanetinden kurtarmanın tek yolunun, sonuçları ne olursa olsun onunla evlenmek olduğunu biliyordu.

"Evangeline, sevgilim, iyi misin? Neden titriyorsun?"

Evangeline ellerine baktı. Ne zaman titremeye başlamışlardı? "Ben... Ben..." Ne diyeceğini bilemedi. "Soğuk... Sen üşümüyor musun?"

Apollo kaşlarını çattı. Arkalarında gürül gürül ateş yanarken Evangeline'in kalın sabahlığı içinde üşüdüğüne inanmamıştı belli ki. "Bu çok ani oldu, seni acele ettirdiğimin de farkındayım ama yemin ederim sana çok iyi bakacağım."

Evangeline daha çok titremeye başladı.

Apollo'nun yüzü hepten düştü. "Bize biraz zaman ver. Benimle aynı şeyleri hissetmediğini biliyorum..."

"Öyle değil..." Ne diyeceğini bilemeden sustu. Şu anki duygularını muhafaza edecek ama yine de onu bir kol mesafesinde tutacak sihirli sözcükler olmasını diledi. Apollo bu durumda onun için her şeyi yapardı ve Evangeline onun bu hâlinden yararlanmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istemiyordu. Onunla yakınlaşarak ya da bunun gerçek olduğu yanılsamasına kanarak ona ya da kendine zarar vermek istemiyordu. "Bana karşı çok tatlıydın."

Apollo'nun ağzının kenarındaki çizgiler daha da derinleşti. "Yarın her şey değişecekmiş gibi konuşuyorsun."

"Elbette bir şeyler değişecek" dedi Evangeline. "Bunu bu yüzden yapmıyor muyuz?" Evangeline bir an Apollo'ya doğru eğilmek için şiddetli bir arzu duydu. Bacağına bastırdığı bacağı, kat kay giysiye rağmen sıcacıktı, kollarının da sıcak olacağını hayal etti. Sıcak, sakinleştirici ve güçlü. Apollo onu kucaklamış ve öpmüştü ama Luc'tan beri hiç kimse ona sarılmamıştı. Evangeline kucaklanmayı özlemişti, sadece Luc'un değil, herhangi birinin ona sarılmasını özlemişti. Anne ve babasını kaybettiğinden beri, tüm bu rahatlatıcı, sevgi dolu küçük dokunuşlar onun için çok daha değerli hale gelmişti. Babasının ona sarılmasını, annesinin onu teselli etmesini özlüyordu ve...

Apollo kolunu omuzuna doladı, kolu Evangeline'in hayal ettiğinden daha yumuşak ve daha sıcaktı. Artık Evangeline'i ona doğru eğilmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Sadece birkaç saniye, sonra Evangeline kendini çekti.

"İstersen kalabilirim..." Her kelimeyi nefesini tutuyormuş gibi söyledi. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Giysilerimle yatar ve sadece sarılırım sana."

Evangeline konuşmak için kendine güvenmiyordu.

Hayır demeliydi. Gerçekten hayır demeliydi.

Apollo kendisi değildi; öyle olsaydı, bunu teklif etmezdi. Şu an Evangeline'in odasında bile olmazdı. Ama odasındaydı ve dünyadaki tek isteği Evangeline'in ona evet demesiymiş gibi bakıyordu.

"Lütfen Evangeline, kalmama izin ver." Diğer kolunu da ona doladı ve Evangeline'e tutmayı planladığı bir sözmüş gibi sarıldı. Dokunuşu yumuşak, saygılı ve Evangeline'in çok özlediği rahatlatıcı hislerle doluydu.

Yine de ona hayır demeliydi. Ama Apollo odasına tırmandığından beri aralarında bir şeyler değişmişti. Evangeline yarın yine de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gişeceğini biliyordu ama bundan bir geceliğine faydalanmak fena olmazdı. "Bu çok iyi olur."

Öyle de oldu. Çok iyi oldu.

Olasılıkla aralarındaki son güzel şeydi.

31

Günlük Havadis

HEPİMİZİN BEKLEDİĞİ GÜN

Kristof Knightlinger

Bugün Prens Apollo ve müstakbel Prenses Evangeline Fox'un evlenecek olmasına neredeyse üzülüyorum. O kadar çok heyecan verici olay yaşandı ki bitmesini hiç istemiyorum. Düğünle ilgili duyduğum söylentilerin yarısı doğruysa bile muhteşem bir gün olmalı.

Ne yazık ki, kraliyet kutlamasında en az bir önemli şahsiyet eksik olacak gibi görünüyor. Fortuna Hanesi'nden Tabitha Fortuna birkaç gün önce çok kötü düşmüş. Böylesine dişli birinin bir dizi merdivene yenilebileceğine inanmak zor ama görünüşe bakılırsa o kadar feci düşmüş ki beyni biraz hasar görmüş. İnsanların sakin, deli ve sihirli lanetler sözcüklerini mırıldandıklarını ve olanlar bir düşüşten ibaret değilmiş gibi konuştuklarını duydum. Ya da birileri güzel Evangeline Fox'umuzun dünyasını karartmaya çalışıyor olabilir mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

32

Aylar önce, yağmur bulutlarının güneşle mücadele ettiği ve bulutların galip geldiği yağmurlu, fırtınalı bir günde Evangeline Fox, Luc Navarro ile düğününü planlıyordu.

Düğün planı yapmak gibi bir niyeti yoktu aslında. O fırtınalı günden önce, Luc'la evlenmeyi düşünmemişti bile. O zamanlar henüz on altı yaşındaydı; bir eş olmaya hazır değildi. Genç kızlığını yaşamak istiyordu. Ancak şiddetli yağmur yüzünden o gün dükkâna hiç müşteri gelmemişti. Evangeline yeni gelen antika eşyalarla dükkânda yalnız kalmıştı. Yeni malların arasında bir de dolmakalem vardı ki üzerinde tuhaf bir şey yazıyordu: *Henüz var olmayan hayalleri bulmak için.*

Evangeline kendine engel olamayıp kalemi denemişti. Bunu yapar yapmaz da yepyeni bir hayal şekillenmişti. Kalemle ne kadar zaman çizdiğini bilmiyordu ama eseri tamam olduğunda bu ona bir umudun resmi gibi gelmişti. Evangeline ve sevgilisi bir iskelenin ucunda duruyorlardı. İskelenin her yerinde yanan mumların ışığı okyanusta öyle bir parıldıyordu ki, kayan yıldızlar denizine benziyordu. Sadece gece ve gecedeki ay şahitti. Orada başka hiç kimse yoktu, sadece Evangeline ve damadı. İkisi alınlarını birbirlerine dayamışlardı. Elindeki kalemin göğe kazıdığı sözler olmasaydı, Evangeline tam olarak ne yaptıklarını bilemeyebilirdi: *Yeminlerini avuçlarına yazıp ellerini birbirlerinin kalplerine bastıracaklar ki birbirlerine verdikleri söz sonsuza dek ve daima güvende olacağı kalplerine işlesin.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu, anne ve babasının beğeneceği bir tören olurdu. Yeminlerden, aşktan ve sonsuza dek birlikte olmaya söz vermekten ibaret sade bir düğün olurdu. Bugün olacakların tam tersiydi.

Evangeline, gelinliğine iliştirilmiş devasa kanatları odası boyunca sürükleyerek, ince bir buz tabakasıyla kaplı camdan dışarı baktı.

Wolf Hall'un her köşesindeki kulelerde kafeslere konmuş güvercinler, Apollo ve Evangeline sabah güneşinin altında ışıl ışıl ışıldayan altın benekli buzdan bir kemerin altında birbirlerine söz verdikten sonra salıverilmeye hazır bekliyorlardı. Gece ve ay bu töreni görmeyecekti bile. Ama koca bir krallığın tüm halkı orada olacaktı. En şık kürklerini giymiş, en zarif mücevherlerini takıp takıştırmış hâlde beklemeye başlamışlardı bile. Apollo gelinini öpüp ânında ona olan sevgisi kaybolduğunda hepsi orada olacaktı.

Evangeline'in midesine bir sancı girdi.

Bu düğünün ardından sonsuza dek mutlu olmayacaktı.

Dün gece yaptığı tercihten dolayı memnundu ama bugün kararı onu biraz üzüyordu. Apollo'nun geceyi yanında geçirmesine izin vermemeliydi. Ona sarılmasına izin vermemeliydi. Ona sahip olmadığı ve bugünden sonra bir daha sahip olamayacağı şeyleri hatırlatmasına izin vermemeliydi.

Apollo'nun ondan vazgeçmesini istemiyordu.

Apollo ona evlenme teklifi ettiğinden beri hep tatlı ve kibardı. Aşkını ilan etme konusunda biraz aşırıya kaçsa da, düşünceliydi. Ama Jacks'in büyüsü bozulduğunda nasıl biri olacaktı? Bütün gece ona sarılan şefkat dolu Apollo olarak mı kalacaktı? Onunla ilk tanıştığında neredeyse daha görür görmez başından savmaya hazır kibirli prens mi olacaktı yine? Yoksa başka bir şey, çok daha kötü bir şey mi olacaktı?

Evangeline, Valory Kemeri kehanetini düşünmemeye çalışıyordu. Hatta kemer hakkında duyduğu hiçbir şeye inanmamaya karar vermişti. Yine de endişelerinden tamamen kurtulmuş gibi görünmüyordu. Eğer kendisi bu kehanetin bir parçasıysa, kehanet gerçekleştiğinde ne olacaktı?

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu Marisol, yanına gelerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karamel rengi iç eteği ve belinde incili kalın kemeri olan kurutulmuş kayısı rengi bir elbise giymişti. Güzel görünüyordu. Artık Lanetli Gelin olarak anılmayan Marisol, son birkaç gününü çay partilerinin, şık elbiselerin ve Wolf Hall'un tüm güzelliklerinin tadını çıkararak geçirmişti. Mutlu ve hayat dolu görünüyordu ama Evangeline'in gelinliğindeki aşırılığı görünce gözleri hayretle açıldı.

Altın kenarlı kanatlar çok çirkindi ama Evangeline elbiseyi beğenmişti. Kalp şeklindeki yakası zayıf göğsünü olduğundan güzel gösterirken, son derece narin, beyaz kumaştan kat kat eteği, belinden elbisenin arkasına doğru kabaran altın rengi tüyler hariç, müthiş zevkliydi.

"Korkacak bir şey yok" dedi Marisol. "Seni taparcasına seven bir prensle evlenmek üzeresin."

Sevgisi uzun sürmeyecekti ama.

Ding.

Ding.

Ding.

Bir an için uzaktaki çan sesi uyarı gibi geldi ama sonra Evangeline hatırladı. Avluda, korodan tek bir çancı kalmıştı. Bu bir uyarı değildi, sadece sona eren tatlı müziğinin sesiydi.

"Ya beni sevmekten vazgeçerse?" deyiverdi Evangeline. "Ya evlendikten sonra hata ettiğine karar verir ve ikimizi birden Kuzey'den kovarsa?"

"Bunun için endişelenmene hiç gerek yok bence" dedi Marisol. "Birçok kız, birinin onları Apollo'nun seni sevdiği gibi sevmesi için büyü yapmak zorunda kalıyor."

Evangeline kaskatı kesildi.

"Ona büyü yaptığını ima etmek istemedim" diye düzeltti Marisol. Yanakları da kızarınca Evangeline, üvey kız kardeşinin ona kasıtlı olarak laf sokmadığını düşündü.

"Seni bu kadar çok sevmesine şaşırmamalı" diye devam etti Marisol kararlı bir tavırla. "Sen Evangeline Fox'sun. Henüz prensle evlenmedin ama daha şimdiden seninle ilgili peri masalları var. Sen kader tanrılarına meydan okuyan ve kendini taşa dönüştüren kızsın. Bir sokak dolusu talibini reddetmekten ya da lanetli üvey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kız kardeşini kraliyet balosuna götürmekten korkmayan ve o baloda bir prensin kalbini çalan kızsın. Hayatını yaşadığın gibi sev onu da. Doya doya sev, onunla geçen her gün bir öncekinden daha büyülü olacakmış gibi sev, onu kaderinmiş gibi ve ikiniz birlikte olursanız dünya güzeleşşecekmiş gibi sev, işte o zaman o da seni sevmekten asla vazgeçmez."

Marisol konuşmasını öyle sıcak ve içten bir kucaklamayla bitirdi ki haklı olduğuna inanmak hiç de zor değildi. Evangeline, Apollo'nun ona karşı hissettiklerini düşünmekten, kendisinin ona karşı hislerini pek düşünmemişti. Şu anda onu sevmediğini ama kolayca sevebileceğini biliyordu. Dün gece bir sevgi ışığı sezmişti ve geceyi onun kollarında geçirdikten sonra bu sabah daha fazlasını hissediyordu.

İlk görüşte âşık olmamış olabilirlerdi ama zaten Evangeline'in anne ve babası da bazı aşkların zaman aldığını söylemişti. Evangeline'in Apollo'dan tek istediği ona biraz zaman vermesi, bir şans tanımasıydı. Jacks laneti kaldırdıktan sonra bu zor olurdu belki ama eğer Apollo ona bir şans verirse Evangeline'in aşkı ikisini de sonsuza dek mutlu edecek kadar güçlü olabilirdi.

Umudunu kaybetmemişti.

Kafasının içinde küçük bir ses ona kehaneti yine umursamadığını hatırlattı ama Evangeline o sese kulak vermemeyi seçti. Bunun için yarın endişelenirdi.

Evangeline gelin odasından prensine âşık olmaya kararlı bir şekilde ayrıldı. Ama ya o gün lanetlenmişti ya da geçmişin lanetinden etkileniyordu, çünkü Evangeline düğünüyle ilgili hiçbir anısına, o anılar yaşandığı sırada bile tutunamıyor gibiydi.

Bir an Wolf Hall'un karlı bahçesine çıkıyor, soğuk hava yanaklarını ısırıyor ve avludaki yüzler büyük bir dikkatle ona doğru bakıyordu. Sonra Apollo'nun ellerini tutuyor ve nikâh memuru bileğini ipek şeritlerle Apollo'nun bileğine bağlıyordu. Evangeline kanının damarlarındaki akışının hızlandığını hissetti. Teni alev alev yanıyordu, prensinki de öyleydi. Sanki birbirlerine yaldızlı bir ipten daha güçlü bir bağ ile bağlıydılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nikâh memuru, orada bulunan herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle "Ve şimdi" dedi, "sözlerimle, bu ikisini birleştiriyorum. Sadece bileklerini değil kalplerini de birbirine bağlıyorum. Dilerim şu andan itibaren bir olarak atsınlar. Biri okla vurulacak olursa, diğeri ikisinin yerine de kanasın."

"Seve seve kanarım senin için" diye fısıldadı Apollo. Gözleri gözlerine, Evangeline'in onu öptüğü ilk gecekinden on kat daha arzulu bir şekilde kilitlenirken ellerini daha sıkı tuttu.

Evangeline, Jacks büyüsünü bozduktan sonra Apollo'nun ilgisinin hâlâ devam etmesini umut etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

33

Artık evlendiklerine göre Evangeline, Apollo'nun elini bırakmasına, öfkeli bakışlarını kalbine mızrak gibi saplamasına ve bir rüyadan uyanır gibi başını sallamasına hazırdı.

Ama tam tersine, Apollo elini daha sıkı tuttu. Ona daha derin bir saygıyla baktı; yeminlerinde gerçek bir sihir varmış ve gerçekten birleşmişler gibi.

Törenden kısa bir süre sonra, kar beyazı kurtların çektiği gümüş bir kızağa bindiler. Yalnızca bu gece için inşa edilmiş buzdan bir şatoya doğru giderlerken Apollo, Evangeline'e sarılıp onu ısıttı. Parlak mavi, kısa ömürlü ve olağanüstü derecede güzel olan manzara, umut etmeyi ve hikâyelerinin daha yeni başladığına inanmayı kolaylaştırıyordu.

Ah, Evangeline inanmayı öyle çok istiyordu ki!

Cam gibi parlayan duvarların içinde konuklara gümüş kadehlerde sıcak şarap ile şans ve aşk tadında orman yeşili pasta ikram edildi. Müzisyenler yerine, büyük bir müzik kutusu açıldı ve içinden çıkan gerçek boyutlu kurmalı oyuncaklar, insanı tüy gibi hafifleten sesler çıkardıkları harika bir performans sergilediler. Sesler uçurtmalardaki tüyler ve kuyruklar gibiydi. Öyle canlı öyle etkileyiciydi ki Evangeline, sihirli şarkılarla büyülenen ve dans ede ede ölen erkeklerle kızları anlatan uyarıcı masalları hatırladı.

Apollo kadehini bir yudumda bitirdikten sonra saray mensuplarıyla Kuzey soylularının oluşturduğu geveze kalabalığa döndü. "Hayatımın en güzel gününü kutlamak üzere burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Aslında sevgili Evangeline Fox'umla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanışana kadar evlenmek gibi bir arzum yoktu. Gelinimin şerefine burada hayalet tilkiler olduğunu göreceksiniz." Boş kadehini, buzdan bir geyik heykelinin üstüne tünemiş, dumandan yapılmış neşeli bir tilkiye doğru salladı. "Bunlar özel yaratıklar. Sihirliler ve siz de aşkı bulun diye hepinize birer tane hediye edilecek."

"Aşka ve tilkilere!" diye bağıran kalabalığın sesleri parıldayan buzda yankılandı.

Evangeline kadehinden bir yudum aldı ama güçlükle yutabildi. Apollo'nun ona olan aşkını kaybetmesini beklerken bir sürü korku yüzünden boğazı düğüm düğümdü.

Apollo'nun ona duyduğu sevgi neden son bulmuyordu?

Evangeline onu sevmekten vazgeçmesini istemiyordu ama bu bekleyiş de işkence gibiydi.

Kurmalı oyuncakların çaldığı romantik bir şarkı parıldayan buzda yankılanırken Apollo onu rüya gibi bir gülümsemeyle onurlandırdı. "İlk dansımızı yapmaya hazır mısın?"

Evangeline başıyla onaylarken, Apollo'nun geniş omuzlarının üzerinden bakıp kalabalığın arasında Jacks'in yüzünü aradı. Neyi bekliyordu?

Jacks'in büyüsü bozulmuş muydu? Unutmuş muydu? Düğüne gelmiş miydi ki?

Evangeline kendini dans etmeye, gülümsemeye zorladı. Ama sırtındaki kanatlar her dönüşünde daha da ağırlaşıyordu. Jacks kalabalığın arasında görünmüyordu. Apollo'yu eski hâline dönüştürmeye gelmemişti. Tabii eğer...

Ya Jacks büyü çoktan bozulduğu için gelmediyse? Belki de Evangeline, Apollo onu gerçekten sevmeye başladığı için büyünün bozulduğunu anlamamıştı. Bu kadarını umut etmek çok fazla olabilirdi ama Evangeline'in eskiden beri, başkalarının imkânsız gördüğü şeyleri umut etme gibi bir zaafı vardı.

Cesaretini toplayıp kocasının gözlerine baktı. Son birkaç gündür Apollo'nun gözlerinin içinde yıldızların parladığını ve aşktan âdeta kör olduğunu görmüştü. Ama şu anda Apollo'nun gözleri normaldi. Kahverengi, sıcacık ve sakin gözler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Evangeline. "Bu sabah olduğundan farklı bir şey hissediyor musun?"

"Elbette sevgilim. Seninle evlendim." Evangeline'i kendine doğru çekti, belinde duran elini kanatlarının altından kaydırarak sırtında gezdirerek tenine tatlı bir ürperti gönderdi. "Yüz kralın özgüvenini ve bin prensin tutkusunu hissediyorum. Bu gece Wolfric Cesareti ile savaşabilir ve galip gelebilirim."

O sırada gözleri için için yanmış olabilirdi.

Kesinlikle hâlâ büyünün etkisi altındaydı.

Ama hâli dün geceki kadar da korkunç değil gibiydi. Bir damadın düğünden hemen sonra geline böyle bakması gerekmez miydi zaten? Evangeline, Apollo'nun hâlâ lanetli olduğunu biliyordu ama öte yandan yavaş yavaş ona âşık olmaya başladığına da inanıyordu.

Apollo onu dans pistinde bir kez daha döndürdü ve bu kez Evangeline'in gözleri Jacks'i aramadı. Orada olup olmadığını öğrenmek için yine bakacaktı ama şimdi değil. Şimdi değil. İlk dansını ederken değil. Bu ânın tadını çıkaracaktı. Sonra Jacks'i bulacak ve ona büyüyü bozduracaktı.

Apollo dudaklarını Evangeline'in şakağına değdirdi.

Heyecanlı mırıldanmalar kalabalığın içine doğru dalga dalga yayıldı. Hareket eden bir gülümseme, sevinç ve coşku gibiydi. Ve sonra... Şşşş!

Işıltılı buzdan şatoda bir sessizlik dalgası dolaştı.

Evangeline, Jacks'in nihayet geldiğini zannederek yüzünü damattan çevirdi. Ama herkes, çizgili yeşil yelek giymiş başka bir genç adama bakıyordu.

Genç adam çok uzun boylu değildi ve oldukça zayıf yapılıydı; ama kalabalığın arasından güç sahibi biri gibi omuzları dik, başı hafif geriye eğik ve gözlerinde, gelinle damadın ilk dansını bölmemesini söyleyecek herkese meydan okuyan bir tavırla geçti.

Evangeline fısıltıların dudaklarda söndüğünü ve şok olmuş yüzlerde ağızların açık kaldığını gördü. Bu genç adam Evangeline ile Apollo'nun yanına geldiğinde tüm balo salonu susmuş, müzik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kutusu enstrümanlarının tuhaf tınısı ve hayalet tilkilerin ayaklarının pıtırtısı dışında tek bir ses duyulmaz olmuştu.

"Merhaba kardeşim" dedi yabancı. Sesi yumuşak ve yakın zamanda kısılmış da daha yeni çıkmaya başlamış gibi biraz bozuktu.

Demek bu gizemli Tiberius'tu. Kardeş gibi görünmüyorlardı. Gerçi Evangeline, Apollo dansı bırakıp onu hemen arkasına sakladığı için genci çok fazla inceleme şansı bulamamıştı.

Tiberius güldü.

"Bela istemiyorum" dedi Apollo.

"Öyleyse neden elin kılıcının kabzasında? Ona söyleyeceğimi mi sanıyorsun..."

Apollo kuşağından kılıcını çekti.

Düğün konuklarının yarısı nefesini tutarken birkaçı, kraliyet kavgasına tanık olma hevesiyle alkışladı.

Evangeline'in şimdi bir şeyler yapması gerekiyordu. Apollo ile Tiberius arasında düşmanlık olduğundan şüphelenmişti ama yine de, onu böyle saplantı haline getirmesine neden olan büyünün etkisi altında olmasa Apollo'nun şiddete bu kadar meyilli olacağını düşünmüyordu.

Damatla kardeşinin arasına girdi. "Sevgilim." Evangeline bir elini Apollo'nun göğsüne bastırdı. Ama artık bir şey yapmasına gerek yoktu.

Ona *sevgilim* dediği anda, Apollo'nun tüm tavrı değişti. Evangeline daha önce ona bir sevgi sözcüğü kullanmamıştı ve şimdi böyle söyleyince Apollo kılıcını bırakıp onu dans pistinin ortasında öpebilirmiş gibi görünüyordu.

Tiberius bir kahkaha atacakken yine kendini frenledi. "Söylentilerin doğru olduğuna inanamıyorum... Onu seviyorsun. Ya da büyülenmişsin."

Evangeline alındı. Tiberius'un şaka yapıyor olmasını umdu ama belki de yapmıyordu. Belki de gerçeklerden şüpheleniyordu ve iki kardeşin son kavgalarının nedeni buydu.

Apollo, Evangeline'den kurtulup kılıcını kaldırdı. Gözleri öfkeyle parlıyordu yine. "Bir daha karıma hakaret edersen senin dilini keserim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sevgilim" diye atıldı Evangeline. Ama bu defa sözcük aynı etkiyi yaratmadı.

Apollo ona aldırmadan kardeşine doğru bir adım attı. Çizmelerinin altındaki buzda saç teli gibi ince çatlaklar oluştu.

Tiberius teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Buraya kavga etmeye gelmedim." Döndü ve Evangeline'i saygıyla selamladı. "Özür dilerim prenses. Sizi gücendirdiysem bunu bir dansla telafi etmek isterim."

Apollo kılıcıyla itiraz etmek istiyormuş gibiydi ama Evangeline önce davrandı. "Teşekkür ederim. Onur duyarım." Ardından Apollo'ya döndü. "Belki bana bir düğün hediyesi olarak aranızdaki küslüğü unutup barışırsınız?"

Apollo çenesini oynattı.

Evangeline nefesini tuttu. Keşke onu bu kadar zorlamasaydı. Jacks'in büyüsünün şu anda bozulması çok kötü bir zamanlama olurdu.

Sıkıntılı bir sessizlikten sonra Apollo kılıcını kınına soktu. "Sen nasıl istersen karıcığım."

Tiberius, Evangeline'in eline uzanırken kurmalı sanatçılar bilinmeyen bir melodi çaldılar. Tiberius dans ederken Evangeline'i kendine olması gerekenden çok daha yakın tutuyordu. Kardeşine nispet olsun diye böyle yapıyor olabilirdi ama Evangeline'e göre dans etmeyi de pek bilmiyordu. Derslere sabrı olmayan birine benziyordu.

Yakından, iki kardeşin birbirine hiç benzemediği daha da net görülüyordu. Apollo'nun yüz hatları çok keskin değildi ama Tiberius'unkiler hepten silikti. Sevecen yüzündeki çiller ona afacan bir görüntü veriyordu. Olsa olsa Evangeline'le aynı yaşlardaydı. Saçları bakır rengi ve uzundu ama onun asi küçük kardeş olduğunu ilan eden ense kökündeki dövmesi görünecek kadar yukarıdan, atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı.

"Beklediğim gibi değilmişsin." Tiberius bir gözünü kısıp tek kaşını kaldırdı. Evangeline, Apollo'yla geleneksel yollarla evlenmiş olsaydı, onun kendisini böyle dikkatle incelemesinden rahatsız ola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilirdi. Ama koşullar göz önüne alındığında, küçük prensin incelemesi anlaşılabilirdi.

"Şu anda ezmekte olduğun kanatlara aldanıyorsan" dedi Evangeline, Tiberius'un parmaklarını biraz gevşetmesini umarak. "Ne yazık ki kanatlar elbisemin bir parçası sadece. Melek falan değilim."

Tiberius'un dudakları seğirdi ama Evangeline bunun bir gülümseme mi yoksa sırıtma isteği mi olduğunu anlayamadı. İyi bir izlenim uyandırmaya mı çalışıyordu yoksa ona güvenmediğini göstermeye mi çalışıyordu? Üstelik merak ettiği tek şey bu değildi.

"Ben Apollo'yla nişanlandıktan sonra neden ortadan kayboldun?"

Tiberius'un gözleri şaşkınlıkla parladı. "Çok cesursun."

"Ne bekliyordun?"

"Dürüst olmam gerekirse pek bir şey beklemiyordum. "Apollo derdi ki eğer..." Tiberius yüzünü buruşturarak sustu. "Kusura bakma, bunu onun düğününde söylememeliydim. Ona kötülük etmek benim için bir alışkanlık. Sevgimi böyle gösteriyorum." Tiberius adımlarını hızlandırıp Evangeline'i buzlu pistte birden döndürürken yüzünde yeni bir gülümseme, olasılıkla yapmacık bir tebessüm belirdi. "Kardeşimi seviyor musun Evangeline?"

Evangeline'in nefesi tutuldu. *Evet* kesinlikle doğru cevaptı ama Evangeline, Tiberius'un bunun yalan olduğunu zaten bildiğini seziyordu. Tiberius ona, birleştirmek yerine bozmak istediği bir yapbozmuş gibi bakıyordu. Tiberius ile Apollo'nun anlaşamadıkları ortadaydı ama Evangeline, Tiberius'un ağabeyine gerçekten değer verdiği ve kendisinden bu yüzden kuşkulandığı izlenimi edindi.

"Daha önce birini sevdim" diye itiraf etti Evangeline. "Onu kaybettikten sonra hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevemem sandım. Ama Apollo'yu daha da çok seveceğime dair umudum var." Yeter ki Jacks büyüyü bozduktan sonra olacakların üstesinden gelebilsinler. "Seninle de arkadaş olmak isterim. Benim hiç erkek kardeşim olmadı."

Tiberius'a ürkekçe gülümsedi. O ve Marisol bir şeyleri düzeltebiliyorlarsa, Apollo ve Tiberius için de umut vardı. Belki zamanla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birbirlerini kaybettikleri yakınlarının yerine koyabilir ve aile olabilirlerdi. Marisol de yokluğu varlığından daha iyi olan annesinin yerini doldurabilirdi.

Tiberius'un yüzündeki ifade anlaşılmazdı, Evangeline'in sınavını geçip geçmediğini belli etmiyordu. Ama onu buzlu pistte son bir kez döndürürken artık kanatlarına basmadığını fark etti.

"Dans için teşekkür ederim Evangeline. Niçin ortadan kaybolduğumu sana tekrar görüştüğümüzde anlatırım. Geceni daha fazla mahvetmek istemiyorum." Müziğin susmasıyla birlikte Tiberius onu usule uygun olarak selamladı.

Uzaklaşırken elinde, Evangeline'in kanatlarından çaldığı bir tüyü döndürüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

34

Kuzey'deki düğün davetlerinin şafak vaktine kadar sürmesi gerekiyordu. İnsanlar fıçıları kurutana kadar, pastayı silip süpürene kadar yiyip içmeliydi. Ancak hava kararmaya başladıktan kısa bir süre sonra, hâlâ pastalardan kuleler ve tokuşturulmayı bekleyen bir kadeh imparatorluğu dururken Prens Apollo, Evangeline'e doğru eğilip kulağına fısıldadı: "Krallığımı seviyorum ama tüm düğün gecemi halkımla geçirmek istemem." Evangeline'in kulak memesine uzayan bir öpücük kondurdu. "Gizlice sıvışalım sevgilim. Düğün süitimize gidelim."

Korkudan Evangeline'in midesine kramplar girdi. Bu iş çok fazla uzamıştı. Jacks'i bulması gerekiyordu. Davetin bir kısmında eğlenmek fena değildi ama Apollo hâlâ büyünün etkisi altındayken işler bu noktaya varmamalıydı.

Bu lanete bir son vermenin ve evlendiği prensin gerçek hislerini öğrenmenin zamanı gelmişti.

Evangeline, onunla düğün süitinde buluşacağına dair defalarca söz verdikten bir süre sonra Apollo nihayet gitmesine izin verdi. Ancak sonrasında, Evangeline konukların arasında, kurmalı müzisyenler ve pasta kuleleri arasında gezinip Jacks'in izini sürerken bile Apollo'nun gözlerini üzerinde hissetti.

Apollo'yla dans ettikten sonra Evangeline, Kupa Prensi'ni ana salondan çıkıp buzlu koridorlardan birine girerken görmüştü. O sırada Apollo'yla ikisi Marisol'ü, Evangeline'in üvey kız kardeşi için planladığı öpüşmeli satranç oyununa katılacak olan bir grup soylu bekârla tanıştırıyorlardı. Evangeline o zaman Jacks'in peşi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne düşmek istememişti. Ama o yöne doğru seğirtenleri görmüştü. Daha sonra çoğunun solgun ve endişeli yüzlerle geri dönmesi Evangeline'i, Jacks'in korku tetikleyen bir takım gizli saklı işler çevirdiğine dair şüphelendirdi.

Görünüşe bakılırsa haklıydı da. Bu buzdan şatonun soğuğunda tir tir titrerken nihayet Jacks'i el koyulmuş bir taht odasında buldu. Odanın tavanı kalın, tonozlu buz kirişlerdendi. Duvarlar parıldayan kırağı kaplıydı ve üzerlerine yıldızlar, ağaçlar ve sırıtan bir hilal kazınmıştı.

Jacks buzdan bir tahta yaslanıp, hayaletten daha fiziksel görünen bir tilkiye baktı. Kömür karası gözlerinin birini çevreleyen sarımsı kahverengi halka hariç, tilkinin tüylü kürkü bembeyazdı.

Jacks, hayvanın sevimliliği bir şekilde onun bazı kötü yanlarını yumuşatabilirmiş gibi, karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. Evangeline biraz geride durup zor durumdaki Jacks'i keyifle izlemek istedi.

Hayvan çizmelerine burnunu sürtünce Jacks geri çekildi.

Evangeline dayanamayıp gülünce sonunda kendini ele verdi. "Sanırım seni sevdi."

"Neden bilmiyorum." Jacks hayvana kaşlarını çattı.

Tilki, çizmesinin tokasını sevgiyle yalayarak karşılık verdi.

Evangeline gülümsemeye devam ediyordu. "Ona bir isim vermelisin."

"Bunu yaparsam kendini evcil hayvan sanır." Jacks'in sözleri nefret doluydu ve bu Evangeline'i bu, kader tanrısının başına gelen en iyi şeyin bu tilki olduğuna iyice inandırdı.

"İstersen senin yerine ben koyayım adını? Pofuduk Prenses'e ne dersin?"

"Bunu bir daha asla söyleme."

Evangeline tatlı tatlı gülümsedi. "Bir daha bir kader tanrısıyla anlaşma yapacak olursam espri anlayışı olan birini seçeceğim, Toksik gibi."

Jacks gözlerini yavaşça Evangeline'e doğru kaldırdı. Gözleri, buzdan tahtı gibi soluk maviydi ve soğuktan dolayı yüzünün et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rafında kıvır kıvır olmuş lacivert saçlarıyla çevrilmişti. Düğmelerinin yarısı açık duman mavisi yelek ve simsiyah pantolon giymişti. Kalçalarının hemen üstünde duran düşük belli kemeri ona dağınık bir kış kralı görünümü veriyordu. Evangeline'e ters ters bakmasına bakılırsa sinirli bir kış kralıydı. "Bizden biriyle anlaşma yapma konusunda dersini almışsındır diye düşünüyordum."

"Aldım. O yüzden de bir daha bir şeye ihtiyacım olduğunda anlaşma yaparsam seninle yapmayacağım."

"Dalga geçilecek bir şey değil bu" diye homurdandı Jacks.

"Umurunda değil sanıyordum."

"Değil. Ama bana bir öpücük daha borçlusun ve ben onu alana kadar da benimsin. Ve ben paylaşmayı sevmem."

"Seni tanımasam kıskanıyor derdim."

"Kıskanırım tabii. Kader tanrısıyım ben."

"Madem bu kadar kıskançsın, Apollo'nun üzerindeki büyüyü neden kaldırmadın?"

"İnsanlar arasında olanlarla zerre kadar ilgilenmiyorum."

"Büyüyü boz, çünkü Apollo ve ben evlendik" dedi Evangeline sert bir tavırla. "Anlaşmamızın yarısına sadık kaldım. Şimdi sen de bana verdiğin sözü yerine getir."

"Tamam" diye mırıldanan Jacks sakinliğiyle Evangeline'i şaşırttı. "Ben hâlâ bunun öngörüsüz bir seçim olduğunu düşünüyorum ama eğer sen gerçekten Apollo'nun artık sana karşı bir şey hissetmemesini istiyorsan, sana bunun yöntemlerini göstereceğim." Jacks mücevherli hançerini çıkarıp parmağının ucuna batırdı. Sarı benekli tanıdık bir kan damlası göründü.

Tilki kan damlasını şöyle bir kokladıktan sonra iniltiye benzer bir ses çıkararak geri çekildi.

"Gördün mü bak?" dedi Jacks tatlılıkla. "Hayvan bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyor."

"Hayır, o, senin kötü biri olduğunu biliyor. Arada ciddi bir fark var." Bununla birlikte, Jacks'in kanı Evangeline'i biraz rahatsız etti. "Amacın ne?"

"Sözümü tutacağıma inanmak bu kadar zor mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslında kader tanrıları bir anlaşma söz konusu olduğunda sözlerini tutmalarıyla bilinirdi. Tüm uyarılara rağmen insanların onlarla anlaşma yapmaya istekli olmalarının nedeni de buydu. Ama Evangeline'i tutan bir şey vardı.

"Kararsız mısın? Sana köle olmaya devam etmesini istersen seni yargılayan son kişi ben olurum."

"O benim değil, senin kölen." Evangeline tahta doğru bir adım attı.

Jacks'in kalkan kaşları şaşkınlığını ele verdi.

Bu, Evangeline'e zafer kazanmış gibi hissettirmiş olmalıydı. Ama ona Jacks'i en son hayrete düşürdüğü anı hatırlatmıştı. Toksik'in bardağından içip kendini taşa dönüştürdüğü anı.

Evangeline güçlükle yutkundu.

Jacks ağırkanlı bir zarafetle öne doğru eğildi ve kanayan parmağını Evangeline'in dudaklarına hafifçe bastırdı.

Evangeline'in tüyleri diken diken oldu. Dokunuşu şatodan daha soğuk değildi ama Jacks tarafından okşanmak çok sinir bozucuydu.

"Onu öptüğün anda Apollo'nun sana karşı duyduğu tüm sahte hisler yok olacak." Jacks buz gibi soğuk parmağını Evangeline'in ağzında daha sert bir şekilde sürükledi. Kaba ve biraz da ceza verir gibi bir tavrı vardı. Bugün kanı tatlı değil, acıydı. Hata tadı vardı. "Büyünün işe yaraması için gün doğmadan önce onu öpmelisin. Ama sana baştan söyleyeyim, bunu yaparsan prensin ona iyilik ettiğini düşünmez. Kahramanların mutlu sonları olmaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

35

Evangeline bunu enine boyuna düşünmemişti. Düşünmüş olsaydı, Apollo'ya düğün süitinin tam olarak nerede olduğunu sorardı. Wolf Hall'un sarmal kulelerinden birinin tepesinde olduğunu öğrenince o zaman başka bir yerde buluşmalarını teklif edebilirdi. Tercihen birden fazla çıkışı olan, zemine yakın bir yerde.

Aslında Jacks'in büyüsünden kurtardıktan sonra Apollo'nun onu kulenin penceresinden atacağını sanmıyordu. Ama bu büyü bozulunca Apollo'nun nasıl biri olacağını da bilmiyordu. Ona masallar anlatan tatlı prens mi olacaktı yoksa bu gece kardeşine neredeyse saldıran öfkeli prens mi?

Bu, aşk hikâyelerinin asıl başlangıcı mı yoksa sonu mu olacaktı?

Evangeline, Apollo'yu sevmek ve büyü bozulduktan sonra bu evliliği yürütmek fikrinden yanaydı. Ama Jacks'in sözleri kulağında çınlıyordu: *Prensin ona iyilik ettiğini düşünmeyecek.*

Evangeline'in girmek üzere olduğu düğün süitinin kapısında altı asker nöbet tutuyordu. Birdenbire geri dönmek, her şeyi olduğu gibi bırakmak istedi.

Ya da içeri girip Apollo'yu öpmekten sakınabilirdi. Büyüyü bozmak için gün doğumuna kadar vakti vardı. İçeri girse ve onu hemen öpmese? Oturup sohbet edebilirlerdi. Şafak vaktine ne kadar vardı ki?

Evangeline derin bir nefes almaya çalıştı ama düğün süitinin kapısına yaklaşırken nefesi boğazında bir yere takıldı. Geri dönmedi. Ama içeri girip kapı arkasından kapanınca geri dönmediğine pişman oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oda, yanan yüzlerce mumun ateşinden aşırı sıcak ve binlerce beyaz çiçeğin baş döndürücü tatlı kokusuyla doluydu. Yerden kanepelere, hatta dört direkli koca yatağa kadar neredeyse her yerde o çiçeklerden vardı.

"Hoş geldin sevgilim" diye mırıldandı, yatağa davetkâr bir şekilde uzanmış olan Apollo. Gömleğini çoktan çıkarmıştı. Yağa çok benzeyen bir şeyle parlayan çıplak göğsünde kocaman bir kehribar taşı vardı sadece.

Evangeline'in midesi bulandı. Apollo'yu bu gece öpmekle ilgili tüm şüpheleri yok oldu. Sonrası kendisi için ne kadar zor olursa olsun, bu büyüyü bozmak zorundaydı.

"Beni beklettin kanıcığım." Bir çiçek yaprağını yağlı göğsünde aşağı yukarı gezdirdi.

Evangeline'in boğazında sıkışıp kalan nefesine bir de korku eklendi. Büyüyü bozduktan sonra Apollo'nun ondan nefret etmemesini istiyordu, ancak o anda bu pek mümkün görünmüyordu.

"Bir dakikaya ihtiyacım var" diyerek vakit kazanmaya çalıştı. Evangeline şarap sevmezdi ama oymalı bir masanın üzerinde erik rengi güzel bir şişe dikkatini çekti. Kendine cömert bir kadeh doldurdu.

İçki köpük köpüktü ama çürük böğürtlen ve tuz tadı vardı. Evangeline neredeyse tükürecekti ama henüz Apollo'ya yaklaşmaya hazır değildi. Büyük bir yudum daha içip kadehi yarıladı. İçse daha içerdi de sarhoş olmak istemiyordu.

Şarabı bıraktı ve cesurca yatağa doğru yaklaştı.

Apollo dudaklarını yaladı.

Evangeline cesaretini kaybetmeden gözlerini kapadı ve onu öptü.

Apollo güçlü ve arzulu kollarıyla Evangeline'e sarıldı. Onu kendisiyle birlikte yatağa çekerken Evangeline karşı koymaya çalışmadı. Bu, birazdan bitecekti. Az sonra her şey bitecekti. Daha bunu düşünürken bile Apollo'nun dilini geri çektiğini ve kollarını gevşettiğini hissetti.

Evangeline, kollarından sıyrılıverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Apollo normalde yapacağı gibi onu tutmaya çalışmadı. Hatta yatakta doğrulurken onu hafifçe itti.

Elleri yumruk halini aldı, omuzları gerildi. Bakışları çiçek yapraklarından mumlara, mumlardan yağlı göğsüne doğru kayarken ağzını açtı ve sonra sımsıkı kapattı.

Kaşlarını çattı, elini karnında gezdirdi ve yağı yatağa sildi.

Oda küçüldü, içerisi daha sıcak oldu, çiçeklerin kokusundan dolayı havası ağırlaştı ama asıl boğucu olan Apollo'nun sessizliğiydi.

Evangeline, Luc'u sevmekten vazgeçmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü hiç anlamamıştı. Onu sevmek istemediğinde bile bu duygu varlığını sürdürmüştü. İnsanlar buna sevginin kaybolması diyordu ama kaybolmak kolaydı. Luc'tan vazgeçmek bir kayaya tırmanmak gibi olmuştu daha çok. Evangeline o kayaya kurtulmak, bırakmak, tutunacak başka bir şey bulmak için mücadele ederek tırmanmıştı.

Onu unutmak istemişti, gözlerini kapatmak ve tamamen kurtulmak. Ancak güçlü duyguların bir anda yok olmamasının nedenleri vardı, bir insanın onlardan kurtulmak için duygularının taşıdığı güçten daha fazlasına ihtiyaç duymasının nedenleri vardı.

Apollo yatağın çarşaflarını sımsıkı kavradı. Ardından eliyle yüzünü ovuşturdu ve tüm öfkesi yok olup yerini yalın bir acıya bıraktı. Gözleri kıpkırmızıydı, dudak bükmüştü ve çenesini öyle bir sıkıyordu ki Evangeline kemikleri kırılacak sandı.

"Ne yaptın Evangeline?" Apollo bu sert sözleri bağırır gibi söylememişti ama sesi kesinlikle kapının önündeki muhafızların duyabileceği kadar yüksekti. "Neden kalbime bıçak saplamışsın gibi hissediyorum?"

Acıyla yüzünü buruştururken gözlerini kapadı.

Yaşadığı pişmanlık yüzünden Evangeline'in boğazı düğüm düğümdü. Hıçkırığını yutmaya çalıştı. Apollo'nun öfkeleneceğini sanmıştı. Ama bu kadar incinmiş görüneceğini tahmin etmemişti.

Ona elini uzatmak, teselli etmek istiyordu ama belki de en iyisi ona zaman tanımaktı.

"Üzgünüm... Seni incitmek istemedim." Evangeline yataktan indi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yapma..." Apollo onun elini tuttu. "Ben... Biz... Bu..."

Evangeline, ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığını düşündü.

Derken Apollo birden elini bıraktı, teni kül rengine döndü, omuzları çöktü, gözleri kaydı ve yatağa yığılıverdi.

Başı korkunç bir şekilde iki yana sallanıyordu.

"Apollo!" Evangeline ona doğru atılıp elini göğsüne bastırdı. Göğsü kaygan ve sıcaktı ama inip kalkmıyordu.

"Apollo... Apollo..." Evangeline adını tekrarlarken elini boynuna götürüp nabzını yoklamaya çalıştı ama bulamadı. Kılıçlardan yapılmış bir kalbin içine adını yazdırdığı göğsünü elledi tekrar. Kalbi de atmıyordu ama dövmenin etrafında teninin rengi mavinin tuhaf bir tonuna dönüşmüştü. *Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.*

Evangeline onu sarsmayı denedi.

Hiçbir şey olmadı.

"Apollo, ayağa kalk!" Evangeline korkudan ağlayarak bağırıyordu.

Tekrar sarstı onu. Apollo'nun hareket etmesi gerekiyordu. Nefes alması gerekiyordu. Hayatta kalması gerekiyordu. Apollo ölmüş olamazdı. Ölmüş olamazdı. Ölmüş olamazdı. Eğer öldüyse...

Evangeline en kötüsünü düşünürken boğazına yine bir hıçkırık takıldı. Apollo öldüyse bu, öpücüğünün sadece büyüyü bozmakla kalmayıp onu öldürdüğü anlamına geliyordu. Onu öldürmüştü ve bunu yapması için onu Jacks kandırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

36

Jacks bir defasında Evangeline'e, "Odada onlarla birliktey-sen, cinayeti başka birine işletmenin anlamı yok" demişti. Evangeline'in Apollo'yla son öpüşmesi, Jacks'in odada olmadığı ilk büyülü öpücüktü.

Evangeline hıçkırıkları göğüs kafesini sıkıştırırken, "Yardım edin!" diye haykırdı.

Kapı açıldı ve az önce mum ışığı ve çiçek yapraklarıyla dolu olan odayı kalın çizmeler, parlayan silahlar ve ölçüsüz sövgüler doldurdu.

"Doktor çağırmalıyız" diye hıçkırdı Evangeline. Ağlamak için çok erkendi ama gözyaşlarına engel olamıyordu.

"Ona ne yaptın?"

"Sanırım öldü!"

"Onu sen öldürdün!"

Askerlerin sözleri hızlı ve keskin oklar gibi havada uçuşurken iki adam Evangeline'i kanatlarından tutmuş, tüylerini her yere saçarak onu yataktan çekiyordu.

"Git buradan" dedi biri.

"Durun..." Evangeline gözyaşları arasında itiraz etti. Bunun kısmen kendi hatası olduğunu biliyordu ama suçlusu bir tek o değildi. "Ben... Ben yapmadım... Ben yapmadım..."

"Sana bağırdığını duyduk. Ve şimdi..." Asker cümlesini tamamlamadı bile. Diğer iki muhafız Evangeline'i kapıya doğru sürüklerken sözleri havada asılı kaldı. "Onu boş bir odaya götürüp bağla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yın. Siz de..." Başka iki askeri işaret etti. "... Prens Tiberius'u bulun ve ağzınızı sıkı tutun. Şimdilik bunu gizlemeliyiz."

Evangeline itiraz etmeye çalışıyor ama ağlamaktan konuşamıyordu. Tüm vücudunu sarsan korkunç hıçkırıkları o kadar yoğundu ki ne kulenin soğuğunu ne de onu merdivenlerden aşağı sürüklerken her basamakta kanatlarını yırtan ve yerde tüy ile gözyaşından izler bırakan askerlerin sert ellerini hissediyordu.

"Onu... Onu... Lord Jacks'i bulmalısınız..." diyebildi sonunda. "Bunu o yaptı... O, Kupa Prensi."

Evangeline'i rutubet ve toz kokan loş bir odaya sokarlarken, "Ağzına tıkmak için bir şey al şuradan" diye homurdandı kısa boylu asker. Elbirliğiyle kanatlarının kalan kısmını da kopardılar. Onu ite ite ahşap bir sandalyeye oturturlarken Evangeline sırtına çarpan soğuğu hissetti. El bileklerini sandalyenin kollarına, ayak bileklerini de ayaklarına bağladılar. Sonra da kısa boylu asker ağzına pis kokulu bir bez soktu.

Ağzına tıkılan bez Evangeline'in yalvarışlarını kesti ve iğrençliği, gözyaşlarını kısa süreliğine durdurdu. Ama uzun sürmedi. Takip eden sessizlikte tek duyabildiği *katil* ve *aptal* kelimeleri, görebildiği tek şey de Apollo'nun kederli gözleriydi. Ama sonra sel gibi akan gözyaşları o görüntüyü de bulanıklaştırdı.

"Bu tıkaç onu neden susturmadı?" dedi kısa boylu asker.

"Bırak ağlasın" diye mırıldandı diğeri. O daha iri ve kafası tıraşlıydı. Boş şöminede ateş yakmaya kalkmıştı. Evangeline, Apollo'nun özel muhafızını tanıdı. Havelock. Muhafızın onun üşümesini umursadığını sanmıyordu ama boş oda buz gibi soğuktu ve Evangeline onu orada yalnız bırakacaklarını düşünmüyordu. Sanki kaçabilecekmiş gibi. Onu çözseler bile bir yere gidemezdi. Ciğerleri sökülürcesine hıçkırdı.

Apollo'yu öldürmüştü.

Apollo ölmüştü.

Apollo ölmüştü ve onu o öldürmüştü.

"Kes artık şunu." Kısa boylu asker elini kaldırdı...

"Bir kraliyet muhafızı gelecekteki kraliçesine böyle mi davra-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nır?" dedi yarı açık kapıda görünen Jacks. Karanlıkta ve gözyaşları arasında Evangeline'in onu görmesi zordu ama sesindeki zalimliği nerede olsa tanırdı.

Kupa Prensi bu! Katil o! Evangeline bağırmaya çalıştı ama o korkunç tıkaç hâlâ ağzındaydı. Şimdi de muhafızlara bir şey olmuştu. İkisi de hareket etmiyordu. Evangeline kurtulmak için cılız bir çabayla sandalyesini salladı.

"Kendine zarar vermekten vazgeç" dedi Jacks.

Daha önce Evangeline'e vurmaya yeltenen kısa boylu asker, sabit kalmasını sağlamak için elini sandalyenin arkasına koydu.

Neler oluyordu böyle?

Askerler ele geçirilmişti sanki. Havelock, Jacks'e eli bıçaklı bir gölgeye bakar gibi bakıyordu ama Jacks içeri girip usulca "Defol" diyene kadar yerinden kımıldamadı.

İki asker Evangeline'i bağlı halde Kupa Prensi'yle baş başa bırakıp tek kelime etmeden çıktı.

Benden uzak dur! Jacks yaklaşırken Evangeline yine sandalyeyi sallayarak bağırmaya çalıştı.

Loşlukta Jacks'i görmek zor olmalıydı ama Evangeline'e bakarken mavi mavi yanan gözleri hafifçe parlıyordu. Evangeline'in ayaklarının altındaki kırık altın rengi kanatlara, kenarları yırtılmış bembeyaz eteklerine ve yanaklarındaki gözyaşı izlerine dikkatle baktı.

Ağlamayı kes. Jacks'in sesi alçak ve sakindi. Bir kez daha Evangeline'in düşüncelerini ele geçiriyordu. Üzgün değilsin. Sakinsin ve beni gördüğüne sevindin.

Evangeline, varlığının kendisini ne kadar mutsuz ettiğini anlamasını dileyerek ters ters baktı ona. Karşısında ağlamak istemiyordu ama orada öyle sakin ve duygusuz durduğunu görmek ona Apollo'nun nasıl öldüğünü hatırlatıyordu.

Gözyaşları sel gibi aktı yanaklarından.

Jacks, Evangeline'in ayaklarının dibindeki su birikintisine gözlerini kısarak baktı. "Bunların *hepsi* gözyaşı mı?" Gözlerinde ufacık bir dehşet belirtisi gibi bir şey titreşti. Evangeline, Jacks'in onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

umursadığına bir an bile inanamazdı. Apollo'yu öldürdüğü gibi onu da öldürecekti ki yaptıklarını kimseye anlatamasın.

Jacks ağzındaki tıkaca uzanırken kendini hazırladı ve bez parçasından kurtulduğu anda bağırdı: "Katil! Bir..."

Jacks eliyle ağzını kapattı hemen. "Gerçekten o pis bezi ağzına geri tıkmamı istiyor musun?"

Evangeline kaskatı kesildi.

Jacks hafiften gülümsedi. "Şimdi sana bir soru soracağım ve sen bağırmadan cevaplayacaksın. Ne zamandır böyle ağlıyorsun?"

Elini Evangeline'in ağzından yavaşça çekti.

Gözlerinden akan yaşları görünce kendisi de şaşıran Evangeline sonunda cevap verebildi. "Acımı önemsiyormuşsun numarası yapma... Apollo'yu öldürdüğün gibi beni de öldüreceksin."

"Apollo'yu ben öldürmedim ve sana zarar vermeye hiç niyetim yok. O kehanet için sana hâlâ ihtiyacım var, unuttun mu?"

"Sana bir daha hiçbir konuda yardım etmeyeceğim" diyerek öfke püskürdü Evangeline. Ya da çok öfkeli olduğunu belli etmeye çalıştı. Öfkesinden kudururken böyle burnunu çeke çeke konuşması utanç vericiydi ama o metanetle devam etti. "Sana yardım etmektense sonsuza kadar burada bağlı kalmayı tercih ederim."

"Bu kadar pervasız konuşmamalısın." Jacks mücevherli hançerini çıkardı ama Evangeline'in boğazına ya da kalbine uzanmak yerine çömeldi ve sağ ayak bileğini sandalyeye bağlayan ipi kesti.

Evangeline serbest kalan bacağıyla bir tekme savurdu.

Ama elbette Jacks daha hızlı davrandı. Buz gibi soğuk eliyle Evangeline'in baldırını kavradığı gibi bacağını, elbisesi uygunsuz biçimde açılacak kadar yukarı kaldırdı. Sonra çömeldiği yerden kalkarak Evangeline'in dengesini kaybetmesine neden oldu. "Yaşamak istiyorsan benimle mücadele etmeyi bırakmalısın."

"Seninle savaşmayı asla bırakmayacağım. Apollo'yu öldürmem için beni kandırdın! Ona yardım ettiğimi sanıyordum ama onu öptüğüm anda öldü."

Jacks dişlerini sıktı. "Apollo senin öpücüğün yüzünden ölmedi. O öpücükte sihir yoktu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama..."

Jacks bitirmesine izin vermedi. "Öpücüklerinin hiçbirinde sihir falan yoktu. Apollo sana onu öptüğün için değil, ben öyle istediğim için âşık oldu."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Kader tanrısıyım ben. Gerçekten tek gücümün öpücüğümde olduğunu mu düşünüyorsun?" Jacks onuru kırılmış gibi görünüyordu. "Yapabileceğim tek şey bu olsaydı çok korkunç olmazdım. Ve sen benimle tartışıp bana inanmadığını söylemekle vakit harcayacağına odadan çıkmalarını emrettiğim askerler üzerinde bu gücümü nasıl kullandığıma bak. Onlara dokunmama bile gerek yoktu. Sana Apollo'yu ve Leydi Fortuna'yı sırf eğlence olsun diye öptürdüm. O zaman büyü bozulduğunda benim yerime sana dönecekti. İnsanlar, hislerini kontrol edebildiğini bilirlerse, senden uzak dururur ve sana güvenmezler. Seni kendi amacım doğrultusunda yönlendirdim ama prensini ben öldürmedim."

Evangeline gözyaşları arasında Jacks'e öfkeyle bakmaya çalıştı. Ona inanmak ya da mantıklı olduğunu kabul etmek istemiyordu. Onu, Apollo'yu öldürmekle suçlamak istiyordu. Onu tekmelemek ve bağırmak istiyordu. Ama bağırmaya çalıştığında sesi hüsran dolu bir hıçkırığa dönüştü.

"Eğer doğru söylüyorsan... O zaman sihrini benim üzerimde kullan." Evangeline hıçkırdı. "Gözyaşlarımı dindirmek için kullan."

"Denedim, işe yaramadı." Evangeline'in gözlerinden yeni bir şelale boşanırken Jacks yüzünü buruşturdu. "Gözyaşların normal değil. Sanırım zehirlenmişsin."

"Bunun adı keder Jacks, zehir değil! Apollo gözümün önünde öldü."

"Seni duygusal olduğun için eleştirmiyorum." Jacks dişlerini gıcırdattı. "Ama bu gözyaşları tamamen senin duygularından kaynaklı olsaydı onları dindirebilirdim."

Evangeline, Jacks'in odaya ilk girdikten kısa bir süre sonra usulca söylediği sözleri hatırladı. "Sen... Seni gördüğüme sevindiğimi söylemeye çalıştın bana."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacks cevap vermedi ama Evangeline ona sert bakmasından, sözlerini duyamamış olması gerektiğini anladı.

"Duygularını güçlendiren tuhaf bir şey var" dedi Jacks boğuk ve kaba bir sesle. "Birinin kalbini kırarak öldürme gücüyle zehirli gözyaşları akıtan başka bir kader tanrısı var. Sanırım biri seni o gözyaşlarıyla zehirlemiş ve eğer sana hemen bir çare bulmazsak ağlaya ağlaya öleceksin."

Evangeline yine itiraz etmek istedi. Jacks'in güçlerinin kendisinde işe yaramaması, zehirlendiği anlamına gelmezdi. Canı yanıyordu... Kocası gözlerinin önünde ölmüştü. Ama daha konuşamadan kontrolsüz bir hıçkırık dalgası daha geldi ve bu kez hıçkırıkları zehir gibiydi. Evangeline hayatı boyunca hiç bu kadar çok ağlamamıştı.

Bedeni, şimdiye kadar yaşadığı her acıyla birlikte ağırlaşıyor, eziliyor gibiydi. Yanaklarından süzülen her gözyaşı yakıyordu. Evangeline, tükürecek gibi olduğu tuzlu şarabın tadını hatırladı. Öyle mi zehirlenmişti? Apollo'yu öldüren de o şarap olabilir miydi? Apollo ağlamamıştı ama yüzündeki o son bakış tam bir kalp kırıklığıydı.

Jacks nihayet Evangeline'in ayak bileğini bıraktı. Sonra diğer ipleri de kesti. İşini bitirdikten sonra Evangeline'i kollarının altından tutup ayağa kalkmasına yardım etti.

"Bırak beni!" Evangeline ondan kurtulmaya çalıştı. Jacks, Apollo'yu öldürmemiş olsa bile Evangeline, Jacks'in soğuk elleriyle, soğuk kollarıyla ya da göğsünde kalp yerine taşıdığı buzdan kayayla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ama bacakları zayıf bir iplik kadar güçsüzdü ve karşı koymak yerine kendini ona yaslanırken buldu. Jacks, Evangeline ona bedenini değil de bir bıçak dayamış gibi kasıldı. Sonra onu kucaklayıp omzuna attı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Evangeline hıçkırıkları arasında. Bir kurtarıcı olarak bile hâlâ alçak biriydi.

"Ayakta duramıyorsun. Buradan çıkmak istiyorsak hızlı hareket etmeliyiz."

"Sen..." Evangeline kurtulmaya çalıştı ama onu omzunda taşıyan kolu demir gibi güçlüydü. "Yanından geçtiğimiz herkese büyü yapamaz mısın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kuzey'de sihrim başka yerlerde olduğu gibi etki etmiyor" diye homurdandı Jacks.

Başka bir deyişle, cevabı *hayır*'dı. Jacks'in insanların duygularını kontrol etme gücünün bir sınırı vardı. Evangeline allak bullak olmuş zihnini toplayarak Jacks'in büyüsünün Fortuna reisi kadının üzerinde işe yaramadığı ânı hatırladı. Evangeline, taşlar hakkında sorduğu soruyla büyüyü kendisinin bozduğunu sanıyordu. Ama Jacks'in kontrolü kaybetmesi yüzünden olmalıydı. Belki de Apollo'nun onu öyle derin bir aşkla sevmesini sağlamak için çok fazla güce ihtiyacı olmuş ve kadın reisi uzun süre idare etmeye yetecek kadar sihri kalmamıştı.

Belki de Jacks aynı anda sadece birkaç kişiyi yönetebiliyordu. Öyle olmasa, büyüsünü herkes üzerinde kullanırdı, diye düşündü Evangeline. Bu gece de iki muhafızı ustalıkla yönetmiş ve sonra Evangeline'i kontrol edemeyince keyfi kaçmıştı. Demek ki en çok üç kişiye hükmedebiliyordu, daha fazlasına değil.

Jacks omuzlarındaki pelerini çekip Evangeline'in üstünü örttü. Onu Wolf Hall'den çıkarırken de, gecenin en soğuk bölümü gibi gelen, dışarıda bekleyen bir kızağa koyarken de Evangeline hiçbir şey görmedi.

Evangeline, bitmek bilmeyen hıçkırıkları arasında diğer söylediklerini kaçırmadıysa eğer, Jacks yolculuk boyunca sadece "Neredeyse geldik" demişti. Evangeline'in gözyaşları yanaklarında buz sarkıtları oluşturduktan sonra ıslak göz kapakları da donmaya başladı.

Kızak durdu ve Jacks onu yeniden kucakladı.

Evangeline, nereye gittiklerini göremiyordu. Jacks onu peleriniyle örtmüş ve göğsüne sıkıca bastırmıştı. Bedeni ilk kez sıcacıktı. Evangeline, bunun kendisiyle ilgili ne anlattığını düşününce ürperdi.

Aylar önce taşa dönüşmüştü ama şimdi Jacks sesi kar gibi gelen şeyin üstünden güçlükle ilerleyip sonu olmayan bir merdiven gibi şeyi tırmanmaya başladığında kendini buza dönüşüyormuş gibi hissediyordu. Jacks'in onu sıcak bir yere götüreceğini umuyordu. Isınmak çok iyi gelirdi. Gerçi Jacks buzları eritip gözlerini açmayı ve onu mahveden zehirden kurtarmayı başarsa bile bu Evangeline'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

artık bir kaçak, dul bir kadın ve yetim olduğu gerçeğini silmeye yetmezdi. Sahip olduğu tek şey, asla güvenmediği ya da sevmediği bir kader tanrısıydı.

"Kendini bırakma" diye homurdandı Jacks. "Zehre teslim olmak daha hızlı etki göstermesini sağlar." Sözlerinin ardından bir kapıyı çaldı. Sonra bir kez daha çaldı, bir kez daha, bir kez daha...

Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı.

"Jacks?" Bir kadın sesiydi ve biraz da tanıdıktı. "Kader aşkına, ne..."

Jacks, pelerini Evangeline'in yüzünden çekince kız sustu.

"Şimdi onu kurtarmana ihtiyacı var" dedi Jacks.

"Sen ne yaptın?" diye sordu kız ve işte o zaman Evangeline ondan birazcık hoşlandı.

"Sanırım bunun benim işim olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Sen... Boş ver, onu içeri getir. Ve kucağından indirme" diye uyardı kız. "Kucağından indirirsen, kaçıp gidebilir. Ben panzehir hazırlarken sen de onu rahatlatmaya çalış. Sevdiğin biri olduğunu farz et."

Jacks, Evangeline'i daha sıkı sardı.

Ama sonra dünya daha da ısındı, çıtır çıtır yanarak hararetlendi. Jacks o sıcaklığa doğru ilerlemeye devam ettiği sürece onu nasıl tuttuğu Evangeline'in umurunda değildi. Gözlerini açamıyordu ama Jacks'in birkaç hoyrat ayarlamadan sonra onu kucağına indirdiğini anladı.

Bir ateşin önünde olduklarını, Jacks'in şömine tabanına oturduğunu ve onu, ateşe atmak üzere olduğu bir kütüğü tutabileceği kadar şefkatli kucakladığını hayal etti. "Ölmenin bundan daha iyi yolları var Küçük Tilki."

"Rahatlatma denemelerin çok fe-fe-feci" diye kekeledi Evangeline.

"Hâlâ yaşıyorsun" diye mırıldandı Jacks. Parmakları, Evangeline'in göz kapaklarını buldu ve tüy gibi yumuşak dokunuşlarla eriyen buzları temizledi.

Belki de hepten beceriksiz değildi. Bu konuda pek deneyimi yok galiba, diye düşündü Evangeline. Birini rahatlatmak samimi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yet işiydi ve hikâyelere göre Jacks'in samimiyetle arası yoktu. Ama nazik olmayı kesinlikle biliyordu. Jacks'in parmakları yanaklarına dokunup donmuş gözyaşlarını temizlerken Evangeline yavaş yavaş eridiğini hissetti.

"Al." Bu, öteki kızın sesiydi. "Bunu ona yedir."

Jacks elini Evangeline'in yanağından çekti. Sonra parmakları, tereddütle dudaklarına dokundu. Daha önce kanını sürerken yaptığı gibi, yavaşça ve dikkatle parmaklarını dudaklarında gezdirdi. Ama kanının aksine, bunun tadı ne tatlı ne acıydı. Hiç tadı yoktu; daha çok, öpüşmeden hemen önceki âna eşlik eden o coşkulu duyguya benziyordu.

"Panzehir işe yarıyor" dedi kız.

"Yani artık onu bırakabilir miyim?"

Evangelin'e "Evet" diye cevap verirken kız da aynı anda, "Hayır, ölmesini istemiyorsan tabii" dedi. "Tedavinin gerçekleşmesi için en az tam bir gün boyunca yakın fiziksel temasa ihtiyacı olacak."

Evangeline, kız Jacks'le oynuyormuş gibi geldi... *Onunla oynuyor olmalıydı.* Öyley değilse bile, Evangeline, Jacks'in kendisini veya bir başkasını o kadar uzun süre kucağında tutabileceğini hayal bile edemiyordu. Bununla birlikte, Jacks onu bırakmaya yeltenmedi.

Evangeline'i kin duyduğu biriymiş de onu kucağında gerçekten istemiyormuş gibi vücudu kaskatı kesilmiş bir hâlde tutuyordu. Yine de kolları, onu bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi belini sımsıkı sarıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3. BÖLÜM

Kaos

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

37

Evangeline bir çift inatçı kolun arasında uyandı. Kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı ama gözlerini açıp günün sıcacık ışığına yavaş yavaş alışınca kendisine sımsıkı sarılanın Jacks olduğunu gördü.

Uyuyakaldığının farkına bile varmamıştı ama Jacks'in kucağında içi geçmiş olmalıydı. İçine bir sıcaklık yayıldı, yanakları kızardı. Bundan utanmak çok saçmaydı. Neredeyse ölüyordu ve Jacks hayatını kurtarmıştı. Bu kadar sıkıntıya giren, onu askerlerden kurtaran, ona bir çare bulmak için gece yarısı karların içinde taşıyan başka biri olsaydı, bunun bir anlam ifade edebileceğini düşünebilirdi. Ama Jacks tüm gece onu kucağında tutmuş olsa da kolları odundan, başını dayadığı göğsünün taştan farkı yoktu. Uyurken birbirlerine doğru sokulmamışlardı. Jacks, kehanet için ona ihtiyacı olduğundan kurtarmıştı onu.

Jacks kehanet için kesin değil dediğinde ve Valory Kemeri için endişelenmemesini söylediğinde Evangeline onun yalan söylediğini anlamıştı. Kehanet olmasaydı Jacks onu asla kurtarmazdı, onca sıkıntılı durumun içine de sokmazdı.

Evangeline hareket etmeye çalıştı ama kolları, bacakları kurşun gibi ağırdı. Gözlerini kırpıştırıp uykuyu gözlerinden sildi ve etrafını inceledi.

Yuvarlak pencerelerden sızan tereyağı yumuşaklığındaki ışık, Evangeline'in bulunduğu apaydınlık dairenin her köşesini ışıl ışıl yapıyordu. Duvarlar koyu sarı ve turuncu çiçeklerle kaplıydı, ki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taplıklar altın yaldızlıydı ve raflardaki kitaplar kapaklarının rengine göre düzenlenmişti. Bununla birlikte hiçbiri, üzerinde pullu sabahlığıyla Evangeline'le Jacks'in tam karşısındaki taba rengi çizgili koltukta yatan kız kadar ışıltılı değildi.

"LaLa?"

"Merhaba canım." LaLa'nın gülüşü neredeyse göz kamaştırıcıydı.

Evangeline gülümsemesinin bu garip tablo için çok mu yersiz yoksa kusursuz derecede uygun mu olduğuna karar veremedi.

Evangeline kibarlık edip ona teşekkür etmek için ağzını açtı. Hayatını kurtarması için Jacks'e panzehiri verenin LaLa olduğundan kesinlikle emindi. Kendisini buraya getirdiği için belki Jacks'e de bir teşekkür borçluydu. Ancak ağzından çıkan sözlerin minnetle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. "Çok şaşkınım. Siz ikiniz nereden tanışıyorsunuz?"

"Seni zehirleyen kader tanrıçası o" dedi Jacks.

LaLa, Jacks'e etkileyici bir bakış attı. "İşte bu yüzden herkes senden nefret ediyor."

Buna cevaben Jacks, *cilveleşiyorlarmış* gibi güldü. Kader tanrıları böyle mi flört ediyordu... Cinayet suçlamalarıyla mı? Hâlâ Jacks'in kucağında rehin olan Evangeline onun yüzünü tam göremiyordu. Ama LaLa hakkındaki iddiasını kayıtsızca dile getirmesi, Evangeline'e, Jacks'in LaLa'nın onu öldürmeye çalıştığına ve Apollo'yu öldürmeyi başardığına gerçekten inanmadığını düşündürdü.

Ne yazık ki, Jacks'le ilgili herhangi bir konuda emin olmak zordu. Evangeline, LaLa'nın Jacks'ten hoşlanmadığı izlenimine kapıldı ama belki de ondan etkilenmişti ya da bir tür gizli irtibatları vardı. Atışırlarken LaLa'nın yanakları hafiften kızardı.

LaLa daha sonra Evangeline'e gerçekten de bir kader tanrıçası –Bekâr Gelin– olduğunu açıkladı ama bu konuda fazla ayrıntıya girmek istemedi. Evangeline onu suçlamadı. Tarot Destesi'nde Bekâr Gelin hep gözyaşlarından bir duvağın arkasında resmediliyordu. Reddedilmeyi, kaybetmeyi ve sonsuza dek mutsuzluğu temsil ediyordu. Öyle görünüyordu ki, Jacks'in aksine LaLa istediği zaman kendisini sevecek birini kolaylıkla bulabilirdi ama aşkı hiç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir zaman devam etmemeye mahkûmdu. Bütün kızlar Bekâr Gelin olmaktan korkardı ve Evangeline onun öyle olması fikrine acımıştı ama LaLa'nın gerçekliği Evangeline'i neredeyse kıskandırıyordu.

LaLa, kayıp aşk için erim erim eriyen, güzelliği solmuş bir kız değildi. Partideki en cesur kız oydu, kendi başına dans etmekten korkmayan ya da gecenin köründe kapısını çalan iki kaçağı evine alan kızdı. Sihri ve kendine güveni vardı, Jacks'le mücadele etmekten de korkmuyordu. Evangeline'in her zaman korktuğu gibi o, yalnız olmayı tek başınalık gibi algılamıyordu. Yalnız olmayı bir macera gibi, her ânı sonsuz olasılıklarla dolu bir hikâyeye başlamak gibi gösteriyordu.

"Seni zehirleyen benim gözyaşlarımdı" dedi LaLa. "Ama seni veya Prens Apollo'yu öldürmeye çalışmadım. Gözyaşı şişelerini yıllar önce sattım. Birinin onlardan birini kullandığından şüpheleniyorum. Sana kim olduğunu söylerdim ama gözyaşlarını satalı o kadar uzun zaman oldu ki şimdi nerede olduklarını hiç bilmiyorum. Yemin ederim. Kuzey'e geldiğimden beri kimseye zarar vermedim. Diğer kader tanrılarının çoğu gibi, yeniden başlamak için buraya kaçtım... Jacks yüzünden hepimiz sürgüne gönderildikten sonra yani."

"Hepimizin sürgüne gönderilmesine neden olan ben değilim" diye araya girdi Jacks.

LaLa ona ters ters baktı. "Hepimizi güneyden tek başına kovdurmamış olabilirsin ama imparatoriçenin kız kardeşine yaptığın bazı şeyleri duydum. İnsanlar ona kafayı taktığını söylüyordu."

"Bu sıkıcı olmaya başladı." Jacks birden bezmiş gibi bir görünüme büründü. Ama Evangeline, imparatoriçenin kız kardeşinden, LaLa'nın daha önce Jacks'in kalbini kırdığını söylediği kızdan bahsedilince tepeden tırnağa titrediğini hissetti.

LaLa ile Jacks arasında olup bitenlerin temelinde bu mu vardı? LaLa, öteki kızı kıskanıyor muydu?

"Onu hatırlamıyorum bile" dedi Jacks. "Ayrıca şu anda bana değil, insanoğlunun geçmişine odaklanmalıyız."

Bir elini Evangeline'in belinden çekip kucağına bir gazete fırlattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günlük Havadis

CİNAYET!

Kristof Knightlinger

Sevgili Prensimiz Apollo öldü. Bu satırları yazarken gözyaşlarım mürekkebimi bulaştırmaya devam ediyor, çünkü... Ne yazık ki... Bu bir söylenti değil. Prensin daha dün evlendiği Wolf Hall'den aldığım tüm haberler aynı şeyi söylüyor. Majesteleri düğün süitinde öldürülmüş.

Muhafızların ve uşakların Prenses Evangeline'in çığlıklarını duymasından sonra haber hızla yayıldı. Prensese yakın biri bana "Bir insanın böyle ağlayabileceğini bilmezdim" dedi.

Ancak saray çalışanları arasında Prenses Evangeline'in üzüntüsünün gerçek olduğuna inanmayanlar da var. Özellikle de prensesin şu an kayıp olmasından ötürü.

Wolf Hall'den sızan bazı fısıltılar onun gerçekte baştan çıkarıcı bir katil olduğunu ve suç ortağı Kupa Prensi'yle kaçtığını söylüyor.

Bunu hayal bile edemiyorum ve biliyorum ki benimle aynı fikirde olan başkaları da var. Yeni veliahtımız Tiberius, yengesi için çok endişeleniyor. Prens Apollo'nun gerçek katili tarafından kaçırılmış olabileceğini düşünüyor. Evangeline'i aramak ve kraliyet topraklarına sağ salim geri getirmek için Valorfell'in dört bir yanına ve komşu topraklara askerler gönderildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline gazeteyi bıraktı.

Okumayı bitirir bitirmez gözlerini kapatmak ve top gibi kıvrılmak istedi. Gazetede Apollo'yla ilgili yazılanlar çok soğuk görünüyor ve her şeyi daha da bitiriyordu. Apollo ölmüştü ve onu bir daha asla göremeyecekti. Her şeyi düzeltmek ya da planladığı gibi yeniden başlamak için hiçbir zaman şansı olmayacaktı. Dün bu saatlerde evlilik yeminlerini etmişlerdi. Apollo, Evangeline'in yerine seve seve kanını akıtacağını söylemişti ve şimdi Evangeline elinde olmadan onun gerçekten kendisi için öldüğünden korkuyordu.

Apollo'nun ölümünün kendi suçu olmadığını biliyor ama Jacks'in büyüsünü bozup kalbini paramparça etmese Apollo içindeki zehirle mücadele edecek kadar güçlü olabilirmiş gibi kendini sorumlu tutuyordu.

Çok üzgünüm Apollo.

Göğsü sıkıştı ve gözleri yandı ama görünüşe bakılırsa dün gece tüm gözyaşlarını akıtmıştı yoksa yeniden ağlamaya başlayabilirdi.

Kuru burnunu çekerek, elinden bıraktığı siyah-beyaz gazeteye tekrar baktı. Bu kez *katil* ve *baştan çıkarıcı* sözcüklerine takıldı.

İnsanların buna inanmamasını umuyordu. Ama Jacks'le kalmaya devam ederse, büyük ihtimalle inanacaklardı.

"Beni kurtardığınız için ikinize de teşekkür ederim ama artık Wolf Hall'e dönüp Tiberius'a gerçekte ne olduğunu anlatmam gerek. İnsanlar bunu benim yaptığımı düşündükleri sürece Apollo'yu gerçekte kimin zehirdiğini asla bulamazlar."

"Delirdin mi sen?" Jacks onu kucağında kendine doğru döndürüp dik dik baktı. "Wolf Hall'e geri dönemezsin. Tiberius Acadian seni, hakkında endişe duyduğu için aramıyor, bundan emin olabilirsin. Seni, cinayeti senin üstüne yıkmak için arıyor, ki bu zor olmamalı. Haber öyle hızlı yayıldı ki, Apollo ölü bulunmadan hemen önce düğün süitinde tartıştığınızı ilk duyduğumda, henüz cesedinin soğuduğunu bile sanmıyorum."

Üzerinde bir sürü yiyecek ve birkaç tane de boş Fortuna'nın Olağanüstü Lezzetli Suyu şişesi olan sehpadan bir fincan çay alan LaLa, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Jacks haklı" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kusursuz bir cinayet zanlısısın. Önce kurtarıcı, sonra gelin, en sonunda da katil olan yetim kız... Kristof'un bugünkü manşetinin bu olmamasına şaşırdım doğrusu."

"Muhtemelen yarınki olur" dedi Jacks.

"Ama onu ben öldürmedim. Başka birinin öldürdüğüne dair bir kanıt olmalı... Belki de onunla evlenmek isteyen diğer kızlardan biriydi." Evangeline ayağa kalkmaya yeltendi.

Jacks kollarını beline dolayıp kucağından kalkmasına izin vermedi. "Tiberius ve muhafızları seni ele geçirdiklerinde kanıt umurlarında olmayacak. Tiberius tahta geçebilmek için seni ve kardeşini zehirledi. Sadece bir eşe ihtiyacı var, o zaman kral olur."

"Bunu yapanın o olduğunu sanmıyorum" diye itiraz etti Evangeline. Kardeşlerin birbirlerine benzemediklerini ve şimdi Apollo öldüğüne göre Tiberius'un tahtın varisi olduğunu biliyordu. Ama dün, Tiberius'un Apollo'ya gerçekten değer verdiği izlenimi edinmişti. Ayrıca Tiberius'a güvenmenin alternatifi Jacks'e güvenmekti.

"Hayatını Tiberius'un ellerine emanet etmen aptallık olur" dedi Jacks. "Adını temize çıkarmanın tek yolu, bunu gerçekte kimin yaptığını bulmak. Bunun için en iyi seçeneğin benim."

"Gerçek katilin kim olduğunu umursadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Jacks'in yüzü düştü. "Ben de bu suçla itham ediliyorum."

"Farkındayım Jacks ama Kupa Prensi'nin, dün gece Apollo ölmeden çok önce cinayetlerle bağlantısı olduğunu da biliyorum."

Jacks hemen cevap vermedi ama Evangeline elini sırtında hissetti. Mahvolmuş gelinliğinin kumaşını avuçlayıp sıkıyordu. Bu hareketiyle de artan hüsranını daha çok ele veriyordu. "Bana güvenmekten başka seçeneğin var mı?"

"Katili kendi başıma arayabilirim!" Ancak Evangeline bunu söylerken bile yardımsız yol katedemeyeceğini biliyordu.

Yine de Jacks'e güvenmek çok kötü bir fikirdi. Jacks sözünü tutuyordu ama aynı zamanda insanları taştan heykellere dönüştürmek gibi korkunç şeyler de yapıyordu. Ayrıca Evangeline, Jacks'in ona yardım teklif etmesinin nedenini de çok iyi biliyordu. Jacks

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onun başına daha büyük dertler açması muhtemel Valory Kemeri kehanetinde prensese dönüşen köylü olduğuna inanıyordu. Evangeline bu kehanetin Apollo'nun ölümüyle de bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Prensinin, tam da kehanetin prensesi olduğu gece ölmesi sadece bir tesadüf müydü? Jacks'e bu konuda daha fazla soru sormak istiyordu. Ancak, şiddetli bir tepkiye neden olur diye LaLa'nın yanında Valor Kemeri'yle ilgili herhangi bir şeyi gündeme getirmenin akıllıca olmadığına karar verdi.

Evangeline bunun bir şiddet doğuracağına inanmıyordu. Ama LaLa'nın veya başka bir kader tanrısının Valory Kemeri'ni tıpkı Apollo gibi peri masalından ibaret sayacağını da düşünmüyordu.

Apollo'yu o özel anısıyla hatırlamak Evangeline'in içini ürpertti. Ona kemeri anlatırken öyle neşeli ve tatlı, öyle hayat doluydu ki! Hâlâ da hayat dolu olmalıydı. Evangeline onu kimin öldürdüğünü bulmak zorundaydı ve her ne kadar kabul etmek istemese de galiba ona yardım edebilecek en iyi kişi... Ve muhtemelen tek kişi Jacks'ti.

"Seninle kalırsam, birkaç kuralım var." Evangeline nihayet Jacks'in kollarından kurtuldu ve ayağa kalkıp yüzünü ona döndü. Jacks oturduğu halde o kadar uzundu ki Evangeline ona yukarıdan bakamıyordu. İkisi asla denk olamazlardı; Jacks daima ondan daha fazla güce sahip olacaktı. Ama bu onun güçsüz olduğu anlamına gelmiyordu. "Şu andan itibaren, bu gerçek bir ortaklık olacak. Beni arka planda tutmayacaksın ve öğrendiklerini benden saklamayacaksın. Apollo'nun katilini bulmak ve adımızı temize çıkarmak için birlikte çalışıyoruz. Ve bu bizim tek amacımız. Başka bir amacın olduğundan ya da bana yalan söylediğinden şüphelenirsem Prens Tiberius'a gidip seni tam olarak nerede bulacağını söylerim."

"Çok iyi konuştun!" LaLa çay fincanını havaya kaldırıp tezahürat yaptı. "Jacks'le birlikte çalışmaya karar vermekle korkunç bir seçim yapıyorsun, ama bu çok asil bir seçim."

"LaLa" diye homurdandı Jacks. "Sanırım senin yardımına ihtiyacımız kalmadı artık."

"Benim evimdesiniz!"

"Uzun kalmayacağız. Güneş neredeyse doğdu ve..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapının sertçe çalınmasıyla Jacks'in sesi kesildi. Çalınan LaLa'nın kapısı değildi ama aydınlık odanın temellerini çatırdatacak kadar yakındı.

O âna kadar Evangeline tam olarak nerede olduklarını pek düşünmemişti. Ama pencereden şöyle bir bakınca bir kulenin tepesinde, başka evlere yakın bir yerde olduklarını anladı. Bakır rengi gömlekler ve beyaz kürklü pelerinler içinde komşu kapılara vuran birkaç askeri görebiliyordu.

"Yoksa aradıkları..."

Jacks parmağını ağzına götürdü."Şişt..." Başka bir şey söylemedi. Evangeline kaşlarını çattığını da görmedi ama az sonra askerler kuleden uzaklaşmaya başladı.

Evangeline sadece üç kişi saydı. Askerlerin kontrollü hareketleri, dün onu koruyan iki askerinkinden daha sarsaktı ve Evangeline'e Jacks'in güçlerinin sınırlarını yeniden düşündürttü. Aynı anda en fazla üç kişiyi, yani hiç değilse Kuzey'de, kontrol edebildiğiyle ilgili tahmini doğru olabilirdi. Ama onun duygularını büsbütün etkileme gücüne sahip olması hâlâ sinir bozucuydu.

Evangeline bakışlarını tekrar Jacks'e çevirdi. "Sanırım az önce yaptığım konuşmayı düzeltmem gerekiyor."

"Merak etme Küçük Tilki, sen bana o kadar çok sorun çıkarırsın ki seni kontrol etmek istemem. Hem biz ortağız seninle" dedi Jacks tatlılıkla. "Bu nedenle de sana buradan hemen çıkmamız gerektiğini söylediğimde bana itiraz etmeyeceğini biliyorum."

"Madem yeni ortaklığımızı benimsemiş gibisin bana nereye ve niçin gitmek istediğini söylemekte de bir sakınca görmezsin herhalde."

Jacks'in hiç tereddüt etmeden cevap vermesi Evangeline'i çok şaşırttı. "Kaos'u ziyaret edeceğiz."

LaLa çayında boğuluyordu neredeyse. "Kaos bir canavar!"

"Kaos başka bir kader tanrısı sanıyordum?" diyerek kendi tahminini söyledi Evangeline.

"Kaos bizler gibi değil." LaLa elindeki çay fincanını öyle sert bıraktı ki porselen çatladı ve çay döküldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacks ona alaycı bir bakış attı. "Bunca zaman sonra hâlâ atlatamadın mı?"

"Onun yaptıklarını hiçbir zaman unutmayacağım."

"Ne yaptı ki?" diye sordu Evangeline.

"Kaos bir katil!" diye haykırdı LaLa.

"Aynı zamanda da son derece faydalıdır," dedi Jacks botlarını sehpaya vurdurarak. "Kaos, Kuzey'in kendisi kadar yaşlı ve bizlerin aksine hiçbir zaman bir kart destesine hapsolmadı. Onca zamandır hep burada, iyilikler, insanlar ve bilgi biriktiriyor. Senin ve Apollo'nun ölmesini kimin istediğini bilen biri varsa, o da Kaos'tur. O, Casusların ve Suikastçıların Efendisidir."

"Ayrıca da bir vampir" dedi LaLa soğuk bir edayla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

38

Evangeline merak etmemeliydi. Belli ki LaLa, Kaos'un bir şeytan olduğunu düşünüyordu. Jacks'in aynı şeyi düşündüğü söylenemezdi, ancak LaLa *vampir* der demez Jacks fena bozulmuştu.

Yine de Evangeline daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Vampirlerin gerçekten tabutta uyuyup uyumadıklarını, yarasalara ya da belki ejderhalara dönüşüp dönüşemediklerini öğrenmek istiyordu! Ama Jacks, Kaos'la ilgili ve genel olarak vampirler hakkında daha fazla soru yanıtlamayı reddetti.

"Bunlar merak edilecek şeyler değil" diye uyardı Jacks. "Vampirlerin gün ağarırken saklandıklarını bil yeter. Bu yüzden yaratıklarla birlikte hapsedilmek istemiyorsak, Kaos'un inine hava tam aydınlanmadan girip çıkmalıyız."

Jacks olasılıkla bu sözlerin ardından Evangeline'i hemen evden dışarı sürüklerdi ama Evangeline ve LaLa, Evangeline'in ağzına bir-iki lokma bir şey atmadan ve üzerinde hırpalanmış gelinliğiyle koşamayacağı konusunda direttiler.

Kahvaltı niyetine yenen birkaç küçük kekten sonra LaLa yerden gizli bir kapı açtı. "Hadi gel elini yüzünü yıkayalım da sana bir vampirle tanışmaya uygun kıyafetler giydirelim." LaLa, Evangeline'i Jacks'in yanından şaşırtıcı bir hevesle uzaklaştırdı. Kaos'tan nefret ettiği belliydi ama Evangeline'i bu tanışmaya hazırlamaya çok istekli görünüyordu. Bu da Evangeline'i LaLa'nın aklından geçenler konusunda biraz endişelendirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gıcırdayan basamaklardan aşağıya iniş yolculukları kısa sürdü. Sonunda gözyaşı ve tül kokan karanlık bir yere vardılar.

"Sen oradan ayrılma, ben birkaç fener yakacağım" dedi LaLa sesi titreyerek.

Kibritin sesi sessizliği böldü ve ışık bir fenerden diğerine titreşerek odada gezindi. Fenerler tavan kirişlerinden sarkıyordu ve keyifsizce sallanırken elbiselerden oluşan bir ormana koyu sarı gölgeli ışıklar saçıyorlardı.

Buz beyazı, inci pembesi, romantik mavi ve taze krema tonlarında elbiseler göründü. Bazıları çok basit giysilerdi. Diğerleriyse ipek çiçeklerden denizkabuklarına kadar ayrıntılarla süslü, uzun kuyruklu şık elbiseler. Hiçbiri daha önce giyilmiş gibi görünmüyordu.

"Bunların hepsi senin düğünlerinden mi?" diye sordu Evangeline.

LaLa başını iki yana salladı. Denizkızı etekli kirli beyaz bir elbisenin üzerinde elini gezdirirken tuhaf bir şekilde utangaç görünüyordu. "Ben elbiseler dikip satıyorum. İyi bir geçim kaynağı, ayrıca dürtülerime de faydası oluyor."

"Dürtülerine mi?"

"Biliyorsun, kader tanrıları insanlar gibi değildir. Aynı duyguları paylaşmıyoruz ve bazı insanlar tamamen duygusuz olduğumuzu düşünüyor. Oysa tam tersi." LaLa, Evangeline'e Jacks'in sapkın sırtışlarından birini anımsatan bir gülümsemeyle bakarken yüzü sertleşti. "Biz hissettik mi çok yoğun ve şiddetli hissederiz. Hissettiğimiz şey bizi yutar ve yönlendirir. Duygularımızın en güçlüsü de her zaman olmamız gereken şey olma dürtüsüdür. Ben sevildiğimi hissetmek istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki zehirli gözyaşları döküyorum, hem de beni sevecek birini her bulduğumda asla sürmeyeceğini bildiğim halde... Her defasında sunakta bir başıma kalakalıyorum ve gözyaşlarım hiç dinmiyor. O yüzden ben de dikiş dikiyorum."

LaLa kirli beyaz elbiseyi bırakıp, ışıltılı kurdelelerle süslenmiş, kalp yakalı, yaprak desenli pembe bir elbisenin üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Bir geline düğününde yardım edebilirsem, kendi düğünümü yapma dürtümü biraz giderdiğini keşfettim. Ama arzu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

her zaman orada. Aynı şey Jacks için de geçerli."

LaLa öyle manalı manalı baktı ki Evangeline'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Evangeline, Jacks'in geçmişini bölük pörçük biliyordu ama Jacks'in ne için var olduğundan emindi: Potansiyel bir aşkı öpücüğüyle öldüren bir kader tanrısıydı o.

"Benden farklı olarak" dedi LaLa, "Jacks'in günün birinde gerçek aşkını bulma ümidi var. Hikâyesi, öpücüğüne bağışık bir kız olduğunu vaat ediyor. Bu yüzden onun dürtülerinin benimkilerden çok daha güçlü olduğunu düşünüyorum."

"Beni uyarmaya çalışıyorsan, endişelenmene gerek yok" dedi Evangeline. "Jacks ve ben birbirimizden hoşlanmıyoruz bile."

"Biliyorum. Ama bunun bir önemi yok. Jacks hiç kimseyi sevmez." LaLa, oynadığı fiyonklardan birini koparıp hızla çektiği elbiseyi mahvetti. "Jacks'in laneti onun öpücüğü, birinden azıcık hoşlanacak olsa, öpücüğünün öldürmeyeceği kız olduğu umuduyla ona doğru çekilir. Ama onları hep öldürür, Evangeline."

"LaLa, yemin ederim ki Jacks bana karşı hiçbir sempati hissetmiyor. Ben ikiniz için de bir tehdit değilim."

"Ne?" LaLa kahkaha attı, gülüşü öyle neşeli ve parlaktı ki birkaç yanmamış mum alev aldı. "İnsanlar çok tuhaf. Jacks'e karşı hisler besleyecek kadar aptal olamam asla. Jacks'in aşk düşüncesi... Şey, çok korkunç."

"Yani ondan hoşlanmıyor musun?"

"Hem de hiç." LaLa gerçekten dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

"Öyleyse neden... Neden beni onunla ilgili uyarıyorsun? Ve neden onun hatırı için benim hayatımı kurtardın?"

LaLa'nın güzel yüzünde acı gibi bir şey titreşti ve az önce yanan mumlar sönüverdi.

"Seninle arkadaş olduğumuz için yaptım bunu." Sesinde neredeyse çocuksu bir içtenlik vardı. Evangeline onun hakkında böyle yanlış hüküm verdiği için bir suçluluk ve katıksız aptallık sancısı hissetti. LaLa daha az önce kader tanrılarının duygularının insanlarınki gibi olmadığını söylüyordu. Evangeline onları çözmeye çalışacaksa onları daha iyi anlamalıydı. Bununla birlikte LaLa'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaptıklarını çözebiliyordu; LaLa dostça davranmıştı.

"Farklı hissedersen seni anlarım, hani artık öğrendin ya benim bir..." LaLa sanki cümlesini o tamamlayacakmışçasına mücevherli bir duvağa uzandı. "Bir kader tanrıçasıyla arkadaş olmak istemedin diye seni lanetleyecek değilim. Zaten lanetlemek benim işim değil... Benim yalnızca zehirli gözyaşlarım ve bir sürü nişanlım var."

"Bir de arkadaşın var" dedi Evangeline. "Jacks'le korkunç anlaşmalar yapma alışkanlığı olan bir kaçak olmama aldırmadığın sürece tabii."

"Herkes Jacks'le korkunç anlaşmalar yapıyor!" diye cıvıldadı LaLa ve Evangeline birdenbire kendini ihtiyaç duyduğunu fark etmediği bir kucaklaşmanın ortasında buluverdi. Ayağında ayakkabısı olmayan LaLa, Evangeline'den birkaç santim kısaydı ama ancak bu kadar güçlü sarılabilirdi. "Arkadaşım olduğun için pişman olmayacaksın. Biz harika dostluklar kurarız, göreceksin!"

LaLa sandıklardan ve gardıroplardan giysiler çıkarmaya başladı. Kıyafetlerin çoğu ejderha pulları, payetler ya da başka süslemelerle süslenmişti. Ama LaLa, Evangeline için bunlardan birini seçmedi. "Farklı türden etkileyici bir şeye ihtiyacımız var" dedi.

LaLa, nihayet Evangeline'i giydirip süslemeyi bitirdikten sonra Evangeline bir boy aynasının karşısına geçip, kendisi olduğuna inanamadığı yansımasına uzun uzun baktı.

LaLa, Evangeline'in saçını parıldayan altın tozuyla tanınmaz hale getirmiş ve ona, boyundan bağlanmak yerine siyah dantelli şık korsesinin ince askılarına bağlanan fırfırlı bir pelerin giydirmişti. Altına da uyluklarına kadar uzun cüretkâr çizmelerini gösterecek ve hareket etmesini kolaylaştıracak gece mavisi tülden kat kat bir etek ayarlamıştı. Ayrıca ona eteğe iliştirilmiş kılıfa yerleştirebileceği bir de bıçak vermişti.

Evangeline kaçak bir prenses gibi görünüyordu. Gerçekte de tam olarak öyle olmasına rağmen dün olduğundan farklıydı ve bir daha asla o kız olamayacağını anlayınca içinde tuhaf bir boş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

luk hissetti. Artık eski Evangeline değildi. Belki de bir süredir eski Evangeline değildi. Yaptığı her şeyin onu değiştireceğini Jacks'in kilisesine adım attığı gün anlamıştı ve şimdi bu seçiminin sonucunu görüyordu.

İlk bakışta aşka hâlâ inanıyordu ama sonsuz aşkın varlığına inancı kalmamıştı artık. Sonsuza dek süren aşk olsaydı eğer, şimdi hâlâ Luc'la birlikte olur ve sonsuza dek mutlu mesut yaşardı. Ama şimdi kendisini gerçekten mutlu bir sonun bekleyip beklemediği merakı kanına giriyordu.

Aylar önce Toksik uyarmıştı: *Jacks'i bir daha asla görmek istemesen bile, onunla yaptığın anlaşmayı yerine getirene kadar ona doğru çekileceksin.*

Şimdi de buradaydı işte. Kuzey'e gelmişti çünkü bunun aşkı ve mutluluğu bulma şansı olduğunu düşünmüştü. Ama buraya gelişinin asıl nedeni Jacks'e çekilmesi olabilir miydi acaba?

"Siyah bir peruk muhtemelen daha iyi bir kamuflaj olurdu ama saçın öyle güzel ki tamamını saklamaya kıyamadım." LaLa, Evangeline'in yanaklarına ve ardından saçlarına da biraz daha altın tozu ekleyip kalan son pembelikleri gizledi ve değişimini tamamladı.

Arkadaşı harika bir iş çıkarmıştı ama Evangeline, pelerininin boynunu ve yakasını kasıtlı olarak açıkta bırakacak şekilde bağlandığını görünce biraz endişelendi. Jacks'ten vampirler hakkında yanıt almamış olabilirdi, annesi de onlardan hiç bahsetmemişti. Ama Evangeline birkaç hikâye okumuştu ve hepsi de vampirlerin kanı ve ısırmayı sevdiğini, genelde de doğrudan kurbanlarının boğazlarından kan içmeyi tercih ettiklerini anlatıyordu.

"Tenin Kaos'u çıldırtacak" dedi LaLa. "Ama inan bana o, biraz işkence çekmekten çok daha kötüsünü hak ediyor." Böyle söyledikten sonra da, sanki Evangeline'i vampir yemi haline getirmek yapılması son derece mantıklı bir şeymiş gibi merdivenlerden yukarı çıktı.

Evangeline giyinirken Jacks de üstüne başına çeki düzen vermişti. Evangeline yeniden yukarı çıktığında onu çıtırdayan ateşin önündeki deri koltukta otururken buldu. Jacks, nereden aldığı meçhul çelik grisi ve gümüş mat düğmeli bir yelek giymişti. Kes-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kin yüzü yeni traş edilmişti ve saçları da nemliydi. Elindeki kitapla aynı soluk renkli elmayı havaya atıp tutarken mavi bukleleri gelişigüzel alnına düşüyordu. Evangeline odaya girer girmez Jacks başını kaldırıp doğrudan ona baktı.

Evangeline'in midesi bulandı. Kendi kendine, Jacks'in uyluklarına kadar gelen siyah çizmelerinden başlayıp kısa eteğinden belini saran dantel korsesine kadar onu tepeden tırnağa yavaş yavaş incelemesinden değil, acıkmaya başladığı için böyle hissettiğini söyledi.

Jacks'in bakışı Evangeline'in göğsünden boynuna kadar açıkta olan çıplak teninde takılı kaldı.

Ağır ağır yutkundu. Gözlerinin rengi koyulaştı. Bir an cani gibi göründü.

Sonra birden elindeki elmayı Evangeline'e fırlattı ve ifadesi duruldu. "Bir şeyler atıştırmalısın, uzun bir gece olacak."

Pembe meyve yavaşça Evangeline'in ellerine düştü. Normal bir elmadan daha ağırdı. Ama bunun nedenini çözmeye ya da Jacks'e az önce ne olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan, Jacks'in elindeki pembe kitabın başlığını fark etmesiyle birlikte düşünceleri yön değiştirdi. *Antik Kuzey Tarifleri: Beş Yüz Yılın İlk Tercümesi.*

Marisol'ün komodinindekiyle aynı kitaptı bu. Evangeline kitabın adını nasıl hatırlayabildiğini bilmiyordu. Kitabı yalnızca bir kez görmüştü ve üstünden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Bu kadar iyi hatırlamaması gerekirdi. Ama üvey kız kardeşi çok daha önce aklına gelmeliydi.

"Marisol'ü unuttum!"

"Marisol kim?" diye sordu LaLa.

"Üvey kız kardeşi. Ama şu anda neden onu konuştuğumuzu anlamıyorum" dedi Jacks.

Evangeline başıyla Jacks'in elindeki kitabı işaret etti. "O kitap Marisol'ün komodinin üzerindeydi ve şimdi görünce onun ne kadar savunmasız olduğunu hatırladım. Wolf Hall'deydi, kraliyet askerleri onu benimle ilgili sorgulamak için başka bir yere götürmediyse tabii."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacks güldü. Çünkü, birinin tehlikede olması fikri ona kesinlikle eğlenceli geliyordu. "Üvey kız kardeşin için endişelenmene gerek yok bence."

"Burada benden başka kimsesi yok. Eğer askerler onu aldıysa..."

"Üvey kız kardeşin kendi başının çaresine bakabilir" dedi Jacks. "Özellikle de bu kitabı okuyorduysa."

"O kitabın üvey kardeşinde olduğuna emin misin?" LaLa söz konusu kitaba bakarken dudağını dişledi.

Kitap gayet zararsız görünüyordu. Varaklı başlığıyla çok güzel pembe bir kapağı vardı. Üstüne fiyonk şeklinde düğüm atılıp hediye olarak verilebilecek bir kitaba benziyordu. Ama LaLa kitaba Jacks'in elinden kurtulup kendisine saldıracakmış gibi bakıyordu.

"Neden o kitaba tehlikeliymiş gibi bakıyorsun?"

"Çünkü tehlikeli" dedi Jacks.

"Bu çok tehlikeli bir büyü kitabı" diye açıkladı LaLa. "Valor'lar öldürüldükten sonra, Kuzey'de pek çok büyü yasaklandı. Bu yüzden karanlık işler yapmayı sürdürmek isteyenler, büyü kitaplarının isimlerini değiştirdiler. Özünü kimsenin bilmediği yasaklanmış sanatların kitaplarını satın alarak ya da elinde bulundurarak paçayı kurtarmak çok daha kolay."

"Marisol onu yanlışlıkla satın almış olmalı. O büyüden çok korkar ve bir şeyler pişirmeye bayılır."

"O kitabı yanlışlıkla alamıyorsun" dedi Jacks. "Saygın kitapçıların hiçbirinde bulunmaz."

"Öyleyse Marisol tesadüfen o tür bir dükkâna girmiştir" diye itiraz etti Evangeline. Daha önce üvey kız kardeşinden şüphe etmişti ve bir daha şüphelenmemeye kararlıydı.

Evangeline, Kristof Knightlinger'ın Marisol'ü, Evangeline'i yeniden taşa dönüştürmek için birkaç namlı büyü dükkânını ziyaret etmekle suçladığını biliyordu. Ama Evangeline taş olmamıştı. Ölmemişti de. Dün gece birisi onu zehirlemeye çalışmış olabilirdi ama Evangeline bu kişinin Marisol olabileceğine inanmıyordu. Marisol bir katil değildi, hem onu gerçekten öldürmek isteseydi bir sürü fırsatı olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline, kitabın kendisinde bulunmasından dolayı biraz mahcup bir tavırla elbisesinin kolundaki pulları çekiştiren LaLa'ya baktı. "İçinde ne tür büyüler var? Benim içtiğim zehrin tarifi var mı?"

"Hayır. Gözyaşlarımı taklit edecek hiçbir büyü yok."

Evangeline hafif bir rahatlama dalgası hissetti. O halde Marisol olamazdı.

"Yine de" diye ekledi LaLa, "üvey kız kardeşin o kitabı okuyorsa, ben de Jacks'le aynı fikirdeyim. Kardeşin çaresiz falan değil ve muhtemelen bir şeylerin peşinde."

"Ama sende de o kitaptan var ve Jacks... Sen de okuyordun!"

"Bu da LaLa'nın söylediğini kanıtlıyor." Jacks omuz silkti.

"Üvey kız kardeşinin Apollo'yu öldürdüğünü ve seni zehirlediğini söylemiyoruz" dedi LaLa, "ama o senin sandığın gibi biri olmayabilir."

"Kesinlikle senin düşündüğün gibi biri değil" diye mırıldandı Jacks. "Ama bu cinayette parmağı olup olmadığını ya da zannettiğin gibi biri olup olmadığını gerçekten öğrenmek istiyorsan hemen gidip Kaos'la konuşmamız gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

39

İnsanın bir vampirle buluşmayı planlayacağı türden bir geceye benziyordu. Her yerde nemli bir sis, bembeyaz kar ve gümüşi sisin içinde bir yerlerde kaybolmuş ayın soluk ışığı vardı. Daha şanslı olanlar olasılıkla sıcacık şöminelerin önüne kurulmuş ya da yataklarında battaniyelerine sarınmış, hikâyeler anlatıyor olmalıydı. Ve kendileri gibi, köhne bir köprüden geçip köpeklerin kurtlar gibi uluduğu ve vampir bir hükümdarın yeraltı sarayında gizlendiği ıssız mezarlığa giderken soğuktan donmuyorlardı.

Evangeline ürperdi, Jacks de onu gördü ama aniden şiddetlenen rüzgâr sisi yararak, eğri büğrü kapılara ve ağaçlara asılmış, üzerinde Evangeline'in resmi olan posterleri dalgalandırırken onu rahatlatacak herhangi bir şey yapmadı.

KAYIP: Prenses Evangeline
Onu bulmamıza yardım edin!

Evangeline kayıp ilanlarının nasıl bu kadar çabuk hazırlanıp asıldığını sormak istedi ama şimdi Jacks'le birlikte, nihayet konuşmanın daha güvenli gibi olduğu şehrin kenar mahallelerinde olduklarına göre sorularını akıllıca kullanmaya karar verdi.

"Bana vampirlerden bahset."

Jacks hoşnutsuzlukla dudak büktü. "Seni ısırmalarına izin verme."

"Bunu zaten biliyorum. Başka ne söyleyebilirsin? Belki faydalı bir bilgi falan?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vampirlerle ilgili faydalı bir şey yok" diye homurdandı Jacks. "Hikâyelerde düşünceli ve güzel anlatıldıklarını biliyorum ama vampirler asalak kan emicilerdir."

Evangeline yan gözle Jacks'e baktı. Keşke gece bu kadar karanlık olmasaydı ya da Jacks ondan bu kadar uzak yürümeseydi de yüzünü daha net görebilseydi. Daha önce onun vampirleri pek sevmediğini sezmişti ama bu kadar da sinirlenmemişti; ve üstelik de Kaos'u LaLa'ya karşı savunmuştu.

"Kıskanıyor musun?" diye sordu Evangeline.

"Neden kıskanayım?"

"Çünkü çok merak ediyorum."

Jacks keskin bir kahkahayla karşılık verdi.

Evangeline yanaklarının kızardığını hissetti ama Jacks'in ciddiyetsizliğine inandığından emin değildi. Jacks, gittiği her yerde en çok merak uyandıran kişi olmaya alışıktı. En güçlü, en öngörülemez olan oydu ve şimdiye dek Evangeline'i hep çok meraklandırmıştı. "Madem kıskanmıyorsun, onların karşısında senin neyin var? Bu senin fikrindi ve kana düşkün olmayan birine de benzemiyorsun."

"Ben güneşi ve kendi hayatımın kontrolünün bende olmasını da seviyorum. Ama vampirleri hep kana olan açlıkları yönetir. Her arzularına kana susamışlık hâkimdir. O yüzden içeride kendimi keseyim deme. Ve onların gözlerine bakma."

"Gözlerine bakarsam ne olur?"

"Bakma işte."

"Neden? Güçlü Kupa Prensi vampirler hakkında çok az şey bildiği için tek yapabildiği beni onların gözlerine bakmamam..."

Evangeline cümlesini tamamlayamadan Jacks yanına geldi. Birdenbire o kadar yakınında durdu ki Evangeline bir an sadece onun hissiz yüzünü gördü. Berrak gözleri karanlıkta parlıyordu ve dişleri biraz daha keskin olsaydı, yırtıcı gülümsemesi bir vampire ait olabilirdi. "Kimsenin onlardan bahsetmemesinin bir nedeni var." Sesi alçaldı ve ölümcül bir hâl aldı. "Sana onların ruhsuz canavarlar olduğunu söyleyebilirim. Bir vampirin gözlerine bakarsan bunu davet olarak algılayacakları ve sen *hayır* diye haykırana kadar bo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğazına atılacakları konusunda uyarabilirim. Ama bunların hiçbiri seni korkutmayacak. Onların hikâyeleri lanetlidir ama gerçeği çarpıtmak yerine insanların hislerini kendi amaçları doğrultusunda yönlendirirler. Ben sana vampirler hakkında ne anlatırsam anlatayım, seni dehşete düşürmek yerine ilgini çekecek. Senin türün her zaman ısırılmak ya da değiştirilmek ister."

"Ama ben değil" diye itiraz etti Evangeline.

"Ama merak ediyorsun" diye meydan okudu Jacks.

"Ben birçok şeyi merak ediyorum. Seni de merak ediyorum ama beni ısırmanı istemiyorum!"

Jacks'in ağzının kenarı seğirdi. "Bunu yaptım bile Küçük Tilki."

Soğuk parmakları Evangeline'in bileğini buldu ve eldiveninin altından girip kalan son kırık kalp şeklindeki yara izini okşadı. "Şanslısın ki seni ne kadar ısırırsam ısırayım asla benim gibi olmayacaksın. Ama bazen bir vampirin tek bakışıyla onların olursun."

Jacks, Evangeline'in göğsünden boynuna kadar uzanan çıplak tenine baktı. Evangeline yüzündeki ifadeyi okuyana kadar da bileğini bırakıp karanlık bir mahzen mezar odaları ve mezar taşları krallığına doğru ilerledi.

Jacks acı tere sarmaşıklarıyla kaplı ve iki üzgün taş melek tarafından korunan büyük bir anıt mezar bulana kadar neredeyse hiç konuşmadan yürüdüler. Anıt mezarın iki yanındaki meleklerden biri bir çift kırık kanadın yasını tutuyor, diğeri telleri kopuk bir arp çalıyordu.

Jacks, kopuk tellerden birini öylesine tutup çekti. Birkaç sessiz nota tıngırtısının ardından anıt mezarın kapısı açıldı. Normalde ziyaretçileri tabutlardan ayıran bir geçit olabilirdi ama onun yerine bir kapı daha vardı. Eski ve bir kısmı parça demir işlemeli ahşap kapı, Evangeline'in Wolf Hall'de gördüğü kapılardan birkaçını andırıyordu; parlayan anahtar deliği hariç. Küçük, eğimli kalıptan dökülen bal kıvamında ışık, onlar Jacks'in kilisesinin kapısından çok daha davetkâr olan kapıya yaklaştıkça daha da çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parlıyordu. Jacks'in kilise kapısı açılmak istemiyordu ama bu kapı istiyordu.

İçeri girin, soğukta üşümeyin, diye fısıldadı. *Ben sizi ısıtırım.*

Jacks ona sert bir bakış attı. "Gözlerin kamaşmasın hemen. Bir vampir olarak işime yaramazsın."

"Tamam, dua et de sana faydalı olmaktansa vampir olmaya karar vermeyeyim."

Jacks'in gözleri âdeta iki hançere dönüştü.

Evangeline ona 'oh olsun' der gibi gülümseme dürtüsüne karşı koymaya çalışsa da dudaklarının ucunda sinsi bir gülümseme belirdi. Jacks'e sataşma konusunda çok rahat olamadığını biliyordu ama sırf bir kapıyı beğendi diye bu içeri girip bir vampire boynunu açacağı anlamına da gelmiyordu. Ayrıca, Jacks'in onu inandırmaya çalıştığı gibi yeri doldurulamaz olmadığını bilmek de ona cesaret veriyordu. Jacks'in hiç de güven verici olmayan değerli Valory Kemeri için ona ihtiyacı vardı ama daha sonra bu, Apollo'nun gerçek katilini bulup adını temize çıkardıktan sonra Evangeline'in başını ağrıtabilirdi. "Bana ne yapmamam gerektiğini söylemek yerine, seninle çalışmaya devam etmeyi istemem için yapacağın şeylere daha fazla çaba sarf etmelisin."

"Hayatını kurtarmak gibi şeyler mi?"

"Bunu kendin için yaptın."

"Ama yaptım sonuçta. Ben olmasaydım hikâyen bitecekti." Jacks konuşmasını kapıya tıklayarak sonlandırdı. "Kaos'la görüşmeye geldik" diye seslendi.

"Efendim bu gece ziyaretçi kabul etmiyor" dedi şiddetli bir yağmur gibi, hoş ve büyüleyici bir ses.

Jacks gözlerini devirdi. "Efendine Kupa Prensi'nin geldiğini ve bana silinmemiş bir borcu olduğunu söyle."

Kapı hemen açıldı.

Jacks sözlerinin etki etmesine pişman olmuşçasına çenesini sıktı.

Büyülenmiş gibi görünerek Jacks'i kızdırmak Evangeline için kolay olurdu. Kapıyı açan vampir tam da beklediği gibiydi. Savaşçı bir yarı tanrının oğluna ya da gerçekten mükemmel kemik yapısına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sahip birine benziyordu. Üzerine tam oturan siyah deri gömleği, kalın manşetleri kaslı ön kollarına kadar katlanmış ve pürüzsüzlükten parlayan tenini gösteren yüksek yakalı ceketiyle şık bir suikastçı gibi giyinmişti.

Evangeline, vampirin gözlerine bakmaması gerektiğini hatırladı. Ama ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Keskin dişlerini gösteren bir gülümsemeyle bakışları, sımsıkı korsesinde iştahla gezindi.

Evangeline'in kalp atışları hızlandı. Vampirin uzun ve sivri dişleri daha da uzadı.

Rahatla. Jacks'in, Evangeline'in kafasının içindeki sesiydi bu. *Korku onları yalnızca heyecanlandırır Küçük Tilki.*

Evangeline'in nabzı hızlı hızlı atmaya devam ediyordu. *Beni hâlâ kontrol edemiyorsun,* diye karşılık verdi Jacks'e zihninde. *Üstelik bana bunu denemeyeceğini söylemiştin.*

Sadece seni uyarmaya çalışıyordum, dedi Jacks sakince. Derken Jacks, kendi de bir canavar değilmiş gibi, kolunu Evangeline'in pelerininin altından geçirip beline doladı. Ona sahiplenici bir tavırla sımsıkı sarılarak, "Dişlerini göstermeyi bırak. Onu benden başkası ısıramaz" dedi.

Jacks, Evangeline'in kulağını ısırdı. Soğuk ve sert bir ısırıktı. Evangeline, ısırığın sızısını hissettiği her yerinin ürperdiğini hissetti. Ama ürperti yanaklarına ulaştığında nedense yanakları kızardı.

Ben seni kaç kez ısırırsam ısırayım asla benim gibi olmayacaksın, demişti Jacks. Ve şimdi bunu yapabileceğini kanıtlamak için yapıyordu.

Evangeline ondan uzaklaşmaya yeltendi.

Yapma. Jacks parmaklarını aralayarak belini daha sıkı kavradı. *Burada insanların etkisi yoktur. Seni kontrol edemediğimi düşünürse bunu kendisi yapar ve emin ol çok daha az zevk alırsın.*

Yine de beni ısırmak zorunda değildin, diye düşündü Evangeline. Ondan kurtulabilirdi ama buraya Jacks'le kavga etmeye gelmemişti. Apollo öldüğü için oradaydı ve onu kimin öldürdüğünü öğrenmesi gerekiyordu. Bu yüzden Jacks'le uğraşmak yerine, Jacks belini bırakıp elini tutarken dişlerini gıcırdattı.

Vampir rehberleri tek kelime daha etmeden onlara yol gösterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk bakışta geniş koridorlar ve etkileyici taş merdivenler Wolf Hall'un en eski bölümlerinden çok farklı değildi. Duvarlar sanat eserleri, eski kalkanlar ve mum kaplı avizelerin ağır halkalarının altında bronza dönüşen çelik bıçaklarla doluydu.

Merdivenlerden, yeraltının daha derinlerine indiler. Burada hava yine buz gibiydi ve Evangeline kendini Jacks'e yaslanma dürtüsüyle mücadele ederken buldu. Şimdilik tabut ya da ceset görünmüyordu ama Evangeline zincir seslerini andıran birkaç tıkırtı duydu. Birkaç adım sonra kanın bakırımsı kokusunu duyabilirdi. O prangalar iki portre arasında mı asılı duruyordu?

Bir kat daha merdiven indikten sonra rehberleri onları kireçtaşından sütunlar ve gece açan çiçeklerle dolu kapalı bir avluya yönlendirdi. Burada prangaları gözden kaçırmanın imkânı yoktu. Cilalanmış ve kullanılmaya hazır şekilde duvarlarda ve sütunlarda parıldıyorlardı. Bilekler, ayak bilekleri ve boyunlar için kelepçeler siyah-beyaz satranç tahtalarıyla döşenmiş oyun masalarının üzerinde gururla sergileniyordu.

Koltukların hepsi boştu ama Evangeline'in gözünde korkunç görüntüler canlandı. Deri koltuklara yayılmış vampirler piyonlar ve kalelerle oynarken, onların baskısı altında kıvranan kanlı insan tutsaklarını hayal etti.

Jacks'le birlikte kapalı avludan bir ziyafet salonuna doğru götürülürlerken huzursuzluğu daha da arttı. Şarap kırmızısı halıları ve kocaman masasıyla bu ziyafet salonu da Wolf Hall'dekine çok benziyordu. Ama buradakinde avizelerin arasından insan boyutunda kafesler sarkıyordu ve masanın üstünde gümüş tabaklar ve peçeteler yerine zincirler ve tahtaya bağlanmış prangalar vardı.

Evangeline'in midesi bulandı.

Neyse ki, zincire vurulmuş kimse yoktu. Ama her yerin boş olması da Evangeline'i huzursuz ediyordu. Herkes neredeydi? Ve rehberleri onları tam olarak nereye götürüyordu?

"Hâlâ vampirleri merak ediyor musun?" diye mırıldandı Jacks.

"Burası neden bu kadar boş?" diye fısıldadı Evangeline. "Nerede..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rehberlerinin gözden kaybolmasıyla bir anda donakaldı. Yaydan çıkan oktan daha hızlı hareket ediyordu. Daha az önce sadece birkaç adım önlerindeyken bir anda kayboldu. Olağanüstü bir hızla odanın sonundaki bir kapıdan içeri daldı ve onları öylece yalnız bıraktı. "Bir anda nereye kayboldu?"

"İşte bu yüzden vampirlerden nefret ediyorum." Jacks, gözleri rehberlerinin az önce girdiği kapıdan, kapının üstünde asılı kafeslere kayarken güçlükle yutkundu. "Sanırım buradan kaçıp kurtulmamız gerekebilir."

"Hayal kırıklığına uğradım dostum" dedi, duman ve kadife gibi, cesur ve biraz da hipnotik bir ses. "Bana kafeslerin ne kadar kullanışlı olduğunu sen öğretmiştin."

Evangeline bu vampirin bulundukları bölüme girdiğini bile görmemişti. Ama oradaydı, yavaşça onlara doğru yürüyordu. Palto ya da pelerin giymemişti, sadece, girintili çıkıntılı deri zırhı ve gözleriyle elmacık kemikleri hariç tüm yüzünü gizleyen korkunç bir bronz miğferi vardı.

"Bu sensin" dedi Evangeline. "Partideki ve kulelerdeki askersin sen."

"Aslında asker değilim prenses." Evangeline'le konuşurken sesi daha yumuşaktı, dumansız, saf kadife gibi. "Ben Kaos'um. Evime hoş geldin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

40

Kaos, ansızın Evangeline'in önünde belirivermişti. Eldivenli elini tutup, bronz miğferini takmamış olsa dudaklarının görüneceği noktaya getirdi.

Jacks, Evangeline'i çekmeye çalışmış olabilirdi ama Evangeline o sırada ona pek bakamıyordu. Kaos'un gözlerine bakmak gibi bir hata yapmıştı. Ama onunla göz göze geldiği anda bu ona hata gibi gelmedi. Bu kadar muhteşem gözler nasıl bir hata olabilirdi? Kaos'un koyu yeşil ve parlak gözleri, içlerinde yer yer sarı benekleriyle kırık yıldız parçacıklarıyla doluymuş gibi görünüyordu. Ya da o bir yıldızdı, yeryüzüne düşmüştü ve Evangeline bir dilek dilerse onu yerine getirmek...

"Evangeline" diye homurdandı Jacks. Soğuk parmaklarıyla yanağını kavradı ve yüzünü kendi gözlerine doğru çevirdi. Evangeline diğer gözlere, o koyu yeşil gözlere bakmak istiyordu. Ama Jacks'in sert bakışları, vampirin mucizesine karşı bir panzehir görevi gördü ve ona Kaos'un gözlerinin içine bakmanın dileklerin gerçekleşmesine değil, prangalara, kafeslere ve keskin dişlerin tenine geçmesine yol açacağını hatırlattı.

Bunu bir daha sakın yapma, Küçük Tilki.

Jacks elini Evangeline'in yüzünden çekti.

Evangeline yanaklarının kızardığını hissetti. Jacks onu bu konuda uyarmıştı. *Bazen bir vampirin tek bakışıyla onların olursun.* İlk gördükleri vampir beklediği kadar çekiciydi ama Kaos'ta sanki başka bir şey, ilk tanıştıklarında olmayan bir şey vardı. Şimdi bile, LaLa'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona canavar deyişini unutturmak için onu bir kez daha kendisine bakmaya teşvik ederken bunu hissedebiliyordu Evangeline.

Kaos yüksek sesle, gevrek gevrek güldü. "Onu daha iyi hazırlamalıydın dostum. Cezbedilmeye karşı özellikle hassas görünüyor. Ya da belki benden senden hoşlandığından daha çok hoşlanıyor."

"Benden nefret ediyor" dedi Jacks keyifle. "Yani senden daha çok hoşlansa bile bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Bundan emin misin?" Kaos, Evangeline'e doğru bir bakış daha attı.

Yeni sıcaklık Evangeline'in tenini diken diken etti.

Farklı farklı vampir bakışları vardı. Evangeline henüz hepsine aşina değildi. Arzulu bir bakışla baştan çıkarıcı bir bakış ya da bir vampirin peşine düşmeden hemen önceki bakışı arasındaki farkı anlayamazdı. Şu âna kadar gördüğü bakışlar ona, sanki bazı yerleri ateşe çok yakınmış gibi, sıcak hissettirmişti. Şimdi Kaos ona kolunu uzatırken o sıcaklığın ondan geldiğini hissedebiliyordu.

"Merak etme prenses, o kafeslere sadece orada olmak isteyenler koyulur."

Evangeline hâlâ seçeneklerini değerlendiriyordu. Eskiden olsa, Jacks'i kızdırmak için Kaos'un koluna girmek ona cazip gelebilirdi. Şimdiyse bu seçenek o kadar da cazip değildi. Ancak, orada bulunma amaçlarının Kaos'tan bilgi almak olduğunu göz önünde bulundurunca, teklifini geri çevirmenin akıllıca bir hareket olduğundan da emin değildi. Aslında, Kaos'tan bir şey istemeseler bile reddetmek olasılıkla pek akıllıca olmazdı.

Evangeline, Kaos'un koluna girdi. Üstündeki deri tabakasına rağmen, Jacks'ten çok daha sıcaktı.

Fazla samimi olma, Küçük Tilki. Jacks'in yüzünde ilgisizlik maskesi vardı ama Evangeline'in kafasının içindeki sesi bariz şekilde sinirliydi. *Miğfer takmasının bir nedeni var.*

Neymiş nedeni? diye sordu Evangeline.

Ama Jacks sorusunu yanıtsız bıraktı.

Biraz sonra çaktırmadan Kaos'un korkunç miğferine baktı. Kusursuz esmer teni bir anlığına gözüne ilişti ama elmacık kemikle-

rinden yukarı bakmaya cesaret edemedi. Elmacık kemikleri bile miğferden fırlayan dikenler yüzünden pek görünmüyordu. Miğfer takmak rahat olamazdı. Kaos'un yüzünün alt kısmı, ağzı da dâhil olmak üzere tamamen örtülüydü. Evangeline, sözde kan arzusunun kontrol ettiği tuhaf bir ağzı olduğunu düşündü.

Kaos başını çevirip Evangeline'le göz göze gelince onu bakışıyla yakıp kavurdu.

Evangeline hemen gözlerini kaçırdı.

"Gözlerini kaçırmana gerek yok." Miğferinin sıcak metali kasıtlı olarak şakağına değerken Evangeline, Kaos'un kadife gibi sesini duydu. "Baktığın miğfer lanetli ve birini ısırmamı engelliyor. Benden yana kesinlikle güvendesin. Öyle değil mi Jacks?"

"Asırlardır o şeyin içinde hapsolmuş hâlde" diye onayladı Jacks. *Ama onun yanında asla güvende olmayacaksın.*

Yine bir dizi düşman koridordan geçtikten sonra nihayet Kaos, Evangeline'in kolunu bıraktı ve eldivenli parmaklarıyla asılarak ağır bir demir kapı açtı.

Girdikleri odanın bir bilgeye ait olabileceği bir bakışta anlaşılıyordu. İçeride kutu kutu papirüs tomarları, kitaplıklar ve deri ciltli kitaplar, kalemler ve parşömenlerle dolu masalar vardı. Hemen yan tarafta yanan mumun ılık ışığı hepsini okumaya yetecek kadar parlaktı. Havada bile maun kokusuyla karışık kâğıt kokusu vardı.

Evangeline, sandalyelerin kol ve ayaklarındaki kalın prangaları ancak bir sandalyeye oturduktan sonra fark etti. Prangaların bazılarında, kelepçe takıldığında insanın tenini delecek korkunç kancalar vardı. Başka bir yere geçti ama aynı netameli kısıtlamalar tüm sandalyelerde geçerliydi.

"Yok artık!" Jacks prangalardan birini alıp ucuz bir mücevhermiş gibi parmaklarının arasında döndürdü. "Bunlar biraz fazla olmaya başladı. Hepsini zincirlemeniz gerekiyorsa, misafirlerinizi nasıl eğlendireceğinizi yeniden düşünmek isteyebilirsiniz."

"Bu kadar yargılayıcı olmana şaşırdım" dedi Kaos. "O prensesle neler yaptığını duydum. Neydi adı... Diana mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok" dedi Jacks, yumuşak bir sesle. Yine de Evangeline onun, tıpkı LaLa Prenses *Donatella*'ya takıntılı olduğunu söylediğinde gerildiği gibi gerildiğini fark etti.

Ne yazık ki, Evangeline daha fazlasını öğrenemedi. Kaos o konu hakkında başka bir şey söylemeden bir çift bordo perdeye doğru ilerledi ve perdeleri yarıya kadar araladı. Evangeline, öteki taraftan bir takım konuşmalar duymasına rağmen açıklık, perdelerin arkasında ne gizlendiğini görmesi için yeterli değildi. Birkaç kişi çok yüksek sesle konuşmaya çalışıyor ve sesleri yukarıya doğru yankılanıyormuş gibiydi.

Merakına yenik düşen Evangeline, aralık perdelere yaklaştı. Görünüşe bakılırsa, aslında küçük bir amfitiyatroya bakan bir balkondaydılar. Perdelerin diğer tarafındaki korkulukların tamamı mermerdendi, taştı, altlarındaki zemin de öyleydi. Aşağıdaki mermer zeminde siyah-beyaz kareli büyük bir tahta üzerinde vampirlerden ve insanlardan oluşan bir kalabalık duruyordu.

Evangeline, öpüşmesine satranç oynuyor olmalarını umdu. Tüm vampirlerin kan kırmızısı giymiş, insanlarınsa beyazlara bürünmüş ve tahtanın karşı tarafında durmalarının daha olası başka nedenlerini aklına getirmek istemedi.

İnsanların çoğu, başka koşullar altında çekici veya güçlü görünebilirdi, ancak vampirlerle karşılaştırıldıklarında, yorgun ve tükenmiş görünüyorlardı. Omuzları vampirlerinki gibi dimdik değil, saçları da daha mattı; farklı tonlardaki ciltleri cilalı taş gibi parlamıyordu.

"Umarım hepiniz biliyorsunuzdur" diye seslendi Kaos aşağıya. "Birçoğunuzu ailem gibi görmeye başladım ve dilerim sonunuz onlarınkinden daha iyi olur. İyi şanslar."

Amfitiyatroda bir hareket patlaması yaşandı.

"Ne yapıyorlar?" Evangeline mermer korkuluğa sımsıkı tutunup vampirlerin büyük bir hızla damalı zeminden karşıya koşmalarını izledi. Her vampir bir insan bulduğunda kan kırmızısı beyazla çarpışıyordu ve Evangeline, hiçbirinin öpüşmeyeceğini daha şimdiden anlayabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu çok eski bir uygulama değil mi?" diye sordu Jacks. Sandalyenin prangasını bırakmış ve balkon korkuluğunda duran Evangeline ile Kaos'un yanına gelmişti. Ama aşağıdaki sahneyi seyrederken eğlenmekten çok uzak görünüyordu. Evangeline onu tanımasa, Jacks'in endişelendiğini düşünebilirdi. Vampirler dişlerini gösterip yerdeki insanların boyunlarını ısırırken, o da korkuluğu neredeyse Evangeline'in kavradığı kadar sımsıkı kavramıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

41

Güçlükle soluma sesleri, iniltiler ve birkaç acı hırıltı amfitiyatroyu kasıp kavurdu.

"Durdur onları!" diye haykırdı Evangeline.

Kaos "Bunu yaparsam hiçbiri memnun olmaz" diye karşılık verdi. "Bütün insanlar bu geceyi bekliyordu."

"İnsan bunu neden ister ki?" Evangeline zincirlerin şakırdamasını ve insan boyutunda bir dizi kafesin kareli zemine indirilmesini çaresizce izledi.

Kızıl ve bakır rengi uzun dalgalı saçları olan kendi yaşlarında bir kız, onu ısıran ve kafeslerden birinin içine itip kafesi ağır bir kilitle kapatmaya çalışan vampire direndi.

Birkaç kişi amfitiyatrodan sürüklene sürüklene çıkarılırken her yerde metal takırtıları ve acı dolu yakarışlar yankılanıyordu. Diğerleri kalan kafeslere tıkıldı ve ardından kafesler tekrar tavana kaldırıldı. Evangeline'in vampirler hakkındaki romantik fikir kalıntıları da böylece tamamen yok oldu.

"Bırakın onları" dedi Evangeline buyurgan bir tavırla. O sırada, eline silah niyetine geçirdiği her şeyi kafeslere fırlatmak gibi son derece cüretkârca bir şey yapabilirdi ama Jacks elini korkuluğa doğru kaydırdı ve soğuk parmaklarını onunkilere kenetledi. Onu zaptetmeye kalkmadı, sadece elini tuttu ve hiç konuşmadı.

"Hiçbirinin kafesinden çıkmasını istemezsin" dedi Kaos. Sesi hafiften eğleniyormuş gibi geliyordu ama bronz miğferinden yüzündeki ifade pek görünmediğinden bundan emin olmak zordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu, Casuslar ve Suikastçılar Sınıfı'na katılmaya başlama sürecimizin son aşaması. İki farklı türde vampir ısırığı vardır. İnsanları sadece onlardan beslenmek için ısırabiliriz. Ya da bir insanı vampire dönüştürmek için ısırıklarımıza vampir zehri bulaştırabiliriz. O kattakilerin hepsi de zehirli bir ısırıkla ısırıldı."

"Yani şimdi hepsi vampire mi dönüşecek?" Evangeline kafeslere doğru şöyle bir baktı. Parmaklıkları sallayan ve kilitleri sökmeye çalışan tutsaklar vahşileşmenin eşiğinde gibiydi. Yine de eskisinden daha çekici görünüyorlardı. Tenleri parlıyordu. Hareketleri bıçak gibi çevikti ve kanla keçelişmiş olduğu halde saçları ipek perdeler gibi parlıyordu.

"Zehir onların insani kusurlarını düzeltti ama sabah olmadan önce insan kanı içmedikçe vampir olamayacaklar" dedi Kaos. "Güneş doğarken vampir zehri etkisini kaybedecek. O zamana kadar, dönüşüm yaşayanlar hapishanelerinden çıkmak ve beslenmek için var güçleriyle mücadele edecekler. Kafeslerinden kurtulup insan kanı içmeyi başaranlar tam anlamıyla vampir olacak ve düzenimizin üyeleri haline gelecek."

"Diğerlerine ne olacak peki?" diye sordu Evangeline.

"Burada insan türüne en yakın olan ikiniz olduğunuz için daha çok endişelenmelisin bence. Bu nedenle görüşmemizin hemen son bulmasını isteyebilirsiniz. O ilk ısırığı alma dürtüsü baskındır. Biz buna *arzu* diyoruz ama aslında eziyet. Kaos bir süre sessiz kaldı. Sessizlikte Evangeline, kafeslerin takırtısından başka hiçbir şey duymuyordu.

Derken hızlanan kalp atışlarını boynunda ve göğsünde hissedince Kaos'un bakışlarının üzerinde olduğunu anladı. Heyecanlı, arzulu ve...

Jacks boğazını temizledi.

Kaos gözlerini kaçırdı.

Evangeline nefes aldı ama çok derinden değil.

"İnsandan vampire dönüşenler tam bir vampir gücüne sahip olmayabilir" diye devam etti Kaos güzellikle. "Ama beslenmeye ve hayatta kalmaya duyulan şiddetli arzu bazen bunu telafi edebilir. Kaçıp kurtulmayı başaran bir-iki kişi her zaman olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline'in gözlerinin önünde kıpkırmızı bir kıvılcım parladı. Kızıl ve bakır bukleli kız balkondan çok uzak olmayan bir kafesteydi ancak şimdi saçları saf alevlere benziyordu ve parmakları kafesin parmaklıkları arasında kıvrılırken, dışarı fırlayan diliyle dudaklarını yalarken hiç de çaresiz görünmüyordu.

Evangeline farkında olmadan Jacks'in elini daha da sıktı, kendisini bırakmadığı için ona minnettardı.

Kaos başını eğdi, birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. "İlginç."

"Bu sıkıcı olmaya başladı." Jacks, Evangeline'in elini bırakıp, vampire dönüşenlerin hırıltısının ve kafeslerin şangırtısının çok fazla duyulmadığı bilim odasına geri döndü.

Peşinden Kaos ve Evangeline de içeriye girdiler. Vampir, geniş bir deri sandalyeye oturdu; prangasız tek sandalye oydu. Onlara da oturmalarını işaret etti ama Evangeline ayakta kalmayı seçti. Vampirlerin ne kadar hızlı hareket edebildiğini bildiği için el bileklerinin ve ayak bileklerinin kolayca bağlanabileceği bir sandalyeye oturmak istememişti.

"Apollo'yu kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyoruz" dedi Jacks.

Kaos, Evangeline'e baktı. "Sen öldürmüşsün diye duydum ben, yatakta, ikiniz..."

"Ben öldürmedim" diyerek sözünü kesti Evangeline.

"Ah, bak şimdi hevesim kırıldı. Ben de sana bir iş teklif edecektim."

"Ben katil değilim" dedi Evangeline. "Başka biri kocamı zehirledi."

"Çalışanlarından birinin bu iş için tutulup tutulmadığını öğrenmek istedik" diye ekledi Jacks.

Kaos, deri sandalyesinde arkasına yaslandı ve kafeslerinden kurtulmak için deli gibi çırpınan insanlar için endişelenme gereği duymayan birinin ağırkanlılığıyla iki elinin parmak uçlarını kule gibi birleştirdi. Ya da aslında konuklarını kasten boş yere bekletmek istiyordu.

"Bana borçlusun" diye hatırlattı Jacks.

"Sakin ol eski dostum, bu iş için bize kimse gelmedi diyecektim" dedi Kaos sonunda. "Ama sanırım... Yaklaşık bir hafta önce,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

galiba Bitmeyen Gece'den sonraki akşamdı, birisi iksir ustamdan bir şişe malefik yağ rica etmiş."

"Malefik yağ nedir?" diye sordu Evangeline.

"Bu çok etkili bir adam öldürme yöntemidir" diye yanıtladı onu Kaos. "Kullanmak için belli bir beceri gerektiğinden çoğunlukla pek tercih edilmez. Zehirlerin çoğu bütün insanlar üzerinde aynı etkiye sahiptir, bu da onları kolayca saptanabilir ve özensiz bir ölüm aracı haline getiriyor. Ancak, malefik yağı kanla, gözyaşlarıyla ya da öldürmek istediğin kişinin saçıyla karıştıracak büyü ve doğaüstü yeteneklerin varsa o zaman zehir sadece o kişiyi zehirler."

Evangeline, Apollo'yu son gördüğünde göğsünün yağa benzer bir maddeyle parladığını hatırlayınca kaskatı kesildi.

"Zehri kim istedi?" diye sordu Jacks.

"Talep edildiği sırada ben orada değildim" dedi Kaos. "Sadece kadın olduğunu biliyorum ve cadı olduğuna bahse girerim. Malzemeleri düzgün bir şekilde karıştırmak epey bir yetenek ve büyü gerektiriyor çünkü."

Evangeline'in ilk aklına gelen Marisol ve onun yemek tarifleri büyü kitapları oldu. Ama Marisol, Apollo'yu neden öldürmek istesindi ki? Apollo ona yeni bir yuva vermiş ve itibarını geri kazandırmıştı. Ayrıca Marisol'ün sadece prens üzerinde işe yarayacak ender bir zehri elde etmek için sıkıntıya girip de sonra bir şişe şarabı da içen herkesi öldürebilecek bir şeyle zehirlemesi hiç mantıklı değildi. Cinayet işlemeye kalkan iki farklı kişi yoksa tabii...

Ama yine de bu Marisol'ün işin içinde oladuğu anlamına gelmiyordu.

Fortuna reisi kadın Evangeline'i öldürmeyi bir kez denemişti zaten. Gerçi Kristof, reis ananın çok kötü *düştüğünü* ve sonrasında kısmi hafıza kaybı yaşadığını yazmıştı ve bu da onu olası şüpheli olmaktan kurtarıyordu.

"Yağı satın alan kadın hakkında bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diye sordu Evangeline.

Kaos, boynundan sarkan zincirle oynayarak başını iki yana salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Söyleyebileceği tek şey buysa, bu borcunu silmez" dedi Jacks. "Gitmemiz gerek."

"Dur." Evangeline'in gözleri hâlâ Kaos'un boynundaki zincirdeydi. Daha önce fark etmemişti. Deri zırhın üstünde dururken, zincir ve ucundaki madalyon uyumlu göründüğü için dikkatini çekmemişti. Ama şimdi zincir Kaos'un elinde olduğundan Evangeline eski madalyonu üzerindeki sembolü seçebilecek kadar net görebiliyordu: Tacı olan bir kurt başı. Kütüphanedeki kapıya, Valor'lar hakkındaki tüm kitapların kilitlendiği bölmenin kapısına kazınmış sembolün aynısı.

Belki de sadece bir tesadüftü. Ama Evangeline'e bir ipucu gibi geldi. Kaos, Apollo'nun katilinin kim olduğunu söyleyememiş olabilirdi ama ya Valory Kemeri ve arkasında ne olduğu hakkında gerçekten bir şey biliyorsa? Vampiri ziyaret etmelerinin nedeninin bu olmadığını biliyordu ama Jacks'in hayatının akışını baltalamasının nedeni tam olarak buydu.

"O madalyonu nereden buldun?" diye sordu.

Kaos, oynadığı nesnenin farkında değilmiş gibi başını eğip baktı. "Bunu Wolfric Valor'dan aldım."

"Buna vaktimiz yok" diye homurdandı Jacks.

Amfitiyatrodan büyük bir gürültü duyuldu. Bir kafes yere düşmüştü.

Diğer odadaki tüm vampirler alkışladı.

Evangeline balkona baktı. Düşen kafesin içindeki vampir insan henüz kilidi kırmamıştı ama parçalanmış parmakları ve korkusuz hırlamalarıyla nasıl mücadele ettiğine bakılırsa Evangeline, onun uzun süre kafeste kalmayacağını tahmin etti. Bir an önce gitmeleri gerekiyordu ama Kaos boynundaki madalyonu Wolfric Valor'dan aldığını söylemişti.

Kaos, Valor'larla aynı dönemde yaşamıştı. Jacks, Evangeline'e Kaos'un Kuzey kadar yaşlı olduğunu söylemişti ama Evangeline bu bilginin anlamını daha yeni kavrıyordu.

Heyecanı yüzüne yansımış olmalıydı.

Yanındaki Jacks yay gibi gerildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaos, "Valor'ları merak ediyorsan, öğrenmek istediğin her şeyi anlatabilirim sana" diyordu. "O dönemde yaşadım ve gerçekleri hatırlıyorum."

Hayır. Evangeline'in kafasının içinde Jacks'in sesi çınladı. Sert ifadesi ilk kez sözleriyle örtüşüyordu. *Bunu aklından bile geçirme.*

Arka planda daha fazla kafes şıngırtısı duyuldu.

"Sana çok pahalıya mal olmaz" dedi Kaos. "Bir ısırık karşılığında tüm sorularını yanıtlarım."

"Miğferini çıkaramazsın sanıyordum."

"Dönüşen vampirleri avlasın diye bizi oyalamaya çalışıyor" dedi Jacks.

Oysa Evangeline'in bunun mantıksız bir pazarlık olduğunu anlamak için Jacks'in uyarısına ihtiyacı yoktu. Bir defasında Jacks'e başka bir kader tanrısıyla anlaşma yapma konusunda şaka yapmış olabilirdi ama böyle bir şeyi bir daha asla yapmazdı. Jacks'e hâlâ bir öpücük borçlu olması yeterince kötüydü; bu vampire hiçbir şey borçlu olmak istemiyordu. "Teklifin için teşekkür ederim ama sanırım yeni vampirlerin kafeslerinden kurtulmadan gitmeyi tercih ederim."

Kaos madalyonu bıraktı ve sandalyeye yaslandı. "Fikrini değiştirmeye karar verirsen, istediğin zaman tekrar gelebilirsin prenses."

"Ben..."

Jacks, lafını bitirmesine bile fırsat vermeden Evangeline'i aceleyle kapıdan çıkardı.

Kaos'un yeraltı krallığının koridorları hatırladığından daha karanlıktı. Mumların yarısı söndüğü için Evangeline ve Jacks ilk koridorda karanlığın ve dumanların arasından ilerlediler.

"Seni ısırmasına asla izin vermeyeceğine dair söz ver bana" dedi Jacks.

"Valory Kemeri'nin içinden istediğin şeyi bana söylersen buna hiç gerek kalmayacak."

"Bu işbirliğini Apollo'nun katilini bulmak için kabul ettiğini sanıyordum, benim diğer hedeflerimi öğrenmek için değil." Kafeslerle dolu yemek odasına ulaştığında Jacks'in sesi yumuşaklığını kaybetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline, daha içeri girmeden zincirlerin sesini duydu. Oradaki kafesleri unutmamıştı ama hepsinin gözü dönmüş vampir adaylarıyla dolu olmasını beklemiyordu.

İçlerinden birinin bağırdığını duyduğu anda dehşet uzun tırnaklı bir el gibi göğsüne yapışıyordu.

"Kafesimi açarsan seni ölümsüzleştiririm!"

"Sadece küçük bir ısırık alacağım" diye söz veriyordu bir diğeri.

"Bazı insanlar ısırılmaktan hoşlanır."

"Eva... Sen misin?" Bu sesin tınısı diğerlerinden daha yatıştırıcıydı ve aşinalığı Evangeline'in yüreğini ağzına getirdi.

Luc.

Evangeline, Luc'un sesini aylardır duymamıştı ama bu ses onun sesine benziyordu, hatta biraz daha hoştu.

Bir tür vampir hilesi olmalıydı.

"Durma, yürümeye devam et." Jacks, Evangeline'in elini çekiştirdi. Ama daha sert çekmeliydi. Hatta kader tanrısı gücünü kullanmalıydı çünkü Evangeline'in aklı onunla aynı fikirde olsa da insan kalbi ona durmasını, elini Jacks'in elinden çekmesini, yukarıdaki kafese bakmasını ve ilk aşkıyla göz göze gelmesini söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

42

Evangeline'in yanağından ıslak bir şeyler damladı. Ağlıyordu ama neden ağladığını bilmiyordu. Duyguları paramparça olmuştu da yaşanan onca şeyin ağırlığından böyle mi kurtuluyordu yoksa bir zamanlar çok sevdiği Luc'u bir kafese kapatılmış, ona hayranlık ve dehşetle bakarken gördüğü için miydi bu gözyaşları, bilmiyordu.

"Gerçekten sensin" dedi Luc. İki güzel esmer eliyle kafesin parmaklıklarına yapıştı ama gözlerini Evangeline'in gözlerinden ayırmadı. Aynı şekilde Evangeline de gözlerini çekmiyordu. Dünyadaki hiçbir güç onu gözlerini Luc'tan ayırmaya zorlayamazdı.

Tanıdığı Luc'a dair hatırlayamadığı şey vampirlerin cazibesi ya da genç adamın gözbebeklerinde parıldayan altın benekler değildi. Gözleri onun bildiği gözlerle tam olarak aynı değildi ama tamamen farklı da değildi. Gözleri hâlâ Evangeline'in aklından silip atmaya çalıştığı ama bir türlü unutamadığı tüm anılarında yaşayan sımsıcak kahverengi gözlerdi.

"Sana anlatmam gereken o kadar çok şey var ki Eva. Ama bu kafesten çıkmama yardım etmen gerek... Güneş doğana kadar kaçmazsam beni öldürecekler."

"Sen neden buradasın ki?" dedi Evangeline nefes nefese. Kalbinin çarpıntısından güçlükle konuşuyordu. Luc yardım etmesini istiyordu, onun sözleriyse çarpık bir cevap gibiydi. İşte, aylardır özlemiyle yanıp tutuştuğun çocuk burada. Ama şimdi ölebilir. Ona yardım etmeye çalışırsan sen de ölebilirsin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Küçük Tilki" dedi Jacks. "Yolumuza devam etmeliyiz. O, kafesten çıkmak ve seni ısırmak için ne gerekiyorsa söyleyecek."

"Hayır! Sana asla zarar vermem." Luc'un sesi Evangeline'in hatırladığından daha sertti, çaresizdi. "Eva, lütfen gitme. Çok korktuğunu biliyorum ama beni çıkarırsan seni ısırmayacağım... Ben vampir olmak istemiyorum. Buraya geldim, çünkü bana vampir zehrinin dünyadaki en güçlü şifacı olduğu ve yaralarımı iyileştirip izlerini de sileceği söylendi."

Teninin herbir karesi kusursuzdu, Evangeline'in hatırladığından çok daha pürüzsüz görünüyordu. Mükemmel ötesi. Herhangi bir yara izi olduğuna inanmak zordu. Evangeline ona, vücudunun her yerinde yara izleri olsa bile umurunda olmayacağını söylemek istedi. Hatta yara izleriyle dolu tenini bu aşırı parlak ve gösterişli cildine tercih ederdi. Ama bunları ona söyleyemeden Luc konuşmaya devam etti. "Tek istediğim buydu, iyileşmek. Ben..." Gözleri, kafeslerle dolu berbat odada gezindi.

Vampire dönüşmeyi bekleyen diğer tutsaklar kısa bir süre hareketsiz kalmıştı. Değişimi kendilerinden geçmiş, insanlık dışı bir dikkatle izliyorlardı. Evangeline, Luc'un onlar gibi olduğuna inanmak istemiyordu. Onun sesi saf insani coşku taşıyordu. Ama Evangeline bakışlarını onun gözlerinden çekince, boğazının esmerliğini bozan ve beyaz gömleğini lekeleyen kurumuş kanla diğerlerine benzediğini gördü. "Bunu istemiyorum, yemin ederim."

"Yalan söylüyor." Jacks, Evangeline'i bileğinden tutup onu hızla kendine doğru çekti.

Evangeline onu suçlayamazdı. Vampirlerle dolu olan tek oda burası değildi. Ama Luc henüz bir vampir değildi.

"Eva" diye seslendi Luc, yalvaran bir sesle. "Benden nefret etmek için nedenlerin olduğunu biliyorum. Biliyorum kalbini kırdım. Ama lanetlenmiştim."

Jacks, Evangeline'in bileğini bıraktı.

"Lanet mi dedin?" diye sordu Evangeline. O anda Luc bir dileğin çarpık sonucu gibi değildi artık. Dokunmaktan korktuğu bir gerçek gibiydi. Evangeline, son birkaç aydır Luc'un gerçekten la-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

netlenmiş mi olduğunu, yoksa terk edilmeyi kendine yediremediği için lanetlenmiş olmasının mümkün olduğu fikrine inanmayı bizzat mı seçtiğini düşünmekten delirmenin eşiğine gelmişti.

Jacks'in soğuk eli bir kez daha elini çekti, gitmeleri gerektiği konusunda onu uyarıyordu ama Evangeline buna aldırmadı.

"Nasıl bir lanetti bu?" diye sordu.

Luc, kafesinin parmaklığını bırakıp çok tanıdık ve son derece insani bir hareketle elini Evangeline'in saçlarında gezdirdi. Evangeline'in yine içi sızladı. "Bu geceye kadar, vampir zehri bedenime girip de zihnimi arındırana kadar ben de farkına varmamıştım. Daha önce nasıl olduğumu tarif etmem mümkün değil. Tek bildiğim, üvey kız kardeşinden başka bir şey düşünemeyecek hâlde olduğum. Buraya gelme nedenim de oydu... Onun için mükemmel olmak istedim. Kurtun beni hırpalamasından sonra yaralarım bedenimde hiç de seksi görünmüyordu..."

"Seksi yaralar dedi" dedi Jacks. "Gerçekten dinleyecek misin bunu?"

"Şışşt" diye tısladı Evangeline.

"Saldıraya uğramamın ardından" dedi Luc, "üvey kız kardeşin beni gördükten sonra evden çıkıp gitti. Yaralarım iyileşince onunla görüşmeyi denedim ama kapıya çıkmadı bile. Mektuplar yazdım ama birine bile cevap vermedi."

"Bana tam tersini anlattı."

Luc kızgın bir şekilde başını iki yana salladı. "O bir yalancı. Marisol bana yazmış olsaydı, istesem bile mektuplarına kayıtsız kalamazdım ki. Onu elde etmek için her şeyi yapabilecek duruma getirmişti beni. Kafayı takmıştım ona. Ona evlenme teklif ettiğim gün başladı her şey. Seni görmek için eve gelmiştim ama beni Marisol karşıladı. Paltomu aldı, o sırada parmaklarının hafifçe boynuma dokunduğunu hatırlıyorum. O dakikadan sonra ondan başka bir şey düşünemez oldum." Sesinde nefret vardı.

Evangeline'in inandığı gibi olmuştu işte. Hayal kırıklığına uğradığı için ya da çaresiz hissettiği için öyle düşünmemişti. Luc lanetlendiği için onu terk edip Marisol'e evlenme teklif etmişti. Bir tek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyüyü kimin yaptığıyla ilgili yanılmıştı. Bu kişi üvey annesi değil, Marisol'dü.

Evangeline karın boşluğuna yumruk yemiş gibi oldu. Marisol'ün bir başka kurban olduğunu düşünmüştü; bir masum, kendini affettirmesi gerektiği biri olduğunu. Evangeline bunca zamandır kendini Marisol'ün hayatını mahvetmekle suçluyordu. Ama eğer bütün bunlar doğruysa, o zaman önce Marisol onun hayatını altüst etmişti.

Her şeyi bilmeden ve yeterince düşünmeden hemen bir sonuca varmak istemiyordu. Ama üvey kız kardeşinin büyü kitaplarını görmüştü, Jacks de gazeteler de onu uyarmıştı ve şimdi de Evangeline'in lanetlendiğini düşündüğünü bile bilmeyen Luc onu uyarıyordu.

"Bu gece ısırıldığımda, aylardır ilk kez özgürce düşünebildiğimi hissettim." Luc, Evangeline'e bakarken gözleri parlıyordu. "Sonunda yine kendim gibi hissediyordum. Ama sonra da bu kafese sürüklendim ve şimdi sen bana yardım etmezsen buradan asla sağ çıkamam. Eğer korkuyorsan, kafesin kilidini açmak zorunda değilsin. Duvardaki silahlardan birini bana verirsen kilidi kendim kırabilirim. O zaman sana vampir olmak istemediğimi kanıtlarım. Tek istediğim sensin Eva."

"Aklından bile geçirme" dedi Jacks.

"Ama..." Evangeline parmaklıkların arasından bir kez daha Luc'a baktı. "Onu böyle bırakamam."

"Evangeline, bana bak." Jacks soğuk elleriyle Evangeline'in yüzünü avuçlarının arasına aldı ve Luc'un ona yaptığı büyüyü bozabilecekmiş gibi sert bir bakışla gözlerinin içine baktı.

Ne var ki Evangeline bir vampir cazibesine kapılmış falan değildi. Bir parçasının hâlâ Luc'u sevip sevmediğinden emin değildi. Duyguları çok karışıktı. Şu anda öncelikli ihtiyacının hayatta kalmak olduğunu hissediyordu. Aşk çok uzak bir lüks gibi geliyordu. Ama Luc'un yanından ayrılıp onu burada ölüme terk edemezdi. Luc, tüm bu yaşananlarda mağdur olan kişiydi. Büyüye maruz kalan, sonra taşa dönüşen, bir kurdun saldırısına uğrayan ve şimdi de bir kafese tıkılan oydu.

"Bu kısmen benim hatam" diye fısıldadı Evangeline, Jacks'e.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, değil. Sana daha önce de söyledim, kurt saldırısının benimle hiçbir ilgisi yok." Jacks sakin ama kararlı konuşuyordu.

Ama Jacks doğruyu söylüyor olsa bile, bu Evangeline'in yapması gerekeni değiştirmedi.

Evangeline, Jacks'in elinden kurtuldu.

Sonrasında olanlar tuhaf bir belirsizlikti. Evangeline hâlâ bir büyüye kapılmadığını düşünmek istiyordu ama belki de biraz büyülenmişti, üstelik vampirlerin çekiciliğinden değil. Umudunun geri döndüğünü hissediyordu.

Evangeline, Luc'un asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu, kendisi de eskiden olduğu kız değildi. O kız, Luc'u tekrar görmenin harika bir şey olduğuna, sonunda mutlu sona kavuşacaklarına inanırdı. Oysa bu buluşma baştan sona farklı bir sonları olacağını garanti ediyordu. Nasıl bir son olacağı henüz belli değildi ama bundan daha iyi olacağı kesindi. Luc onun sonsuza dek mutlu yaşayacağı kişi olmasa bile Evangeline, onu bu kafeste bırakıp kaçarak hikâyelerinin burada son bulmasına izin veremezdi.

Evangeline duvarda asılı sapı ağır, ağzı keskin, mavi renkli kısa bir kılıç gördü. Kılıç, bir kilidi kırabilecek kadar sağlam görünüyordu; üstelik Evangeline'in kaldıramayacağı kadar ağır da değildi.

Kafeslerdeki diğer tutsaklar bağırmaya başladılar. Silah istiyor ve karşılığında türlü vaatlerde bulunuyorlardı. Yeniden kafesleriyle mücadeleye girişmişlerdi ve Evangeline bir sandalyenin üstüne çıkıp kılıcı iki eliyle başının üstüne kaldırdığında yemek odasını kulak tırmalayan seslerle dolduruyorlardı.

Luc, ellerini kesmesine aldırmadan kılıcı kavradı. "Teşekkür ederim Eva." Gülümsedi ama Evangeline'in âşık olduğu çocuksu, çarpık gülüş değildi bu. Dudaklarının aralanıp yukarı doğru çekilmesiyle uzayan keskin beyaz dişlerinin göründüğü bir sırıtmaydı.

"Artık gidiyoruz." Jacks elini tutup Evangeline'i sandalyeden indirdi ve harekete geçirmeye zorladı. Evangeline tam koşmaya başlayacağı sırada bir gürültüyle arkasına döndü.

Luc, kılıcın kabzasıyla kilidi kırmıştı bile. Kafesinin kapısı sallanarak açıldı. Artık serbest ve vahşiydi; Evangeline'in hayatının en büyük hatasıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzgünüm Eva." Luc sırtını hafifçe kamburlaştırarak yere atladı, dişlerini gösterdi ve Evangeline'in üzerine doğru atıldı.

Evangeline kaçması gerektiğini akıl edene kadar Jacks atik bir hareketle onu Luc'un önünden çekti. Yıldırım hızıyla kendini siper ederek, bir kalkan gibi Evangeline'in önüne fırladı.

Luc'un yönünü değiştirecek vakti yoktu. Mide bulandıran bir salyayla dişlerini Jacks'in boynuna kenetledi.

"Hayır!" diye çığlık attı Evangeline ve Luc'a verdiği yerdeki kılıcı yakalamaya davrandı. Kılıç, birkaç dakika öncesine göre daha ağır geldi. Ama bunu yapması gerekli gibi görünmüyordu.

Evangeline kılıcı kaldırana kadar Jacks, Luc'un kafasını ellerinin arasına almıştı. Sert bir hareketle döndürüp boynunu kırdı.

Evangeline'in ilk aşkı yere düşerken, yukarıdaki tutsaklar ıslık çalarak yuhaladılar.

"Onu... Onu... Onu öldürdün" diye kekeledi Evangeline.

Boynundaki yaradan altın benekli kan damlayan Jacks, "Beni ısırdı..." dedi hırıltıyla. "Keşke onu öldürseydim. Ama öldürmedim. O artık tam bir vampir. Onlardan birini temelli öldürmenin tek yolu kafasını kesmek ya da kalbine kazık saplamaktır."

Jacks, Evangeline'in elindeki kılıca uzandı.

Evangeline kılıcı daha sıkı kavradı. Bir yanı onu bırakması gerektiğini biliyordu. Luc artık onun Luc'u değildi. Jacks'i ısırmıştı ve onu da ısıracaktı. Ama Luc, Jacks'i öldürmemişti.

"Hayatını sona erdirmene izin vermeyeceğim" dedi Evangeline. "Luc sevdiğim ilk çocuk ve tercihlerinden ben sorumlu değilim ama tüm bunlar benim yüzümden oldu. Bırak yaşasın, bir saniye daha beklemeden ve konuyu tartışmadan çıkıp gideceğim buradan."

Evangeline kılıcı bırakıp Jacks'in eline uzandı.

Jacks geri çekilip Evangeline'in kendisine dokunmasına izin vermedi ama onunla tartışmadı da. Hiçbir şey söylemedi.

Evangeline ve Jacks geldikleri yoldan sessizce ayrıldılar. Zincir ve kafes şıngırtıları onları kovalamaya devam ederken Evangeline,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacks'in uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu ama aslında onu rahatsız etmeye başlayan şey Jacks'in suskunluğuydu.

Jacks, sırf sessizliği doldurmak için konuşacak türden biri değildi ama Evangeline aralarında sessizlikten daha fazlası olduğu hissinden kurtulamıyordu. Jacks dakikalar önce onun hayatını kurtarmıştı. Hiç düşünmeden Luc'la ikisinin arasına atlamıştı. Valory Kemeri kehanetinden dolayı yaşamasını istediğini biliyordu ama o anda tamamen içgüdüsel hareket etmişti. Evangeline tehdit altındayken onun için korkmuştu.

Şimdiyse yüzüne bile bakmıyordu. Merdivenlerden çıkarken dişlerini sıkıyordu, çenesi gergindi, gözleri bir noktaya odaklanmıştı ve parmak boğumları bembeyazdı.

Isırıldığı için acı mı çekiyordu? Solgun boynunda bir kan lekesi vardı ama o kadar büyük değildi. Luc, Jacks'i çok derinden yaralamamıştı. Yine de Luc onu ısırmıştı. Olasılıkla Jacks hâlâ bundan dolayı hırçındı.

Yine de bu pek doğru görünmüyordu. Evangeline, Luc lanetlendiğini söylediğinde Jacks'in bileğini elinden neredeyse düşürdüğünü hatırladı. Jacks o anda sendelemişti. Luc'un gerçekten bir büyünün etkisi altında olduğunu öğrendiğine mi şaşırmıştı? Yoksa... Başka bir şey mi vardı? Evangeline'in sonunda Luc'la ilgili gerçeği öğrenmesi Jacks'i tedirgin mi etmişti? Luc onu Marisol'ün lanetlediğini söylemişti ama ya Marisol bunu tek başına başarmadıysa? Bütün bunlar yetmezmiş gibi Evangeline'in midesi de bulanıyordu.

"Onu sen mi lanetledin?" diye sordu Jacks'e. "Marisol'le bir anlaşma yapıp Luc'a büyü mü yaptın? O yüzden mi...?"

"Orada dur" diyerek sözünü kesti Jacks. "Sana üvey kız kardeşin hakkında ne düşündüğümü daha önce söylemiştim. Onunla bir anlaşma yapmadım ve hiçbir zaman da yapmam."

"Öyleyse Luc bir büyünün etkisi altında olduğunu açıkladığında neden öyle panikledin?"

"Korkunç bir zamanlamaydı... Ve o söz konusu olduğunda aklın başından gidiyor." Jacks, kelimeleri arasında çenesini sıka sıka neredeyse hırlar gibi konuşuyordu. "Ben, insanların çoğu için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başlarına gelebilecek en kötü şeyim. Ama senin için değil. Sanki o çocuğun seni mahvetmesini istiyorsun ve o bir insandı... Yani sen vampire dönüşmesine yardım etmeden önce öyleydi."

Evangeline itiraz etmek istedi. Jacks'in Luc hakkında haklı çıkması ve Marisol'le anlaşma yapmadığı, ki bu onu beklenmedik şekilde rahatlatmıştı, konusunda ona gerçekten inanması hiç umurunda değildi. Ama yine de Jacks, sırf onun duygularını istediği gibi yok edemedi diye bu kadar acımasız olmak zorunda değildi. Evangeline derinden hissetmenin olumsuz yanları olduğunu biliyordu; aklın ve mantığın önüne geçebilirdi. Ama hislerden yoksun bırakmak da aynı derecede tehlikeliydi.

Evangeline, bir kat daha çıkarken Jacks'i geçmek için adımlarını hızlandırarak hayal kırıklığının acısını merdivenlerden çıkardı. Sonunda duvarlarda prangaların olmadığı yüksekliğe erişmişlerdi ve Evangeline, vampir olma heveslisi insanların çaresiz seslerini duyamıyordu artık.

Yine de arada boğazında bir sıcaklık hissi duyuyordu. Genelde nabzının tam üstünde. Ama tam o sırada bu sıcaklığı ensesinde hissetti.

Hızlı adımlarla bir dizi merdiven daha tırmandı ve iyi aydınlatılmış bir sahanlığa ulaştı. Dışarı çıkacakları parlak kapı da görünmüştü artık. Ama ensesindeki sıcaklık yok sayılamayacak hale geliyordu.

Bir de Jacks'i neden duyamıyordu artık?

"Jacks..." Evangeline arkasına döndüğü anda sustu.

Jacks çok yakındı. Çok çok yakın. Fısıldasa duyulacak kadar yakın. Tam arkasında olduğunu duyması gerekirdi ama Jacks ürkütücü derecede sessizdi. Görünüşü de değişmişti. "Saçların..."

Jacks'in mavi saçları gitmişti. Yine altın sarısına dönmüştü, pırıl pırıl parlıyordu ve kesinlikle muhteşemdi. Evangeline ona bakmamalıydı... Jacks'e bakmak hiç iyi bir fikir değildi. Ama ondan gözünü almak imkânsızdı. Yüzüne renk gelmişti ve gözleri daha parlaktı, parlak bir safir mavisi. Yarı melek, yarı kayan yıldız ve bütünüyle etkileyiciydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evangeline... Bana öyle bakmayı kes. Bunu daha da çok zorlaştırıyorsun." Jacks sımsıkı sıktığı dişlerinin arasından konuşsa da Evangeline şimdi şaşırtıcı bir şekilde köpekdişi gibi sivri görünen ön dişlerini gördü.

İki farklı türde vampir ısırığı vardır, demişti Kaos. *Bir insanı sadece ondan beslenmek için ısırabiliriz. Ya da dişlerimize vampir zehri bulaştırıp insanı vampire dönüştürebiliriz.*

Evangeline derin bir nefes aldı. Luc, Jacks'i beslenmek için ısırmamıştı. "Sana zehir bulaştırmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

43

Jacks ürkütücü bir sessizlik içinde geri adım attı; deri çizmeleri taş zeminde ses çıkarmıyordu.

"Senin gitmen gerek" dedi Jacks. Konuşurken dişleri uzuyordu. Evangeline, kan akışının hızlandığının ve kalbinin gümbür gümbür attığının farkına vardı. Luc'u bir daha görse, kılıcı kullanırdı. Kellesini uçuramayabilirdi ama bir yerini kesinlikle keserdi.

"Neden gitmiyorsun?" Jacks'in burun delikleri genişledi, Evangeline nabzının üzerinde, kısa süreli esaretini daha da kısaltan bir sıcaklık dalgası daha hissetti. Jacks kısmen, yeryüzüne inmiş melek değildi; çok daha kötü bir şey olmanın eşiğindeydi.

Evangeline çizmelerinin içinde ayak parmaklarını bükerek, yavaşça geri çekilme ya da koşmaya başlama dürtüsüyle mücadele etti. Jacks onu ısırırsa, vampire dönüştürürdü. Jacks vampirlerden nefret ederdi, Evangeline de pek hoşlanmazdı. Ama şimdi onu bırakıp gider de Jacks güneş doğana kadar başka bir insan bulursa, o zaman kendi üzerindeki kontrolünü yine aynı seviyede tutup tutamayacağını bilmiyordu.

Jacks neredeyse hiç hareket etmez olmuştu. Bir tek gözbebekleri oynuyordu ve gözlerinin tamamını kaplayacakmış gibi büyüdükçe büyüyordu. Luc'un gözleri böyle olmamıştı. Ama öte yandan Luc ona vampir zehri bulaştırıldığında Jacks gibi bir kader tanrısı değildi.

"Vampir olmak istiyor musun?" diye sordu Evangeline.

"Hayır" diye bağırdı Jacks. "Vampir olmak istemiyorum ama seni ısırmak istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline'i ateş bastı.

Jacks, hâlâ orada oyalandığı için Evangeline'e öfkeyle bakarak dişlerini gıcırdattı. "Gitmen gerek" dedi yine.

"Seni bu hâlde bırakmayacağım." Evangeline girişe göz gezdirip pranga aradı.

"Beni duvara bağlayamazsın." Jacks dik dik baktı.

"Daha iyi bir önerin var mı?"

Aşağıda rahatsız edici bir zafer çığlığı yankılandı. Olasılıkla kafestekilerden biri daha serbest kalmıştı. Gürültü yerin ta dibinden geliyor gibiydi ama Evangeline vampire dönüşen kişinin onun nerede olduğunu hissedip hissedemeyeceğini, yakınlarda bir insanın olduğunu bir şekilde anlayıp anlamadığını merak etti.

"Koku alma duyun ne kadar iyi?" diye sordu.

Jacks'in burun delikleri yine büyüdü. "Korku gibi kokuyorsun ve..." Yüzünde anlaşılmaz bir şey titreşti. Ama her ne söyleyecektiyse, aşağıdan gelen başka bir sesle bölündü. Sanki merdivenlerden yukarı bir gök gürültüsü tırmanıyordu.

Evangeline ve Jacks tek kelime daha etmeden ikisi birden çıkışa yöneldi.

Dışarıda, soğuk kış gecesi neredeyse apaydınlıktı. Ay, bulutların arkasında saklandığı yerden, özellikle Jacks'e bakmak için çıkmış, onun kusursuz çenesini, uzun kirpiklerini ve bükük dudaklarının kıvrımını aydınlatıyordu. Jacks, bu dünyaya ait olmayan bir kalp kırıklığı gibi görünüyordu. Evangeline başını çevirip ona bir kez daha bakma dürtüsünü hissetmeye devam ediyor ve bunun vampir cazibesi olduğunu biliyordu. Tehlikeli güzelliğin ve gücün kaçınılmaz çekimi.

"Neden kaçmıyorsun?" diye sordu Jacks.

"Bana bakışından peşime düşeceğini tahmin ediyorum ya da sırmaktan suçluluk duymayacağın başka bir insan bulacağını tahmin ediyorum."

Seni sırdığım için kendimi suçlu hissetmem.

Evangeline kafasının içindeki bu sesin bir tehdit mi, Jacks'in kontrolünde bir azalma mı yoksa sadece zamanının dolduğuna dair bir uyarı mı olduğunu anlayamadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gitmelisin" diye yineledi Jacks.

Evangeline onu duymazdan geldi ve karanlık mezarlığı bir kez daha gözleriyle taradı. Ayın altında süt beyazı trompet çiçeğinin çiçek açmış sarmaşıklarının örttüğü bir mozale görünce aklına tehlikeli ama muhtemelen ilham verici bir fikir geldi.

"İşte." Evangeline, mozoleyi işaret etti. "İçeri gireceğiz. Aileler ölen sevdiklerinin bedenlerini şeytani ruhlardan korumak istediklerinde mezarlarına trompet çiçeği ekerler." Biliyordu, çünkü hem annesinin hem babasının mezarına o da ekmişti. "Bu mozole bitkiyle tamamen örtülmüş, bu da içeride başka koruyucular olabileceği anlamına gelir... Tabutları güvende tutmak için kilitli bir kapı gibi mesela."

Jacks'in boynunda bir kas seğirdi. "Beni bir tabuta mı kilitlemek istiyorsun?"

"Tabuta değil, kapının ardına, sadece sabah olana kadar."

"Kilitlenmeme gerek yok. Ben kendime hâkim olabilirim."

"Öyleyse neden ikide bir bana kaçmamı söylüyorsun?" Evangeline başını kaldırıp Jacks'in gözlerine baktı.

Saniyesinde Jacks onu en yakındaki ağaca yasladı. Jacks ateşli göğsünü onun göğsüne bastırınca Evangeline'in sırtı ağacın gövdesine vurdu. Jacks, teninde dokunduğu yerleri alev alev yakarak ellerini Evangeline'in boğazına götürdü.

"Jacks" dedi Evangeline nefes nefese. "Bırak beni."

Jacks onu yakaladığı gibi ani bir hareketle yanından uzaklaştı.

Evangeline, Jacks'in onu serbest bırakmasının kuvvetiyle birden ağacın dibine düşüverdi. Ayağa kalkıp toparlandığında Jacks ağır adımlarla yeraltı mezar odasına doğru yürüyordu.

Evangeline boynunu ovuştura ovuştura onu takip etti. Aslında Jacks boynunu o kadar da sıkmamıştı ama ellerinin dokunuşu tenini hâlâ yakıyor gibiydi. "Vampirlerin soğuk olduğunu sanıyordum." Jacks de hep soğuktu.

Jacks mozolenin kapısını açarken, "Vampir zehri sıcaktır, özellikle de vampirler aç olduğunda" dedi hırıltılı bir sesle.

Evangeline'in tahmin ettiği gibi bu oda batıl inançlara göre yapılmıştı. Duvarlara tutturulmuş devamlı yanan meşaleler içeriye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıcaklık veriyor ve yer ile tavan arasını kaplayan demir kapıya ışık vuruyordu. Bu kapı, olası ziyaretçileri kapının diğer tarafındaki dört taş tabuttan ayırıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Jacks aksi bir tavırla.

Evangeline hemen kapıya yaklaştı. Tasarımda kullanılan demir sembollerin hepsini bilmiyordu ama parmaklıklar Jacks'i zapt edecek kadar kalın görünüyordu. En azından güneş doğmaya karar verene kadar birkaç saatliğine. Kapıdaki kilit daha sağlam olsaydı keşke ama bu haliyle de iş görürdü.

"Duvarda asılı bir anahtar görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Jacks'in sesi gergindi. Ardından da zar zor duyulan bir sesle, "Ellerinle açmayı dene. Parmaklarından birini kanat ve kapıdan açılmasını iste" dedi.

Evangeline, Jacks'e doğru döndü.

Jacks en uzak duvara yaslanmıştı. Teninin fildişi renginden acı çektiği belli oluyordu.

Evangeline bu kez onunla göz göze gelmek gibi bir hataya düşmedi ama yüzüne bakınca kendini zar zor tuttuğunu anladı.

Ona, kanını akıtması için kendisini kandırmaya mı çalıştığını sormayı planlıyordu ama daha fazla zaman kaybetmemenin daha iyi olacağını düşündü. Parmağını demir kapının keskin desenlerinden birine batırıp kanattı ve çabucak kilide bastırdı. "Açıl lütfen."

Sihir işe yaradı. Kilit söküldü, kapı ardına kadar açıldı ve Evangeline'in ağzı açık kaldı. "Bunun işe yarayacağını nereden bildin?" diye sordu.

Jacks, Evangeline'in takip edemediği bir hızla hareket etti. "Bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı" dedi kapının diğer tarafından. Ardından da kapıyı sertçe kapattı.

Az önce açtığı kilit bir *klik* sesiyle kapanınca Evangeline, Jacks ile arasında ne kadar küçük bir şey olduğunu üzülerek fark etti. Jacks'in aklından da aynı şey geçiyor gibiydi. Jacks kafese isteyerek girmişti ama şimdi kilide bir hırsız gibi bakıyor, onu açabilmenin yollarını düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

44

Jacks hapishanesinden kurtulmak istediğine karar verirse, Evangeline bunun çok fazla çaba gerektireceğini sanmıyordu.

Jacks'in dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulmalıydı. İlgisini çeken bir konu hakkında sorular sorabilirdi ona. Kilidi ve neden onun kanıyla açıldığını sormak istiyordu. Ama Jacks o konuyu çoktan kapatmıştı. Cevabı kendisinin bilip bilmediğini de merak ediyordu. Kilidi sihirli bir şekilde açma yeteneğinin Valory Kemeri'yle bir ilgisi olabilir miydi? Apollo ona kemeri kilitleyen kehaneti anlatırken, kehanet kelimesi kelimesine gerçekleştiğinde kemeri açacak bir anahtar meydana getireceğini söylemişti. Ya o anahtar Evangeline'in kendisiyse?

Bu mümkün olabilir miydi? Yoksa bu gecenin acayip olayları sonunda Evangeline'e içyüzünü gösteriyor da ona esrarengiz mucize kuruntuları mı yaptırıyordu? Yalnız bu, bir kemerden geçtiği diğer anları düşündüğünde pek de kuruntu gibi gelmiyordu. Bütün kemerler ona fısıldamıştı... Fısıltıları, eğer Evangeline kehanetle haber verilen anahtarsa, daha bir anlam kazanıyordu.

Bizi bulmana çok sevindik.

Biz de seni bekliyorduk.

Beni sen de açabilirdin.

Evangeline'in içini, huzursuz edici bir heyecan kapladı. Valory Kemeri'yle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Şu anda hayatı bu yetenek sayesinde kurtulmuş olsa bile, kemerin anahtarı olmayı kesinlikle istemiyordu. Ancak, hayatta kalmak istiyorsa, Jacks'i oyalaması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neyse ki soracak soruları vardı. Özellikle bir süredir içini kemiren bir soru vardı.

"Meridyen İmparatorluğu'ndan prensesle aranızda ne olduğunu anlat bana. Hani şu Kaos'un ve daha önce de LaLa'nın bahsettiği prenses. Donatella."

"Hayır." Jacks'in sesi öfke doluydu. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Asla."

Bu mükemmel bir konu olabilirdi.

Daha önce prensesten söz edildiğinde Jacks sadece irkilmiş ve yüzündeki ifadeyi çabucak gizlemişti. Ama şimdi ya kendine hâkim olma konusunda sıkıntı yaşıyordu ya da vampir zehri duygularını daha da güçlendiriyordu. Evangeline, Jacks'in ısrarlı bakışını yine hissedebiliyordu ama artık boynuna ya da nabzına bakmıyordu. Bakışının sıcaklığı her yerine dağılıyordu.

"Yapacak bir şey yok Jacks." Jacks kafesinin içinde bir ileri bir geri dolaşırken Evangeline, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var, bu yüzden Prenses Donatella hakkında konuşacaksın. İster ondan ne kadar nefret ettiğini, ister onu ne kadar çok sevdiğini anlat, benim için hiç fark etmez. Güzelliğini ya da saçlarının rengini anlatan şiirler de okuyabilirsin."

Jacks, kahkahanın birbirlerinden ayrı kalmış kuzeni olabilecek boğuk bir ses çıkardı. "Adına şiirler okunacak türden bir kız değil o." Yine de ses tonu değişti, biraz yumuşadı. Evangeline'in içine, Jacks'in aslında bu kıza şiirler okuyabileceğine dair tuhaf şekilde rahatsız edici bir his doğdu.

"Onunla ilk tanıştığımda beni, gökyüzü arabasından atmakla tehdit etti."

"Bunun için mi sevdin onu?" diye sordu Evangeline.

"Onu öldürmekle tehdit etmiştim." Jacks bunu flört ediyorlarmış gibi söyledi.

"Bu korkunç bir aşk hikâyesi Jacks."

"Aşk hikâyesi olduğunu kim söyledi?" Jacks yine iğneleyici tavrına döndü. Evangeline daha fazla konuşmayacağını bile düşündü. Jacks onu şaşırtarak sözlerini sürdürdü. "Sonraki buluşmamızda onu öptüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu öptüm, derkenki üslubu, bir başkasının birini sırtından bıçakladığını söylemesine benziyordu. Ne bir özlem vardı içinde ne de romantiklik. Jacks'in çirkin bir aşk tanımı olduğunu onaylıyordu. Buna rağmen, Jacks'in prensesi öpmesi fikri nedense Evangeline'in içini acıttı. "Onu gerçek aşkın olduğunu düşündüğün için mi öptün?"

"Hayır. Ondan bir şey istiyordum ve istediğimi vermezse öpücüğümün onu öldüreceğini söyledim."

"Bir dakika, bir dakika... Sen öyle olmasını istemediğin sürece öpücüğünün ölümcül olmadığını mı söylüyorsun?"

"Dikkatli ol Küçük Tilki, çok meraklısın. Ama bu kadar meraklı olmamalısın." Jacks volta atmayı bırakıp uzun parmaklarıyla demir kapıya vurarak kesik kesik bir ritim çalmaya başladı. "Donatella'ya yalan söyledim. Benim öpücüğüm her zaman ölümcüldür. Onu hemen öldürmesin diye kalbini yavaşlattım ama benim istediğim şeyi versin ya da vermesin birkaç gün içinde hayatına son vermeliydi.

"Öyleyse neden ölmedi?"

"Belki de kalbim çarpmaya başladığı içindir" dedi Jacks ciddiyetten uzak bir havayla. Tavrında, atmayan kalbine ve önünde sonunda kalbini yeniden çarptıracak efsanevi kıza, onun biricik gerçek aşkına adanmış hikâyeler varken bu, hikâyenin gereksiz bir ayrıntısıymış gibi bir hoppalık vardı.

Evangeline, içini acıtan o korkunç şeyin yeniden çalkalandığını hissetti. Bu kızın Jacks'in gerçek aşkı olması fikri onu üzmemeliydi. Kendisi Jacks'ten hoşlanmıyordu bile. Jacks'in kalp atışlarını başka bir kızın hızlandırmasından rahatsız olmamalıydı. Prensesin ölmemiş olmasına sevinmeliydi. Bu hikâyenin iyi bitmediğini bildiği için belki de Jacks'e üzülüyordu.

"Sonra ne oldu?"

"Hikâyelere göre o benim *tek gerçek aşkım* olmalıydı" diye onayladı Jacks. Sesi alaycıydı ama kelimelerini kısaltan ya da yüzündeki ifadeyi sertleştiren acıyı gizleyemiyordu. "Tabii senin de tahmin etmiş olabileceğin gibi, beklenen olmadı. Prenses, o ilk öpücük için beni asla affetmedi. Başka birine âşık oldu ve sonra beni kendi bıçağımla kalbimdem bıçakladı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline'in ürperdiği nefes alışından belli oluyordu. Böyle bir şeyin, özellikle de bir kader tanrısı olarak tüm itici gücü tek gerçek aşkını bulmak olan Jacks'e nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyordu.

Evangeline bu dürtüyü anlayabiliyordu. Hatta, kabul etmek istediğinden çok daha iyi anlıyordu. Aşk için birini öldürmeyi asla göze almadığını söylemek isterdi. Ama Jacks'le yaptığı bir anlaşma yüzünden bir düğün partisi taşa dönüşmüş, bir prens lanetlenmiş ve kendisi buralara kadar gelmişti. Hayatıyla oynayanın kader mi yoksa Jacks mi olduğunu düşünüp duruyordu. Oysa onu bu yola getiren kendi şaibeli seçimleri olmuştu.

Luc konusunda, ne yaptıysa aşkından yaptığını söylemişti kendi kendine. Ama öyle değildi, gerçekte öyle değildi. Sevgi ifade eden seçimler yapmıyordu, aşk istediği için taviz veren seçimler yapıyordu. Zaafı Luc değildi... Aşktı. Hatta sadece aşkın kendisi değil, düşüncesi bile.

Jacks'in hikâyesinin bazı bölümlerinin yüreğini böyle acıyla burkması ondandı. Jacks'i istediğinden değil. Jacks'i istemiyordu. Sadece birinin onu, Jacks'in bu kızı istediği gibi istemesini istiyordu. Bunun bir büyü ya da lanet yüzünden olmasını da istemiyordu. Evangeline bir büyüyü bozacak kadar güçlü bir aşk istiyordu ki Jacks'in istediği de tam olarak buydu.

Jacks başını esrarlı demir kapıya dayadı, Evangeline o anki görüntüsünü sonsuza dek unutmayacaktı.

Jacks hâlâ tarifsiz derecede nefes kesiciydi ama bu hâlinde tüm yıldızların kaydığı bir gökyüzünün dokunaklı güzelliği vardı. Saçları kırılmış altından bir fırtına gibiydi. Gözleri gümüşi maviydi. Valorfell'deki ilk gecesinde gördüğü donukluk gitmişti ama Evangeline o donukluğun nedenini, Jacks'in neden huzur vermekten ya da nezaket göstermekten yoksun göründüğünü biliyordu artık. Tek gerçek aşkı olması gereken kız onu kelimenin tam anlamıyla kalbinden bıçaklamıştı.

"Donatella seni bu kadar kötü yaraladığı için üzgünüm" dedi Evangeline. Gerçekten de üzgündü. Jacks'in atladığı birkaç şey ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunu düşünse de acısının gerçek olduğuna inanıyordu. "Belki hikâyeler yanılıyordur ve seni bekleyen başka bir gerçek aşk vardır."

Jacks alaycı bir kahkaha attı. "Yoksa o gerçek aşkın sen olabileceğini düşünüyorsun da o yüzden mi böyle söylüyorsun?" Parmaklıkların arasından Evangeline'e baktı, edep sınırlarını zorlayan bir bakıştı bu. "Beni öpmek ister misin Küçük Tilki?"

Evangeline'in içinde yeni ve korkunç bir şey düğümlendi. "Hayır, ben öyle bir şey söylemedim."

"Bundan pek emin değil gibisin. Benden hoşlanmıyor olabilirsin ama seni öpersem hoşuna gideceğine bahse girerim." Gözleri Evangeline'in dudaklarına gitti, Evangeline'in ağzında hissettiği sıcaklık bir öpüşmenin başlangıcı gibiydi.

"Jacks, kes şunu" dedi Evangeline. Jacks onu gerçekten öpmek istemiyordu. Sırf acısını gizlemek için sataşıyordu Evangeline'e. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum."

"Hiç sanmam." Jacks, dilini çok keskin ve uzun bir ön dişin ucunda gezdirirken gamzelerini göstererek gülümsedi. Ansızın düşünceli bir havaya bürünmüştü. "Belki böyle kalmak o kadar da kötü olmaz. Bunları çok sevdim."

"Gün ışığını da seversin sen" diye hatırlattı Evangeline.

"Güneşi başka şeylerle değiştirebilseydim, güneşsiz yaşayabilirdim herhalde." Jacks başını eğdi. "Acaba... Eğer gerçek bir vampir olsaydım öpücüğüm yine ölümcül olur muydu?" Dişleri uzadı. "Seni ısırmama izin verirsen bir deneyelim."

Evangeline yine keskin bir sıcaklık hissetti. Bu kez tam çenesinin altında, sonra bileğinde ve kimsenin ısıracağını asla düşünmediği birkaç mahrem yerinde.

Evangeline boynundan köprücük kemiğine kadar kızardı. "Isırmaktan bahsetmeyelim" dedi öfkeyle.

"Peki ne konuşalım?" Jacks'in gözleri yine Evangeline'in dudaklarına döndü ve Evangeline'in dudakları aralanırken ağzından daha fazla sıcaklık yayıldı.

Evangeline hıçkırır gibi nefes aldı. Belki de az önce yanılmıştı. Belki de Jacks onu gerçekten öpmek istiyordu. Yine de bu hiçbir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey ifade etmiyordu. Jacks'in hâlâ Prenses Donatella'ya bağlı olduğu belliydi. Ayrıca da LaLa, Jacks'in lanetinin öpücüğü olduğunu söylemişti... En ufak bir çekiciliğin bile onu baştan çıkarıp öpüşme arzusuyla doldurduğunu. Ama bu, öpmek istediği kişi için gerçek hisler beslemediği anlamına gelmiyordu.

"Merak ediyorum" dedi Evangeline, "İnsanları kontrol etme gücün varsa, neden o gücü prensesin seni sevmesi için kullanmadın?"

Jacks'in alaycı gülümsemesi kayboldu. "Kullandım."

"Ne oldu peki?"

"Sanırım ben sıramı savdım" dedi Jacks sertçe. "Şimdi sıra sende. Bana Luc'tan bahsetmeni istiyorum."

Evangeline yüzünü buruşturdu. Az önce olanlardan sonra şu anda Luc'u konuşmak istemiyordu. Hele tanıştıkları andan beri kendisiyle dalga geçen Jacks'le konuşmayı hiç istemiyordu. "Başka bir soru sor lütfen."

"Olmaz. Ben senin sorularına cevap verdim. Sen de benimkileri yanıtlayacaksın."

"Luc'u bilip ne yapacaksın ki? Az önce hikâyenin nasıl bittiğini gördün işte."

"Nasıl başladığını anlat." Jacks yalancıktan neşeli bir gülücük sundu. "Senin hikâyenin benimkinden daha sağlam bir ilişkiyle başladığı belli. Ona böyle deli gibi âşık olmana sebep neydi de bana yalvarmaya razı oldun?"

Evangeline derin bir nefes aldı.

"Zaman kazanmaya çalışma Küçük Tilki yoksa kanının tadına bakmayı aklımdan çıkaramadığım için nasıl acı çektiğimi hatırlayabilirim."

Jacks başını eğip aşağıya doğru baktı.

Sıcacıklık dalgası Evangeline'in göğsüne, tam kalbinin üstüne saldırdı ve bu defa öpücük gibi değil de ısırık gibiydi.

"Tamam... Babam öldüğünde Luc beni hiç yalnız bırakmadı."

"Ona bu yüzden mi âşık oldun?"

"Hayır... Sanırım onu daha önce sevmiştim." Evangeline ona ilk bakışta âşık olduğunu söylemek için can atıyordu ama bunu söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lese Jacks kesinlikle alay ederdi. "Önce yakışıklı olduğunu düşündüm. Hâlâ hatırlıyorum, dükkâna ilk geldiğinde kapının dışındaki çan, o içeriye adım atmadan tam iki saniye önce çalmıştı. Sanki o da anlamıştı onun özel biri olduğunu."

"Ya da seni ondan uzak durman için uyarmaya çalışıyordu" diye homurdandı Jacks.

"Devam etmemi istiyor musun istemiyor musun?"

Jacks tamam sustum dercesine ağzını fermuarla kapatıyormuş gibi bir hareket yaptı.

Evangeline, sessizliğinin uzun süreceğini sanmıyordu. Ancak Jacks, onu kibarca dinlemek için gerçek bir çaba göstererek Evangeline'i şaşırttı.

Jacks yumruklarını sıkmaktan parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Çenesi rahatsız edici derecede gergin görünüyordu; konuşmadığı için şimdi daha çok zorlanıyordu. Bununla birlikte taş tabutlardan birinin üstüne atladı ve hikâye dinleyen bir çocuk gibi bağdaş kurup oturdu.

Evangeline, kaçması gerekirse diye ayakta kalmasının daha mı iyi olacağına karar vermeye çalıştı. Ama onun yaptığını yaparsa belki Jacks kendini daha rahat hissederdi. Yavaşça soğuk ve nemli zemine oturup yorgun bacaklarını dinlendirerek anlatmaya devam etti.

"Çocukluğumdan beri babamın antikacı dükkânında çalışıyordum. Orayı çok seviyordum... Dünyada en çok orayı evim gibi hissediyordum. Ama vaktimin çoğunu dükkânda geçirdiğim için Luc'la tanışana kadar dışarıda hiç yakın arkadaşlarım olmadı. Başlarda onun eski ve ilginç eşyalara meraklı olduğunu düşünüyordum. Sonra bir gün geldi ve hiçbir şey satın almadı. Sadece beni görmek istediğini söyledi. Bunu itiraf etmekten çekinmediği gibi göğsü de kabarmadı."

"Ve..." Jacks sabırsızlandı.

"Onu sevdiğimi o zaman anladım."

"Sadece senden hoşlandığını mı söyledi?" Jacks hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "En etkileyici yanı bu muydu yani? Sana nazik davranan başka erkekler olmadı mı hiç?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana nazik davranan bir sürü genç adam oldu. Ayrıca Luc'un başka iyi yönleri de vardı."

Jacks kaşlarını çattı. "O iyi yönlerinden bahset bana."

Evangeline soğuk zeminde kıpırdandı ve bacaklarını rahat bir şekilde altına almayı denedi. Jacks, her ilişkinin onu geçerli kılacak muhteşem bir davranışa ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. "Her aşktan harika bir hikâye çıkacak diye bir şey yok Jacks. Apollo'yla ilişkim destansı bir aşk masalı gibi başlamıştı ama ne kadar kötü bittiğini gördün."

"Yani sıkıcı bir ilişkiye razıyım, yeter ki iyi bitsin mi diyorsun?"

"Evet. Olaysız bir mutlu sonu seve seve kabul ederim."

Jacks sırıttı. "Hayır, etmezsin. Luc'la mutlu olamazdın ve kesinlikle sonsuza kadar da olmayacaksın. İkiniz birbirinize hiç uygun değilsiniz. O, senin yarın kadar bile güçlü değil... Hiç tereddüt bile etmeden seni ısırmaya çalıştı. Ve o, seni kurtarmak için kendini taşa dönüştürmezdi."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum. Bir laneti bozmanın her zaman bir yolu vardır. Sen Toksik'in kadehinden içtiğin anda kadeh yeniden doldu. Kuralları açıklamak için orada değildim ama kadehin diğer tarafında görüneceklerdi zaten. Luc isteseydi seni kurtarabilirdi."

Evangeline'in elleri titremeye başladı. Kimse ona söylememişti bunu. "Bu bir şey ifade etmez. Luc, Marisol'ün yaptığı aşk büyüsünün tesiri altındaydı."

"Büyüyü bozabilirdi" dedi Jacks açık açık. "Eğer seni gerçekten sevmiş olsaydı, büyü bozulabilirdi. Öyle olduğunu gördüm."

"Kes şunu Jacks." Evangeline ayağa fırladı. Aşk için bu kadar çok şey yaptığını bilmek yeterince kötüydü; Luc'un aslında onu hiç sevmediğini duymak istemiyordu.

"Canını yakmaya çalışmıyorum Küçük Tilki. Ben..."

"Hayır Jacks, tam da bunu yapıyorsun. Her zaman yaptığın şey." Evangeline de başka bir şey beklemiyordu zaten ama artık dayanamayacak kadar yorgundu. O, aşk uğruna şaibeli seçimler yapmış olabilirdi ama Jacks sırf eğlenmek için insanları bile bile incitiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyor musun, Donatella'nın seni kalbinden bıçaklamasının ve başka birini sevmeyi seçmesinin gerçek nedeni ona verdiğin neredeyse ölümcül ilk öpücük değildi belki de. Belki de birazcık insani olan hiçbir duyguyu anlayamadığın için istemedi seni."

Jacks şöyle bir irkildi. Hemen toparlandı ve yanan meşalelere rağmen yüzündeki ifadeyi net görmek mümkün olmasa da Evangeline yanaklarının benek benek kızardığına yemin edebilirdi.

Bir suçluluk duygusu hissetti ama yine de kendine engel olamadı. "Bahse girerim onu öptüğün için özür bile dilememişsindir. Hatta belki daha kötüsünü bile yapmışsındır. Yani senin aşktan anladığın, bir kızı öpüp sonra da ölüp ölmeyeceğini görmek için beklemek diyorum, öyle değil mi? Hikâyelerde senin öpücüklerinin ölmeye değer olduğunun anlatıldığını biliyorum ama herkes ölüyorsa bunları anlatan kim? O hikâyeleri kim yazdı? Kendini daha iyi hissetmek için sen mi yazdın?"

Jacks yüzündeki ifadeyi tüm duygulardan arındırdı, tabuttan atlayıp parmaklıklara geldi. "Kıskanıyor gibisin."

"Seni bir başkasının bıçaklamasını kıskandığımı düşünüyorsan, haklısın."

"Kanıtla."

Evangeline, ayaklarının dibine düşen hançerin çıkardığı sesi duydu. Jacks'in yanından hiç ayırmadığı mücevherli hançerdi bu. Taşlarının çoğu dökülmüştü ama bıçağın kabzası meşalelerin ışığında, kanın akmadan önceki rengi gibi mavi ve mor titreşimlerle hâlâ parlıyordu.

"Ne yapacağım bununla?"

"Kullanmak isteyebilirsin Küçük Tilki." Jacks dudağının ucu seğirerek solgun ellerini kapının parmaklıklarından usulca çıkardı ve kilidi ortadan kırdı. Bunu yaparken kilidi bir ağaç dalı, bir kâğıt parçası ya da Evangeline'in kendisi olarak görmüş olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

45

Evangeline daha yutkunamadan Jacks tam karşısına dikilmişti. Ayaklarının dibine bir bıçak fırlatıp kendisini bıçaklaması için ona meydan okuması, onu dansa kaldırmakla eşdeğermiş gibi dudakları, başka birinin yüzünde davetkâr ya da çapkın görünebilecek müthiş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Jacks..." Evangeline kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını belli etmemeye çalıştı.

"Artık bana zarar vermek istemiyor musun Küçük Tilki?" Jacks parmağını uzatıp Evangeline'in çıplak köprücük kemiğinde hafifçe gezdirerek teninin her santimini yaktı. "Her an hançeri alabilirsin."

Ama Evangeline hançeri alamadı. Nefes almakta bile zorlanıyordu. Jacks'in eli şimdi boğaz çukurundaydı, okşar gibi özenle dokunuyordu. Jacks ona daha önce de dokunmuştu. Dün gece Evangeline uyurken onu kucağında tutmuştu ama bunu yapmak ona işkence gibi geliyormuş gibi davranmıştı. Dokunuşunda sıcaklık da yoktu, merak da.

Ya da belki şimdi merak eden Evangeline'in kendisiydi. Meraklı olmaması gerektiğini biliyordu. Ama Jacks'in bir şeyleri isterkenki şiddetli arzusuyla istenmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmemiş miydi?

Jacks, ellerini Evangeline'in boğazından omuzlarına doğru kaydırıp pelerinini yavaşça indirerek tenini ortaya çıkarırken ağzı daha çok açıldı.

"Kapının arkasına geri dönmelisin." Evangeline'in sesi boğuktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğunu söyleyen sendin." Jacks'in parmakları daha da aşağıya, göğsünden korsesinin dantelli ucunun hemen üstündeki hassas noktaya doğru kaydı. "Bu, konuşmaktan daha iyi değil mi?" Bir parmağı korseden içeriye doğru daldı.

Evangeline'in nefesi tıkandı. "Bence bu hiç de iyi bir fikir değil."

"Olayı ilginç kılan da bu zaten." Jacks, korsenin içindeki parmağıyla Evangeline'in kalbinin hemen üstünü tatlı tatlı okşayarak kalp atışlarını daha da hızlandırırken, diğer eli çenesini buldu.

"İstediğin zaman bıçağı alabilirsin" dedi alaylı bir tavırla. "Beni bir vampir olarak sevmezsin Küçük Tilki." Çenesindeki sıcak eliyle Evangeline'in başını geriye doğru yatırıp onunla göz göze geldi. Gözbebekleri neredeyse gözlerinin tamamı siyah olacak kadar büyümüştü ve nedense gözleri hâlâ kırık yıldızlar kadar parlaktı.

Evangeline'in geri çekilmesi gerekiyordu. Bu pek çok nedenden dolayı yanlıştı ve daha da kötüsü Jacks'in ona dokunmaya devam etmesine, ona dokunmaktan *zevk almasına* müsaade etmek büyük aptallıktı.

Vampir zehri olmasa Jacks bunu hayatta yapmazdı. Nazik olmasının, parmak boğumları göğsünden ensesine doğru kayarken tenini hafifçe okşamasının, diğer elinin de kalçasına gidip etekleri-nin üzerinde yavaşça gezinerek onu kendine çekmesinin bir anlamı yoktu.

Yeraltı odası buz gibiydi ama Jacks'in Evangeline'in boynundaki eli, saçlarının arasına kayan eli Evangeline'in her yerini ısıtacak kadar sıcaktı. Jacks, Evangeline'in saçını tutam tutam parmaklarına doladı, sonra onları boynundan geriye doğru itti ve...

Dişleri zonklayan boyun damarını sıyırıp geçti.

"Jacks..." Kelimeleri bir araya getirmek imkânsızdı. Jacks'in sıcak dudakları boğazına yapışmıştı ve dişleri tenindeydi. Onun *dişleri!* Evangeline sonunda onun göğsüne doğru eğildi. Ama bu, bir mermer blokla mücadeleye kalkışmak kadar faydasızdı. Sıcak, oyulmuş bir mermerle. Evangeline Jacks'e onu ısırmamasını söylemek istedi ama ısırmak sözcüğünü söylemek o anda pek akıllıca bir fikir gibi görünmüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha sonra bunu istemeyeceksin..."

"Sonrasını hiç düşünmüyorum." Jacks boynuna baştan çıkarıcı bir dil darbesi vurarak onu yaladı.

"Benden hoşlanmıyorsun bile" dedi Evangeline nefes nefese.

"Şu anda senden hoşlanıyorum. Seni çok beğeniyorum." Jacks, Evangeline'in tenini usul usul emdi. "Hatta daha önce bu kadar çok hoşuma giden başka bir şey olduğunu hatırlamıyorum."

"Jacks... Tüm bunlar vampir zehri yüzünden." Evangeline, Jacks'in göğsünü daha sert ittirdi ama Jacks farkında değil gibiydi. Dili, Evangeline'in boynuna dokunuyor, kalp atışlarıyla zonklayan damarı boyunca geziniyordu. "Sen..." Jacks'in dişleri hassaslaşmış teninde bu kadar iyi hissettirmemesi gereken bir şekilde gezinirken Evangeline sözlerini tamamlayamadı.

Evangeline buna bir son vermek zorundaydı. Bir ısırık. Akan bir damla kan ikisinin de başına olmadık işler açardı. "Eğer bunu yaparsan... Bir daha güneşi asla göremeyeceksin. Güneşi özlemez misin?"

Jacks'in buna cevaben yaptığı tek şey Evangeline'i bir kez daha yalamak oldu. Sonra diğer elini kalçalarına bastırıp onu iyice kendine doğru çekti. Hazırlanıyor gibiydi...

"Valory Kemeri'ni açmak için bana ihtiyacın var!"

Jacks, Evangeline'i susturdu.

Dudakları, Evangeline'in şahdamarı üzerinde gezinirken nefesi kesilir gibi oldu. Onu ısırmadı. Ama bırakmadı da. Bir şey yaptıysa, o da Evangeline'e daha sıkı sarılmaktı. Evangeline'e değen bedeni yanıp tutuşuyordu. Jacks'in hızla atan kalbinin atışlarını hissedebildiğinden ve aralık duran ağzının altında nabzını duyabildiğinden emin olan Evangeline nefesini sakinleştirmeye çalıştı. Ne var ki Jacks dudaklarını çekmiyordu.

Nefes alıp vermek dışında hareket etmiyordu.

Evangeline, kendisinin karşı koyamadığı ve Jacks'in de bırakamıyormuş gibi göründüğü bu sarılma halinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Jacks'in zorlandığı anlar oldu. Parmaklarıyla Evangeline'in saçlarını karıştırıyor, soğuk parmak uçları saç derisine değiyordu...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Soğuk. Jacks'in avucu soğuktu.

Sabah güneşi mozole penceresinden içeri girerken Evangeline cesaretini toplayıp başını kaldırdı. Geceyi atlatmışlardı.

Jacks'in kolları, aynı şeyi o da fark etmişçesine gerildi.

Alev alev yanan her şey birdenbire buz gibi olmuştu. Göğsü, kolları, Evangeline'in boynundaki soluğu.

Jacks kaba, hantal hareketlerle yavaşça Evangeline'den ayrıldı. Evangeline'i LaLa'nın evine taşıyan Jacks olmuştu yine. Sıcaklığı, özlemi, arzusu, geceyle birlikte hepsi yok olmuştu. Parmaklarını Evangeline'in saçlarının arasından kurtarırken ellerini düzgün kullanamıyordu. Bu, ürkütücü bir şekilde, Apollo'nun Jacks'in büyüsünden kurtulduğu ânı hatırlatıyordu. Ancak Jacks sinirli değildi, sadece son derece huzursuzdu.

En azından gülmüyordu. Evangeline, kendisiyle o kadar yakınlaşmasına ses etmediği için ya da boynunu yalarken nefesi kesilecekmiş gibi olduğu için onunla alay etmesine katlanabileceğini sanmıyordu.

Birden yanaklarını ateş bastı, neyse ki Jacks yerdeki hançerini almak üzere eğildiği için o sırada ona bakmıyordu.

Evangeline arkasını döndü, saçlarını düzeltti ve Jacks yerine serin, berrak sabah havasını içine çekerek derin bir nefes aldı.

"Al." Jacks hemen arkasından seslendi. Evangeline pelerininin hışırtısını duydu. Jacks, pelerini omuzlarına koydu ve iplerini çabucak korsesine bağladı. "Donarak ölürsen, seni hayatta tutmak için harcadığım zahmet boşa gider." Alaycı ses tonu geri gelmişti ama Evangeline, pelerinin bağcıklarını bağladıktan sonra parmak uçlarının boynuna değen yumuşak dokunuşunun teninde oyalandığını hissetti.

Evangeline tepki göstermemeye çalıştı. Jacks'in bunu bilinçli yaptığından bile emin değildi. Evangeline yüzünü ona döndüğünde Jacks eski ilgisiz hâline bürünmüş, uzun adımlarla mozolenin çıkışına doğru yürüyordu.

Evangeline Jacks'in peşinden gitmeye hazırlanırken yerde parıldayan şeyi gördü. Dün gece ona fırlattığı hançerdi bu. Değerli taş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larının bir kısmı düşmüş olan. Jacks pelerinini almıştı ama küçük bıçağı yerde bırakmıştı. "Dur..."

Jacks omzunun üstünden ona baktı.

Evangeline bıçağı alıp uzattı.

Jacks'in yüzü asılır gibi oldu. Evangeline gözlerindeki bakışı okuyamadı ama sesi sertti. "Bırak kalsın."

Jacks bir daha bakmadan kapıdan çıktı.

Evangeline hançeri mücevherli kabzasından tuttu.

Onu saklayacaktı ama bunu yapmak istemesinin nedenini düşünmedi.

Mezarlık arazisi buzlu bir çiy tabakasıyla kaplıydı. Mezar taşlarını koruyan küçük bir ejderha ordusu, ağızlarından çıkan küçük kıvılcımlarla ayazın soğuğunu kırıyordu.

Jacks eliyle yüzünü ovuşturdu. Gözlerinin altında daha önce olmayan mor halkalar vardı. "Güvenli bir yere gitmemiz lazım" dedi.

"Wolf Hall'e geri mi dönsek?" diye önerdi Evangeline.

Jacks ona bir ormanı kurutabilecek bir bakış attı. "Zindana atılmak mı istiyorsun?"

"Lafımı bitirmeme izin vermedin ki. Kaos'un bize söylediklerini düşünüyordum. Eğer Apollo, LaLa'nın gözyaşlarıyla değil de gerçekten o zehirli yağ ile zehirlenip öldürüldüyse, o zaman yağı Kaos'tan satın alan ve Apollo'yu onunla zehirleyen cadı, üvey kız kardeşim olabilir."

Jacks gözlerini kıstı... Yoksa gözleri mi kapanıyordu? Gerçekten bitkin görünüyordu. Evangeline de çok yorgundu ancak çok daha acil hisler ve Apollo'yu kimin öldürdüğünü bulmak gibi daha acil ihtiyaçlar yorgunluğunun önüne geçmişti.

Luc'un anlattıklarından sonra Evangeline, katilin üvey kız kardeşi olabileceğine daha fazla ihtimal vermeye başlamıştı. Ama sırf Luc, Marisol'ün onu lanetlediğini söylediği için mi yoksa Marisol gerçekten suçlu olduğu için mi böyle düşünüyordu?

"Marisol'ün Apollo'yu zehirlemek istemiş olabileceğinden tam olarak emin değilim" dedi Evangeline. "Ama satın aldığı o

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyü kitabını merak ediyorum. Wolf Hall'e geri dönüp senin güçlerinden faydalanarak Marisol'e gerçeği söyletebileceğimizi düşünüyorum."

"İyi bir fikir olduğunu düşünsem bile, ki bence iyi bir fikir değil, sana yardım edemeeee..." Jacks son kelimesini ağzında geveleyerek sustu.

"İyi misin?" diye sordu Evangeline.

Jacks, Evangeline'in gözlerine bakarak esnedi. "Ben... Ben..." diye kekeledi ve sonra susup gözlerini ovuşturdu. "İyiyim. Yorgunum sadece..." Ayakta sallanıyordu.

"Jacks." Evangeline elini uzatıp düşmesin diye onu tuttu.

Jacks irkildi. "Ben iyi... İyi..." diye yineledi ama bu sözlerinin arasına bile bir esneme girdi.

"Ayakta uyuyorsun."

"Uyumuyorum..." Jacks tekrar esnedi. Ağzı iyice açılırken gözleri hepten kapandı.

"Jacks!" Evangeline onu hızla sarsarak uyandırdı.

Jacks sarhoşmuş gibi bulanık gözlerle bakıp kirpiklerini kırpıştırdı. Canlılığını yitirmiş gibiydi. Altın rengi dağınık saçları ve uykulu mavi gözleriyle silik bir tipe benziyordu. Farklı koşullar altında bu hâli eğlenceli olabilirdi... Şimdi bile biraz komikti. Evangeline Jacks'i bir dedikodu gazetesinin manşetinde hayal etti. KUPA PRENSİ UYKUYA YENİLDİ! UYKUYLA KENDİNDEN GEÇTİ! RÜYA GÖRÜRKEN MAHVOLDU!

Ancak bu yorgunluk normal görünmüyordu. "Jacks, sanırım senin başka bir sorunun var."

"Yeni bir şey değil." Jacks ona muzipçe gülümsedi.

"Sadece bir... Yatağa."

Jacks, Evangeline'in yanından sendeleyerek geçip, yatak olarak iş görürmüş gibi en yakın mezara uzandı.

"Ah, hayır..." Evangeline onu güçlü kolundan tutup kendine doğru çekti. Ama onunla daha ne kadar mücadele edebileceğini bilmiyordu. Eğer Jacks gerçekten yatmayı seçtiyse onu kaldıracak kadar güçlü değildi. "Burada uyuyamazsın Jacks."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birazcık uyuyayım Küçük Tilki." Soluk göz kapakları açılıp kapanıyordu. "Vampir zehrinin yan etkisi herhalde" diye mırıldandı. "Hak edilmemiş gücün her zaman bir bedeli vardır..."

Jacks yere doğru eğildi.

Evangeline onu omuzlarından tutup yeniden doğrulttu. Yan etkisi olsun ya da olmasın, burada kalamazlardı. "Güvenli bir yere gitmemiz gerekiyordu, unuttun mu? Bana nerede yaşadığını söyle."

Jacks cevap vermek yerine uzaklaştı ve Evangeline'in resimlerinin asılı olduğu yakındaki ağacın dibine çöktü. Resimler kâğıttan bir veba gibi yayılarak bir gecede çoğalmış gibiydi. Ancak artık sadece Evangeline'in kayıp olduğundan bahsetmiyorlardı.

EVANGELINE FOX CİNAYETTEN ARANIYOR

> Daha önce Valenda'nın Sevgili Kurtarıcısı olarak bilinen Prenses Evangeline Fox, kocası Veliaht Prens Apollo Titus Acadian'ı öldürmekten aranıyor. Prensesin çok tehlikeli olduğu ve büyü yapma yeteneği olduğu düşünülüyor. Prensesi görürseniz ona yaklaşmayın. Derhal Kraliyet Ordusu'na haber verin.

Evangeline çığlık atmak mı, ağlamak mı istedi; yoksa onun battaniyesiymişçesine Jacks'in yanına kıvrılmak mı? Bilemiyordu. Anne babasının öldüğü, ilk aşkının üvey kız kardeşi tarafından lanetlendiği, kendisinin taşa dönüştüğü, babasının antikacı dükkânını kaybettiği ve lanetlenmiş bir prensle evlenip, ardından da prensin öldürüldüğü yetmezmiş gibi şimdi bir de... Kocasının cinayetinden dolayı onu suçluyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacks, lütfen kendine gel! Ben artık kayıp değilim, cinayetten aranıyorum." Gözlerini açana kadar onu sarsmaya devam etti. Ancak Jacks'in mantıklı bir cevap vermesini bekliyorduysa hayal kırıklığına uğraması kesindi. Jacks, Evangeline'in resminin olduğu ilanı yırtıp gözlerini tekrar kapadı.

Jacks'i mezarlıktan çıkarmak kolay olmadığı gibi nerede yaşadığını öğrenmek de zordu. Evangeline ne zaman evini sorsa, Jacks başını iki yana sallayarak, "LaLa'nın evi daha yakın" diyordu.

Ne yazık ki, ya LaLa'nın evi gece boyunca yer değiştirmişti ya da Evangeline yön duygusunu yitirecek kadar endişeliydi. Kulelere geri tırmandı, ancak bir sürü dükkân ve yığınla ev arasında LaLa'nınkini göremedi. Sonsuz basamak tırmanmaları Jacks'i en yakın kapı ve duvarlara yaslanıp elmalarla ilgili bir şeyler sayıklamaktan alıkoymadı.

Evangeline bir sokak satıcısından birkaç meyve alma riskini göze aldı ama Jacks bir ısırık aldıktan sonra meyveyi attı ve tüm ağırlığıyla Evangeline'in omzuna yaslandı.

Bu temas Evangeline'in kalbini titretti ki bu kesinlikle yanlış bir tepkiydi.

Çamaşır sepeti taşıyan bir kadın onlara gereğinden uzun bakınca Evangeline iyice panikledi. Saklanacak bir yer bulmaları gerekiyordu. Böyle ortalıkta dolanamazlardı. Birileri onları tanır ve sarayın askerlerini çağırabilirdi.

Yeryüzü her geçen saniye uyanıyordu. Aşağıda hareketlenmeye başlayan sokakları gazete, istiridye ve deniz sodası satan satıcıların bağırışları dolduruyordu. Evangeline tüm bu gürültüye kulak tıkayıp saklanacak güvenli bir yer bulmaya odaklanmaya çalıştı. Yine de neşeyle çınlayarak çalan bir çanın sesi hep kulağındaydı. *Bana bak! Bana bak!* diye sesleniyordu sanki çan.

Evangeline, çanların konuşamadığını elbette biliyordu. Ama annesi ona çanların altıncı hissi olduğunu söylemişti. Onlara her zaman nazik davranmasını, yanlarındayken konuştuklarına dikkat etmesini ve zamansız çaldıklarında onlara her zaman kulak vermesini öğütlemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline kuleye göz gezdirdi ve sonunda, kapalı siyah bir kapının üstünde çılgınca ileri geri sallanan şirin demir çanı gördü. Kapıda bir de tabela vardı. Tabelada *Git Buradan* yazıyordu.

Çın. Çın. Çın.

Evangeline bir an Jacks'i bırakıp kapıya gitti ve kapıyı çaldı. Çanın sesi hâlâ duyuluyordu.

Kapıya cevap veren olmadı.

Çan çalmaya devam ediyordu, hatta daha da şiddetliydi sesi.

Evangeline kapı tokmağını yokladı.

Tokmak dönmedi. Kapı kilitliydi ama içeride kimse yok gibiydi. Zilin ona iyilik ettiğine ve saklanacak bir yer gösterdiğine inanan Evangeline, Jacks'in hançerini çıkardı ve ucunu parmağına batırdı. "Açıl lütfen."

Kapının tokmağı ince bir tıkırtı sesiyle döndü.

Evangeline hemen, bir dedikodu gazetesini göğsüne battaniye gibi sıkıştırıp en yakın kapının önünde kıvrılmış hâlde yatan Jacks'i buldu.

"Hadi bakalım." Jacks'in yanına çömelip bir kolunu omzunun altından geçirdi. Jacks ilk defa ona direnmedi, yere çekmeye de çalışmadı. Evangeline, ağırlığının altında iki büklüm olarak onu siyah kapıya doğru yürütürken Jacks, başını göğsüne yasladı.

"Burada olduğum için çok şanslısın" diye homurdandı Evangeline.

"Şansla bir ilgisi yok" diye karşılık verdi Jacks mırıldanarak. "Burada olmanı ben istedim Küçük Tilki. Toksik'ten seni kurtarmasını kim istedi, imparatoriçeye seni Bitmeyen Gece'ye göndermesini kim önerdi sanıyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

46

Evangeline ve Jacks birlikte kapıdan içeri girdiler. Oda soğuktu ve Evangeline'e içerisi elma kokuyormuş gibi geldi ama bu Jacks'in kokusu olabilirdi.

Çatıdaki pencereden gelen ışık sayesinde Evangeline duvarlarda, araya giren bir şömineyle bölünmüş dağınık kitap raflarını, üzerinde kâğıt yığınları olan eski masayı, koyu kehribar rengi kadife kanepeyi ve birbiriyle uyumsuz iki koltuğu gördü. Birinin özel kütüphanesine girmişlerdi. Evangeline, orada saklandıkları sürece sahibinin dönmemesini diledi.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Jacks, Evangeline'in kolunun altından çıkıp kendini kanepeye attı. Başını kanepenin kadife kollarından birine koyup uzun bacaklarını öteki ucundan sarkıttı.

"Jacks!" Evangeline onu uyandırmaya çalıştı. Uykuya tamamen yenik düşmeden önce hiç değilse bir soruya daha cevap vermesini istiyordu. Jacks iyice uyanmış olsaydı Toksik'ten onu iyileştirmesini istediğini ya da Kuzey'e gelmesine yardım ettiğini asla itiraf etmezdi. Aslında Evangeline bunu öğrenince pek şaşırmamıştı. Jacks'in kendisini beklediğini daha oradaki ilk gecesinde anlamıştı.

"Bana daha fazlasını anlat." Evangeline sesini yumuşattı. Böylelikle belki onu sadece bir rüyanın parçası olduğuna inandırabilirdi. "Valory Kemeri'nin içinde ne aradığını söyle bana."

Evangeline, Jacks'in omzunu sarsmayı bırakıp uyuyan yüzüne düşmüş bir tutam altın rengi saçını düzeltti. Daha önce saçını ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den boyadığını merak etti. Kılık değiştirmek için boyadıysa, mavi korkunç bir seçimdi; fazla cesur ve dikkat çekiciydi. Parlak altın sarısı saçları da kolayca fark ediliyordu. Vampir cazibesi yokken bile Evangeline'i gözünü dikip bakmaya kışkırtıyordu. Onları parmaklarıyla tararken öyle yumuşaktı ki saçları...

Jacks elini Evangeline'in elinin üstüne koydu. Parmaklarını kavrayan eli soğuk ve sertti. "Kötü... Fikir..." diye mırıldandı.

Evangeline elini çekti. Ona böyle dokunmak istememişti. Jacks, boş boş dokunulacak bir şey değildi. Hoşlandığı bir şey bile değildi. Ancak Evangeline bunu aklından geçirdiği anda doğru olmadığını anladı. Yani artık doğru değildi. Evangeline arkadaş olduklarını söylemeye hazır değildi ama dün geceden sonra artık düşman da olmadıklarını düşünüyordu.

Bir düşman, vampire dönüşmediğinden emin olmak için geceyi biriyle geçiremezdi. Ayrıca bir düşman o kişiye sımsıkı sarılmaz ya da Jacks'in yaptığı gibi dilini boynuna değdirmezdi. Evangeline, Jacks'in onu ısırmak istediğini biliyordu ama dilini boynuna değdirmesi sadece ısırmak istemesiyle ilgili değildi.

Evangeline bunu fazla düşünmek istemiyordu, yeraltı mezar odasından alıp belindeki kına yerleştirdiği mücevherli hançeri düşünmek istemediği gibi. Jacks'in artık ona düşman gibi olmamasından memnundu ama daha ileri gitmesine izin vermek ve onu bir arkadaş olarak görmek tehlikeli olabilirdi.

Jacks'in, omuzlarına örttüğü buruşuk pelerine dokununca hafifçe gülümsedi. Sonra Jacks'in yanından uzaklaştı.

Ayağının altında bir kâğıt hışırdadı... Jacks'in kucağında tuttuğu gazete.

Evangeline daha önce Jacks'in çok yorgun olduğu için buruşuk siyah-beyaz gazeteye battaniye gibi sarıldığını düşünmüştü. Gazetede olasılıkla cinayetten arandığı haberinin tekrarı vardı. Ama başlığı görünce Evangeline'in fikri değişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günlük Havadis

LANETLİ GELİN VE YENİ VELİAHT PRENS

Haberi Hazırlayan: Kristof Knightlinger

Resmi haber: Yeni veliaht prens Tiberius Peregrine Acadian, Lanetli Gelin olarak da bilinen Marisol Antoinette Tourmalin ile nişanlandı. Birçoğunuzun buna inanmakta güçlük çekeceğini biliyorum, ancak bu haberi Prens Tiberius'un kendisi doğrulamadan yayınlayamazdım. Prens "İlk görüşte aşktı" dedi. "Marisol Tourmaline'i gördüğüm an birlikte olmamız gerektiğini anladım."

Prens Tiberius'un, kardeşinin cesedi daha mezara konmadan evlenmeyi planlamasının saraydaki birçok kişiyi üzdüğüne dair fısıltılar duydum. Tabii Prens Apollo'nun cesedinin ortadan kaybolduğuna dair söylentiler de var ama Wolf Hall'de hiç kimse bu konuda ağzını açmıyor.

Düğün yarın sabah yapılacak. Haliyle insan neden yangından mal kaçırır gibi aceleye...

(haberin devamı sayfa 6'da.)

Evangeline'in elinde 6. sayfa yoktu. Ama okumaya devam etmesine de gerek yoktu. Marisol'ü suçsuz kabul etmeye çalışıyordu. Üvey kız kardeşinin bir katil ya da bir canavar olmasını istemiyordu. Ama Marisol'ün, Tiberius'u büyülemek için yeni bir aşk iksiri kullandığından başka bir şey düşünemiyordu.

Evangeline, üvey kız kardeşinin yaptığı tek şeyin bu olmamasından da korkuyordu.

Apollo'nun öldürülmesinde Marisol'ün parmağı olduğundan şüphelenmişti ancak üvey kız kardeşinin Prens Apollo'yu niçin öl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dürmek isteyebileceğine bir cevap bulamamıştı. Apollo ölünce, Tiberius veliaht prens olmuştu. Marisol'le evlendiğinde Tiberius kral, Marisol de kraliçe olacaktı.

Apollo'ya sadece büyü yapmak daha kolay olurdu. Belki Marisol bunu denemişti ama Apollo zaten Jacks'in büyüsünün etkisi altında olduğu için büyüsü tutmamıştı. Yoksa Marisol, Tiberius'u daha mı çekici buluyordu? Evangeline'in bunları gerçekten anlaması zordu.

Evangeline, Marisol'ü düşünürken düğünden önce ona öz kız kardeşiymiş gibi sarıldığını hatırladı. Ama ya bu bir seni seviyorum sarılması değildiyse? Belki de üzgünüm, seni öldüreceğim sarılmasıydı.

Üvey kız kardeşinin kendisini öldürmeye çalıştığını düşünmeye hâlâ aklı pek ermiyordu. Ama Evangeline, Luc'u lanetleyen kişinin Marisol olduğunu da hiç düşünmemişken o çıkmıştı.

Üstelik Marisol'de Kuzey'in çok tehlikeli büyü kitaplarından da vardı. LaLa ve Jacks sırf o kitaplara sahip olduğu için bile Marisol bir caniymiş gibi davranmışlardı. Kaos'un yeraltı odasına gidip malefik yağı alan kesinlikle Marisol olabilirdi.

Evangeline'in kafasında oturtamadığı tek şey, Marisol'ün tüm bunları neden yaptığıydı. Üvey kız kardeşinin birine aşk büyüsü yapmasını anlayabilirdi. Ama bir taç uğruna birçok kişiyi öldürmeye kalkmasını aklı almıyordu. Bu, Marisol'ün yapacağı bir şeye benzemiyordu. Ama belki de Evangeline, Marisol'ün neler yapıp neler yapamayacağını gerçekten bilmiyordu.

Evangeline, konuşmalarına kulak misafiri olduğu gün Agnes'in ağzından çıkan o korkunç sözleri hatırladı:

"Şu hâline bir bak. Cildine. Saçlarına. Duruşun ıslak kurdele gibi, gözlerinin altındaki o halkalar da çok korkunç. Yüzüne bakılacak gibi olsan, bir erkek adının lanetliye çıkmış olmasını önemsemeyebilir. Ama şu görüntüye ben bile zor tahammül ediyorum..."

Evangeline aşka, peri masallarına ve mutlu sonlara inanıyordu, çünkü anne babası ona öyle öğretmişlerdi. Ama Agnes, Marisol'e çekici olmadığını ve istenmeyen biri olduğunu söylemişti. Bütün bunları bu yüzden mi yapmıştı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her iki türlüsü de çok çirkindi.

"Jacks, uyan!" Evangeline ona dokununca uyanacağını umarak elini göğsüne koydu ama Jacks'in uykusu o kadar derindi ki, göğsü inip kalkmasa ve kalbi düzenli atmasa Evangeline öldüğünden şüphelenebilirdi.

Kalbi.

Kalbi gerçekten atıyordu. Bir insanın kalp atışlarından daha yavaş gelmiş olabilirdi ama Evangeline elini hemen çekti. Bunun için Jacks'in yardımını isterdi ama eğer hemen uyanmazsa onu beklemek için zaman ayıramazdı.

Evangeline'in tek istediği kendi masumiyetini kanıtlamak ya da Tiberius'u kardeşini öldürmüş olabilecek kişiden kurtarmak değildi. Fiziksel olarak da bu harap kütüphanede oturup bekleyebilecek durumda değildi. Marisol hakkında haklı olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Bunu nasıl yapacağını da çok iyi biliyordu. Marisol'ün masum mu yoksa suçlu mu olduğunu kanıtlamanın bir yolu vardı. Evangeline'in aşk büyüsüne çare bulması lazımdı. Bulduğu çare Tiberius'ta işe yararsa, Marisol'ün suçluluğu ortaya çıkardı. İşe yaramazsa kendi masumiyetini de kanıtlayamazdı.

Ancak Evangeline'in yarın sabahki düğünden önce bir çare bulup uygulamak için elini çabuk tutması gerekecekti.

Luc'a göre, vampir zehri aşk büyüsünü bozabiliyordu. Ama Evangeline, Kaos'u bir kez daha ziyaret etme riskine girmek istemiyordu. Hem Tiberius'a vampir zehri bulaştırmak ona faydadan çok zarar verebilirdi.

Başka bir yol bulması gerekecekti.

Evangeline şöminede ateş yaktıktan sonra kitaplıklara yaklaştı. Aşk iksirinin panzehirini öğreten bir büyü kitabı bulması çok düşük bir olasılık gibi görünüyordu ama yine de kitaplık, aramaya başlamak için uygun bir yerdi.

Uzun ve eskimiş kitap rafları, kütüphane duvarlarının neredeyse dörtte üçünü kaplıyordu. Kütüphanenin sahibi kitapların düzenine pek dikkat etmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mesela kapıya en yakın olan ilk rafta Evangeline, zamanda yolculukla ilgili birkaç kitap buldu ama kitaplar belli bir düzene sokulmamıştı. Gelişigüzel dizilmiş, mavi renk, şiir nasıl yazılır, *E* harfi ansiklopedisi gibi konularda kitapların yanına yerleştirilmişlerdi.

Bu raflarda büyü kitapları ya da yemek kitabı görünümlü büyü kitapları olmadığına karar veren Evangeline ilerledi. Sıradaki kitaplığın raflarını incelemeye hazırlanırken köşedeki masayı fark etti. Daha doğrusu, masanın üstünde duran Fortuna'nın Olağanüstü Lezzetli Suyu şişelerinden gelen renk patlaması gözüne çarptı. Dört aroma vardı: Şans, merak, gün ışığı ve şükran. Şişelerin dördü de odanın geri kalanıyla tam bir tezat oluşturan mor bir kurdeleyle birbirine bağlanmıştı.

Evangeline şişelere dokunmamalıydı. Belli ki hediye olarak hazırlanmışlardı. Ama Evangeline parlak renklerini görünce kendini tutamayıp, merak dolu bir halde gök mavisi şişeyi eline aldı.

En son ne zaman bir şey içtiğini hatırlamaya çalışırken birden boğazı kurudu. Fortuna'nın Olağanüstü Lezzetli Suyu'nu birkaç yerde görmesine rağmen hiç denememişti ve şişenin üstünde yazdığı gibi, merak ediyordu.

Su, dilinin üstünde kabarcıklar yaptı ve tadı da pamuk gibiydi, bir de... Çengelli iğneler? Olağanüstü bir lezzet olmaktan çok uzaktı ama Evangeline yine de şişeyi bitirdi.

Şişeyi yerine bırakıp görevine geri dönmek niyetindeydi ama susuzluğunu henüz gideremişti. Acaba tadı daha iyi olabilir mi, diye merak ederek şans aromalı parlak şişeyi kaptı. İçindeki sıvı yeşilin harika bir tonuydu ama tadı çimen ve bayat kereviz gibiydi.

Bu içecekler nasıl bu kadar seviliyordu?

Aromalı suları insanlara cazip kılan sadece tatları değilse tabii? Evangeline elindeki parlak yeşil şişeyi inceledi. İçecekler bir tür susuzluk dürtüsünü tetikliyor olabilir miydi? Evangeline, elindeki şans içeceğini bırakmak için kendini zorladığı halde şişeden höpür höpür içmeye devam etti.

Bitirince bir şişe daha almamak için kendini frenlemekte zorlanıyordu. Belki de kendini tutamayıp alacaktı ama tam o sırada güzel şişelerin yanındaki mektup yığınını fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline'in başkalarının yazışmalarını okumak gibi bir huyu yoktu. Ama fiziksel yorgunluktan ve içeceklerin tuhaf etkisinden ötürü sersem gibiydi ve yığının en üstündeki katlanmış mektupta ona tanıdık gelen bir şey dikkatini çekti.

Mektup onun el yazısıyla yazılmıştı ve Lord Jacks'e hitap ediyordu. Bu, geçen hafta ona yazdığı mektuptu.

Birkaç mektup daha aldı. *Hepsi* de Jacks'e yazılmıştı. Çanın öyle çılgınca çalmasına şaşmamalıydı... Burası Jacks'in yeriydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

47

Evangeline, mektuplarına bakmasının Jacks'in hiç hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Ama şu anda o uyuyordu ve Evangeline de kendine engel olamıyordu. Aromalı su şişelerinden içmek gibi bir şeydi bu, aradaki tek fark Evangeline'in Jacks'i merak etmesiydi.

Ne yazık ki mektuplarda Jacks'in Valory Kemeri'nden ne istediğiyle ilgili herhangi bir ipucu bulamadı ama buranın Jacks'in işyeri olduğundan emin oldu. Yazışmaları yapanların çoğu ondan ya yardım istiyor ya da görüşmeyi talep ediyordu. Pek çok insan, tıpkı bir zamanlar Evangeline'in yaptığı gibi, ona borçlanmaya çok hevesliydi.

Aslında Evangeline Jacks'i gerçek anlamda çalışan biri olarak düşünmemişti hiç. Düzensiz kitap rafları ve uyumsuz sandalyeleriyle ofisi de öyle söylüyordu. Ama onunla vakit geçirdikten sonra Evangeline, Jacks'in insanları inandırdığı kadar pervasız ve kaygısız olmadığını anlamıştı. Jacks planlı programlı bir tahsildardı. Evangeline, iki farklı kader tanrısından, Kaos ve Toksik'ten gelen yardım taleplerine karşılık verdiğini görmüştü. Bu masanın üzerindeki mektuplar daha da fazlasını vaat ediyordu. Evangeline aşk iksirine çare sunan bir kitap aramayı bırakıp, Jacks'in yardım ettiği insanlardan ne tür şeyler aldığını araştırmaya yönelebilirdi. Hatta bir süre daha masasını karıştırmış olabilirdi... Sonuçta onun yerinde Jacks olsa, o da Evangeline'in eşyalarını gözden geçirmekten hiç çekinmezdi. Ama birkaç yamuk bozuk para, mavi ipekten bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kurdele, Evangeline'in düğünüyle ilgili birkaç magazin sayfası ve elmalar dışında başka bir şey bulamadı. Sonra kitap raflarına geri dönüp aşk büyüsü panzehiri için kitap aramaya devam etti.

Jacks'in kitaplarının çoğu, birbiriyle hiç ilgisi olmayan kitaplar bir arada duracak şekilde gelişigüzel istiflenmişti. Evangeline'in burada bulmayı hiç beklemediği kitabın küçük bir koleksiyonu hariç: *Okçu ile Tilkin'nin Hikâyesi.*

Evangeline en sevdiği hikâye kitabının bu kadar çok kopyasını görünce içi sıcacık oldu.

Jacks'te kitaptan yedi tane vardı, eskiden çok eskiye doğru sıralanmışlardı. Kitaplar, rafın en üst kısmında, insanın başka kimsenin dokunmasını istemediği kitaplarını kaldırıp sakladığı türden bir yerde, odasındaki her şeyden daha düzgün yerleştirilmiş, yan yana duruyorlardı.

Bu neydi şimdi?

Keşke Jacks uyanık olsaydı da ona sorabilseydi. Ama Jacks kollarını ve bacaklarını sere serpe yayarak yattığı ve onu uykusunda bile zaptedilemez gösteren poziyonunu hiç değiştirmemişti.

Evangeline ilk kitaba uzandı. Dikkatinin dağıldığının farkındaydı. Ama tek istediği son sayfasına bakıp hikâyenin nasıl bir sonla bittiğini görmekti. Mutlu sonla bitip bitmediğini, Okçu'nun Tilki kızı öptüğünü mü yoksa onu öldürdüğünü mü öğrenmek istiyordu. Belki de tüm bu kitapları görmek ona bir işaret gibi gelmişti. Bazen işaret olmayan bazı şeyleri işaretmiş gibi hayal ettiğini düşünmeye başlıyordu. Ancak bu, gerçekten işaretler olmadığı anlamına gelmiyordu.

İlk kitabı açtı, ne var ki sonundaki sayfaların hepsi yırtılmıştı. Ne yazık ki, diğer kitapların hiçbirinde de şansı yaver gitmedi. Kopyaların hepsi Evangeline'le mücadele ediyordu. Bir tanesi o açmaya çalıştıkça sürekli elinden düştü. Başka bir kitabın sonunda sadece boş sayfalar vardı.

Nihayet yedincisine uzandı. Kitabın kapağını kaldırırken parmakları karıncalandı.

Yedinci kitap kolayca açıldı, üstelik de insanın istediği şey ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rine ihtiyaç duyduğu şeyi bulmasının mükemmel bir örneği çıktı.

Kitabın sırtında *Okçu İle Tilki'nin Hikâyesi* yazıyordu ama Evangeline kapağını açınca içindeki başlığın farklı olduğunu gördü: *Antik Kuzey Tarifleri: Beş Yüz Yılın İlk Tercümesi.*

Marisol'ün yasak büyü kitabıyla aynı ismi taşıyordu.

İçindekiler bölümünde sadece tarifler listelenmişti. İlk birkaç tanesi de şalgam, patates ve kereviz gibi zararsız malzemelerle yapılıyordu. Ancak on-on beş sayfa kadar sonra yemek tarifleri büyü, iksir ve sihir tariflerine dönüştü ki bazıları gerçekten de LaLa ile Jacks'in iddia ettikleri kadar korkunç gibiydi.

Evangeline cehennem ateşi çağırma ve insanı hayata küstürme büyülerini çabuk çabuk geçip aşkla ilgili bölümü buldu.

Aşkı Bulmak İçin

Aşkı Bitirmek İçin

Birini Tek Gerçek Aşkınız Yapmak İçin

İlk iki büyüden bir şey çıkmazdı ama üçüncü büyü işe yarar gibi görünüyordu.

Birini Tek Gerçek Aşkınız Yapmak İçin

Uyarı: *Aşk büyüleri ve aşk iksirleri, en istikrarsız ve öngörülemez büyüler arasındadır. Yapmayı seçersen, lütfen aşağıdaki tüm uyarıları dikkate al.*

İhtiyacın Olanlar:

*Bir şişe malefik yağ**

Saç, gözyaşı, ter veya kan, kendinden ve en çok arzuladığın kişiden+

Dilediğin aşkın rengine boyanmış bir mum+

Bir kaşık şekerli gül

Bir tutam kakule

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir fiske menekşe kökü tozu

Temiz cam kâse

Farklı yağlar kullanılması tavsiye edilmez. Elde edilmesi zor olsa da aşk iksirinizin yalnızca en çok arzu ettiğiniz kişi üzerinde işe yaramasını sağlamanın en iyi yolu malefik yağdır. Ancak çok dikkatli ol. Ham haliyle, malefik yağ son derece zehirlidir.

Saç, elde edilmesi en kolay olanıdır ve bu nedenle sonuçları çok etkili olmaz. En etkili sonuç için kan önerilir. Bununla birlikte, aşkla ilgili büyüler söz konusu olduğunda bu kitap, daha hafif malzemelerin kullanılmasına teşvik edebilir. Aşırı güçlü aşk iksirleri, tehlikeli ve son derece değişken duygulara neden olabilir.

En saf kırmızı, aşka en yakın duyguyla sonuçlanır. Pembe, biraz şefkate daha yakın bir duygu meydana getirir. Koyu mor saplantıya neden olur ve önerilmez.

Tüm malzemeleri kâseye koyup karıştır. Kâseyi mum alevinin üstüne koy, arzuladığın kişinin adını yedi kez söyle, sonra bırak mum alevi gece boyunca yansın.

***Kullanımı:** Solüsyon hazır olduktan sonra parmaklarını kullanarak arzu ettiğin kişinin tenine sür. Sadece bir dokunuş yeterlidir.*

***Uyarı!** Her büyünün bir bedeli vardır. Bu bedelin büyüklüğünü aşkın büyüklüğü belirler. Düğününüzde yağmur yağmasından tut da sonsuz mutluluğunuzun mahvolmasına kadar çeşitli bedeller ödetebilir.*

***Büyüyü bozmak için:** Aşk büyülerinin ve aşk iksirlerinin kendiliğinden bozulması pek mümkün değildir. Ancak güçlü büyüler yapan kişiler genelde seçimlerinden pişman olurlar. Bir aşk büyüsünü bozmak istersen, bu kitap Gerçekler Serumu'nu öneriyor (sayfa 186'daki tarif).*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline 186. sayfaya hemen gidemedi. Aşk iksirinde malefik yağdan bahsetmekle kalınmamış, yan etkilerinden birinin de düğünleri mahvetmek olduğu söylenmişti. Marisol'ün suçluluğuna dair bir kanıt daha.

Marisol'ün ilk düğününün bozulmasından Evangeline sorumlu olabilirdi ama Jacks, ikinci düğün girişimini engelleyen kurt saldırısının kesinlikle onun işi olmadığına defalarca yemin etmişti ve Evangeline sonunda ona inanmaya meyilliydi. Luc'un saldırıya uğraması, Marisol'ün aşk büyüsünün bedeli olmalıydı.

Evangeline, uykusunda kanepenin örtüsüne öylesine sarınmış olan Jacks'e bir kez daha baktı ve yanıldığı başka şeyler de olup olmadığını düşündü.

Ama bunları ona daha sonra soracak vakti olacaktı. Şu anda yapması gereken tek şey, kitapta bahsedilen panzehiri hazırlamaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerçekler Serumu

Gerçek genelde acıdır, özellikle de kişi tatlı yalanların tadını aldıysa. Çıkar yol bulmak için yalanın tatlı tadını gidermen gerekecek...

Önerilen Malzemeler:

Ölünün ufalanmış kemikleri ya da kömürleşmiş ejderha derisi

Bir çimdik temiz toprak

Bir avuç saf su

Büyülü bir damardan yedi damla kan

En iyi sonucu elde etmek için tüm malzemeleri yaş çıra ateşinin üstünde karıştırın.

Uyarı! *Her büyünün bir bedeli vardır. Genelde insanların istediğinden daha fazla gerçek ortaya çıkar. Gerçekler Serumu'nun yan etkileri genelde geçicidir ve yorgunluk, karar verme ve değerlendirme yetisinde bozukluk, baş dönmesi, yalan söyleyememe ve söylenmemiş gerçekleri ortaya çıkarma dürtüsü görülebilir.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

48

İksir hazır olduğunda akşam karanlığı çökmek üzereydi. Jacks yıllardır uyumamış gibi hâlâ kanepede iki seksen uzanıyordu.

"Jacks." Evangeline onu omzundan sarstı. Jacks sarı kafasını oynattı ama ardından başını yastığına gömdü. Evangeline onu tekrar dürtükledi. Şimdiye kadar uyanmış olması gerektiğini düşünüyordu. Ama belki de dinlenmeye ihtiyacı vardı; kendisinin zehirlendiği gece Jacks'in uyuduğunu hiç sanmıyordu. Mozolede geçirdikleri geceden önce de bitkin düşmüş olmalıydı.

Hem belki de dinlenmesi Evangeline için daha iyiydi. Yaptığı planı Jacks'in sevinçle karşılayacağından kuşkuluydu.

Wolf Hall'e geri dönmesini istemeyeceğini zaten biliyordu. Olasılıkla, hazırladığı iksire de güvenmeyecekti. Ama Evangeline yaptığı işle gurur duyuyordu. Toprağı çizmelerinin altından sıyırmıştı. Suyu, dışarıdan alıp erittiği kardan elde etmişti. Ölünün ezilmiş kemikleri biraz hileli olmuştu. Evangeline, Jacks'in ofisinde herhangi bir iskelete rastlamayınca ölü bir örümcek bulup onu kullanmıştı. Kan için Jacks'ten birkaç damla almayı düşünmüştü, çünkü Jacks çok daha büyülüydü. Ama Jacks dürüst olmaktan o kadar uzaktı ki Evangeline, sihirli kanının fayda etmekten çok zarar vermesinden endişe etti. Kendi kanının iş göreceğine karar verdi. Kilitleri açmada işe yaramıştı ya, belki büyü bozmada da işe yarardı.

Sonra da içeceğin Tiberius'a kendisine geldiği kadar cazip gelmesini ümit ederek, karışımını Fortuna'nın Olağanüstü Lezzetli Suyu şişelerinden birine boşalttı. Şişeyi bir kâğıda sardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdi tek yapması gereken Jacks'e bir not yazmaktı.

Sevgili Jacks

Uyanırsan ve ben burada değilsem, meraktan delirme. Şafak sökmeden dönmezsem, işte o zaman başım belada olabilir. Sanırın katilin kim olduğunu biliyorum! Korkarım tüm işaretler Marisol'ü gösteriyor. (Gerekçe için, battaniye niyetine kullandığın dedikodu gazetesine bak.) Tiberius'un onunla evlenmesine engel olmak ve kendi adımı temize çıkarmak umuduyla Wolf Hall'e gidiyorum.

Küçük Tilki

Evangeline, notun altına adını neden böyle yazdığını bilmiyordu. Yazdıktan sonra kendini biraz aptal gibi hissetti. Ama yeniden yazmaya uğraşıp vakit kaybetmek istemedi.

Şansı varsa, belki de Jacks notunu hiç görmeyebilirdi. Her şey yolunda giderse, Jacks uyanmadan gidip gelirdi Wolf Hall'e. Evangeline, *her şeyin* yolunda gitmesi fikrine neredeyse gülecekti. Ama öyle olma ihtimali de vardı.

Çok basit bir plan yaptı.

Wolf Hall'e Jacks'le buluşmaya giderken geçtiği gizli geçitlerden girecekti. Sonra aşk iksirinin panzehirini Tiberius'un onu bulacağından ve biraz şansla içmeye mecbur kalacağından emin olduğu yere, odasına bırakacaktı.

Panzehir işe yararsa Tiberius iyileşecek ve tıpkı Luc'un anladığı gibi o da Marisol'ün ikiyüzlülüğünü öğrenecekti.

Panzehir işe yaramazsa Marisol'ün suçsuz olduğu kanıtlanacaktı ama katil hâlâ dışarıda bir yerde olacaktı.

Ve eğer Evangeline panzehiri götürürken yakalanırsa, o zaman katil asla bulunamayacaktı. Çünkü cinayetle suçlanacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

49

Evangeline korkmuyordu. Ödü kopuyordu. Wolf Hall'ün eteklerine ulaşıp kar beyazı taşlarını ve sivri kule uçlarını görünce dudaklarından titrek bir nefes çıktı. O ürpertici anda bir an hareket edemedi. Apollo'nun anılarıyla tüm vücudu kaskatı kesildi. Bu duvarlardan tırmanarak odasına çıktığını ve bütün gece onu kollarının arasında tuttuğunu hatırladı. Düğün gününde Apollo'nun yüzündeki içten gülümsemeyi ve öldüğü geceki kederli hâlini hâlâ gözünde canlandırabiliyordu.

Evangeline, soğuk havaya sıcak bir nefes daha göndererek kendini yürümeye zorladı.

Adım at.

Nefes al.

Başını eğip saklan.

Gizli kapıya doğru koş.

Parmağını del.

Kapıyı aç.

Geçide gir.

Evangeline her adımında Wolf Hall'ün koridorlarının hatırladığından daha geniş ve aydınlık olduğunu ve içeriye giren birinin onu kesinlikle anında fark edip korkmuş fare gibi koşuşturacağını aklından silmeye çalışıyordu. Neyse ki Wolf Hall sakinlerinin çoğu şu anda akşam yemeğiyle meşguldü ve Evangeline'in ihtiyacı olan tek şey bir süre daha meşgul olmalarıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neredeyse Tiberius'un eski odasının yanındaki kendi eski yatak odasına gelmişti. Tiberius'un şimdi de o odayı kullanıyor olmasını umut ediyordu.

Elleri terden ıslanmıştı ve açması gereken kapıya geldiğinde eldivenini çıkarıp parmaklarını kurtarmakta epey zorlandı.

Bir damla kan daha.

Açılan bir kapı daha.

Karanlık odaya girerken küçük bir zafer coşkusu daha. Ateş sönmüştü, mumlar yanmıyordu ama duman, misk ve sabun kokuları orada birinin yaşadığını söylüyordu.

Evangeline, gözleri karanlığa alıştıktan sonra kocaman yatağı seçebildi. Yatağın yanında bir komodin, Tiberius'un uykuya çekilmeden önce görmesi kesin olan bir şey bulmayı ummuştu. Ama komodin yoktu.

Ya bir sıra içki şişesinin olduğu oturma alanındaki sehpaya ya da tuvalet masasına razı olması gerekiyordu. Apollo için gelmiş olsaydı, tuvalet masasını seçerdi. Ama Tiberius için içkilerini koyduğu sehpa en uygun yer gibi görünüyordu.

Evangeline, iksirini doldurduğu merak şişesini sardığı kâğıdı açarken elleri titriyordu. Şişeyi hızlıca sehpaya bıraktı ve kendine engel olamayıp onu içmeden kaçar gibi çıktı odadan.

İşini halletmesi bir dakika bile sürmemişti. Çok korkmuş ve hızlı davranmıştı ama yeterince hızlı olamamıştı. Apaydınlık koridora çıkar çıkmaz ayak sesleri duydu.

Ve sonra onu gördü... Marisol'ü.

Evangeline, sanki kendi yaşıtı başka bir kıza değil de bir canavara bakıyormuşçasına neredeyse çocuksu bir korku hissetti.

Meşalenin ışığı altında yanaklarına kırmızılık vuran ve açık kahverengi kurdeleli örgüleri parlayan Marisol, elindeki bir şeye baka baka köşeden döndü. Elbisesi altın rengindeydi. Üst eteğinin kuyruğu upuzundu. Göğüs kısmından örgülerindeki bantlar ve kollarını karmaşık bir kafes deseninde süsleyen kelepçe bileziklerle uyumlu yaldızlı çapraz kurdeleler geçiyordu. Daha şimdiden bir prensese benziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Koş.

Git.

Çık.

Evangeline'in aklından aynı düşüncenin yüzlerce çeşidi geçti. Koşarsa Marisol'ü atlatabilirdi. Üvey kız kardeşinin kuyruklu prenses elbisesi koşmaya elverişli değildi.

Fakat Evangeline yeterince hızlı hareket etmedi. Kısacık kararsızlık anında, Marisol'ü görünce kaçmayı seçmek yerine onun mutluluğuna sevinirken Marisol başını kaldırdı. "Evangeline?"

Daha önce burası Evangeline'e uzun bir koridor gibi gelmişti ama belli ki öyle değildi. Bir kalp atımı kadar sürede Marisol yanındaydı ve Evangeline'e aralarında ihanet değil de kan bağı varmış gibi sarılmıştı. Evangeline'in gerildiğini, kenetli ellerine kadar tüm kaslarının kaskatı kesildiğini fark etmemişe benziyordu.

"İyi olduğunu görünce çok rahatladım" dedi Marisol sevinçle. "Çok endişelendim... Ama burada konuşamayız." Marisol, Evangeline'i kollarından azat ederek Evangeline'in eski yatak odasının kapısını açtı.

"Acele et! Muhafızlarım köşeyi dönmek üzeredir." Marisol, yapılmış saçlarından bir tutam saç çıkacak kadar telaşlı bir hareketle ince kolunu salladı. Eğer rol yapıyorsa, doğrusu performansı kusursuzdu.

"Evangeline, acele et... Muhafızlara yakalanırsan ben bile sana yardım edemem. Tiberius, kardeşini senin öldürdüğüne inanıyor."

Muhafızların botlu ayaklarının gümbürtüsü giderek yaklaşıyordu. Muhafızlar Evangeline'i şık bir suikastçı gibi giyinmiş hâlde prensin odasının önünde müstakbel kraliçeye kaş çatarken görürlerse sadece onu tutuklamakla kalmaz, yeni bir hainlik yaptığından da şüphelenebilirlerdi. Akıl edip Tiberius'un odasını ararlarsa panzehir dolu şişeyi bulurlardı ve Tiberius'un yerine panzehiri içip Evangeline'in planlarını mahvetme ihtimalleri vardı.

Evangeline, Marisol'e güvenemeyeceğini biliyordu ama üvey kız kardeşinin peşinden, şöminede yeni yakılmış gibi görünen ateşin ısıttığı odaya girmekten başka çaresi yoktu. Oda, el boya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ması duvar kâğıtları, kristal şöminesi ve kocaman prenses yatağıyla Evangeline'in hatırladığı gibiydi. Tek fark vanilya ve tatlı krema kokusuydu, bu da ona buranın artık Marisol'ün odası olduğunu söylüyordu.

Marisol hiç değilse biraz mahcup görünüyordu.

"Tiberius ona yakın olmamı istedi... Onun odası da hemen bitişikte." Marisol altdudağını dişliyordu. "O gelmeden seni buradan çıkarmamız gerek. Sana elbiselerimden birini verebilirim. Biraz küçük gelebilir ama daha az dikkat çekersin."

Marisol, Evangeline'in deri çizmelerine, kat kat kısa eteğine ve dantelli, vampirle buluşmaya gidiyorum korsesine bakarken dudaklarını büzdü. Evangeline bunun, Marisol prenses yerine bir kaçak olmak istiyormuş gibi bir kıskançlık belirtisi olduğuna yemin edebilirdi. Eskiden olsa Evangeline'in bu bakışın üstünde bu kadar durmazdı. Bakışında, sanki Marisol bile kabul etmek istemiyormuş gibi çabucak saklanan bir şey vardı. Ama Evangeline bunu görmezden gelemezdi.

Panzehiri Tiberius'a bırakıp işe yarayıp yaramayacağını uzaktan izleyebileceğini düşünmekle yanılmıştı. Bu asla yeterli bir cevap olmayacaktı. Marisol'ün tüm bunları neden yaptığını da öğrenmesi gerekiyordu.

"Bana neden yardım ediyorsun?"

Marisol'ün ince kaşları arasında küçük bir çizgi oluştu ama Evangeline yüzünün renginin attığına yemin edebilirdi. "Sana ihanet edeceğimi mi sanıyordun?"

"Zaten ihanet ettiğini düşünüyorum. Komodininin üstündeki yemek kitaplarının aslında büyü kitapları olduğunu öğrendim sonunda."

Marisol araya girdi. "Düşündüğün gibi değil."

"Bana yalan söylemeyi bırak." Evangeline, dışarıdaki muhafızlar duymasın diye mecburen kısık sesle konuşuyordu. "Büyü kitaplarını gördüm. Tiberius'a aşk iksiri verdiğini biliyorum, tıpkı Luc'a verdiğin gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marisol durgunlaştı, omuzları çöktü ve arkaya doğru tökezledi. Bu tek suçlamayla perişan olmuş bir hâlde rüzgârda savrulan bir kurdele gibi savrulurken sırtı yatağın direklerinden birine çarptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

50

Marisol'ün bu tepkisi Evangeline'in istediği tüm kanıtları sunmuş gibiydi ama buna rağmen konuşmakta zorlanan üvey kız kardeşine bakarken zafer elde etmiş gibi hissetmiyordu.

Marisol ağzını açtı ama bir şey söylemek yerine sadece hıçkırdı. Gözünden tek damla yaş getirmeyen kuru bir hıçkırıktı bu.

Ancak Evangeline, Marisol'ün çifte yemiş kuzu gibi görünerek kendisini yeniden kandırmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu.

"Ben... Ben, Luc için üzgünüm. Ama yemin ederim, ben... Ben, Tiberius'a büyü yapmadım." İnce yüz hatlarında bir hüzün kırıntısı gezindi. "Luc'un başına gelenlerden sonra ve gazetelerin bana taktığı isimlerden sonra, gerçi galiba hepsini hak etmiştim, dersimi aldım ben. Bana inanmak zorundasın Evangeline. Seni asla incitmek istemedim."

"Sevdiğim çocuğu elimden aldın, sonra beni cinayetle suçladın. Bu incitmek değil de ne?"

"Seni cinayetle suçlamadım! Bunu nasıl düşünebilirsin ki? Az önce seni saklamaya çalışıyordum. Şu anda da seni hâlâ saklıyorum... Cinayetten yakalanmanı isteseydim, kapımın önündeki askerlere seslenmem yeterdi. Ama bunu yapmıyorum ve yapmayacağım da." Marisol, Evangeline'in onu hiç görmediği kadar kararlı bir şekilde ağzını sımsıkı kapadı.

Yine de Marisol'ün büsbütün kalpsiz olmaması onun masum olduğu anlamına gelmiyordu. Luc'a büyü yaptığını kabul etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline, üvey kız kardeşinin sarsılan göğsüne, yalvaran gözlerine ya da konuşurken titreyen sesine aldanıp ona acıyamazdı.

"Bana güvenmediğini biliyorum ve Luc'a yaptıklarımdan sonra bunun için seni suçlayamam ama gerçekten seni incitmek istemedim."

"Öyleyse neden yaptın?" diye sordu Evangeline. "Madem beni incitmek istemedin neden onu seçtin?"

Şöminede çıtır çıtır yanan ateş odayı taze bir sıcaklıkla doldururken Marisol, kesik kesik nefes aldı.

"Daha önce hiç büyü yapmamıştım ve işe yarayacağını da düşünmüyordum. Ama sanırım seni kıskandım" diye itiraf etti Marisol. "Senin, kim olduğun ve neye inandığın konusunda çok fazla özgürlüğün ve güvenin vardı. Annemin bana her zaman davranmam gerektiğini söylediği gibi davranmayı hiç denemedin bile... Saçını tuhaf bir renge boyuyor, masallardan gerçekmiş gibi bahsediyor ve herkesi de onlara inandırıyordun. Dışlanman gerekirken insanlar seni ve küçük tuhaf dükkânını seviyordu. Baban öldü ama seninle çok gurur duyuyordu. Benimse sadece dik oturmamı ve güzel görünmemi isteyen bir annem vardı. Ama hiçbir zaman yeterince güzel olamadım, taliplerin dikkatini çekemiyordum ve annem bana bunu her gün hatırlatmadan edemiyordu."

Marisol birkaç damla gözyaşını sildi. Koridorda çok güzel görünüyordu ama şimdi perişandı. Ellerini göğsüne bastırmış, vücudu hıçkırıklarla sarsılırken iki büklüm olmuştu. Evangeline elinde olmadan hâline acıdı biraz.

Sözleri acıtıyordu... *Tuhaf* ya da *serseri* olarak anılmaktan hiç kimse hoşlanmazdı... Ve Marisol'ün seçimleri korkunçtu. Ama Marisol'ün annesi çok kötüydü ve tüm hayatı boyunca kızını zehirli fikirlerle beslemişti.

"Bir gün, daha fazla dayanamadım, bu yüzden biraz senin gibi olmaya karar verdim. Araştırdım... Büyüyü." Marisol bunu, onu hâlâ sinirlendiriyormuş gibi, fısıltıyla söyledi. "Senin bana hediye ettiğin yemek kitaplarından biri aslında bir büyü kitabıydı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve sanırım Luc'u seçmemin nedeni de onun sana karşı çok iyi olmasıydı. Onu görmek için gizlice dışarı çıktığını biliyordum. Bir gün seni takip ettim, Luc'un sana nasıl baktığını gördüm ve bunu istedim. Nazik birini, annemi etkileyecek birini istedim. Ama işe yarayacağını düşünmemiştim ve bu kadar güçlü olacağını sanmıyordum."

"O halde büyüyü neden bozmadın?" diye sordu Evangeline.

"Bozmak istedim ama bendeki kitapta büyüyü bozmanın tek yöntemi olarak vampir zehiri ya da kişiyi öldürmek olduğu yazıyordu. Onunla evlenmek ya da onu aşk acısı çekmeye terk etmekten başka çarem yoktu."

Evangeline içinde ilk suçluluk dalgasını hissedince Marisol'e karşı öfkeli olmaya devam etmekte zorlandı. Evangeline, üvey kız kardeşinin gerçekten dürüst olduğundan emin değildi ama ne bunun nedenlerini tartışabilirdi ne de hikâyenin bu kısmından ötürü yargılayabilirdi onu. Çünkü Evangeline de Apollo'yla çok benzer bir şey yaşamıştı.

"Aşk büyüsü normal aşk gibi hissettirmiyor" dedi Marisol. "İlk başta heyecan vericiydi ama sonra o heyecan yavaş yavaş söndü. Sonrasında da her şey kötüye gitti. Luc'un benden kaçtığı konusunda sana yalan söyledim. Gerçekleşmeyen ikinci düğünden sonra onunla arama mesafe koymak isteyen bendim. Yeniden evlenmeyi denersek olabileceklerden çok korktum ve o zamandan beri de çok mutsuzum. İkimiz buraya gelirken sen bana annenin acayip hikâyelerini anlatınca, Luc'un Valenda'ya dönmesi ihtimaline karşı onu iyileştirecek panzehiri öğretecek başka bir büyü kitabı bulmaya karar verdim. Birilerinin beni büyü kitaplarını araştırırken görmesi ondandı. Sana zarar vermek istediğim için, bir şeyleri düzeltmek istediğim için aldım büyü kitaplarını. Kendimi çok kötü hissediyordum Evangeline. Sen benim için taşa dönüştün, sonra yeni bir başlangıç yapabilmem için beni buraya getirdin. Bense bunca zaman senin iyiliklerinin hiçbirini hak etmediğimi bilerek dolaştım. Çok üzgünüm. Kendimi çok suçlu his-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sediyor ve çok utanıyordum. Çok uzun zamandır da sana her şeyi anlatmak istiyordum. Ama benden nefret etmenden korktum."

"Senden nefret etmiyorum" dedi Evangeline. Üvey kız kardeşi hatalar yapmıştı ama Evangeline, cinayet işlemenin hatalarından biri olmadığına inanmaya başlamıştı.

Evangeline, Luc'a yaptığı aşk büyüsü hariç, olanların tüm suçunu ona yükleyemezdi. Tam tersine, kendisinin de Marisol'den pek farkı yoktu.

Sakladığı sırlar yüzünden Evangeline de aynı suçluluk duygusu ve korkuyla yaşıyordu. Dürüst olmaktan bu kadar korkmasaydı, ikisi de bu kadar acı çekmeyecekti.

"Benden nefret etseydin seni suçlamazdım. Yemin ederim ki Apollo'yu ben öldürmedim, Tiberius'a büyü yapmadım ve seni cinayetle suçlamadım. Yine de affedilemeyecek şeyler yaptığımı biliyorum. Lanetli Gelin olmayı hak ediyorum ben."

"Sen Lanetli Gelin değilsin" dedi Evangeline usulca.

"Sürekli böyle söylemene gerek yok. Yaptığım büyü, bunun sonuçları olacağı konusunda beni uyarmıştı. Düğünümü kader tanrılarının basması ve Luc'a bir kurdun saldırması bu yüzdendi. Şimdi Tiberius'la nişanlanmamam gerektiğini biliyorum" diye mırıldandı Marisol. "Onun da başına korkunç bir şey gelmesinden korkuyorum. Ama aynı zamanda yeterince acı çektiğimi de umuyorum."

Marisol gözlerini yumdu ve sarsılırken gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Onu ayakta tutan tek şey arkasındaki karyola direğiydi. Evangeline, Marisol'ün saçındaki kurdelelerden birini çekecek olursa, üvey kız kardeşinin bir yumak gibi çözüleceğini hayal etti.

Daha önce olsa Evangeline bunu yapmak isteyebilirdi ama şimdi üvey kız kardeşine toparlanması için yardım etmeyi tercih ederdi. Kollarını uzatıp Marisol'e sarıldı. Marisol hatalar yapmıştı ama hata yapan bir tek o değildi. "Seni affediyorum."

Marisol şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı ona. "Beni nasıl affedebilirsin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de bazı kötü seçimler yaptım." Evangeline, üvey kız kardeşini bir kez daha sımsıkı kucakladı. Şimdi gerilme sırası ondaydı. Ama Marisol gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Tüm suçu onun yüklenmesine ya da Evangeline'in tamamen masum olduğuna inanmasına ses çıkarmamak adil değildi. Evangeline gerçek kız kardeş gibi olabilirler miydi bilmiyordu ama yalana bulanmış yaraları varken tamamen iyileşemezlerdi.

"Kıskançlık yapan bir tek sen değildin" diye itiraf etti Evangeline. "Luc'la evlenecek olmana o kadar çok üzülmüş ve kırılmıştım ki düğününe engel olması için gidip Kupa Prensi'ne yalvardım."

"Ne yaptın, ne yaptın?" Marisol'ün sırtı ve omuzları birden dikleşti.

"Seni taşa çevireceğini düşünmemiştim..."

"Ne olacağını sanıyordun?" dedi Marisol tükürükler saçarak.

Yüzüne tokat gibi çarpan bu sözler Evangeline'i sersemletti.

"Annemin her zaman söylediği kadar bencilsin işte. Sen kahraman, ben de Lanetli Gelin olayım diye düğünümü mahvettin."

"Ben öyle olmasını..."

"Lanetlendiğime inanmama ses çıkarmadın!" diye bağırdı Marisol ama bu defa gözlerinde hiç yaş yoktu. Gözleri iki öfke kuyusuydu.

Evangeline, Marisol'ün onu anlayacağını ve belki sonra bunlara birlikte güleceklerini düşünüyordu. Ama belli ki karar verirken büyük bir hata yapmıştı.

"Marisol" dedi Evangeline. Sesinde korku vardı. Üvey kız kardeşi sesini yükseltmeye devam ederse kapının önündeki askerler kesinlikle duyacaktı. "Lütfen, sakin ol..."

"Bana sakin ol deme" dedi Marisol öfkeyle. "Ben onca zamandır suçluluk duygusuyla kıvranırken meğer sen de en başından beri benim kadar kötü bir şey yapmışsın. Beni lanetlemesi için bir kader tanrısıyla anlaşmışsın."

"Ben öyle..."

"Muhafızlar!" diye bağırdı Marisol. "O burada! Evangeline Fox odamda."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

51

Evangeline, Marisol'ün daha önce kendisine ihanet ettiğini düşünmüştü ama ihanet etmemişti, o ihanet sayılmazdı pek. Luc'a büyü yapması ihanet değildi. Bunda ihanet denecek bir şey yoktu. Evangeline ve Marisol aynı evde yaşamışlardı ama gerçekten kardeş değillerdi. Hiçbir zaman birbirleriyle sırlarını, üzüntülerini paylaşmamışlar ve hiçbir zaman birbirlerine karşı bu gece oldukları kadar dürüst olmamışlardı. Ama keşke Evangeline bu kadar dürüst olmasaydı.

"Marisol, bunu yapma" diye yalvardı Evangeline.

Marisol'ün cevabıysa kendini yere atıp dizlerine sarılmak ve odasının kapısı açılırken kendini güçsüz ve savunmasız göstermek oldu.

Evangeline çılgına dönmüş gibi kaçacak bir yer aradı ama yalnızca balkon vardı. Balkondan atlarsa sağ kurtulamazdı, ayrıca yeterli zaman da yoktu. İkisi önde ikisi arkada dört muhafız, kılıçlarını ona doğru doğrultmuş olarak içeriye daldı.

Marisol, "Az önce Prens Apollo'yu öldürdüğünü itiraf etti" diyerek yalan söyledi.

"Bu doğru değil..." Birkaç asker toplanıp onu yakalayınca Evangeline'in sözleri yarım kaldı.

"Sevgilim! Sevgilim! İyi misin?" Tiberius açık kapıdan içeri girdi. Marisol'ün kollarına atılırken, tıpkı lanetlendiğindeki kardeşi gibiydi. Evangeline, üvey kız kardeşinin ona büyü yapmadığına inandığı için yine büyük aptallık ettiğini düşündü. Marisol bazı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyleri itiraf etmiş olsa da belli ki her konuda dürüst davranmamıştı. Tüm bunların arkasında gerçekten o vardı.

"Evangeline'i odama götürün" diye emretti Tiberius.

"Sevgilim, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Marisol, Tiberius'un kollarını kavrayarak kusursuz bir çaresiz kız rolü sergiledi. "Onu zindana atman gerekmiyor mu? Onu başka kimseye zarar veremeyeceği bir yere kilitlemeyecek misin?"

"Merak etme sevgilim." Tiberius, Marisol'ün alnına bir öpücük kondurdu. "Sadece onu sorgulamam gerekiyor. Sonra da bir daha kimseye zarar veremeyeceği bir yere koyulmasını sağlayacağım."

Muhafızlar Evangeline'i neredeyse yaka paça sürükleyerek Tiberius'un odasına götürdükten sonra sandalyelerden birine bağladılar. Belindeki kında taşıdığı Jacks'in hançerini alan muhafızlar, ayak bileklerini sandalyenin ayaklarına, kollarını da arkasına bağladılar. Elleri bileklerinden bağlandı, daha sonra gövdesine dolanan ve kaburgalarını nefes almasını engelleyecek kadar sıkan bir halatla yeniden bağlandı.

Bağlama işlemi sırasında Tiberius ona hiç bakmadı. Evangeline'in defalarca, "Yemin ederim ki kardeşini ben öldürmedim!" diye bağırmasına karşılık bir cevap vermedi.

Büyük, siyah taş şömineye bakıp, bakır rengi uzun saçlarının arasında elini gezdirerek muhafızlarından birinin ateşi yakmasını izledi.

Evangeline'in düğününde tanıştığı asi prense hiç benzemiyordu. Ağız çevresinde daha önce orada olmayan çizgiler belirmişti ve gözleri kıpkırmızıydı. Şu anda büyü yapılmış biri gibi görünmüyordu; yas tutuyormuş gibiydi. Bu iyi bir şeydi. Tiberius gerçekten yas tutuyorsa, Evangeline'in inandığı gibi kardeşini gerçekten seviyorsa, o zaman gerçek katilin kim olduğunu öğrenmek isterdi.

Evangeline'in tek yapması gereken, hazırladığı panzehiri doldurduğu Fortuna'nın Olağanüstü Lezzetli Suyu'nun mavi şişesini Tiberius görene kadar hayatta kalmaktı. Şişe, Evangeline'in bağlan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dığı sandalyenin karşısındaki orta sehpada, Tiberius'un diğer içki şişelerinin yanında duruyordu. Tiberius şişeyi görüp içerse her şey yoluna girecekti.

Evangeline onun dikkatini şişeye çekmeyi deneyebilirdi ama bundan bahsetmesinin onları şüphelendireceğini düşündü.

Odadaki askerlerin Prens Apollo için ne hissettiğini her birinin kendisine bakışından seziyordu. Tiksinti. Öfke. Nefret. Hiçbirinin gözlerinde Evangeline karşı en ufak bir acıma belirtisi yoktu. Bununla birlikte Havelock, Apollo'nun öldüğü gece de orada olan özel muhafızı, üzgün görünüyordu. Olasılıkla prensini koruyamamış gibi hissediyordu.

Tiberius ateşe bakmaya devam ediyordu. Üç çatallı mızrak şeklinde bir şömine demiri alıp ucunu alevlerin arasına soktu ve kırmızıya dönmesini izledi.

Evangeline terlemeye başladı; iplerin altındaki teni kayganlaşıyordu. Tiberius ona ateşte kızdırılmış demirle işkence etmeyi mi yoksa onu öldürmeyi mi planlıyordu bilmiyordu ama her iki seçenekten de çok korkuyordu.

"Majesteleri" dedi Havelock usulca. "Prenses Evangeline'i artık gözaltına aldığımıza göre yarınki düğünü ertelemeliyiz. Bu haber..."

"Hayır!" Tiberius'un sesi çok da kararlı değildi.

Askerler aklından geçenleri yüzlerine yansıtmama konusunda bayağı iyilerdi ama Evangeline en az ikisinin gözlerinin fal taşı gibi açıldığına yemin edebilirdi. Öyle olunca da genç prensin nişanlanmasıyla ilgili ters bir şeylerden mi şüpheleniyorlar acaba, diye merak etti.

"Bu işi buradan halledebilirim." Tiberius kızgın demiri ateşten aldı ve ucu iyice parlayana kadar üfledi. "Çekilebilirsiniz. Hepiniz."

"Ama..." Havelock yine itiraz edecek oldu. "Majesteleri..."

"Dikkatli olun" diye köpürdü Tiberius. "Eli kolu bağlı bir kadınla baş edemeyeceğimi ima edecekseniz ya kızarım ya da düğüm atmayı beceremediğinizi düşünürüm."

Askerler sırayla kapıya doğru yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Durun!" diye yalvardı Evangeline. "Gitmeyin! Marisol ona büyü yaptı..."

"Sevgilimi karalama!" Tiberius hışımla dönüp elindeki kızgın demiri ortadaki alçak sehpaya vurdu, içki şişelerinden birini paramparça etti.

Cam parçaları ok gibi fırladı.

Dökülen içkiden cızırtı sesi geldi.

Evangeline, Fortuna'nın Olağanüstü Lezzetli Suyu şişesinin ileri geri sallanmasını izlerken neredeyse nefesi kesilecekti.

Şişe yanlamasına düştü.

Şükür ki kırılmadı.

Bu çok ağır olmuştu. Evangeline daha dikkatli olmalıydı. Hayatta kalmak için tek şansını riske atmak istemiyorsa Marisol'den bahsetmesi kesinlikle söz konusu olamazdı. Jacks'in mükemmel bir zamanlamayla yine onu kurtarmaya gelmesi ihtimali de vardı ama Evangeline ihtimallere bel bağlayamazdı. Bildiği kadarıyla Jacks hâlâ kanepesinde uyuyordu.

Askerlerin hepsi odadan çıktı.

Tiberius çizmeleriyle kırık cam parçalarını eze eze daha da yaklaşıyordu...

Birdenbire durdu ve devrilmiş olan panzehir şişesine kaşlarını çatarak baktı. "Bu buraya nasıl gelmiş? Nefret ederim bunlardan." Şişeyi iki parmağıyla kaldırıp ateşe doğru götürdü.

Hayır! Hayır! Hayır! diye bağırmak istedi Evangeline.

Ama şişe ateşe atılmak yerine marifetini gösterdi. Tiberius durdu, karışıma bir kez daha baktı, mantarı ağzıyla çıkardı ve içti.

Evangeline umudunun tazelendiğini hissetti.

Ama sadece birkaç saniye sonra, Tiberius şişeyi dudaklarından çekti. Ürperdi ve şişeye tiksintiyle baktı. "Kral olunca yasaklayacağım ilk şey bu içecekler olacak."

Tiberius yapmak istediği şeyi nasıl yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi kızdırılmış demiri tutan elini birkaç kez sıkıp açtı.

Evangeline nefes almakta zorlanıyordu. Panzehirin etkisini göstermesi için daha fazla zaman kazanması gerekiyordu. Yalvarmanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

faydası olacağını sanmıyordu ama belki şiddetli bir tepki vermeden Tiberius'u konuşturabilirdi. "Seni son gördüğümde bana, tekrar karşılaştığımızda neden ortadan kaybolduğunu anlatacağını söylemiştin."

Acı bir kahkaha.

Bir yudum daha.

Ardından yine bir ürperti.

"Abimle senin yüzünden kavga ettikten sonra çekip gittim" dedi Tiberius sertçe. "Ona, senin herkesin iddia ettiği gibi bir kurtarıcı olmadığını söyledim. Onun ölümü olacağını söyledim."

"Neden öyle düşündün?"

"Önemli olan haklı çıkmış olmam." Prens, kızgın demiri doğrudan Evangeline'in boğazına doğrulttu.

"Hayır... Bunu ben yapmadım." Evangeline, bir mucize olup kolları ve ayakları kırılıp onu serbest bırakacak kadar sert düşmesini umarak sandalyesini şiddetle salladı. Ama sandalye çok ağırdı. Yerinden bile kıpırdatamadı. "Abini ben öldürmedim..."

"Biliyorum" dedi Tiberius. "Bunu baştan beri biliyordum."

"Ne... Ne... Nas..." diye kekeledi Evangeline. Tiberius ona duymak istediği şeyi söylüyordu ama yine de Evangeline'i bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Çilli yüzü, aldığı emri yerine getirmeye kararlı azimli bir askerin yüzüydü.

"Anlamıyorum" dedi Evangeline. "Masum olduğumu biliyorsan, bunu neden yapıyorsun?"

"Yaşamana izin vermek çok tehlikeli." Tiberius başını iki yana salladı. İfadesi kararlıydı ama Evangeline bundan hiç zevk almadığını hissetti.

Tiberius, panzehir şişesinden bir fırt daha çekti ve ardından çizgili yeleğini boynundan aşağı indirip, kırık maymuncuk şeklindeki koyu siyah dövmesini açtı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Evangeline hayır anlamında başını salladı.

"Bu, Himaye sembolü."

Himaye. Evangeline bunu daha önce duymuştu. Ama nerede? Düşünürken kalp atışları hızlandı. Hatırladığındaysa kalbi neredeyse tamamen durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Apollo, Valory Kemeri'nin hikâyelerini anlattığı gece ona Himaye'den bahsetmişti. Valor'ların çok korkunç bir şey yaptığını söylediği hikâyenin ilk versiyonunu anlatıyordu. Apollo, Himaye'nin, Valory Kemeri'nin kırık parçalarını korumaktan ve kemerin bir daha asla açılmamasını sağlamaktan sorlumlu bir tür gizli topluluk olduğunu söylemişti.

Evangeline, Tiberius'un kırık maymuncuk dövmesine tekrar baktı. Fortuna reisi kadının boynundaki zincirin ucunda da benzer bir maymuncuk vardı. Kadın da bir Himaye üyesi olmalıydı. Evangeline'in Valory Kemeri'ni kilitli tutan kehanette bahsedilen kız olduğundan şüphelendiği anda onu öldürmeye çalışmıştı.

Evangeline'in umudu kırıldı, bin parçaya bölündü.

Tiberius elindeki şişeden bir yudum daha aldı. Panzehir etkisini gösterip onu Marisol'e olan sahte aşkından kurtarsa bile Evangeline, bu odadan asla sağ çıkamayacağını anlamıştı. Tiberius onun, gerçekleştiği anda Valory Kemeri'ni açacak ve Valor'ların korkunç eserini dünyaya salacak bir kehanetin parçası olduğuna inanıyorsa buradan kurtulması mümkün değildi.

"Üzgünüm Evangeline." Tiberius'un sesi sertleşti ve kızgın demiri öyle sıkı kavradı ki parmak boğumları bembeyaz oldu.

"Yüzündeki ifadeden Himaye'nin ne olduğunu bildiğini tahmin ediyorum. Bu durumda ne yapmam gerektiğini ve nedenini de biliyorsundur."

"Hayır" dedi Evangeline. "Bir lanet tarafından çarpıtılmış bir hikâye yüzünden birini nasıl öldürebileceğini anlamıyorum. Abin bana hikâyenin iki farklı versiyonu olduğunu söyledi. Birinde Valory..."

"Hikâyenin hangi versiyonunun doğru olduğu önemli değil!" Tiberius'un çenesinde bir kas seğirdi. "Valory Kemeri asla açılamaz, bu yüzden senin ölmen gerekiyor. Senin saçını gördüğüm anda anlamıştım. Kehanette adı geçen *anahtar* sensin. O kemeri açmak için doğdun." Tiberius demiri bir kez daha kaldırdı ve tehlikeli bir şekilde Evangeline'in tenine yaklaştırdı.

Evangeline'in nefesi kesildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tiberius'u bu kararından vazgeçirme şansı tükeniyordu.

Tiberius'un alnında boncuk boncuk biriken ter çizmelerinin dibindeki camın üzerine damladı. Ama Evangeline diğer cama, Tiberius'un elindeki neredeyse boşalmış olan cam şişeye bakıyordu. Panzehiri neredeyse bitirmişti. Gerçeklik serumu Marisol'ün büyüsünü bozuyormuş gibi görünmüyordu ama Evangeline, iksirinin yan etkilerinin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu: *yorgunluk, karar verme ve değerlendirme yetisinde bozukluk, baş dönmesi, yalan söyleyememe ve söylenmemiş gerçekleri ortaya çıkarma dürtüsü.*

Tiberius kesinlikle yalan söyleyememe sorunu yaşıyordu. Öyle olmasa Evangeline'e suçlu olmadığına inandığını söylemesi pek olası değildi. Evangeline onu biraz sıkıştırsa, belki askerlerine gerçeği itiraf etmesini sağlayabilirdi. Ya da sonunda ona kehanetin tamamını anlattırabilirdi. O zaman belki kehanette sözü edilen kız olmadığını kanıtlayabilirdi ona. Belki de bu kıza benzemesi sadece bir tesadüftü.

"Hiç değilse Valory Kemeri kehanetinin ne dediğini söyle bana. Madem kehanetin benden bahsettiğini düşündüğün için beni öldüreceksin, her şeyi bilmeyi hak etmiyor muyum?

Tiberius şişede kalan son mavi kalıntıları foşurdattı. Şişenin dibini içip bitirmek, konuşmak ya da tüm bunlara hemen şimdi son vermek arasında kalmış gibi görünüyordu. Bununla birlikte, Evangeline'in panzehirin yan etkileri hakkındaki tahmini doğru olmalıydı. Görünüşe bakılırsa Tiberius sırları açığa vurmaktan kendini alıkoyamıyordu. Bir süre sonra kehaneti okumaya başladı:

"Bu kemerin kilidi sadece demiri henüz işlenmemiş bir anahtarla açılabilir.

"Ana rahmine Kuzey'de düşüp Güney'de dünyaya gelecek ve siz *bu anahtarı tanıyacaksınız, çünkü onun gül pembesi- sarı saçları olacak.*

"Hem köylü hem prenses hem de haksız yere suçlanan bir kaçak olacak ve kemeri sadece onun gönüllü kanı açacak."

Evangeline bağlı olduğu iplerden kurtulmaya çalışır gibi öne doğru eğildi. Kehanet çok kısaydı. Ve neredeyse her kelimesi ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uyuyordu. Gül pembesi-sarı saçları olacağı ve hem köylü hem prenses olacağıyla ilgili dizeleri Fortuna reisi kadından duymuştu. Bu o zaman doğru olmasa da artık doğruydu. Ayrıca Apollo'yu öldüren kişi sayesinde, haksız yere suçlanan bir kaçaktı. Evangeline, annesinin ona nerede hamile kaldığını bilmiyordu; annesiyle babası ona hep kendisini antika bir sandıkta buldukları şakasını yapmışlardı. Şimdi Evangeline gerçeği gizlemelerinin bir nedeni olup olmadığını merak etti... Anne ve babası bu kehaneti biliyorlar mıydı? Pembe altın saçlarını ve doğumunu günün birinde kehanetin gerçek olacağına dair bir işaret olarak mı görmüşlerdi? Öte yandan kehanetin bir satırı vardı ki asla gerçekleşmemesini sağlayabilirdi. Yalnız Tiberius'u buna ikna etmesi gerekiyordu.

"Az önce kemeri sadece benim gönüllü kanımın açacağını söyledin. Bu da açılmasını istemem gerektiği anlamına geliyor, bense istemiyorum."

"Fark etmez." Tiberius ona kasvetli bir bakış attı. "Sihirli şeyler daima yerine getirmek için yaratıldıkları şeyi yapmak isterler."

"Ama ben sihirli bir şey değilim. Ben sadece pembe saçlı bir kızım!"

"Keşke bu doğru olsaydı." Sesi üzgündü. "Seni öldürmek istemiyorum Evangeline. Ama o kemer kilitli kalmalı. Valor'lar çok güçlüydü. Kötü değillerdi ama asla yapmamaları gereken şeyleri yaptılar."

Tiberius içeceği son damlasına kadar bitirdi ve bu defa demiri Evangeline'in kalbine doğrulttu.

"Dur!" diye bağırdı Evangeline. "Son bir ricam olabilir mi? Apollo beni senin öldürmeni istemezdi bence."

"Üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama bu odadan sağ çıkmayacaksın."

"Senden canımı bağışlamanı istemiyorum." Evangeline'in sesi titriyordu. Bu da işe yaramazsa, son sözlerini söylüyor olabilirdi. "Sadece askerlerini çağırmanı istiyorum. Onlara suçlarımı anlat ve sonra içlerinden birine beni öldürmesini emret. Ağabeyin, karısını öldürmeni istemezdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tiberius kaşlarını çattı. Ama Evangeline yüzünde yine bir kararsızlık görebiliyordu. Tiberius bunun kötü bir fikir olduğunu seziyordu ama panzehirden dolayı muhakemesi bozuktu; emin değildi.

"Lütfen. Bu benim son isteğim."

Tiberius ocak maşasını yavaşça indirdi.

Askerleri odaya geri çağırdı ama hoşbeşle vakit kaybetmedi.

"Onu öldürmeni istiyorum." Tiberius, demiri en yakınındaki muhafızın eline tutuşturdu. Kalın örgülü ve gözlerinde öfke olan uzun boylu bir kadındı bu.

"Dur" dedi Evangeline nefes nefese. Korkunç bir yanlış hesap yapmamış olmayı umuyordu. "Önce onlara suçlarımı söylemen gerekiyor."

"Evangeline Fox" diye haykırdı Tiberius. "Ölüme mahkûm edildin, suçun..." Tiberius'un sanki çenesi yapıştı. Ağzını birkaç kez açıp kapadı ama tek kelime edemedi.

"Söyleyemiyorsun, değil mi?" dedi Evangeline. Panzehiri tam olarak umduğu gibi etki etmemiş olabilirdi ama yine de işe yarıyordu. *Gerçekler serumunun yan etkileri arasında... Yalan söyleyememe olabilir.*

Evangeline sevinçten ağlayabilirdi. Ancak şimdi Tiberius onu gerçekten öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Sen ne yaptın?" Elindeki boş şişeye öfkeyle baktı. "Beni zehirledin mi?"

"Sana bir gerçeklik serumu verdim, bu yüzden açık açık kardeşini benim öldürdüğümü söyleyemiyorsun. Sor ona..." dedi Evangeline, elinde demirle bekleyen kadın muhafıza. "Apollo'yu kimin öldürdüğünü sor."

"Bitir şu işi" diye emretti Tiberius muhafıza. "O... O..."

Muhafız, demiri kaldırmıştı ama prens kekeleyince tereddüt etti.

"Anlamıyor musunuz... Bana sihirli bir şey içirmiş" diye hırladı Tiberius. Alnı boncuk boncuk terliyordu. "Belli ki o bir..." Fakat Evangeline için doğru olmayan bir şey söyleyemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yalan söyleyemediği için böyle kesik kesik konuşuyor" dedi Evangeline. "Benim masum olduğumu biliyor. Apollo'yu öldürmek için bir nedenim ya da arzum yoktu... Ben, kazanacak bir şeyi olmayan ama kaybedecek çok şeyi olan biriydim ve Tiberius bunu biliyor."

"O... O... O doğru söylüyor..." Prensin yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ağabeyimi Evangeline öldürmedi. Ben öldürdüm."

OLSENGES TO KAKTÜS TEAM

52

Tiberius sendeledi.

Evangeline ayakta olsaydı, şüphesiz o da dengesini kaybederdi. Tiberius'un itirafını geri almaya çalışmasını ya da muhafızın elindeki demiri alıp bir vuruşta gövdesinden geçirmesini bekliyordu. Katil dediğin böyle yapmaz mıydı? Ama belki de Tiberius'a bu itirafını yaptıran şey sadece panzehirin yan etkileri değildi.

Tiberius direnmek yerine dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini yüzüne götürdü. "Onu öldürmek istemedim. Senin ölmen gerekiyordu." Keder ve acıyla dolu gözleri Evangeline'in gözleriyle buluştu. "Kardeşime zarar vermek istemedim. Bir zehir buldum... Sadece kadınlar üzerinde etkisi olan bir kader tanrısının gözyaşları. Ama anlaşılan bu hikâye yalanmış." Sonunda Tiberius'un yanaklarından uzun, sonsuz nehirler gibi yaşlar süzülüyordu.

Neredeyse Evangeline'in LaLa'nın gözyaşları yüzünden ağladığı gibi ağlıyordu ama onun kalbindeki acı tamamen gerçekti. Tiberius yalnızca kırılan bir canlının hıçkırabileceği gibi hıçkırıyordu ve Evangeline dayanamayıp onunla birlikte ağlamaya başladı. Bir kez daha Apollo için ağladı, hâlâ hayatta olduğu için sevinerek ağladı, bir de Tiberius için ağladı. Kendisini öldürmeye çalışan yanına değil, kardeşini yanlışlıkla öldüren yanına ağladı. Evangeline insanın bir kardeşi olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ve Marisol'le aralarında yaşanan onca şeyi düşününce hiçbir zaman da bilemeyeceğini düşünüyordu. Ama insanın ailesini kaybetmesi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin nasıl hissettirdiğini biliyordu ve bu kaybın sorumlusu olmayı aklı almıyordu.

Tiberius'la orada ne kadar oturup ağladıklarının farkında değildi. Belki gece yarısına kadar, belki birkaç saat ya da sonsuz bir zaman dilimi gibi gelen birkaç dakika...

Evangeline'i öldürmeye hazırlanan kadın muhafız onu hemen çözmüştü ama diğer muhafızlardan birkaçı Tiberius'u odadan çıkarıp hücreye götürürken sabah olmak üzereydi. Tiberius muhafızlara karşı koymaya çalışmadı.

"Neler oluyor?" Marisol odasından çıkmak için o ânı seçti. "Tiberius..."

Mağlup prens başını kaldırıp baktı, ıstırabı kısa bir süreliğine uzaklaştı ama bu defa yerini aşk almadı. "Seni bir daha görürsem, seni de öldürürüm."

Sonunda büyü bozulmuş gibiydi. Ama Evangeline bunun panzehiri sayesinde mi olduğundan yoksa Jacks'in gerçek sevginin aşk büyüsünü bozacak kadar güçlü olduğu konusunda haklı olduğundan ve Tiberius gerçeği itiraf ederken kardeşine duyduğu sevginin gerçekten de büyüyü bozup bozmadığından emin değildi.

Tiberius, Evangeline'e döndü. "Son arzumdur, bir daha onun yüzünü görmek istemiyorum."

"Hayır... Aşkım!" Marisol ağlamaya başladı ve Evangeline askerlere onu ikinci bir emre kadar odasına kilitlemelerini söyleyene dek gösterisini sürdürdü. Tiberius gibi, Evangeline de üvey kız kardeşini görmek istemiyordu artık.

Evangeline tüm bu olanların suçunu Marisol'e yükleyemezdi. Kendisini ya da Apollo'yu zehirleyen Marisol değildi. Ama eğer Marisol Luc'a büyü yapmamış olsaydı o zaman neler yaşanırdı gerçekten merak ediyordu. Kader, Evangeline'i Valory Kemeri kehanetindeki kıza dönüştürmek için farklı bir şekilde müdahale eder miydi? Yoksa kendisi için, Luc için, Apollo ve Tiberius için olaylar farklı mı gelişirdi? Kaderi onu buraya mı yöneltmişti yoksa burası birçok olası yoldan sadece biri miydi? Evangeline bunu asla bilemeyecekti ama bu sorunun peşini hiç bırakmayacağını hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline'in aranan bir kaçaktan tekrar prensese dönüşmesi uzun sürmedi. Sarayda, şöminesinde gürül gürül ateş yanan, yorgun ayaklarının altında krem rengi yumuşacık halıların olduğu tertemiz başka bir odaya geçti. Herkes üzerine titremek, güvende olduğuna ne kadar sevindiklerini ve Prens Apollo'yu onun öldürmüş olabileceğine zaten inanmadıklarını dile getirmek istiyor gibiydi.

Evangeline bunlara inanıp inanmadığından emin değildi ama yine de bu gereksiz telaşa, gürültü patırtıya ses etmedi.

Hizmetçilerin ısrarıyla banyo yapmış ve çizgili siyah jüponu ve zarif siyah işlemelerle süslenmiş korsajı olan beyaz satenden çok daha rahat bir elbise giymişti. Kuzeyliler yas kıyafeti olarak baştan aşağı siyah giymezlerdi ama en azından biraz siyah giyinmek onların geleneklerinde de vardı.

Sonrasında odaya başka muhafızlar, hizmetçiler ve tam uyanamamış saray görevlileri çağırıldı. Evangeline'e sıcak yemek getiren hizmetçilerin telaşı ve saray yetkililerinin daha çok emre benzeyen istek ve önerilerini sırlaması saatler sürdü. Jacks henüz görünmemişti ve Evangeline bunun için çok fazla endişelenmemeye çalıştı. Evangeline'in adı artık temize çıktığı için gelmemiş olabilir miydi?

Evangeline'in masumiyeti halka duyurulsun diye saatler önce Kristof Knightlinger'a ve *Günlük Havadis* gazetesine bir haberci gönderilmişti. Dedikoduların ne kadar hızlı yayıldığı düşünülürse, olasılıkla şimdiye dek tüm krallığın haberi olmuştu.

Ama yine de Evangeline Jacks'i görmek ve ona haberleri kendisi vermek isterdi. Evangeline masumiyetini kanıtladığından beri, Marisol'le karşı karşıya geldiği anı, Apollo'yu gerçekte kimin öldürdüğünü öğrendiği anı ve adını tek başına temize çıkardığını anlatırken Jacks'in yüzünü görmek için can atıyordu.

Ancak artık akşam oluyordu ve Evangeline'in hevesi göğsünde bir sıkıntıya dönüşmüştü.

Jacks, Wolf Hall'e neden gelmemişti? Ona bıraktığı notu görmüş olmalıydı. Hâlâ uyuyor muydu yoksa? Jacks'in ölü gibi uyuması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fikri dün ona eğlenceli gelirken şimdi sinirini bozmaya başlamıştı. Ya yorgunluğu sadece vampir zehrinin yan etkisi değilse?

"Bir palto istiyorum" dedi Evangeline. Odadaki hizmetçilerden biri gürül gürül yanan ateşe yaklaştı. "Bir kütük daha atmamı ister misiniz?"

"Hayır, dışarı çıkmam gerekiyor" dedi Evangeline. Kimsenin onu Wolf Hall'den ayrılmasını istemediğini biliyordu. Artık Evangeline'in de dâhil olduğu Büyük Haneler Konseyi, asıl varisin ölümü, diğer varisin de hapse atılmasının ardından ne olacağını konuşmak üzere bir an önce toplanmaya çağırılıyordu. Evangeline her an onlarla görüşmeye çağırılabilirdi ama o, daha fazla oturup bekleyebileceğinden emin değildi. Hemen kulelere gidip Jacks'i kontrol etmesi gerekiyordu.

Bu kadar endişelenmemesi gerektiğini biliyordu ama ters giden bir şeyler olduğunu düşünüp korkmadan da edemiyordu.

"Ekselânsları." Kapının yanında duran bir asker boğazını temizledi. "Az önce bir beyefendi geldi ve sizi görmek için ısrar ediyor. Kendisi..."

"İçeri al." Evangeline, askerin sözünü bitirmesine bile izin vermedi. Anlaşılan Jacks için boş yere endişelenmişti.

"Korkarım kendisi yanımda değil. Kabul salonuna aldık."

"Ben sizi götürürüm Majesteleri." Teklif Havelock'tan geldi.

Evangeline yalnız gitmeyi tercih ederdi. Ama daha önce ona katıksız bir nefretle bakmayan tek muhafız Havelock'tu. Ayrıca Tiberius'a Marisol'le düğününü ertelemesini de o önermişti. Bu da onun hem cesur hem de sezgileri kuvvetli biri olduğunu gösteriyordu. Evangeline birinin yanında güvende olacaksa, olasılıkla Havlock'un yanında olurdu.

İkisi birlikte kapıdan çıkarken itiraz sesleri yükseldi:

"Konsey üyeleri yolda!"

"Şimdi gidemezsiniz!"

"Çok yorgunsunuz... Onca yol yürüyecek olursanız düşüp bayılırsınız!"

Bir de Evangeline'in kafasının içinde daha alçak bir ses vardı ve sadece onunla konuşuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Küçük Tilki. Neredesin?

Vakti geldi, diye düşündü Evangeline. *Hemen yanına geliyorum.*

Sakın gelme... Jacks'in sesi endişeliydi. *Ben sana geleceğim.*

Evangeline farkında olmadan hafifçe gülümsedi. Jacks'in onun için endişelenmesi hoşuna gitmişti.

Beni bekle, diye düşündü. Yola çıkmıştı zaten. Gideceği yerin çok uzak olduğunu da sanmıyordu.

Evangeline, Apollo'yla birlikte sadece bir kez gitmişti parlak ışıklı kabul salonuna. Şatoya ilk taşındıklarında Apollo, Marisol'le ikisine Wof Hall'ü gezdirmişti. Wolfric Valor'un karısı Honora'ya hediye olarak yaptırdığı söylenen güzel kale Evangeline'i büyülemişti. Her goblenin arkasında gizli geçitler ve halıların altına gizlenmiş yeraltı kapıları olduğunu hayal etmişti. Oysa şimdi, görüşünü bulandıran yorgunluk yüzünden her şey taşlardan ve tonozlu tavanlardan, hava akımıyla mücadele eden şöminelerden, yanmayan mumlarla dolu duvar şamdanlarından, ara sıra görülen büstlerden ve sürekli karşısına çıkan Apollo'nun portresinden oluşan flu bir görüntüden ibaretti.

Apollo ile Tiberius'un kollarını birbirlerinin omuzlarına attıkları bir portrelerinin yanından geçerken duraksamak zorunda kaldı. Apollo öyle mutlu ve hayat dolu görünüyordu ki... Evangeline'e de hep böyle bakmıştı. Evangeline bakışlarının tamamen büyüden dolayı öyle olduğunu düşünmüştü ama şimdi acı çekerek, her şeyin sandığından daha gerçek olup olmadığını, birbirlerine gerçekten âşık olabileceklerini umut etmekte haklı olup olmadığını merak ediyordu. Ne var ki bunu asla bilemeyecekti.

Acaba nasıl olurdu? Bu soru cevabını hiç kimsenin bilmediği bir soruydu.

Evangeline tekrar yürümeye başladı. Havelock'un peşinden, penceresiz, duvar halılarından yoksun, kaba meşalelerle aydınlatılan, toprak, duman ve sır kokan bir salona girdi. Evangeline kabul salonunu sadece bir kez görmüş olabilirdi ama burası ona hiç mi hiç tanıdık gelmiyordu.

"Doğru yolda mıyız?" diye sordu Evangeline.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sapmamız gerekti" dedi Havelock. Yüzü tam bir saray askeri gibi ifadesizdi.

Teninde hissettiği ürperti onu uyarmasaydı Evangeline, Havelock'a inanabilirdi.

Kayboldun mu Küçük Tilki? Yine Jacks konuşuyordu ama bu defa sesi eskisinden daha uzaklardan geliyordu.

Belki de sen beni görmeye gelmelisin, diye düşündü Evangeline.

Sonra Havelock'a döndü: "Sanırım ben geri döneceğim."

"Hata edersin." Neşeli ses Evangeline'in arkasından geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

53

Evangeline hızla arkasına döndü.

Sesin sahibi kız, kendisiyle aynı yaşlardaydı. Yüzü yuvarlaktı, uzun siyah saçları, sol yanağındaki şarap rengi yıldız yağmuru işareti görünecek şekilde arkadan toplanmıştı.

"Sen de kimsin?" diye sordu Evangeline.

Kız, başındaki başlık, yün elbisesi ve krem rengi önlüğüyle bir saray hizmetçisi gibi giyinmişti. Giysiler üzerine tam oturmadığı için Evangeline ödünç alınmış olabileceklerinden şüphelendi. Ayrıca bu kızı daha önce sarayda hiç görmemişti. Görmüş olsaydı, yüzündeki doğum lekesinden mutlaka tanırdı onu.

"Neler oluyor?" Yas elbisesinin kemerine sıkıştırdığı Jacks'in hançerine uzandı. Tutuklandığı sırada hançeri ondan almışlardı ama sonrasında Evangeline'in geri aldığı ilk şeylerden biri oydu.

Kız, sakince ellerini uzattı ve bileğinin alt tarafındaki dövmeyi gösterdi: Evangeline'e, aşırı dolu zihninin o anda hatırlayamadığı bir şeyi hatırlatan bir kafatasları çemberiydi bu. "Havelock'la burada bulunma sebebimiz size zarar vermek değil. Size göstermemiz gereken bir şey var."

Evangeline bıçağını daha sıkı kavradı. "Bundan biraz şüpheli olduğum için beni bağışlayın."

"Prens Apollo yaşıyor" dedi Havelock.

Evangeline başını iki yana salladı. Pek çok şeye inanıyordu ama öldükten sonra dirilen insanlara değil. "Öldüğünü kendi gözlerimle gördüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siz zehirlendiğini gördünüz ama zehir onu öldürmedi." Kız, Evangeline'e alaycı bir gülümsemeyle baktı. Kısmen zafer, kısmen de itiraz etmeye meydan okuyan bir şey vardı gülüşünde.

Bu kız kesinlikle hizmetçi değildi ve Evangeline onun gerçekte kim olduğunu sormak istiyordu ama o sırada sorması gereken daha önemli bir soru vardı. "Apollo yaşıyorsa, nerede o zaman?"

"Onu güvende tutmak için sakladık." Havelock birkaç adım öne çıkıp halıyı kaldırdı. Yerden açılan kapıdan aşağıya inen merdivenler göründü. "Apollo aşağıda."

Evangeline muhafıza şüpheyle baktı.

Ama Havelock ve kız merdivenlere yönelip onu gitmesi için serbest bırakınca, Evangeline merakına yenik düştü. Peşlerinden gitmeye karar verdi.

Aşağıya inen merdivenler çok karanlıktı ve her basamakta Evangeline'in kalbi daha da hızlı çarpıyordu. Apollo gerçekten yaşıyorsa, o zaman Evangeline hâlâ evliydi. Daha az önce merak ettiği gelecek günler için bir şansları vardı. Evangeline heyecanlanmaya çalıştı. Ama Apollo onu azıcık seviyorsa, Evangeline canını kurtarmak için kaçarken neden sarayda saklanmıştı?

Jacks'in büyüsünün bozulması yüzünden hâlâ sinirli olmasını anlayabilirdi. Ama saatler önce kardeşi onu neredeyse öldürüyordu. Jacks olmasaydı, Evangeline düğünün olduğu gece kesinlikle ölmüş olacaktı. Apollo'nun bunlardan haberi olmamış mıydı, yoksa Evangeline'in ölmeyi hak ettiğini mi düşünüyordu?

Evangeline alt basamaklara yaklaşırken hâlâ Apollo'nun hayatta olduğunu umuyordu ama bu karmaşık bir umuttu. Daha önce, her şeyin bir işaret olduğuna ve Kuzey seyahatinin sonsuza dek mutlu olma fırsatını yakalaması anlamına geldiğine inanırken, sadece birkaç adım ötede onu bekleyen ikinci bir şansın olduğundan emin olabilirdi. Şimdiyse ne beklemesi gerektiğini, hatta ne istediğini bile bilmiyordu. Apollo ona bir şans daha verse, kabul eder miydi? Evangeline onu mu istiyordu, yoksa kendisine verebileceğini düşündüğü mutlu sonu mu?

Son basamak Evangeline'in terliklerinin altında gıcırdadı. Merdivenlerin sonundaki oda küçüktü, ahşap tavanı alçaktı ve nere-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deyse hiç ışık almıyordu. Havasızdı ve biraz da kötü kokuyordu. Evangeline neredeyse girer girmez çıkmak istedi.

Hata etmişti. Havelock'la kızın hemen ilerisinde Apollo sırt üstü yatıyordu ama iyi görünmüyordu. Yaşıyormuş gibi değildi hiç. Evangeline neredeyse sessizce Jacks'e seslenip tehlikede olduğunu söyleyecekti.

Ama kız hemen, "Apollo baygın," diye atıldı. "Ölü gibi göründüğünü biliyorum ama istersen ona dokunabilirsin."

"Lütfen," diye ekledi Havelock yumuşak bir sesle. "Onu ayıltmaya çalışıyoruz ama onu geri getirebilecek tek kişi *sizsiniz* diye düşünüyoruz."

Evangeline, Apollo'nun gerçekten hayatta olduğuna inandığından bile emin değildi. Ağır ahşap masanın üzerinde bir ceset gibi hareketsiz yatıyordu. Gözleri açıktı ama uzaktan bile deniz camı parçaları kadar mattı.

Evangeline yine kaçmak istedi. Ama Havelock ve kız ona bakarken o kadar umutlu görünüyorlardı ki... Ona zarar vermeye ya da tuzağa düşürmeye çalışmıyorlardı. Evangeline giderse, umuttan kaçıyor olacaktı, tehlikeden değil.

Evangeline dikkatlice masaya yaklaştı.

Apollo hâlâ düğün gecesindeki gibi giyinikti, sadece pantolonu vardı. Şükürler olsun ki göğsündeki yağ silinmişti, sadece kehribar kolyesi ve Evangeline'in adının yazılı olduğu dövme duruyordu. Evangeline usulca koluna dokundu.

Apollo'nun teni, normal bir insanın teninden daha soğuktu. Bedeni hiç kıpırdamıyordu. Ama Evangeline elini kalbine götürür götürmez, yaşadığını hissetti. Tek bir kalp atışı.

Evangeline'in de kalbi pır pır etti. Apollo gerçekten yaşıyordu!

"Siz ikiniz bunu nasıl anladınız? Peki neden başka kimse bilmiyor?" Evangeline odayı bir kez daha gözden geçirdi. İçeride, üzerinde Apollo'nun yattığı masa ile bir su kabı ve birkaç parça bezin olduğu küçük bir sehpadan başka bir şey yoktu.

"Kime güveneceğimizi bilemedik" dedi Havelock. "Apollo'nun zehirlendiği gece ben oradaydım. Sonrasında, sizin gözünüzün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşı dinmezken ben de sizinle birlikte odadaydım. Ağlamanız aklımdan çıkmadı, suçlu olmayabileceğinizi düşündürdü bana. Kardeşinin aksine, sizin onun ölümünden bir çıkarınız olmayacağını biliyordum. Apollo'yu Prens Tiberius'un öldürmeye çalıştığını düşünmek istemiyordum. Ama Tiberius yangından mal kaçırır gibi apar topar nişanlanınca birkaç asker daha şüphelendi. Apollo'nun cesedini saray morgundan alıp Phaedra'ya ulaştık.

"Lanetlilerin Phaedra'sı hizmetinizde!" Kızın yüzünde parlayan gülümseme, Evangeline'e bu ismi bir yerden hatırlaması gerektiğini düşündürdü.

"Beni hiç duymadınız mı?" diyerek dudak büktü Phaedra.

"Phaedra, bırak şimdi bunu da işine gücüne bak" dedi Havelock. "Prensesin yokluğunu fark etmeleri an meselesi."

"Tamam, tamam" diye homurdandı Phaedra. "Sahip olduğum özel yeteneklerimden dolayı bazı çevrelerde çok ünlüyüm. İnsanların mezarlarına götürdükleri sırları çalabiliyorum. Havelock, prensimizin cesedini görürsem, onu kimin öldürdüğü gibi birtakım sırlarını öğrenebileceğimi düşünmüş. Ama Apollo'nun hiçbir sırrı yoktu. Oysa herkesin sırları vardır, velev ki bu gizli bir tırtıl korkusu ya da yakınlarına söylediği küçük bir beyaz yalan olsun. İşte o zaman Apollo'nun ölmediğini anladık. Üzerinde kullanılan zehir her neyse onu öldürmemiş ama geçici bir ölüm durumu yaşatmıştı."

"Geçici ölüm durumu nedir?" diye sordu Evangeline.

"Yaşamın duraklaması" dedi Phaedra. "Yeniden hayata döndürülmediği sürece, Prens Apollo hiç yaşlanmadan yüzyıllarca böyle kalabilir. Bununla ilgili çok fazla hikâye yok. Honora Valor'un şifasının bir parçası olarak bu yöntemi kullandığına inanılıyor... Yani hemen yardım edemediği insanlar için. Ne yazık ki bunu nasıl yaptığını da birinin bu durumdayken nasıl yeniden diriltildiğini de kimse bilmiyor. Bu uygulamanın Honora'nın ölümüyle birlikte yok olduğuna inanılıyordu. Ama biz sizin yardım edebileceğinizi düşündük." Phaedra, Evangeline'e taşa dönüştükten sonra tekrar eski hâline döndüğünde insanların ona baktığı gibi, tüm o gazetelerin iddia ettiği kahramanmış gibi bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evangeline kahraman olmaktan çok bitik biri gibi hissediyor olmasına rağmen, ilk kez kendisiyle ilgili söylenenleri inkâr etme gereği duymadı. O gün Valenda'da yaptığı şey çok cesurcaydı. Luc gerçekten büyünün etkisindeydi ve Evangeline onun, kendisine büyü yapan kızla evlenmesine engel olmuştu. Sonra da onu ve düğündeki diğer herkesi kurtarmak için kendini taşa dönüştürmüştü. Bunu onların başına gelenlerden kendini sorumlu tuttuğu için yapmış olabilirdi ama yine de bu, yaptığı şeyin bir cesaret örneği olmadığı anlamına gelmiyordu. İnanmak, cesaret göstermekti.

Ancak Evangeline, Apollo'yu kurtarmak için cesaretin yeterli olduğundan emin değildi. Phaedra denen bu kız ve muhafız Havelock, onun prens için ne yapabileceğini düşünüyorlardı ki?

Annesinin hikâyelerinde öpücükler, tıpkı Jacks'in öpücüğünün öldürebildiği şekilde tedavi edici olabiliyordu. Fakat bu öpücükler neredeyse her defasında içinde gerçek aşkın olduğu öpücüklerdi.

Tabii o hikâyeler de lanetliydi. Bu durumda gerçeğin ne olduğunu kim bilebilirdi?

"Onu öpmeyi deneyebilirim" dedi Evangeline.

Phaedra ona belli belirsiz gülümsedi. Havelock ciddi bir tavırla başını salladı.

Evangeline elini Apollo'nun yanağına götürüp dudaklarını dudaklarına bastırdı. Apollo'nun dudaklarında balmumu ve büyü tadı vardı. Ne kıpırdadı ne de durumunda bir değişiklik oldu.

Evangeline'in içine bir hayal kırıklığı çöktü. Ama bu daha ilk denemesiydi. Onu bir öpücükle iyileştiremezse, belki tedavi etmenin başka bir yolunu bulabilirdi. Belki Jacks'e gidip ondan yardım isteyebilirdi. Jacks, daha önce Evangeline'in öpücüğünü büyülemişti; belki...

Evangeline birdenbire durdu. Jacks'in ona öpücüğünde hiçbir zaman sihir olmadığını söylediğini unutmuştu. Ama ya Jacks bir şeyler biliyorsa? Belki ona yardım edebilirdi.

Az kalsın düşünceleriyle ondan yardım istemeyi deneyecekti. Ama yine kendini tuttu. Luc yüzünden yaptığı hataları tekrarlayamazdı. Apollo'yu kurtarmak için taviz veremezdi. Jacks ona yardım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etse bile bunu karşılıksız yapmazdı. Artık düşman olmayabilirlerdi ama yine de Evangeline onun ne olduğunu unutamıyordu. Hatta bir noktada Evangeline, Jacks'in Apollo'yu öldürmek için kendisini kullandığını bile düşünmüştü.

Ama o yapmamıştı. Apollo'yu öldürmekle Jacks'in eline bir şey geçmezdi, hem zaten Tiberius suçunu itiraf etmişti.

Ama tabii Tiberius itirafta bulunurken, kullandığı zehrin, yani LaLa'nın gözyaşlarının, sadece kadınlar üzerinde etkili olduğunu da söylemişti. Jacks'in Apollo'yu zehirlemekle kazanacak bir şeyi olmasa da Evangeline'i bir kaçağa dönüştürüp Valory Kemeri kehanetinin bir satırını daha gerçekleştirerek kazanacağı çok şey vardı.

O kız hem köylü hem prenses hem de haksız yere suçlanan bir kaçak olacak ve kemeri sadece onun gönüllü kanı açacak.

Evangeline bu fikri yine zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Mantıksız şüphe ve güvensizliğe kapılmaktı bu. Jacks kehanet uğruna bunu Apollo'ya yapmamıştı. Tiberius itiraf etmişti.

Peki ya Tiberius'un zehri gerçekten de sadece kendisini etkilemişse? Evangeline onu öptükten sonra Apollo, kendisinin kötü şarabı içtikten sonra hıçkırdığı gibi hıçkırmamıştı ki. Ya Evangeline'i zehirleyen Tiberius, Apollo'ya *bunu* yapansa Evangeline'i haksız yere suçlanan bir kaçağa dönüştürmek isteyen Jacks'se?

Jacks, Evangeline'e öpücüklerinde sihir olmadığını söylemişti, peki ya onun kanında sihir vardıysa? Evangeline ilk iki sefer Jacks'in kanını tatmıştı, tatlıydı. Ama düğününün olduğu gün, Apollo'yu öpmesinden hemen önce, Jacks'in kanı acıydı. Hayalet tilkiyi korkutup kaçırmıştı. Ya bunu Apollo'ya Jacks'in acı kanı yaptıysa?

Evangeline bu düşünceyi yine bastırmaya çalıştı. Bunu düşünmek midesini bulandırdığı halde bir türlü aklından çıkaramıyordu. Jacks'in bu kadar ileri gitmemiş olacağına inanmak istiyordu. Ama Jacks, Kupa Prensi'ydi. Hikâyelere göre, tek gerçek aşkını ararken arkasında bir sürü ceset bırakmıştı. Sonunda istediğini elde edecekse, kesinlikle bu kadar ileri giderdi. Ve Jacks, o kehaneti gerçekleştirmek istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama yine de bu, Evangeline'in şüphelerinde haklı olduğu anlamına gelmiyordu.

Daha önce de katilin Marisol olduğuna inanmıştı. Ama şimdi düşününce, acaba Jacks onu Marisol'le ilgili de yanıltmış olabilir miydi?

LaLa'nın evinde Jacks, Marisol'de olan ve onun bir cadı olabileceğini ortaya çıkaran büyü kitabının aynısını okuyordu. Daha sonra da Jacks onu Kaos'un yeraltı krallığına götürmüş ve Kaos, Apollo'yu zehirleyen bir cadıymış gibi konuşmuştu. Ardından da Luc, Marisol'ün cadı olduğunu doğrulamıştı.

Tüm bunlardan sonra Evangeline, Marisol'ün suçluluğuna neredeyse ikna olmuştu. Ama Jacks'in elinde tuttuğu magazin sayfasını –Marisol'ün düğününü duyuran sayfa– görene kadar üvey kız kardeşinin bir katil olduğuna emin olmamıştı.

Belki hepsi bir avuç tesadüften ibaretti ama Marisol'ü mükemmel bir günah keçisi yapmıştı. Eğer Tiberius itiraf etmeseydi de onun yerine Marisol'ün Tiberius'a aşk büyüsü yaptığı ortaya çıksaydı, herkes Apollo'yu da onun öldürdüğüne seve seve inanırdı.

Ama Evangeline birden, Tiberius'a büyü yapanın Marisol olduğundan bile şüpheye düştü. Jacks ona komplo kurmak istemiş olabilirdi.

Evangeline'in başta düşündüğü gibi bir şey olmuş muydu, yoksa kehaneti gerçekleştirmek için her şeyi Jacks mi yapmıştı? Ama eğer bütün bunları Jacks yaptıysa, neden Apollo'yu sağ bırakmıştı.

Havelock boğazını temizledi, Phaedra Evangeline'e tuhaf bir bakış attı. Şüphesiz ikisi de neden Apollo'nun hiç kırpmadığı kahverengi gözlerine bakıp durduğunu merak ediyordu. Ama Evangeline gözlerini çekemiyordu. Her şeyi çözmeye çok yaklaştığını hissediyordu.

Phaedra, Apollo'nun hiç hareket etmeden, ne diri ne ölü vaziyette, hiç yaşlanmadan bu şekilde yüzyıllarca kalabileceğini söylemişti. Tıpkı Evangeline'in taşa dönüştüğündeki gibi.

Birden kalbi hop etti.

O anda anladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacks, Evangeline'in Apollo'yu asla bu durumda bırakmayacağını bilirdi. Jacks onu bu yüzden sağ bırakmıştı... Apollo, Jacks'in pazarlık kozuydu. Bunu Apollo'ya Jacks yaptıysa, o düzeltebilirdi. Evangeline, Jacks'in bu yardım karşılığında ne isteyeceğini de çok iyi biliyordu. Jacks, Valory Kemeri'ni açmak için onun gönüllü kanını istiyordu ve Evangeline, onu bu şekilde almayı planladığına kalıbını basardı.

Evangeline'i kendi amacı doğrultusunda kullanmak için Apollo'yu zehirlemişti.

Evangeline gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğini bilmiyordu.

Jacks'in ne olduğunu biliyordu. Kendisinin farklı ya da özel olduğuna ve Jacks'in ona zarar vermeyeceğine inanacak kadar aptal değildi. Ama belki de biraz inanmıştı. Onunla bir yeraltı mezarında bir gece geçirecek kadar inanmıştı. Daha bir saat önce de, Jacks'in büyülü bir uykuya hapsolduğu düşüncesiyle dehşete kapılmıştı. Koşup onu kurtarmaya da hazırdı, çünkü o gece yeraltı mezarında aralarında bir şeylerin değiştiğini düşünecek kadar aptaldı. Jacks ona Donatella'nın hikâyesini anlattığında, onu anladığını düşünmüştü. Jacks'in ona derdini açtığını, onun az da olsa insan olduğunu sanmıştı. Oysa Jacks ona bir kader tanrısı olduğunu ve kendisinin de onun sadece kuklası olduğunu söylerken ona kulak vermeliydi.

Jacks, Evangeline'in Apollo'yu kurtarmak isteyeceğini şüphesiz biliyordu. Ama ona Valory Kemeri'ni açacağını düşünüyorsa çok yanılıyordu. Evangeline, Apollo'yu kendi başına iyileştirmenin bir yolunu bulacaktı, sonra da Jacks'in bir daha asla kimseye zarar vermemesini sağlayacaktı.

Jacks onun arkadaşı değildi ama ona istediği her kapıyı açabileceğini öğretmişti. Evangeline bundan sonra hangi kapıyı açması gerektiğini çok iyi biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

54

Wolf Hall'ün başka bir yerinde, asırlardır açılmayan bir kapı kımıldamaya başladı. Menteşeleri gıcırdadı. Ahşabı çatırdadı. Tam ortasına oyulmuş kurt başı sembolü ağzını çarpıtarak gülümsedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkür

Sihrinin parçalarını bu kitapla paylaşan sayısız harika insan olmasaydı Muhteşem Kuzey, aynı olmazdı.

Sarah Barley, anlattığım ilk andan itibaren bu hikâyeye inandığın için çok teşekkür ederim. Sihri gerçekten orada değilken görüp ona ulaşmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Kitapları sevme tarzın, kitaplarımdaki kusurları her zaman bulabildiğin ve başkaları görmeden onları düzeltmemi sağladığın için sana minnettarım.

Teşekkürler, olağanüstü ajanım Jenny Bent. Birlikte çalıştıkça sana minnetim artıyor. Bu hikâyeyi seven ilk kişi olduğun ve benimki çuvallamaya başladığında bana güven verdiğin için teşekkür ederim. Kusursuz editoryal tavsiyen ve büyük-küçük her şeyde sonsuz desteğin için teşekkür ederim.

Güzel ailemin teşviki, sevgisi ve desteği olmadan eserim nasıl olurdu hayal bile edemiyorum. Özellikle geçen yıl, hepinize ihtiyacım vardı. Sizden beş yüzüncü kez yeni bir karakter adı bulmama yardım etmenizi istediğimde bile hep orada olduğunuz için teşekkür ederim. Anne, baba, Matt Garber, Allison Moores ve Matt Moores, teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum!

Bu kitap yayınlandığında, MacMillan'la beraberliğimiz altı yılı aşmış olacak ve oradaki herkese çok müteşekkirim. Seçkin yayıncılarım Bob Miller ile Megan Lynch'e ve Flatiron Books'un ortak yayıncısı Malati Chavali'ye teşekkür ederim. En inanılmaz pazarlama ekibi olduğunuz ve sonsuz heyecanınızı okurlarla paylaşmak için çok çalıştığınız için teşekkürler Nancy Trypuc, Jordan Forney, Kat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

herine Turro, Sam Zukergood ve Erin Gordon. Hiç bitmeyen coşkun için teşekkürler Cat Kenney ve en başından beri orada olduğun için teşekkürler Marlena Bittner. Perde arkasındaki tüm çalışmaların için teşekkür ederim Sydney Jeon. Teşekkürler Donna Noetzel, kitaplarıma bir kez daha çarpıcı etkileşimler kazandırdığın için. Chrisinda Lynch, Sara Ensey ve Brenna Franzitta, ayrıntılara gösterdiğiniz inanılmaz ilgi için çok teşekkür ederim. Böyle güzel kitapların üretimini denetlediğin için sana da teşekkür ederim Vincent Stanley.

Mary Beth Roche'a, Steve Wagner'e ve Macmillan Audio'daki herkese, *Once Upon a Broken Heart*'ı sesli kitap aracılığıyla gerçek anlamda hayata geçirdikleri için teşekkür ederim. Bu kitabın bu kadar çok sayıda rafta yer alması için emek veren Jennifer Edwards'a, Jasmine Key'e, Jennifer Golding'e, Jessica Brigman'a, Mark Von Bargen'e, Rebecca Schmidt'e, Sofrina Hinton'a ve Macmillan Satış ekibindeki herkese teşekkür ederim. Macmillan Academic'ten Alexandra Quill ve Peter Janssen, bu hikâyeyi öğretmenlerin eline ulaştırdığınız için teşekkürler. Kütüphanelere girmesini sağlamak için çalışan Macmillan Library'den Talia Sherer ve Emily Day, size de çok teşekkür ediyorum. Teşekkürler Erin Fitzsimmons ve Keith Hayes, ABD kapağını yapmak için verdiğiniz emek ve hayal gücü kesinlikle olağanüstü. Kelly Gatesman'a da teşekkür ederim. Harika ve büyülü Muhteşem Kuzey haritan için teşekkürler Virginia Allyn.

Tüm kitaplarıma İngiltere'de böylesine muazzam bir yuva verdikleri için Hodder&Stoughton'daki herkese çok teşekkür ederim. Bu hikâyenin harika bir destekleyicisi olduğun için ve mükemmel editoryal tavsiyen için teşekkür ederim Kate Howard. Kate yokken araya girdiğin ve birlikte çalışması çok eğlenceli ve heyecan verici biri olduğun için teşekkürler Molly Powell. Bir peri masalına layık bir İngiltere kapağı tasarladığın için teşekkürler Lisa Perrin.

Molly Ker Hawn, çok değerli bir İngiltere temsilcisi olmandan dolayı teşekkür ederim. Yabancı haklar sihri üzerindeki çalışmala-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın için teşekkür ederim Amelia Hodgson. Teşekkür ederim Victoria Lowes, benim kesinlikle başaramayacağım şeyleri başardığın için, Bent Agency'nin bir parçası olduğum için çok minnettarım.

Harika ve özel dostlarım! Kalbim size duyduğum sevgiyle çarpıyor. Stacey Lee, saatlerce süren telefon konuşmalarımız ve yılların olağanüstü dostluğu için teşekkürler. Senin sayende hikâyelerim hep daha yürekli. Teşekkür ederim Kristin Dwyer, hiçbir zaman fikirlerimi saçma bulmadığın için ve bana aşka yer vermenin önemini hep hatırlattığın için. En ilham verici beyin fırtınası toplantıları ve vampirler hakkında sayısız sohbet için teşekkürler Kerri Maniscalco. Adrienne Young, samimi yüreklendirmen ve her zaman yeni bir bakış açısı kazandırman için teşekkür ederim. Jacks'i benden daha çok sevdiğin için teşekkürler Anissa de Gomery. Ava Lee, Melissa Albert ve Isabel Ibanez, ilk okumalar ve içgörülü geri bildirimler için teşekkürler. Kristen Williams, tüm harika kitap ve hikâye sohbetleri için ve her ilk kapağa göz attığın için teşekkür ederim. Bilgelik sözlerin için teşekkür ederim, Gita Trelease. Ve en iyisi olduğunuz için teşekkürler Katie Nelson, Jenny Lundquist, Shannon Dittemore ve Valerie Tejeda.

Son olarak da Tanrı'ya daimi şükürler olsun! Beni yapmam için yarattığına inandığım şeyi yapmama yardım ettiği için...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM